virtual-project.eu

STUART TURTON

DIAVOLUL și apa întunecată

„O remarcabilă construcție"
Publishers Weekly

RAO

STUART TURTON

DIAVOLUL ŞI APA ÎNTUNECATĂ

Original: *The Devil and the Dark Water* (2020)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRU MANIU prin
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

— 2021 —

Adei

Când scriu aceste rânduri, ai doi ani şi dormi în pătuţul tău.
Eşti tare ciudată şi ne faci să râdem foarte mult. Pe când vei fi fiind destul de mare ca să citeşti cartea aceasta, vei fi ajuns cu totul altcineva. Sper că vom rămâne prieteni. Sper să fiu un tată bun.
Sper să nu fac prea multe greşeli, iar tu să mă ierţi.
Adevărul e că habar nu am ce fac. Dar mă străduiesc tot timpul.

Te iubesc, puştoaico. Această carte este pentru tine.
Oricine vei fi devenit.

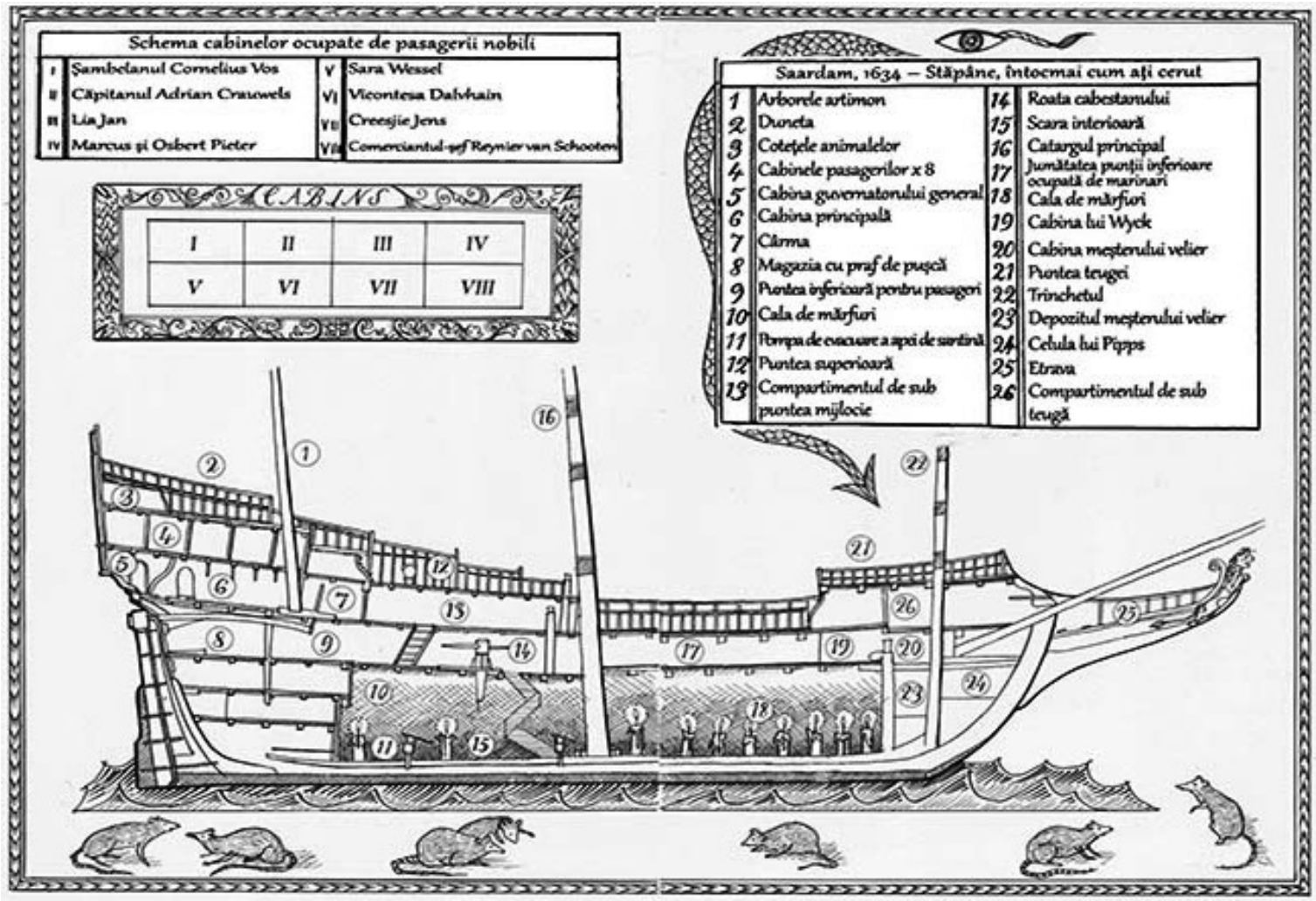
Schema cabinelor ocupate de pasagerii nobili
I Şambelanul Cornelius Vos
II Căpitanul Adrian Crauwels
III Lia Jan
IV Marcus şi Osbert Pieter
V Sara Wessel
VI Vicontesa Dalvhain
VII Creesjie Jens
VIII Comerciantul-şef Reynier van Schooten
CABINS
I II III IV
V VI VII VIII
Saardam, 1634 – Stăpâne, întocmai cum ai cerut
1 Arborele artimon
2 Dunета
3 Cotețele animalelor
4 Cabinele pasagerilor x 8
5 Cabina guvernatorului general
6 Cabina principală
7 Cârma
8 Magazia cu praf de puşcă
9 Puntea inferioară pentru pasageri
10 Cala de mărfuri
11 Pompa de evacuare a apei de santină
12 Puntea superioară
13 Compartimentul de sub puntea mijlocie
14 Roata cabestanului
15 Scara interioară
16 Catargul principal
17 Jumătatea punții inferioare ocupată de marinari
18 Cala de mărfuri
19 Cabina lui Wyck
20 Cabina meşterului velier
21 Puntea teugei
22 Trinchetul
23 Depozitul meşterului velier
24 Celula lui Pipps
25 Etrava
26 Compartimentul de sub teugă

PROLOG

În anul 1634, Compania United East India era cea mai bogată companie de comerț la vremea respectivă, având avanposturi întinse de-a lungul întregii Asii, până la Capul Bunei Speranțe. Cel mai profitabil dintre ele era Batavia, care trimitea nucşoară, piper, mirodenii şi mătăsuri înspre Amsterdam, folosindu-se de flota sa de galioane Indiaman{1}.

Călătoria dura, în general, opt luni şi era plină de pericole.

Oceanele erau pe atunci în mare parte necartografiate, iar instrumentele de navigație erau rudimentare. Exista o singură rută certă între Batavia şi Amsterdam, iar navele care se îndepărtau de aceasta, deseori, se pierdeau. Chiar şi cele care se mențineau în cadrul rutei se aflau totuşi la cheremul bolilor, furtunilor şi al piraților.

Mulți dintre cei care se îmbarcau în Batavia nu mai ajungeau la Amsterdam.

Registrul pasagerilor notabili şi echipajului
aflat la bordul navei Saardam, cu destinaţia Amsterdam,
întocmit de către şambelanul Cornelius Vos

Demnitari

Guvernatorul general Jan Haan, soţia sa, Sara Wessel,
şi fiica lor, Lia Jan
Şambelanul Cornelius Vos
Căpitanul gărzii, Jacobi Drecht
Creesjie Jens şi fiii acesteia, Marcus şi Osbert Pieter
Vicontesa Dalvhain

Pasageri notabili

Predicatorul Sander Kers şi pupila acestuia, Isabel
Locotenentul Arent Hayes

Ofiţeri superiori ai vasului *Saardam*

Comerciantul-şef Reynier van Schooten
Căpitanul Adrian Crauwels
Ofiţerul secund Isaack Larme

Membri notabili ai echipajului

Şef de echipaj Johannes Wyck
Ofiţer de pază Frederick van de Heuval

Prizonierul

Samuel Pipps

1

Arent Hayes icni de durere când piatra se izbi de spatele său masiv.

O alta îi şuieră pe lângă ureche; o a treia îl lovi în picior, făcându-l să se împiedice. Gloata nemiloasă împroşca batjocuri, căutând pe jos alte proiectile cu care să continue să arunce. Sute de oameni erau ţinuţi la distanţă de gărzile oraşului, în vreme ce buzele lor pline de scuipat urlau insulte, cu ochii întunecaţi de răutate.

— Adăposteşte-te, pentru numele lui Dumnezeu, îl imploră Sammy Pipps, strigând peste hărmălaie, cu cătuşele sclipind în lumina soarelui, în timp ce se împleticea pe drumul prăfuit. Pe mine mă vor.

Arent era de două ori mai înalt şi cu un cot mai lat decât majoritatea bărbaţilor din Batavia şi decât Pipps. El nu era prizonier, aşa că îşi pusese corpul masiv între mulţime şi prietenul său mult mai mărunt, lăsând la iveală doar un petic din ţintă.

Înainte de căderea lui Sammy în dizgraţie, fuseseră porecliţi „ursul şi vrabia”. Şi parcă niciodată nu păruseră aceste nume mai nimerite decât se dovedeau acum.

Pipps era dus de la carceră în port, unde o navă aştepta să îl transporte la Amsterdam. Erau escortaţi de patru muşchetari, dar aceştia păstrau distanţa, de frică să nu devină şi ei ţinte.

— Mă plăteşti ca să te protejez, mârâi Arent, ştergându-şi sudoarea prăfuită din ochi, în timp ce încerca să estimeze distanţa pe care o mai aveau de străbătut până când urmau să fie în siguranţă. Am să o fac până când nu am să mai fiu în stare.

Portul se afla după nişte porţi enorme, situate la capătul bulevardului principal al Bataviei. Odată ce acele porţi aveau să se închidă în spatele lor, urmau să scape de mulţime. Din nefericire, se aflau în coada unei procesiuni care se mişca lent prin arşiţă. Porţile nu păreau deloc mai aproape decât în momentul în care părăsiseră umezeala carcerei, în miezul zilei.

O piatră bufni surd în pământul uscat din faţa picioarelor lui Arent, împroşcându-i cizmele cu praf. O alta ricoşă din lanţurile lui Sammy. Negustorii le vindeau cu sacul, făcând un ban frumos.

— Batavia naibii, mormăi Arent. Ticăloşii ăştia nu suferă buzunarele goale.

Într-o zi obişnuită, oamenii care aruncau acum cu pietre şi-ar fi făcut

doar cumpărăturile de rutină de la brutarii, croitorii, pantofarii, legătorii şi fabricanţii de lumânări care deţineau magazinele dispuse de-a lungul bulevardului. Ar fi zâmbit şi râs, văitându-se de căldura infernală. Dar îndată ce era câte unul încătuşat şi aruncat mulţimii, până şi cel mai blând suflet se lăsa în voia diavolului.

— Mie îmi vor pielea, protestă Sammy, încercând să îl împingă pe Arent din calea pietrelor. Adăposteşte-te, te implor.

Arent privi în jos înspre prietenul său terorizat, care îl împungea neputincios în piept. Lui Sammy, buclele întunecate i se lipiseră de frunte, iar pomeţii lui înalţi erau tumefiaţi de la bătăile pe care le încasase în temniţă. Ochii săi căprui – de obicei ironici – erau acum căscaţi şi disperaţi.

Chiar şi maltratat, rămânea un ticălos chipeş.

În schimb, Arent era tuns chilug şi avea nasul turtit de la câţi pumni încasase la viaţa lui. Cineva îi smulsese o bucată din urechea dreaptă într-o bătaie, iar o biciuire grosolană primită cu câţiva ani mai înainte îi lăsase o cicatrice lungă, ce cobora de pe bărbie pe gât.

— O să fim în siguranţă odată ce ajungem la docuri, spuse Arent încăpăţânat, nevoit să îşi ridice vocea pentru a acoperi uralele ce răzbăteau din faţă, destinate celor dinaintea lor.

Procesiunea era condusă de guvernatorul general Jan Haan, care stătea ţeapăn, călare pe un armăsar alb. Purta o platoşă peste tunică, iar sabia îi zăngănea la şold.

Cu treisprezece ani în urmă achiziţionase, în numele Companiei United East India, satul care se găsise pe locul actualului avanpost. De cum semnase contractul cu băştinaşii, Haan arsese aşezarea din temelii, folosindu-i cenuşa pentru a trasa drumurile, canalele şi clădirile oraşului ce aveau să-i ia locul.

Batavia era acum cel mai profitabil avanpost al Companiei şi Jan Haan fusese chemat înapoi la Amsterdam, pentru a face parte din organul de conducere, enigmaticul Consiliu al celor 17 Gentilomi.

Armăsarul său mergea în pas de trap de-a lungul bulevardului, în vreme ce mulţimea ţipa şi ovaţiona, întinzându-şi mâinile înspre el şi încercând să îi atingă picioarele. Era întâmpinat din toate părţile cu flori şi binecuvântări.

El nu le dădea importanţă, ţinându-şi bărbia sus şi ochii înainte. Chel şi cu nas acvilin, lui Arent îi părea un vultur cocoţat pe un cal.

Patru sclavi gâfâiau, încercând să ţină pasul cu el. Aceştia purtau o lectică în care se aflau soţia şi fiica guvernatorului general. Alături alerga o

servitoare roşie la faţă, făcându-şi vânt cu evantaiul pentru a rezista arşiţei.

În urma lor, patru muşchetari crăcănaţi ţineau strâns cele patru colţuri ale unei cutii grele, care conţinea Năzbâtia. Sudoarea le curgea de pe frunte şi le umezise mâinile, îngreunându-le sarcina. Se împiedicau des, iar frica li se citea pe feţe. Ştiau ce îi aşteaptă dacă trofeul guvernatorului general ar fi fost avariat în vreun fel.

În spatele lor venea un ciorchine dezordonat de curteni şi lingăi, înalţi demnitari şi favoriţi ai familiei; ani buni de comploturi şi urzeli erau acum recompensaţi cu oportunitatea de a petrece o după-amiază inconfortabilă privindu-l pe guvernatorul general cum părăseşte Batavia.

Distras de astfel de observaţii, Arent lăsase un gol între el şi protejatul său. O piatră trecu fluierând pe lângă el şi îl lovi pe Sammy în obraz, scoţând la iveală un firicel de sânge şi stârnind râsetele batjocoritoare ale mulţimii.

Pierzându-şi cumpătul, Arent luă piatra de pe jos şi o aruncă înapoi înspre cel care o lansase: lovit în umăr, acesta se prăbuşi la pământ, învârtindu-se. Oamenii începură să urle indignaţi şi se azvârliră asupra paznicilor, care încercară să îi ţină la distanţă.

— Straşnică lovitură, murmură Sammy apreciativ, vârându-şi capul între umeri atunci când începu să plouă cu pietre în preajma lor.

Arent şchiopăta deja când ajunseră la docuri, resimţind durerea loviturilor pe toată suprafaţa corpului său masiv. Sammy era plin de vânătăi, dar în mare parte teafăr. Chiar şi aşa, scoase un ţipăt de uşurare când porţile se deschiseră în faţa lor.

De cealaltă parte a acestor porţi se găsea un labirint de lăzi şi parâme, butoaie aşezate unul peste altul şi găini care cotcodăceau în coşuri de răchită. Porci şi vaci se holbau la ei cu tristeţe, în timp ce docherii mugeau, încărcând marfă în bărci cu vâsle, care se legănau la marginea apei, gata să transporte totul înspre cele şapte galioane Indiaman ancorate în portul scânteietor. Cu pânzele strânse şi catargele dezgolite, acestea semănau cu nişte cărăbuşi care muriseră cu picioarele în sus, însă, în curând, fiecare dintre ele avea să se anime cu peste trei sute de pasageri şi membri ai echipajului.

Oamenii îşi zornăiau pungile cu monede către bărcile care veneau şi plecau, făcându-şi loc atunci când era strigat numele vasului pe care urmau să se îmbarce. Copiii se jucau de-a v-aţi ascunselea între lăzi sau se ţineau strâns de poalele fustelor materne, în timp ce ochii taţilor priveau cerul,

încercând să găsească un nor pe acea întindere feroce de albastră.

Pasagerii mai înstăriți stăteau separat, înconjurați de servitori şi de cuferele lor scumpe. Bombănind pe sub umbrele, îşi făceau vânt în zadar cu evantaiele, căci tot transpirau în gulerele lor încreţite din dantelă.

Procesiunea se oprise şi porţile începuseră să se închidă, estompând vociferările gloatei.

O ultimă rafală de pietre ricoşă printre lăzi, încheind asaltul.

Lăsând să îi scape un suspin prelung, Arent îşi îndoi corpul, sprijininduşi palmele pe genunchi. Sudoarea îi picura de pe frunte în praf.

— Cât de tare eşti rănit? întrebă Sammy, inspectând o tăietură de pe obrazul lui Arent.

— Sunt destul de ameţit, grohăi Arent. Altfel, nu sunt prea rău.

— Trusa mea de alchimie a fost confiscată de gardă?

În vocea lui se simţea o teamă adâncă. Între multele sale talente, Sammy era şi un alchimist priceput: avea o trusă doldora de tincturi, prafuri şi poţiuni, pe care le ticluise chiar el ca să îl ajute în munca de cercetare. Pe unele dintre ele îi luase ani de zile să le fabrice, folosind ingrediente pe care nu le putea înlocui cu uşurinţă.

— Nu, am scos totul din dormitorul tău înainte să scotocească prin casă, îi răspunse Arent.

— Bine, încuviinţă Sammy. E o alifie într-un borcan mic. Cel verde. Aplică unguentul pe rănile tale în fiecare dimineaţă şi seară.

Arent îşi încreţi nasul de neplăcere.

— E vorba de alifia care miroase a pişat?

— Toate au miros de pişat. Nicio alifie bună nu miroase a altceva.

Un muşchetar se apropie din direcţia docurilor, strigând numele lui Sammy. Purta o pălărie uzată, cu pană roşie, al cărei bor blegit îi atârna peste ochi. O încâlceală de păr blond i se rostogolea peste umeri, iar barba îi acoperea mare parte din faţă.

Arent îl examină apreciativ.

Cei mai mulţi dintre muşchetarii Bataviei făceau parte din garda reşedinţei guvernatorului general. Mai toţi străluceau de curăţenie, stăteau drepţi şi se pricepeau bine să doarmă cu ochii deschişi, însă uniforma jerpelită a acestui bărbat sugera că el avusese cu adevărat parte de militărie. Se vedeau pete de sânge uscat pe tunica sa albastră, plină de urmele lăsate de plumbi şi lamă de sabie, fiecare gaură fiind peticită din nou şi din nou. Pantalonii roşii, care se opreau la genunchi, lăsau să se vadă picioarele

păroase şi bronzate, ciuruite de muşcături de ţânţari şi pline de cicatrice. Flacoanele de cupru umplute cu praf de puşcă, prinse de banduliera care trecea de-a curmezişul corpului său, răsunau la fiecare ciocnire cu pungile pline cu chibrituri de salpetru.

Odată ajuns în faţa lui Arent, muşchetarul bătu elegant din picior.

— Locotenent Hayes, eu sunt căpitanul gărzii, Jacobi Drecht, spuse acesta, făcând vânt unei muşte care dădea târcoale chipului său. Comand garda personală a guvernatorului general. Voi călători împreună cu dumneavoastră, pentru a asigura paza familiei.

Apoi Drecht se adresă muşchetarilor care îi escortaseră:

— La bord, acum, băieţi. Guvernatorul general doreşte ca domnul Pipps să fie îmbarcat pe *Saardam* înainte de…

— Ascultaţi-mă! răsună o voce zimţată.

Privind pieziş prin strălucirea soarelui, cu toţii îşi întinseră gâturile înspre vocea care venise de undeva de deasupra capetelor lor.

O siluetă în zdrenţe cenuşii stătea în vârful unei movile de lăzi din lemn. Avea mâinile şi faţa înfăşurate în bandaje însângerate, cu excepţia unei porţiuni înguste prin care se zăreau ochii arătării.

— Un lepros, murmură Drecht cu dezgust.

Arent făcu instinctiv un pas în spate. Când era copil, fusese învăţat să se teamă de acei oameni terminaţi, a căror prezenţă era îndeajuns să aducă ruina asupra unui sat întreg. Un singur tuset sau chiar cea mai uşoară atingere ar fi putut însemna o moarte înceată şi îngrozitoare.

— Ucideţi creatura şi daţi-i foc! ordonă guvernatorul general din fruntea procesiunii. Leproşilor nu li se permite accesul în oraş.

În timp ce muşchetarii se uitau unul la altul, se stârni agitaţie. Arătarea era prea sus pentru a putea fi ajunsă de lăncile lor, muschetele fuseseră urcate deja la bordul vasului *Saardam,* şi nimeni nu avea un arc la el.

Ignorând panica, leprosul îi sfredelea cu privirea pe oamenii strânşi dedesubt.

— Aflaţi că stăpânul meu călătoreşte la bordul vasului *Saardam,* zise el şi privirea sa rătăcită se opri asupra lui Arent, făcând inima mercenarului să tresară. Este stăpânul celor ascunse; a tuturor celor înfricoşătoare şi întunecate. El oferă acest avertisment, după datina legilor străvechi: încărcătura de pe *Saardam* este păcătoasă, iar toţi cei care se vor îmbarca pe navă vor fi supuşi unei sorţi ce nu cunoaşte milă. Nava nu va ajunge niciodată la Amsterdam.

După ce ultimul cuvânt îi părăsi buzele, tivul hainei sale izbucni în flăcări.

Copiii începură să țipe. Mulțimea care privea începu, de asemenea, să exclame şi să urle, îngrozită.

Leprosul nu scoase niciun sunet. Focul i se cățără pe corp, cuprinzându-l cu totul.

Nu se mişcă.

Ardea în tăcere, ochii săi fixându-l pe Arent.

2

Apoi, parcă devenind brusc conştient de flăcările care îl mistuiau, leprosul începu să îşi lovească hainele cu palmele. Se împletici, făcu un pas în spate şi căzu de pe lăzi, lovind pământul cu un bufnet dezgustător.

Luând sub braţ un butoi de bere, Arent acoperi distanţa până la lepros din câteva salturi. Îi smulse capacul folosindu-şi doar mâinile şi îl goli, stingând focul.

Cârpele sfârâiră, iar mirosul de arsură îi pârli nările.

Zvârcolindu-se de durere, leprosul zgâria pământul. Antebraţele sale suferiseră arsuri groaznice, iar faţa îi era friptă. Ochii erau singurii care îşi păstraseră aspectul omenesc – pupilele erau sălbatice, zbătându-se în irisul albastru, înnebunite de durere.

Un ţipăt îi lăbărţase gura, însă din gât nu ieşea niciun sunet.

— E imposibil, murmură Arent.

Se uită la Sammy, care se zbătea în lanţuri, încercând să vadă mai bine ce se întâmplă.

— I-a fost tăiată limba, urlă Arent, încercând să se facă auzit peste hărmălaia mulţimii.

— Daţi-vă la o parte, sunt pricepută la vindecări, rosti o voce imperioasă.

O doamnă din înalta nobilime îl dădu pe Arent la o parte şi îi puse în mâini boneta din dantelă pe care şi-o scosese de pe cap, dezvăluind mai multe agrafe cu giuvaere care străluceau între zulufii deşi şi roşcaţi.

Nici nu ajunse bine boneta în mâinile lui Arent, că fu înhăţată de servitoarea agitată, care încerca să ţină o umbrelă de soare deasupra capului stăpânei sale, în timp ce o implora să se întoarcă în lectică.

Arent privi în spate: în graba sa, doamna smulsese perdeaua şi răsturnase două perne mari, acoperite de mătase, care zăceau acum la pământ; înăuntrul lecticii, o tânără cu faţă ovală îi privea prin ţesătura ruptă. Avea părul negru şi ochii aidoma, imaginea în oglindă a guvernatorului general, care stătea ţeapăn pe cal, privindu-şi soţia dezaprobator.

— Mamă! strigă fata.

— Un moment, Li a, răspunse femeia, care îngenunchease lângă lepros, ignorând faptul că rochia sa cafenie se murdărea de maţe de peşte. O să încerc să te ajut, îi spuse acestuia cu blândeţe. Dorothea?

— Doamnă, răspunse servitoarea.

— Dă-mi fiola, rogu-te.

Servitoarea caută în mâneca hainei sale şi scoase de acolo o mică fiolă. Îi înlătură dopul, înmânând-o stăpânei sale.

— Asta îți va alina durerea, îi spuse femeia suferindului, întorcând fiola cu gâtul în jos, deasupra buzelor deschise ale acestuia.

— Aveți grijă să nu atingeți cârpele leprosului, doamnă, o avertiză Arent, în timp ce femeia îşi sufleca mânecile care se apropiaseră periculos de pacient.

— Sunt conştientă de asta, spuse ea tăios, privind cum o picătură groasă de lichid se apropia de gura fiolei. Dumneavoastră sunteți locotenentul Hayes, nu-i aşa?

— Puteți să îmi spuneți Arent.

— Arent.

Îi plimbă numele prin gură, de parcă acesta ar fi avut o aromă ciudată.

— Eu sunt Sara Wessel, se prezentă ea. Poți să îmi spui Sara.

Adăugase aceste cuvinte după o scurtă pauză, imitând răspunsul aspru al locotenentului.

Scutură uşor fiola, lăsând o picătură să cadă în gura leprosului. Acesta înghiți dureros, după care tremură şi se calmă, ochii săi îşi pierdură limpezimea, iar zbaterile sale încetară.

— Dumneata eşti soția guvernatorului general? o întrebă Arent, nevenindu-i să creadă. Majoritatea nobililor nu şi-ar fi părăsit lectica nici măcar dacă aceasta ar fi izbucnit în flăcări, darămite pentru a sări în ajutorul unui străin.

— Şi dumneata eşti servitorul lui Samuel Pipps, i-o întoarse femeia.

— Eu… şovăi Arent, luat pe nepregătite de iritarea ei şi dorind să schimbe subiectul ca să nu o ofenseze printr-o vorbă necugetată. Ce anume i-ai dat?

— Ceva care să-i uşureze durerea, răspunse ea, astupând fiola cu dopul. E o licoare făcută din plante locale. O folosesc şi eu din când în când. Mă ajută să dorm.

— Putem să îl mai ajutăm în vreun fel, stăpână? o întrebă servitoarea care preluase fiola, punând-o la loc în mânecă. Să vă aduc şi celelalte amestecuri vindecătoare?

„Numai un nebun ar încerca aşa ceva”, gândi Arent. După o viață petrecută în războaie, ştia care sunt membrele fără de care nu se poate supraviețui şi care tăieturi te trezesc noaptea în agonie, până când te ucid în

tăcere, la un an după bătălie. Carnea putrezindă a leprosului era deja un blestem destul de mare, însă arsurile acelea nu aveau să îi mai dea vreodată pace. Cu îngrijire constantă, ar mai fi putut trăi o zi sau poate o săptămână, dar o asemenea viață nu avea cum să își merite prețul.

— Nu, mulțumesc, Dorothea, spuse Sara. Nu cred că va fi nevoie.

Ridicându-se în picioare, Sara îi făcut semn lui Arent să i se alăture până acolo unde rănitul nu îi putea auzi.

— Nu mai e nimic de făcut, spuse ea şoptit. Nimic în afară de milă. Ai putea să…

Înghiți în sec, aparent ruşinată de următoarea întrebare:

— Ai luat vreodată viața cuiva?

Arent încuviință.

— O poți face fără să simtă durere?

Arent încuviință din nou, fiind recompensat cu un mic zâmbet de recunoştință.

— Regret că nu am tăria să fac una ca asta cu mâna mea, spuse Sara.

Mulțimea continua să şuşotească. Arent îşi făcu loc prin cercul de gură-cască, îndreptându-se către unul dintre muşchetarii care îl păzeau pe Sammy. Îşi întinse mâna spre sabia lui. Paralizat de oroare, acesta o scoase din teacă fără să protesteze.

— Arent, spuse Sammy, chemându-şi prietenul mai aproape. Ai spus cumva că leprosul nu are limbă?

— Cineva i-a tăiat-o, confirmă Arent. Acum ceva vreme, socotesc eu.

— Adu-o aici pe Sara Wessel după ce termini, îi spuse Sammy, neliniştit. Chestiunea aceasta e demnă de atenția noastră.

Pe când Arent se întorcea înarmat cu sabia, Sara îngenunche lângă leprosul rănit, dorind să îl ia de mână, dar se răzgândi brusc.

— Nu pot să te vindec, îi spuse ea cu blândețe. Dar îți pot oferi o scăpare lipsită de durere, dacă eşti de acord.

Gura leprosului se mişcă, producând doar gemete. Încuviință, cu lacrimi în ochi.

— O să stau aici cu tine.

Se uită peste umăr la tânăra care îi privea dinăuntrul lecticii.

— Lia, vino aici, te rog, spuse Sara, întinzând mâna înspre ea.

Lia coborî din lectică. Nu avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani. Rochia stătea ciudat pe ea, din cauza membrelor sale lungi. Parcă trupul ei nu avea loc în propria piele.

O întâmpină un murmur, pe când procesiunea îi făcea loc să se apropie. Arent se alăturase acelor privitori curioşi. În comparaţie cu mama ei, care mergea în fiecare seară la biserică, Lia ieşea rareori afară din casă. Se zvonea că tatăl său o ascundea de ochii lumii, de ruşine, dar văzând-o apropiindu-se şovăitor de lepros, lui Arent îi era greu să înţeleagă sursa acelei ruşini. Era o fată frumuşică, chiar dacă neobişnuit de palidă. Parcă fusese ţesută din umbre şi lumina lunii.

În vreme ce Lia se apropia, Sara îndreptă o privire neliniştită spre soţul ei, care stătea neclintit pe cal, doar maxilarul mişcându-i-se imperceptibil în timp ce scrâşnea din dinţi. Din felul în care faţa îi tremura, era evident că şi-ar fi dorit să le ordone să se întoarcă imediat înapoi în lectică, însă blestemul autorităţii îi dicta contrariul: nu îşi putea permite să recunoască public faptul că tocmai şi-o pierduse de tot.

Lia ajunse în dreptul mamei sale şi Sara o strânse de mână, liniştind-o.

— Acest bărbat suferă, îi spuse pe un ton moale. Suferă, iar locotenentul Hayes aici de faţă are să-i curme suferinţa. Poţi înţelege asta?

Fata făcu ochii mari, însă dădu blând din cap, încuviinţând.

— Da, mamă, spuse ea.

— Bine, continuă Sara. E foarte înspăimântat şi nu ar trebui să înfrunte aşa ceva de unul singur. Noi o să stăm de veghe; îi vom oferi curajul nostru. Nu trebuie să îţi iei privirea de la el.

Leprosul scoase din jurul gâtului său, gemând dureros, o bucată mică de lemn ars, cu margini ascuţite. O lipi strâns de pieptul său, închizându-şi ochii.

— Poţi acţiona când eşti pregătit, îi spuse femeia lui Arent, care afundă fulgerător lama sabiei în inima leprosului.

Omul îşi arcui spatele, după care înţepeni. Apoi se relaxă şi de sub el începu să şiroiască sânge. Lumina soarelui făcea şuvoiul roşu să lucească, reflectând cele trei siluete aplecate deasupra cadavrului.

Fata strânse cu putere mâna mamei sale, însă curajul nu o părăsi.

— Te-ai descurcat bine, draga mea, spuse Sara, mângâindu-i obrazul catifelat. Ştiu că a fost greu, dar ai fost foarte curajoasă.

Pe când Arent curăţa lama, folosindu-se de un sac cu orz, Sara îşi scoase un ac de păr împodobit cu giuvaier, iar unul dintre zulufii ei roşcaţi sări din coafură.

— Asta e pentru deranj, spuse femeia, oferindu-i acul de păr lui Arent.

— Nu e milostenie dacă plăteşti pentru ea, răspunse acesta, lăsând acul

să strălucească în mâna femeii, în vreme ce returna sabia soldatului.

Surpriza şi confuzia se amestecară pe fața acesteia, privirea ei rămânând pentru o clipă fixată asupra lui. Parcă speriată să nu fie surprinsă că trădează astfel de sentimente, Sara chemă doi hamali care stăteau aşezați pe o grămadă de pânză de catarg.

Aceştia săriră în picioare, trăgându-se timid de ciuful pletelor pe când se apropiau.

— Vindeți acest ac de păr, ardeți corpul şi îngrijiți-vă ca cenuşa să fie îngropată creştineşte, le ordonă Sara, punând bijuteria în cea mai apropiată palmă, plină de bătături, care se întinse către ea. Ca să îi oferim în moarte pacea de care nu s-a putut bucura în timpul vieții.

Cei doi hamali schimbară o privire şireată.

— Bijuteria are să plătească pentru înmormântare, rămânând destul cât să vă ostoiască şi vouă viciile pe anul ăsta, dar să ştiți că am să pun pe cineva să vă supravegheze, spuse ea agreabil. Dacă sărmanul om ajunge înmormântat în parcela celor indezirabili, aflată după zidurile oraşului, am să pun să vă spânzure – s-a înțeles?

— Da, domniță, murmurară cei doi, ridicându-şi respectuos pălăriile.

— Aveți o clipă să discutați cu Sammy Pipps? o întrebă Arent, care stătea lângă Jacobi Drecht, căpitanul gărzii.

Sara privi din nou înspre soțul său, încercând evident să îi ghicească intensitatea nemulțumirii. Arent o înțelegea. Jan Haan era genul care putea să se simtă deranjat chiar şi numai de felul în care erau aşezate nişte tacâmuri pe masă. Acum, privindu-şi soția țâşnind prin noroi, asemenea unei stricate care aleargă după o monedă rostogolindu-se prin praf, era mai mult decât ar fi putut îndura.

Nici măcar nu o privea. Îl privea pe Arent.

— Lia, întoarce-te în lectică, spuse Sara.

— Dar, mamă… se împotrivi Lia, coborându-şi vocea. Acela e Samuel Pipps?

— Da, spuse Sara.

— Celebrul Samuel Pipps?

— Într-adevăr.

— „Vrabia”!

— O poreclă pe care sunt sigură că o adoră, îi răspunse Sara fiicei sale, sec.

— Ai putea să-mi faci cunoştință.

— Nu e foarte prezentabil, Lia.

— Dar, mamă…

— Leprosul a pricinuit suficientă zarvă pentru ziua de azi, rosti Sara cu fermitate, chemând-o pe Dorothea din bărbie.

Pe buzele fiicei sale se contura nemulțumirea, dar servitoarea o atinse pe braț, îndemnând-o să se îndepărteze.

Mulțimea se topi din calea Sarei în timp ce se apropia de prizonier, care se chinuia să-şi aranjeze tunica pătată.

— Faima dumitale te precede, domnule Pipps, spuse ea, făcând o plecăciune.

După recenta sa umilire, complimentul neaşteptat îl luă pe Sammy prin surprindere, făcându-l să se împleticească pe când încerca să îi răspundă. Se străduí să facă, la rândul său, o plecăciune, însă lanțurile îi schimonosiră gestul.

— De ce ai dorit să îmi vorbeşti? îl întrebă Sara.

— Vă implor să amânați plecarea vasului *Saardam,* spuse acesta. Vă rog, țineți seamă de avertismentul leprosului.

— Mie mi s-a părut că e un nebun, spuse ea surprinsă.

— Cu siguranță era nebun, încuviință Sammy. Dar a vorbit fără să aibă limbă şi a reuşit să se urce până în vârful mormanului de lăzi schilod de un picior.

— Am observat că nu avea limbă, însă piciorul… Sara privi din nou cadavrul. Sunteți sigur?

— Chiar şi ars, se poate observa infirmitatea acoperită de bandaje. Ar fi avut nevoie de o cârjă ca să poată umbla, ceea ce înseamnă că nu avea cum să se cațăre pe acele lăzi fără ajutor.

— Aşadar, nu credeți că a acționat de unul singur?

— Nu, şi mai există şi alte motive care mă îngrijorează.

— Desigur, suspină Sara. De ce s-ar încumeta grija să călătorească singură?

— Observați-i mâinile, continuă Sammy, ignorând remarca. Una dintre ele a suferit arsuri grave, dar cealaltă e aproape neatinsă. Dacă vă uitați cu atenție, veți vedea o vânătaie sub unghia degetului mare, rupt de cel puțin trei ori în trecut, după cât de strâmb este. Asemenea răni suferă deseori tâmplarii, din cauza meseriei lor, mai ales cei care lucrează pe corăbii, pentru că sunt confruntați cu mişcările nesigure ale vasului în timp ce lucrează. Am observat că era crăcănat, altă trăsătură a marinarilor.

— Crezi că era tâmplar pe una dintre corăbiile flotei? interveni Arent, privind către cele şapte corăbii din port.

— Nu ştiu, răspunse Sammy. Fiecare tâmplar din Batavia a lucrat, la un moment dat, pe una dintre corăbii. Dacă mi s-ar permite să inspectez cadavrul, aş putea răspunde mai bine întrebării, însă…

— Soțul meu nu vă va slobozi din lanțuri nici măcar o clipă pentru aşa ceva, domnule Pipps, spuse Sara ascuțit. Dacă asta urma să îmi cereți.

— Nu asta urmăream, răspunse el, cu obrajii roşii. Îl cunosc pe bărbatul dumneavoastră şi ştiu că nu va pleca urechea la temerile mele. Dar ar fi dispus să le audă pe ale dumneavoastră.

Sara se legănă pentru o clipă, neliniştită, privind portul. Delfinii se jucau în apă, săreau şi se răsuceau în aer, apoi dispăreau în adâncuri fără să lase în urmă nici măcar o clipocire pe suprafața apei.

— Vă rog, domniță. Trebuie să vă convingeți soțul să amâne plecarea flotei până când Arent poate investiga incidentul.

Arent tresări. Ultima oară când investigase un caz fusese cu trei ani în urmă. Încerca să se țină cât mai departe de aşa ceva. Sarcina lui era să aibă grijă de Sammy şi să zdrobească sub cizme pe oricine indica acesta cu degetul.

— Întrebările sunt tăişuri, iar răspunsurile sunt paveze, insistă Sammy, privind-o pe Sara. Vă implor: protejați-vă. Odată ce *Saardam* va ridica velele, va fi prea târziu.

3

Sub cerul incandescent al Bataviei, Sara Wessel străbătu alaiul, simțind asupra sa privirile iscoditoare ale curtenilor, soldaților şi sicofanților. Păşea asemenea unei femei condamnate: umerii drepți, privirea lăsată în pământ şi pumnii încleştați. Era roşie la față de ruşine, deşi majoritatea o puneau pe seama arşiței.

Dintr-un anume motiv, se uită peste umăr, căutându-l cu privirea pe Arent. Nu era greu de găsit în mulțime, fiind cu un cap mai înalt decât restul. Sammy îl însărcinase să inspecteze cadavrul şi, momentan, Arent scotocea prin robele leprosului cu un băț lung care fusese folosit la cărarea unor coşuri.

Simțind că Sara îl priveşte, Arent îi întoarse privirea, ochii lor întâlnindu-se pentru o clipă. Ruşinată, femeia îşi întoarse fulgerător capul, privind înainte.

Afurisitul de cal al soțului ei fornăi, lovind nervos pământul cu copita în timp ce ea se apropia. Nu se înghițiseră niciodată. Spre deosebire de ea însă, calului îi plăcea să fie călărit de guvernator.

Gândul îi scoase la iveală un zâmbet răutăcios, pe care se chinuia să şi-l şteargă de pe față în timp ce se apropia de soțul său. Acesta era cu spatele la ea, cu capul uşor aplecat, afundat într-o discuție şoptită pe care o purta cu Cornelius Vos.

Vos era şambelanul soțului său, cel mai important sfetnic al acestuia şi unul dintre cei mai puternici oameni din oraş. Nu că s-ar fi observat, căci nu avea urmă de charismă sau vigoare. Nici scund, nici înalt, nici gras, nici slab, părul său de culoarea noroiului încorona o față îmbătrânită, care nu avea niciun fel de caracteristică distinctivă, în afara celor doi ochi verzi şi luminoşi, care se holbau peste umărul interlocutorului în a cărui ureche vorbea.

Hainele îi era ponosite fără să fie zdrențuite şi în jurul său plutea un aer de lipsă de speranță atât de puternic, încât până şi florile păreau în stare să se ofilească la trecerea lui pe lângă ele.

— Încărcătura mea personală a ajuns la bord? întreba soțul ei, ignorând-o pe Sara.

— S-a ocupat de acest lucru comerciantul-şef, Sire.

Cei doi bărbați nu se opriră din discuție şi nu părură să o ia în seamă în

niciun fel. Soțul ei nu suporta să fie întrerupt, iar Vos îl slujise suficient de mult cât să știe acest lucru.

— Iar măsurile pentru asigurarea secretului încărcăturii au fost luate? mai întrebă soțul ei.

— Drecht, căpitanul gărzii, s-a ocupat personal, răspunse Vos, ale cărui degete, mișcându-se neliniștite pe corp, trădau calcule interioare. Ceea ce ne aduce la a doua încărcătură ca importanță, Sire. Aș dori să întreb unde anume ar trebui ținută Năzbâtia în cursul călătoriei noastre?

— Cabina mea este adecvată, se pronunță soțul ei.

— Din păcate, Năzbâtia este prea voluminoasă pentru acel spațiu, spuse Vos, frângându-și mâinile. Aș putea sugera cala pentru mărfuri?

— Nu am de gând să las viitorul Companiei să zacă oriunde, precum o mobilă nedorită.

— Dar puțini cunosc ce înseamnă Năzbâtia, Sire, continuă Vos, distras de ramele unei bărci de transport care răscoleau apa. Încă și mai puțini cunosc ce suntem pe cale să urcăm la bordul *Saardam*. Poate că nu ar fi rău să tratăm pachetul ca pe o piesă de mobilier, de care nimeni nu mai are nevoie.

— Isteț, însă cala de mărfuri este un loc prea expus, spuse soțul Sarei.

Cei doi bărbați tăcură, dintr-odată, cugetând la problemă.

Soarele săgeta spatele Sarei. Pe fruntea ei se strângeau broboane mari de sudoare și se revărsau pe față, îmbâcsind pudra albă pe care Dorothea o aplicase din plin pentru a-i ascunde pistruii. Ar fi vrut să își aranjeze hainele, să își scoată gulerul și să îndepărteze țesătura jilavă care i se lipise de piele, numai că soțul ei suporta acest gen de agitație tot atât de puțin pe cât îndura întreruperile.

— Cum ar fi să folosim magazia cu praf de pușcă? spuse Vos. E sub cheie și păzită, și nimeni nu s-ar aștepta ca ceva atât de valoros precum Năzbâtia să fie ținut acolo.

— Minunat. Ocupă-te de detalii.

Vos se îndreptă spre procesiune, iar guvernatorul general se întoarse, în cele din urmă, să își înfrunte soția.

Era cu douăzeci de ani mai bătrân decât Sara și avea capul în formă de lacrimă, în mare parte pleșuv, cu excepția smocurilor de păr întunecat care făceau legătura cu urechile lăbărțate. Majoritatea oamenilor purtau pălării de protecție împotriva soarelui aspru al Bataviei, dar soțul său considera că acestea îl făceau să arate stupid. Astfel că scalpul îi lucea în nuanțe purpurii,

iar pielea i se descojea în foițe care se adunau în încrețiturile gulerului.

Doi ochi întunecați o cântăreau pe sub sprâncenele teşite, în timp ce degetele scărpinau un nas prelung. Era un bărbat urât după toate criteriile, dar, în comparație cu şambelanul Vos, emana putere. Fiecare cuvânt ce îi ieşea pe gură părea că se gravează direct în istorie; fiecare privire conținea o dojană subtilă, o invitație pentru ceilalți să se măsoare cu el şi să descopere toate felurile în care nu se ridicau la înălțimea sa. Prin simplul fapt că exista, se considera un exemplu de bună creştere, disciplină şi valori demne de a umple manuale de instrucțiuni.

— Soața mea, spuse pe un ton care nu putea fi confundat în vreun fel cu unul plăcut, în timp ce mâna îi zvâcni înspre fața femeii, făcând-o să tresară.

Îşi apăsă degetul mare în carnea obrazului ei, ştergând cu duritate un cheag de pudră.

— Cât de dezagreabilă este canicula cu dumneata!

Ea înghiți insulta, coborându-şi privirea.

Erau căsătoriți de 15 ani şi putea să numere pe degetele de la o mână momentele în care fusese în stare să îi susțină privirea.

Se datora acelor ochi ca două pete de cerneală. Identici cu ai Liei, însă ochii fiicei sale licăreau plini de viață. Cei ai soțului erau găunoşi, ca două gropi prin care i se scursese de mult sufletul.

Simțise din prima clipă această privire atunci când se cunoscuseră, când ea şi cele patru surori ale sale fuseseră depuse, peste noapte, în sufrageria lui din Rotterdam, precum nişte cărnuri comandate special de la piață. Vorbise cu fiecare în parte şi pe Sara o alesese pe loc. Cererea în căsătorie fusese meticuloasă: îi înşirase tatălui ei beneficiile uniunii. Pe scurt, urma să primească o cuşcă minunată şi tot timpul din lume pentru a admira în linişte gratiile.

Sara plânsese tot drumul spre casă, implorându-şi tatăl să nu o trimită înapoi la el.

Nu contase. Zestrea fusese prea ofertantă. Fără ca ea să fi ştiut, fusese crescută pentru vânzare, asemenea unei viteluşe manierate şi educate.

Se simțise trădată, dar pe atunci era necoaptă. Acum, înțelegea lumea mult mai bine. Carnea nu putea decide pentru sine de al cui cârlig urma să atârne.

— Purtarea dumitale a fost necuviincioasă, o dojeni soțul său, şoptit, păstrându-şi zâmbetul pe buze, de dragul curtenilor. Aceştia se apropiau, dornici să fie la curent.

— Deloc, murmură aceasta cu insolență. Leprosul suferea.

— Era pe moarte. Credeai cumva că ai o loțiune care să îl poată salva de la pieire?

Vocea lui era atât de gravă, încât ar fi fost în stare să zdrobească furnicile care mişunau printre picioarele lor.

— Eşti impulsivă, nesăbuită, căpoasă şi moale la inimă, continuă soțul ei, azvârlind insultele aşa cum mai devreme gloata aruncase cu pietre în Samuel Pipps. Ți-am tolerat astfel de calități pe când erai copilă, dar tinerețea se află acum cu mult în spatele dumitale.

Sara nu mai ascultă restul; nici nu avea nevoie. Era aceeaşi dojană. Primii stropi de ploaie, înainte ca furia furtunii să se dezlănțuie. Orice ar mai fi avut ea de adăugat, nu urma să conteze. Pedeapsa avea să şi-o primească mai târziu, atunci când aveau să rămână singuri.

— Samuel Pipps crede că vasul nostru este pândit de pericol, izbucni ea.

Soțul său se încruntă, nefiind obişnuit cu întreruperile.

— Pipps e în lanțuri, spuse el.

— Mâinile îi sunt în lanțuri, protestă Sara. Ochii şi mintea îi sunt încă libere. Crede că leprosul a fost odată tâmplar şi că a lucrat, probabil, în flota care urmează să ne poarte spre Amsterdam.

— Leproşii nu au voie să urce la bordul galioanelor.

— Poate că boala l-a luat atunci când a ajuns în Batavia?

— Leproşii sunt executați şi arşi prin decret semnat de mine, replică el, scuturându-şi capul, iritat. Nu sunt tolerați în interiorul oraşului. Te-ai lăsat dusă de nas de născocirile unui nebun şi ale unui criminal. Nu ne pândeşte niciun pericol. *Saardam* este o corabie adecvată, cu un căpitan competent. Nu e navă mai zdravănă în toată flota. De aceea am şi ales-o.

— Pipps nu e îngrijorat de vreo scândură slăbită, îi răspunse ea, coborând repede tonul vocii. E preocupat de un posibil sabotaj. Toți cei care se vor urca azi la bord vor fi expuşi aceluiaşi risc, inclusiv fiica dumitale. Ne-am pierdut deja băieții, ai îndura să…

Sara trase adânc aer în piept, calmându-se. Apoi continuă:

— Nu ar fi mai chibzuit să vorbim cu toți căpitanii flotei înainte să se ridice ancora? Leprosul nu avea limbă şi unul dintre picioare îi era ologit. Dacă a fost în echipajul vreuneia dintre nave, căpitanii acestora sigur şi-ar aduce aminte de el.

— Şi, după dumneata, ce ar trebui să fac între timp? întrebă soțul, arătând cu bărbia înspre sutele de suflete năduşite de caniculă.

Cumva, alaiul izbutise să se apropie fără zgomot, trăgând cu urechea.

— Ar trebui să ordon oamenilor să se întoarcă înapoi la castel, bazându-mă pe onorabilul cuvânt al unui criminal?

— Ai avut destulă încredere în Pipps ca să îl chemi de la Amsterdam să recupereze Năzbâtia.

Ochii lui Haan se îngustară amenințător.

— Fă-o de dragul Liei, continuă Sara, nesăbuită. Poate am putea să ne îmbarcăm pe altă corabie?

— Nu, vom călători la bordul *Saardam.*

— Atunci, măcar Lia să poată călători pe altă corabie.

— Nu.

— De ce?

Femeia era atât de uluită de încăpățânarea soțului său, încât nu mai ținea cont de mânia acestuia.

— O altă corabie ar fi la fel de potrivită pentru călătorie, continuă ea. De ce eşti atât de pornit să călătoreşti…?

Bărbatul o lovi cu dosul palmei. O umflătură usturătoare se ivi pe obraz. Între curteni se auziră exclamații şi chicoteli.

Săgețile din privirile Sarei ar fi putut scufunda orice corabie din port, însă guvernatorul general îi întoarse privirea cu calm, scoțând o batistă de mătase din buzunar; orice urmă de furie se evaporase de pe chipul său.

— Adu-o pe fiica noastră, pentru a ne putea îmbarca împreună, ca familie, spuse el, ştergându-şi urmele de pudră albă de pe mâna cu care o lovise. Şederea noastră în Batavia s-a încheiat.

Strângând din dinți, Sara întoarse spatele procesiunii.

Cu toții o priveau, chicotind şi şoptind, însă ea urmărea doar lectica.

Lia privea de după draperiile zdrențuite ale acesteia, cu o figură ce rămânea enigmatică.

„Blestemat fie! gândi Sara. Blestemat!”

4

Barca se îndrepta, peste valurile azurii, înspre *Saardam*.

Vâslele ei urcau şi coborau, iar razele soarelui străluceau în picurii apei.

În centrul bărcii se afla căpitanul gărzii, Jacobi Drecht. Aşezat cu picioarele de-o parte şi de alta a băncii, îşi îndepărta rămăşiţele de peşte uscat din barba blondă.

Îşi scosese sabia de la şold şi o rezemase pe genunchi. Era o armă bună, care avea mânerul protejat de o apărătoare delicată de metal. Majoritatea muşchetarilor erau înarmaţi cu lănci şi muschete sau cu săbii ruginite, furate de la cadavrele răsfirate pe câmpul de luptă. Sabia lui Drecht era o sabie de nobil, mult prea rafinată pentru a aparţine unui soldat umil, iar Arent se întreba unde o găsise căpitanul gărzii – şi de ce nu o vânduse.

Cu o mână odihnindu-se pe teaca sabiei, Drecht arunca din când în când câte o privire suspicioasă înspre prizonierul său. Dar cu cel care cârmea barca, un consătean al său, schimba vorbe calde despre mistreţii pe care îi vânaseră prin pădurile satului natal şi despre toate tavernele pe care le vizitaseră.

La prora bărcii, cu lanţurile încolăcite în jurul său asemenea şerpilor, Sammy mângâia, trist, cătuşele ruginite. Arent nu îşi văzuse niciodată prietenul atât de descurajat. În cei cinci ani în care lucraseră împreună, Sammy se dovedise sâcâitor, iute la mânie, bun la suflet, leneş, însă niciodată învins. Acum, lui Arent i se părea că vedea un soare care pâlpâia tot mai slab pe cer.

— De cum vom fi la bord, îi voi vorbi guvernatorului general, jură Arent. O să îl fac să îi vină mintea la cap.

Sammy dădu din cap.

— Nu te va asculta, spuse el, stins. Şi, cu cât mai tare încerci să mă aperi, cu atât mai greu are să îţi fie să te ţii la distanţă după ce voi fi executat.

— Executat! exclamă Arent.

— Asta e intenţia guvernatorului după ce vom ajunge în Amsterdam, spuse Sammy, apoi pufni în râs. Dacă ajungem până acolo.

Instinctiv, Arent căută cu privirea barca guvernatorului general. Aceasta se afla la câteva lungimi în faţa lor. Familia sa era adăpostită sub un umbrar cu draperii din voal, pe care briza le tot dădea la o parte, dezvăluind capul

Liei întins în poala mamei sale. Guvernatorul general şedea un pic mai departe de ele.

— Consiliul celor 17 Gentilomi nu va permite aşa ceva, spuse Arent, aducându-şi aminte de stima pe care o aveau conducătorii Companiei United East India faţă de Sammy. Eşti prea valoros.

— Guvernatorul general se îmbarcă să ocupe un fotoliu la masa Consiliului. Şi se consideră în stare să îi convingă pe ceilalţi domni de la masă.

Barca lor trecu printre două corăbii. Marinarii acestora atârnau de greemente{2}, aruncându-şi glume grosolane unii altora, de la un bord către celălalt. Cineva tocmai urina peste balustradă. Jetul gălbui rată la limită barca lor.

— De ce se întâmplă toate astea, Sammy? îl întrebă Arent. Ai recuperat Năzbâtia, după cum ţi s-a cerut. Au dat şi un banchet în onoarea ta. Cum se face că, la numai o zi după ce ai pătruns în biroul guvernatorului general în postura de erou, ai fost scos de acolo în lanţuri?

— M-am tot gândit la asta, dar nu ştiu, spuse Sammy pe un ton de disperare. Mi-a cerut să mărturisesc, dar când i-am spus că nu ştiu ce anume ar trebui să spun, guvernatorul s-a înfuriat şi m-a aruncat în temniţă, ca să mă gândesc mai bine. Aşa că te implor să nu mă mai întrebi.

— Sammy…

— Ceva anume din cele făcute de mine în timpul acestui caz l-a făcut să se înfurie şi, pentru că nu ştiu exact despre ce este vorba, nu pot să te protejez, îl întrerupse Sammy. Dar îţi spun, odată ce a terminat cu mine, toate lucrurile bune pe care le-am făcut noi nu vor mai conta deloc, iar poziţia noastră în cadrul Companiei va fi ruinată. Sunt ca otrava pentru tine, Arent Hayes. M-am comportat cu nesăbuinţă şi aroganţă, şi acum sunt pedepsit. Nu am să agravez eşecul, atrăgându-te şi pe tine în ruină.

Aplecându-se spre Arent, continuă cu o privire severă:

— Du-te înapoi în Batavia, lasă-mă să îţi salvez viaţa, măcar o dată.

— Ţi-am luat banii şi am promis că te protejez de pericole, îi răspunse Arent. Am opt luni la dispoziţie ca să mă asigur că nu vei deveni hrana corbilor şi intenţionez să îmi fac treaba până la capăt.

Dând din cap neîncrezător, lăsându-şi umerii să cadă, Sammy se prăbuşi într-o linişte descurajată.

Barca lor se apropia de-acum de silueta vastă şi scârţâitoare a vasului *Saardam*. Coca acestuia se ridica din apă asemenea unui zid enorm din

lemn. Trecuseră doar zece luni de când corabia părăsise Amsterdamul, dar părea antică deja, fiindcă stratul său reîmprospătat de vopsea roşie şi verde se cojise, iar bârnele ei se deformaseră din cauza trecerii prin apele înghețate ale Atlanticului, şi mai apoi prin tropicele fierbinți.

Faptul că pe ape putea pluti ceva atât de mare era un triumf al ingineriei, vecin cu o lucrare diavolească, iar Arent se simți imediat minuscul în prezența corabiei. Îşi întinse mâna şi lăsă degetele să alunece de-a lungul scândurilor aspre de lemn ale cocii. O vibrație domoală străbătea lemnul. Încerca să îşi închipuie ce se afla de cealaltă parte: labirintul de punți şi scări, razele rătăcite de soare care străpungeau bezna. O corabie de o asemenea mărime necesita sute de suflete pentru a naviga şi putea să transporte alte câteva sute de suflete. Toate erau în pericol. Chiar şi înlănțuit, bătut şi maltratat, Sammy era singurul care le putea salva.

Arent exprimă acest gând pe cât de elocvent fu în stare:

— Cineva încearcă să scufunde această corabie, iar eu ştiu să înot tot atât de bine precum un sac plin cu pietre. Există vreo şansă să îți scoți degetul din fund şi să faci ceva în legătură cu asta?

Sammy îi rânji:

— Ai putea să ordoni unei armate să te urmeze peste marginea unei prăpăstii cu o asemenea limbă ascuțită, răspunse el sarcastic. Tu ai reuşit să dai peste ceva scotocind cadavrul leprosului?

Arent scoase o bucată de cânepă, tăiată dintr-un sac de pe chei. În ea avea înfăşurată amuleta pe care leprosul o ținea în mână când Arent îi luase viața. Era prea arsă ca să i se poate distinge vreun detaliu.

Sammy se aplecă înspre obiect, observându-l cu atenție.

— A fost ruptă în două, spuse el. Încă se mai vede locul unde s-a rupt.

Se gândi un moment, după care se întoarse către Drecht, căpitanul gărzii. Vocea îi era plină de autoritate, în ciuda lanțurilor care îl încătuşau:

— Ai slujit vreodată la bordul unui galion Indiaman?

Drecht îl fixă cu privirea, de parcă întrebarea era o peşteră întunecată în care nu dorea să pătrundă.

— Am mai slujit, răspunse el până la urmă.

— Care e cea mai rapidă metodă prin care un asemenea vas poate fi scufundat?

Drecht ridică o sprânceană deasă şi blondă, după care arătă cu capul înspre Arent:

— Roagă-l pe amicul dumitale să îşi treacă pumnul prin cocă.

— Eu vorbesc serios, căpitan al gărzii, spuse Sammy.

— De ce? întrebă acesta suspicios. Ştiu că te aşteaptă o soartă cruntă, dar nu am să îți permit să îl tragi după tine în iad şi pe guvernatorul general.

— Viitorul meu zace în mâinile lui Arent, nu mă mai tem, răspunse Sammy. Cu toate acestea, cineva a amenințat corabia. Şi vreau să mă asigur că amenințarea nu este dusă la îndeplinire.

Drecht se uită către Arent:

— Asta intenționează, locotenente? Pe onoarea dumitale?

Arent încuviință, făcându-l pe Drecht să privească înspre corăbiile care îi înconjurau. Se încruntă, potrivindu-şi banduliera care îi atârna peste umăr. Flacoanele de cupru zornăiră.

— Aruncă o scânteie în magazia cu praf de puşcă, spuse Drecht după o pauză lungă. Eu aşa aş face.

— Şi cine păzeşte magazia cu praf de puşcă?

— Un ofițer aflat în spatele unei uşi zăvorâte, îi răspunse Drecht.

— Arent, vreau să afli cine are acces la acea încăpere, precum şi orice nemulțumire pe care ar putea să o aibă ofițerul responsabil cu paza, spuse Sammy.

Arent se bucură să audă înflăcărarea din vocea prietenului său. De cele mai multe ori, investigau furturi şi crime, comise de multişor şi prea puțin înțelese. Pentru ei era ca şi cum ar fi ajuns la teatru după ce spectacolul se terminase şi li se cerea să recompună povestea din bucățelele de scenariu aruncate la gunoi şi câteva obiecte de recuzită lăsate pe scenă. Dar acum era vorba de o crimă ce încă nu avusese loc; şansa de a salva vieți, în loc de a răzbuna nişte vieți pierdute. Iată, în sfârşit, un caz demn de talentele lui Sammy! Spera că avea să îi țină vie atenția până când Arent l-ar fi putut elibera.

— O să aveți nevoie de permisiunea căpitanului Crauwels, îi întrerupse Drecht, ştergându-şi un strop de apă sărată de pe una dintre gene. Veți putea pătrunde acolo doar dacă pune el o vorbă bună. Nu că ar fi uşor să obțineți aşa ceva de la el!

— Cu asta vom începe, atunci, îi spuse Sammy lui Arent. Şi, după ce vorbeşti cu ofițerul care stă de pază, vezi dacă poți să îl identifici pe lepros. Din punctul meu de vedere, e o victimă.

— Victimă? aruncă Drecht, luând cuvântul în derâdere. Păi, nu el a turnat cu blesteme asupra noastră?

— Cum ar fi putut? Avea limba tăiată. Tot ce a făcut a fost să ne distragă

atenția în timp ce o altă voce a proferat amenințările. Nu știm dacă leprosul împărtășea aceeași părere cu vocea aceea malefică, dar sunt sigur că nu a fost în stare să se cațăre pe lăzi de unul singur, așa cum știu sigur că nu și-a dat singur foc la haine. Pentru că nu și-a mișcat brațele până când nu s-a aruncat de pe acele lăzi, și cu toții am văzut cât de panicat a devenit în momentul în care flăcările l-au cuprins. Nu știa ce urma să i se întâmple, lucru ce face ca moartea lui să fie o crimă – una odioasă.

Un păianjen minuscul traversă în goană lanțurile lui Sammy și acesta își întinse mâna ca o punte, pentru a ajuta insecta să ajungă pe banca de lemn.

— De aceea, Arent are să afle numele leprosului, are să stea de vorbă cu toți cei care îi erau prieteni și apoi are să pună cap la cap întâmplările ultimelor săptămâni din viața lui. Din acele fragmente poate că vom reuși să înțelegem cum de a ajuns în vârful stivei de lăzi, a cui a fost vocea pe care am auzit-o și de ce persoana respectivă îi urăște atât de tare pe pasagerii de pe *Saardam*.

Arent se mișcă sfios:

— Nu sunt sigur că sunt în stare să fac atâtea, Sammy. Poate găsim…

— Acum trei ani, m-ai rugat să te învăț arta mea și te-am luat învățăcel, spuse Sammy, iritat de reticența acestuia. Cred că a venit clipa să îți iei rolul în serios.

Vechile certuri ieșiră la iveală ca niște bulbuci otrăvitori într-o mlaștină.

— Dar am renunțat la lucrurile de genul acesta, se răsti Arent. Știm deja că nu sunt în stare să fac ceea ce faci tu.

— Ce s-a întâmplat la Lille nu a fost dintr-un neajuns al intelectului, Arent. Eșecul a fost cauzat de temperamentul tău. Forța ta fizică te-a făcut nerăbdător.

— Nu am dat greș din cauza forței mele.

— A fost un singur caz. Pot să înțeleg că ți-a afectat încrederea în tine…

— Era să moară un om nevinovat.

— Așa se întâmplă tot timpul cu cei nevinovați, spuse Sammy, încercând să încheie subiectul. Câte limbi străine cunoști? Cât de ușor le-ai învățat? Te-am observat în toți acești ani. Știu ce putere de observație ai, cât de multe ești în stare să reții. Cu ce anume era îmbrăcată Sara Wessel în timpul întâlnirii noastre din această dimineață? De la încălțări la pălărie, spune-mi!

— Nu știu.

— Normal că știi, spuse Sammy râzând de minciuna instinctivă a lui Arent. Ești un bărbat încăpățânat. Aș putea să te întreb câte picioare are un

cal şi tu o să negi că ai văzut vreodată aşa ceva. Ce faci cu toată informația aia pe care o reții?

— Am grijă să te țin pe tine în viață.

— Şi iar o luăm de la capăt, faci caz de forța ta brută, când nouă ne trebuie mintea ta.

Sammy îşi ridică lanțurile grele pentru a-şi susține cuvintele care urmară:

— Resursele mele sunt limitate, Arent. Până când voi fi liber să îmi încep propria investigație, mă aştept ca tu să fii cel care va proteja corabia.

Barca lor se lovi de coca vasului *Saardam,* pe când cârmaciul acosta.

— Nu am să permit vreunui ticălos să mă înece înainte ca guvernatorul general să mă poată spânzura, mai spuse Sammy.

5

Bărcile de transport roiau în jurul corabiei *Saardam,* traversând apa într-un şir nesfârşit, asemenea furnicilor care atacă un bivol mort. Fiecare barcă era plină cu pasageri care se ţineau de singurul bagaj pe care avuseseră voie să îl ia la bord. Urlând şi cerând ca scările din frânghii să fie lăsate de-a lungul corabiei pentru a se putea căţăra la bord, se treziseră batjocoriţi de marinarii care stăteau deasupra, care se dădeau în spectacol, făcându-se că nu pot găsi scările sau, pur şi simplu, ignorându-i.

Ofiţerii de pe *Saardam* le permiteau marinarilor să se distreze astfel, în aşteptarea guvernatorului general Haan cu familia sa, care tocmai încheiau urcarea la bord, la pupa navei. Niciun pasager nu avea încă voie să se îmbarce până când familia guvernatorului nu se caza confortabil.

O scândură legată cu frânghii în patru colţuri o ridica graţios pe Lia, în vreme ce Sara, rămasă în barcă, o privea cu mâinile împreunate, speriată că fiica sa ar putea cădea sau că frânghiile s-ar putea rupe.

Soţul său era deja la bord, Sara urmând să urce ultima.

În momentul acesta, ca şi în restul evenimentelor importante, eticheta cerea ca ea să fie cel mai puţin însemnat lucru din propria sa viaţă.

Atunci când îi veni rândul, Sara se aşeză pe scândură şi se prinse de frânghii, râzând încântată în timp ce era ridicată în aer, cu vântul ciupindu-i hainele.

Senzaţia era palpitantă.

Dând din picioare, se uita peste apă înspre Batavia.

Timp de treisprezece ani, privise din fortăreaţă felul în care oraşul se întindea sub ochii ei asemenea untului topit. Din acel loc aflat la înălţime, oraşul îi păruse imens. O închisoare alcătuită din ulişe şi prăvălii, pieţe şi metereze.

Din depărtare însă îi părea ceva foarte singuratic: străzi şi canale înnodate unele de altele, cu spatele la coastă, speriate parcă de jungla atotcuprinzătoare. Deasupra acoperişurilor atârnau norii de fum emanaţi de turba arsă în case; păsări în culori vii zburau prin văzduh, aşteptând să ciugulească rămăşiţele lăsate în urmă de negustorii din pieţe, care îşi împachetau marfa la finalul zilei.

Cu un junghi în inimă, Sara îşi dădu seama că avea să îi fie dor de acel loc. În fiecare dimineaţă, Batavia se trezea cu un ţipăt: copacii se scuturau

de mii de papagali care îşi luau gălăgios zborul, părăsind crengile pe care dormiseră şi umplând aerul de culoare. Iubea acel cor, aşa cum iubea şi limba ciudată şi lirică a localnicilor, precum şi oalele enorme în care găteau mâncăruri condimentate, seara, pe străzi.

Batavia fusese locul în care se născuse fiica ei şi în care doi fii îi muriseră. Fusese locul în care devenise femeia care era acum, la bine şi la rău.

Scaunul improvizat pentru urcarea pasagerilor o livră pe Sara pe puntea superioară, care se întindea la umbra impunătorului catarg principal. Marinarii se căţărau pe greement ca nişte păianjeni, pentru a trage de frânghii şi a strânge nodurile, în timp ce tâmplarii îndreptau scânduri curbate, iar muşii{3} călăfătuiau şi întindeau catranul, încercând să se ţină cât mai departe de vreo chelfăneală.

Sara îşi găsi fiica lângă balustradă, privind restul corabiei.

— E remarcabilă, nu-i aşa? întrebă Lia, plină de admiraţie. Dar mi se pare că e atât de mult efort făcut în zadar.

Arătă înspre un grup de marinari care icneau în timp ce coborau mărfuri în cală, printr-o trapă, ca şi când *Saardam* era o bestie ce trebuia hrănită înainte de începerea călătoriei.

— Dacă ar fi avut scripete cu grindă, ar fi muncit acum doar pe jumătate, explică fata. Aş putea să proiectez eu unul, dacă m-ar…

— Dar nu o să te lase, nu te vor lăsa niciodată, o întrerupse Sara. Ţine-ţi isteţimea la cutie, Lia. Suntem înconjurate de bărbaţi care nu ar aprecia aşa ceva oricât de bine intenţionată ai fi.

Lia îşi muşcă morocănos buza, privind scripetele prost proiectat.

— Dar e ceva atât de neînsemnat! De ce nu pot să…

— Deoarece bărbaţilor nu le place să îi faci să se simtă proşti, şi taman aşa s-ar simţi dacă *tu* ai deschide gura.

Sara mângâie chipul fiicei sale, dorind să poată alina confuzia care se citea acolo.

— Isteţimea este un fel de tărie, iar ei nu vor accepta niciodată ca o femeie să fie mai puternică decât ei, continuă Sara. Mândria nu le va permite aşa ceva, iar mândria este bunul lor cel mai de preţ.

Dădu din cap, nefiind în stare să aleagă cuvintele potrivite:

— Nu e ceva ce poate fi înţeles. Aşa stau lucrurile. În fort ai fost protejată, înconjurată de oameni care te-au iubit şi care se temeau de tatăl tău, dar pe *Saardam* nu vei avea parte de o protecţie asemănătoare. Ne

aflăm într-un loc periculos. Ia aminte la mine şi gândeşte înainte să deschizi gura.

— Da, mamă, spuse Lia.

Sara suspină şi o trase mai aproape, simțind un junghi în inimă. Nicio mamă nu ar fi dorit să îi spună copilului său să pară mai puțin decât este, dar ce rost avea să o împingă înspre un tufiş plin cu spini?

— Nu o să mai fie aşa pentru mult timp, îți promit. În curând, vom fi în siguranță şi ne vom trăi viețile după cum vom dori.

— Nevastă! urlă guvernatorul general din cealaltă parte a punții. Doresc să îți fac cunoştință cu cineva.

— Vino, îi spuse ea, trecându-şi brațul prin cel al Liei.

Soțul ei vorbea cu un bărbat gras şi transpirat, cu figura marcată de vene şi ochi injectați, umezi.

Era evident că se trezise târziu şi îşi făcuse neglijent toaleta. Deşi îmbrăcat după modă, panglicile hainelor sale erau şifonate, iar cămaşa sa de bumbac era băgată doar într-o parte a curelei. Nu îşi pudrase fața şi nu se parfumase – şi avea disperată nevoie şi de pudră, şi de parfum.

— Acesta este comerciantul-şef Reynier van Schooten, cel care conduce călătoria noastră, spuse guvernatorul general.

Sub cuvintele sale viermuia antipatia.

Privirea lui van Schooten tocmai o urcase pe Sara pe un cântar invizibil, pentru a o evalua şi a-i agăța un preț de ureche.

— Credeam că persoana responsabilă de corabia noastră este căpitanul, spuse Lia.

Van Schooten îşi înfipse degetele mari în curea şi scoase la iveală o burtă de o rotunjime perfectă, adunându-şi ultimele rămăşițe de mândrie pe care le mai avea:

— Nu şi pe o corabie pentru comerț, domniță, explică acesta. Căpitanul nostru trebuie doar să se asigure că vom ajunge cu bine la Amsterdam. Eu sunt responsabil de toate celelalte aspecte.

„Doar atât, gândi Sara. De parcă, în privința unei corăbii, ar avea sens vreo ambiție mai mare în afară de aceea de a o menține să nu se scufunde.”

Desigur, ambițiile erau mult mai mari de atât.

Era vorba de o corabie sub pavilionul Companiei United East India, ceea ce însemna că profitul era mai important decât orice altceva. Conta nu atât ca vasul să ajungă înapoi la Amsterdam, cât încărcătura să nu fie compromisă, iar negoțul făcut la Capul Bunei Speranțe să nu fie în pierdere.

Chiar dacă *Saardam* ar fi ancorat la destinație doldora cu cadavre, Consiliul celor 17 Gentilomi ar fi considerat călătoria un succes cât timp mirodeniile din cală ajungeau în stare bună, nu umede.

— Aş putea să vă arăt nava? întrebă Reynier van Schooten, întinzând brațul său Liei şi asigurându-se că toate inelele sale cu pietre prețioase erau la vedere.

Din păcate, acestea nu puteau să distragă atenția de la pata de sudoare vizibilă la subraț.

— Mamă, ai dori un tur? întrebă Lia, întorcând spatele negustorului, cu chipul schimonosit, oripilată.

— Soția şi fiica mea vor avea ocazia să facă un tur al corabiei mai târziu, întrerupse nerăbdător discuția guvernatorul general. Aş dori să îmi inspectez încărcătura.

— Încărcătura dumneavoastră?

Apoi confuzia se preschimbă în înțelegere:

— Desigur. Vă pot duce acolo îndată.

— Prea bine, spuse guvernatorul. Fiică, ai primit cabina cu numărul trei.

Făcu vag cu mâna spre o uşă mică şi roşie aflată în spatele lor, apoi adăugă:

— Nevastă, dumneata vei dormi în cabina cu numărul şase.

— Cabina numărul cinci, Sire, îl corectă comerciantul-şef, cerându-şi scuze. Am schimbat-o.

— De ce?

— Păi…

Van Schooten îşi trecu incomod greutatea de pe un picior pe altul. Umbrele aruncate de greement îl făceau să pară prins într-o plasă.

— Cabina cu numărul cinci este mai confortabilă.

— Prostii, toate sunt identice, zise guvernatorul general, care se înfuria când un ordin al său – oricât de neînsemnat – era nesocotit. Am cerut limpede cabina cu numărul şase.

— Cabina aceea este blestemată, Sire.

Comerciantul-şef vorbise repede şi roşise, ruşinat.

— În cele opt luni pe care le-am petrecut, la venire, călătorind de la Amsterdam, a avut doi ocupanți. Primul a fost găsit spânzurat de un cârlig atârnat de tavan, cel de-al doilea a murit în somn, cu ochii deschişi, holbați de frică. Vă implor, Sire, este…

— Nu îmi pasă! îl întrerupse guvernatorul general. Ia atunci ce cabină

este pe placul dumitale, nevastă, şi consideră-te liberă. Nu necesit prezența dumitale până diseară.

— Soțul meu, încuviință Sara, făcând o plecăciune.

Sara îl privi pe Reynier van Schooten însoțindu-l pe Haan pe scări în jos, apoi o luă pe Lia de mână, trăgând-o cât de repede le permiteau fustele lor grele, înspre cabinele pasagerilor.

— De ce ne grăbim aşa, mamă? întrebă îngrijorată Lia, aproape luată pe sus.

— Trebuie să îi coborâm pe Creesjie şi pe băieți de pe corabie înainte să ridice ancora, spuse Sara.

— Tata nu ar permite una ca asta, spuse Lia. Creesjie mi-a spus că nu intenționa să părăsească Batavia timp de încă trei luni, dar că tata şi-a dorit-o aici. I-a cerut să vină. Chiar i-a plătit cabina.

— Tocmai de aceea lui nu am să-i spun nimic, zise Sara. Nu va afla că a debarcat, până când nu vom fi deja în larg.

Lia se înfipse pe picioare, o prinse pe maică-sa de braț cu ambele mâini şi o forță să se oprească.

— Te va pedepsi, spuse Lia speriată. Ştii ce are să îți facă, va fi mai rău decât…

— Trebuie să o avertizăm pe Creesjie, o întrerupse Sara.

— Ultima oară nu ai mai fost în stare să mergi.

Sara se mai înmuie, mângâind obrazul fiicei sale.

— Îmi pare rău, inima mea dragă. Atunci a fost… Mi-aş fi dorit să nu mă fi văzut aşa, dar nu pot permite ca prietena noastră să fie pusă în pericol din cauza încăpățânării tatălui tău, care nu vrea să asculte argumentele unei femei.

— Mamă, te rog, imploră Lia, dar Sara îşi dăduse deja gulerul jos, intrând pe uşa roşie şi joasă.

De cealaltă parte a acesteia începea un coridor îngust, luminat de o singură lumânare, care pâlpâia într-un alcov. Pe fiecare latură se găseau patru uşi, numerotate cu cifre romane pirogravate. Pe coridor erau cărate cufere şi mobile. Hamalii mormăiau, înjurând greutatea bogățiilor pe care le purtau.

Servitoarea Sarei îi sâcâia, ținând locul stăpânei sale.

— În ce cabină se află Creesjie? întrebă Sara.

— Numărul şapte, vizavi de cabina Liei, spuse Dorothea, înainte de a o opri pe Lia pentru a o întreba ceva, lăsând-o pe Sara să continue singură.

Pe când Sara înainta cu incertitudine, o harpă zbârnâi de sub pânza care o proteja, iar ea se trezi împiedicându-se de un covor mare, făcut sul şi legat cu sfoară, care trebuia băgat într-o cabină prea mică.

— N-are să intre, domnule căpitan, se plângea un marinar care ținea covorul pe umăr şi încerca să îl îndoaie în jurul cadrului uşii. Nu putem să-l punem în cală?

— Vicontesa Dalvhain nu se poate despărți de bucuriile sale, veni dinăuntru vocea enervată a căpitanului. Încearcă să îl pui în picioare.

Marinarii se chinuiau. Lemnul se auzi pârâind.

— Ce mama dracului ați făcut? lătră căpitanul, furios. Ați rupt cadrul uşii?

— Nu noi, domnule căpitanul, protestă cel mai apropiat marinar.

O tijă subțire căzu din centrul covorului rulat, zăngănind pe podea. Un capăt i se frânsese.

Unul dintre marinari împinse repede tija cu călcâiul.

— Era folosită doar la a menține covorul drept, explică el, o mică grimasă trădându-i nesiguranța.

— La dracu' cu astea, mârâi vocea dinăuntrul cabinei. Puneți-l din colț în colț. Dalvhain îi poate găsi singură un loc, după ce urcă la bord.

Pe când covorul era înghițit de cabină, un bărbat musculos şi lat în umeri ieşi pe coridor, dând nas în nas cu Sara. Ochii lui erau albaştri ca oceanul şi îşi purta părul tuns scurt, pentru a-l păzi de păduchi. Mustăți roşcate îi acopereau obrajii şi bărbia, lăsând să se vadă o față bronzată şi osoasă, de o frumusețe estompată, asemenea corabiei pe care o comanda.

Văzând-o pe Sara, căpitanul făcu o plecăciune pompoasă, de parcă se găsea la Curte:

— Îmi cer iertare pentru vorbele mele necioplite, doamnă, spuse acesta. Nu mi-am dat seama că erați pe coridor. Sunt Adrian Crauwels, căpitanul *Saardam*.

Coridorul îngust şi plin de lume îi forța să stea foarte aproape unul de altul.

Pomada sa îl înveşmântase într-un miros de citrice. Avea dinți neobişnuit de albi, iar respirația sugera că mesteca mentă acvatică. În comparație cu comerciantul-şef, hainele sale erau scumpe: tunica, de un purpuriu bogat, cu broderie aurită, în care se reflecta licărul lumânării, avea mâneci bufante, lăsând la vedere cămaşa de dedesubt, în timp ce pantalonii, strâmți pe gambă, erau legați deasupra ornamentelor de la genunchi cu panglici de

mătase. Cataramele pantofilor săi străluceau.

O asemenea îmbrăcăminte fină sugera o carieră de succes. Căpitanii de flotă câştigau un procentaj din profitul pe care îl livrau în siguranță la destinație. Chiar şi aşa, Sara nu ar fi rămas surprinsă să descopere că, de fapt, Crauwels se îmbrăcase cu întreaga sa avere.

— Sara Wessel, se prezentă ea, înclinându-şi scurt capul. Soțul meu vorbeşte foarte frumos despre dumneavoastră, domnule căpitan.

Acesta se lumină, încântat.

— Sunt onorat să aud. Am călătorit de două ori împreună şi de fiecare dată m-am bucurat de compania dumnealui.

Căpitanul privi spre gulerul încrețit pe care Sara îl ținea în mână:

— Condițiile şi odăile înghesuite de pe *Saardam* nu prea se potrivesc cu moda, nu-i aşa?

De undeva, de afară, o voce aspră urlă după căpitan.

— Mă tem că secundul meu are nevoie de ajutor. Vă veți alătura la masa mea în această seară, domniță? Înțeleg că bucătarul a pregătit ceva special.

Zâmbetul Sarei, antrenat în nesfârşite şi nedorite ocazii sociale, era strălucitor.

— Desigur, abia aştept, minți ea.

— Excelent.

Ea îşi ridică mâna, iar căpitanul i-o sărută politicos, după care ieşi în lumină.

Sara bătu la uşa cabinei cu numărul şapte. În spatele lemnului putea auzi râsetele prietenei sale şi ciripitul vesel al celor doi fii ai acesteia. Sunetul acela i se păru ca o adiere proaspătă de vânt care taie o emanație pestilențială, astfel că starea sa de spirit se îmbunătăți numaidecât.

Dinăuntru se auziră paşi apropiindu-se. Un băiețel deschise uşa cu grijă, iar fața i se lumină când o recunoscu.

— Sara! zise el şi îşi aruncă brațele lungi şi subțiri în jurul ei.

Pe podeaua cabinei se vedea Creesjie Jens, care se dădea de-a rostogolul împreună cu celălalt fiu al său, nepăsându-i de cămaşa de noapte din mătase. Ambii băieți erau în lenjerie intimă, aveau pielea umedă şi părul ud, iar hainele lor zăceau pe podea, îmbibate de apă. Era evident că li se întâmplase ceva în timpul traversării spre navă, lucru ce nu o surprinse deloc pe Sara. Marcus şi Osbert erau experți în accidente. Marcus avea zece ani, fiind mai mare decât fratele său cu doi ani, deşi nu chiar atât de isteț ca acesta.

Marcus se ținu strâns de Sara, forțând-o să intre în cabină anevoie, târându-şi picioarele.

— Ai crescut o scoică agățătoare, îi spuse ea lui Creesjie, mângâind afectuos creştetul băiatului.

Creesjie îl împinse pe Osbert din fața sa şi îi privi de jos. Părul ei forma un nimb încâlcit pe duşumea, iar ochii săi, de un albastru închis, licăreau în lumina soarelui. Avea o față moale şi rotundă, iar obrajii săi, palizi de obicei, se înroşiseră de la efort. Era cea mai frumoasă femeie pe care Sara o văzuse vreodată – singurul lucru asupra căruia ea şi soțul său se puteau pune de acord.

— Bună, Lia, spuse Creesjie fetei cu păr negru, pe când aceasta intra şi ea în cabină, în urma mamei sale. Oare ai grijă de Sara, să nu dea de bucluc?

— Încerc, însă mi se pare că îi place prea mult.

Creesjie îl mustră pe Marcus, care era încă lipit de fusta Sarei:

— Las-o în pace. Ai să o faci leoarcă.

— Am trecut peste un val, explică Marcus, ignorând, ca de obicei, instrucțiunile mamei sale. Şi după aceea…

— Băieții s-au ridicat în picioare, pentru a-l întâmpina pe următorul, adăugă Creesjie, suspinând în timp ce îşi aducea aminte. Puțin a lipsit să nu cadă amândoi peste marginea bărcii. Din fericire, Vos a reuşit să îi prindă.

Sara ridică o sprânceană atunci când auzi numele şambelanului soțului său.

— Ați călătorit împreună cu Vos?

— Mai degrabă el a călătorit cu noi, spuse Creesjie, dându-şi ochii peste cap.

— S-a supărat foarte tare, adăugă Osbert, care încă zăcea întins peste mama sa, burtica lui goală ridicându-se şi coborând. Dar valul nu ne-a durut, deloc.

— Ba un pic, îl corectă Marcus.

— Un pic de tot, îl corectă, la rândul său, Osbert.

Sara îngenunche, trecându-şi privirea peste fețele oneste ale băieților.

Perechile de ochi de un albastru apos, lipsiți de viclenie, veseli, o fixau. Semănau ca două picături: păr de culoarea nisipului şi roşii în obraji, cu urechi mari şi clăpăuge care parcă fluturau. Marcus era mai înalt şi Osbert mai lat în umeri, dar, în afara de asta, nu se deosebeau cu aproape nimic. Creesjie spunea că semănau cu tatăl lor, Pieter, al doilea ei soț. Fusese ucis

cu patru ani mai înainte, dar Creesjie nu dorea să discute despre asta. Din poveştile pe care le auzise în treacăt, Sara ştia că fusese foarte iubit, iar moartea lui fusese teribil jelită.

— Băieți, trebuie să stau de vorbă cu mama voastră, spuse Sara. Vreți să mergeți cu Lia? Vrea să vă arate cabina ei, nu-i aşa, Lia?

Fruntea Liei se încreți iritată. Ura să fie tratată ca un copil, dar ținea la băieți, aşa că un zâmbet înflori pe chipul ei.

— Mai mult ca orice! răspunse fata şi, dintr-odată, deveni foarte serioasă. Cred că e un rechin la mine în cabină.

— Nu, n-are cum, protestară cei doi băieți. Nu există rechini pe uscat.

Lia se prefăcu surprinsă:

— Dar aşa mi s-a spus. Vreți să mergem să aflăm?

Băieții încuviințară fulgerător, țâşnind din cabină în chiloți.

Sara închise uşa pe când Creesjie se ridica în picioare, scuturându-şi cămaşa de noapte.

— Crezi că mi-ar da voie să ies în aşa ceva pe corabie? A trebuit să o îmbrac după ce valul ne-a udat…

— Trebuie să coborâți de pe *Saardam,* o întrerupse Sara, aruncându-şi gulerul pe pat.

— De obicei, trece cel puțin o săptămână până când oamenii îmi cer să părăsesc anumite locuri, spuse Creesjie, încruntându-se la descoperirea unei pete de murdărie pe mânecă.

— Corabia a fost amenințată.

— De către un nebun din port, spuse Creesjie sceptică, păşind spre raftul de pe perete, unde se găseau patru carafe de lut.

— Vin?

— Nu mai e mult timp, Creesjie, spuse Sara exasperată. Trebuie să părăsiți corabia înainte să ridice ancora.

— De ce bagi în seamă aiurelile unui nebun? îi răspunse prietena ei, umplând două cupe şi înmânând una dintre acestea Sarei.

— Pentru că Samuel Pipps le-a dat atenție, răspunse Sara.

Cupa se opri aproape de buzele lui Creesjie, care părea brusc interesată:

— Pipps se află la bord? întrebă ea.

— Încătuşat.

— Şi crezi că o să ni se alăture la cină?

— E încătuşat, insistă Sara.

— Chiar şi aşa, tot ar fi mai bine îmbrăcat decât majoritatea oaspeților,

spuse Creesjie, gânditoare. Crezi că aş putea să îi fac o vizită? Se spune că e incredibil de arătos.

— Când l-am văzut, părea că tocmai ieşise dintr-o movilă de bălegar.

Creesjie făcu o față dezgustată:

— Poate că o să îl curețe cei de aici.

— E încătuşat, repetă încet Sara, lăsând din mână cupa de vin, de care nu se atinsese. Vrei măcar să iei în considerare părăsirea navei?

— Ce spune Jan?

— Nu mă crede.

— Atunci de ce mi-ar da mie voie să plec?

— Nu îți dă, recunoscu Sara. Eu… nu aveam de gând să-i spun.

— Sara!

— Nava e în pericol, exclamă Sara, aruncându-şi mâinile în aer şi lovind grinzile tavanului. De dragul tău şi al băieților, te rog, întoarce-te în Batavia.

Încercă să îşi scuture durerea din degetele lovite înainte de a continua:

— O să mai fie o cursă în patru luni. O să ajungi acasă şi o să te poți căsători în timp util.

— Nu timpul e problema, spuse Creesjie. Jan a dorit să mă aflu pe corabie. Mi-a cumpărat locul şi mi-a livrat biletul prin gărzile sale personale. Nu pot pleca fără binecuvântarea sa..

— Atunci vorbeşte-i, imploră Sara. Cere-i asta!

— Dacă nu te-a ascultat pe tine, de ce m-ar asculta pe mine?

— Tu eşti amanta lui, spuse Sara. Pe tine te place mai mult.

— Doar în dormitor, spuse Creesjie, golindu-şi cupa de vin, după care începu să bea din cea a Sarei. Ăsta e blestemul bărbaților puternici: să asculte doar de propria voce.

— Te rog! Încearcă măcar!

— Nu, Sara, spuse Creesjie moale, înmuind exasperarea Sarei cu calmul său. Şi nu din cauza lui Jan. Dacă există vreun pericol pe această navă, crezi că te-aş lăsa singură?

— Creesjie…

— Nu te mai certa cu mine, doi soți şi un alai de amanți m-au învățat să devin căpoasă. În plus, dacă există vreo amenințare pe *Saardam,* e de datoria noastră să o oprim. Ai vorbit cu căpitanul?

— Are să o facă Arent.

— Arent, gânguri aceasta lasciv.

Sara suspecta că, undeva în interiorul navei, Arent începuse să asude.

— De când îi spui pe numele mic sălbaticului locotenent Hayes? întrebă Creesjie.

— De când ne-am vorbit în port, îi răspunse Sara, ignorând tonul sugestiv al prietenei sale. Şi cum anume ar trebui eu să salvez *Saardam?*

— Nu ştiu, tu eşti cea isteață.

Sara luă în derâdere remarca, apoi prinse cupa şi înghiți o gură zdravănă de vin:

— Iar tu înțelegi mult mai bine decât majoritatea oamenilor.

— Acesta e un mod politicos de a spune că sunt o bârfitoare, îi răspunse Creesjie. Hai, nu mai face pe prietena îngrijorată, mai bine joacă-te de-a Samuel Pipps! Te-am văzut cum te amuzi împreună cu Lia, cum îi refaci cazurile şi încerci să le rezolvi.

— Alea sunt jocuri.

— Iar tu te pricepi la ele de minune, veni replica lui Creesjie, care tăcu apoi, privind-o cu tâlc. Gândeşte-te, Sara. Ce putem face?

Sara suspină, masându-şi tâmpla cu palma.

— Pipps crede că leprosul era tâmplar, spuse ea încet. Probabil că lucra pe această corabie. Cineva trebuie să-l fi cunoscut. Dacă e aşa, atunci s-ar putea să ştie mai multe despre ce fel de pericol ne paşte.

— Două doamne nu vor fi în siguranță tropăind prin măruntaiele corabiei *Saardam.* De altfel, căpitanul a interzis oricui să treacă dincolo de catargul principal.

— Ce înseamnă catargul acesta?

— Este cel mai înalt catarg, chiar în mijlocul corabiei.

— Dar nu trebuie să mergem atât de departe, spuse Sara. Suntem aristocrate. Putem să facem în aşa fel încât informația să vină la noi.

Trântind uşa de perete, trase aer în piept şi urlă imperios:

— Cineva să îmi aducă un tâmplar, mă tem că această cabină este absolut inadecvată!

6

Sammy Pipps se balansa în aer, cu mâinile şi picioarele ieşite prin ochiurile plasei de mărfuri în care era urcat la bordul *Saardam*.

— Dacă încerci să sari, greutatea cătuşelor te va îneca, îl avertiză căpitanul gărzii, Jacobi Drecht, mijind ochii la el din barca de dedesubt.

Sammy zâmbi:

— De multă vreme nu m-a mai luat cineva drept prost, domnule căpitan al gărzii.

— Disperarea ne duce pe toţi la prostie, din când în când, mormăi Drecht, scoţându-şi pălăria şi sărind pe scara din frânghie.

Arent îl urmă, doar că mult mai încet. Anii petrecuţi în războaie îi luaseră mai mult decât îi oferiseră şi fiecare treaptă a scării îi făcea genunchii să pârâie şi gleznele să trosnească. Se simţea ca un sac plin cu piese rupte, ce zornăiau laolaltă.

Până la urmă, izbuti să se tragă peste copastie{4} şi să ajungă în partea de mijloc a navei, cea mai mare şi cea mai joasă dintre cele patru punţi deschise ale acesteia. Privi în stânga şi în dreapta, căutându-şi prietenul, dar în preajmă era prea multă vânzoleală. Pâlcuri de pasageri aşteptau să li se spună încotro să o ia, în timp ce marinarii turnau găleţi cu apă în iole{5} şi îndesau tunurile cu pânză de cânepă, pentru a împiedica umezeala să intre în ţevi. Sute de papagali ţipau cocoţaţi pe braţele catargelor, iar muşii dădeau din mâini încercând să îi îndepărteze.

Prin trapele din punte erau coborâte în cală diverse mărfuri, iar insultele zburau, însoţite de învinuiri, pentru îndatoririle ce nu erau îndeplinite ca la carte. Cea mai răsunătoare voce aparţinea unui pitic îmbrăcat în haine de marinar, cu vestă, care scuipa nume din registrul de pasageri pe care îl ţinea pe braţul îndoit. Lui Arent îi amintea de un ciot de copac lovit de fulger, atât de scund şi de lat era. Avea pielea bătătorită şi aspră, şi emana un aer ciudat de dezastru.

Pe măsură ce pasagerii se identificau, el le tăia numele din registru şi, pe o voce cu accent puternic, lătra la ei să îşi ocupe locul pe corabie, gesticulând în direcţia în care ar fi trebuit să o apuce. Pe majoritatea îi îndruma înspre puntea inferioară – o saună mirositoare, unde aveau să stea înghesuiţi umăr lângă umăr, cu genunchii la bărbie, ceea ce îi făcea ţinte uşoare pentru maladii, boli şi distrofie.

Arent îi privea cu milă în timp ce dispăreau.

Când călătorise spre Batavia, aproape o treime din cei care stătuseră pe puntea inferioară muriseră. Îl durea inima să vadă copii care se îndreptau fericiți pe scări în jos, entuziasmați de călătoria care îi aştepta.

Pasagerii mai bogați, dar care tot nu îşi permiteau prețul unei cabine erau conduşi printr-o arcadă aflată în dreapta lui Arent, spre compartimentul de sub puntea mijlocie, acolo unde, alături de provizii şi unelte de tâmplărie, fuseseră întinse hamace. Era destul spațiu acolo ca să stai atât în picioare, cât şi aşezat – fără a putea să te întinzi cu tot corpul, totuşi –, dar, mai important, aveau la dispoziție perdele ce asigurau intimitatea.

După o lună de călătorit pe apă, un lucru atât de simplu avea să li se pară un lux.

Arent primise un loc în acest compartiment în timpul călătoriei înspre Batavia şi avea să se întoarcă la Amsterdam tot aşa. Deja îşi simțea spatele protestând. Abia avea loc într-un hamac – la fel cum un bivol abia intra într-o plasă de pescuit.

— Omul tău e acolo, îi urlă Drecht din celălalt capăt al punții de mijloc, făcând cu mâna pentru a putea fi observat peste capetele mulțimii.

Nu trebuia să se chinuie să gesticuleze, fiindcă pana roşcată şi elegantă de la pălăria sa era imposibil de ignorat.

Doi muşchetari îl scoteau pe Sammy din plasa încâlcită, râzând grosolan de captura lor şi întrebându-se cu voce tare dacă nu ar trebui să îl arunce înapoi în apă.

Sammy părea să îndure cu stoicism umilința, însă Arent îi vedea licărul din privirea pe care şi-o trecea peste hainele şi fețele muşchetarilor, încercând să le smulgă secretele.

Nu era sigur ce ar fi putut să găsească.

Îi cunoştea din Batavia pe cei doi. Erau o pereche dizgrațioasă: uniforme pătate cu unsoare şi fețe jegoase. Cel mai înalt dintre ei se numea Thyman. Avea dinții verzi şi o barbă roşcată şi neregulată. Cel scund era Eggert: chel, cu scalpul acoperit de cruste, pe care le tot zgândărea atunci când îl apuca neliniştea – trist lucru, având în vedere faptul că era mai tot timpul agitat.

— Încotro, căpitan al gărzii? întrebă Thyman, pe când Arent şi Drecht se apropiau.

— S-a construit o celulă la proră, spuse Drecht. Îl ducem acolo prin teugă{6} şi îl coborâm în cabina meşterului velier.

Pasagerii şi marinarii le făcură loc. În urma celor doi venea un cor de

şoapte, ca un roi de muşte deranjate. Nimeni nu ştia de ce Samuel Pipps era încătuşat, deşi cu toţii aveau câte o teorie. Arent se simţea parţial responsabil pentru asta. În ultimii cinci ani, scrisese rapoarte despre fiecare investigaţie a lui Sammy. La început, acestea fuseseră destinate doar ochilor clienţilor, doritori să se asigure că investiţia lor era sigură, însă, cu timpul, prinseseră popularitate printre funcţionari, apoi printre negustori şi, în final, ajunseseră să fie gustate de publicul larg. Acum, copii ale rapoartelor erau transcrise şi trimise în fiecare port care arbora steagul Companiei. Erau puse în scenă de actori, iar barzii le adaptau pentru muzică. Sammy era cel mai cunoscut om din Provincii{7}, dar aventurile sale erau atât de fantastice, metodele sale de deducţie atât de incredibile, încât mulţi îl considerau un şarlatan. Îl învinovăţeau de crimele pe care le rezolvase, crezând că izbutise să le dea de cap numai datorită faptului că le săvârşise el însuşi. Alţii îl acuzau că intrase în cârdăşie cu forţele răului, vânzându-şi sufletul pentru a obţine puteri supranaturale.

În vreme ce Sammy îşi târa picioarele în drum spre celula sa, mulţimea şoptea şi arăta cu degetul, convinsă, acum, că suspiciunile de acest fel, în realitate ridicole, erau întemeiate.

— L-au prins, în sfârşit, spuneau.

— Nu-i prea isteţ.

— A făcut pact cu diavolul şi s-a nenorocit.

Privirea lui Arent îi amuţi pe toţi pentru un moment, dar şoaptele reîncepură odată ce el trecu de ei, asemenea firelor de iarbă călcate, care se ridică din nou.

Enervat de înaintarea prea înceată a lui Sammy, Eggert îl împinse, făcându-l să se împiedice de lanţuri şi să cadă. Chicotind, Thyman ţinti un şut înspre posteriorul lui, dar Arent îl prinse pe muşchetar de cămaşă şi îl azvârli în balustradă cu atâta forţă, că lemnul pârâi.

Scoţându-şi pumnalul, Eggert se aruncă spre Arent furibund.

Cu o mişcare rapidă, mercenarul ajunse în spatele muşchetarului, prinzându-i braţul înarmat şi întorcându-l în sus, cu vârful pumnalului în dreptul fălcii acestuia.

Drecht se mişcă şi mai repede, scoţând sabia şi împingând-o înainte, cât să atingă cu vârful ei pieptul lui Arent.

— Nu îţi pot permite să te atingi de oamenii mei, locotenente Hayes, îl avertiză cu calm, ridicându-şi borul pălăriei pentru a-l privi pe Arent în ochi. Dă-i drumul!

Sabia îi pătrunse prin piele. Un pic mai multă presiune şi ar fi fost mort.

7

În toiul strigătelor şi forfotei ce însoţeau înfruntarea lui Arent cu Jacobi Drecht, nimeni nu îl observă pe Sander Kers urcându-se la bord, ceea ce era cu adevărat surprinzător, dată fiind statura acestuia. Era înalt, slab şi cocoşat, iar robele mov şi ferfeniţite atârnau pe el întocmai ca nişte zdrenţe azvârlite de vânt între crengile unui copac. Faţa lui plină de riduri era la fel de cenuşie ca şi părul său.

În spatele lui, o mână mică, cu degete puternice, încerca să se apuce de balustradă.

Aplecându-se peste ea, bătrânul Sander încercă să ajute, dar fără succes, căci mâna îl lovi, îndepărtându-l, şi îndată îşi făcu apariţia o creolă mardijker{8} cu păr şaten, cârlionţat. Era mult mai scundă şi mult mai tânără ca Sander, cu umeri laţi şi braţe groase ca ale unei ţărănci. Cămaşa sa de bumbac avea mânecile strânse deasupra coatelor, iar fusta şi şorţul erau pline de pete.

În spate căra o geantă greoaie de piele, cu o cataramă mare de alamă. Speriată să nu fi pătruns apa, femeia îi verifică rapid conţinutul, murmurând o scurtă rugăciune atunci când văzu că interiorul rămăsese neatins.

Adresă un fluierat bărcii care se legăna dedesubt şi îndată după aceea prinse agil bastonul de lemn pe care barcagiul i-l aruncase de jos. Vru să-l paseze mai departe lui Sander, dar acesta nu îl luă imediat din mâna ei, captivat de lupta care avea loc în apropiere. Femeia îşi întinse gâtul şi privi printr-un gol din mulţime, recunoscând „ursul şi vrabia” din poveşti. Erau nişte porecle sugestive, dar mai degrabă ascundeau lucruri decât lăsau să se înţeleagă. În realitate, Arent Hayes nu era doar masiv, era uriaş, asemenea unui căpcăun coborât din munţi. Ţinea un cuţit la gâtul unui muşchetar care încerca să îi scape din strânsoare, în timp ce un soldat cu barbă îi împingea vârful unei săbii în piept. Având în vedere imensitatea lui Arent, era greu de crezut că sabia ar fi fost în stare să îl străpungă, darămite să îl omoare.

Samuel Pipps încerca în acest timp să se ridice. Eforturile sale îi aminteau femeii de o pasăre cu aripa ruptă, ce o împiedică să se ridice – în cazul său, întruchipată de cătuşe. Deşi poveştile îl descriau ca fiind chipeş, avea o frumuseţe fragilă. Obrajii îi erau ascuţiţi, iar ochii săi căprui licăreau ca globurile de sticlă păstrate pe altare. Era mai mărunt decât îşi imaginase, şi delicat, asemenea unui copil.

— A început deja, murmură Sander Kers, tulburat.

O atinse pe umăr şi arătă spre puntea superioară, acolo unde se îmbarcase ceva mai devreme guvernatorul general.

— Ritualul va funcționa foarte bine de acolo, mai spuse el, lăsându-şi greutatea pe baston. Haide, Isabel.

Aceasta îl urmă fără tragere de inimă. Îi plăceau luptele pe cinste şi era curioasă să vadă dacă Arent avea să îşi confirme reputația feroce.

Tot privind peste umăr, îl ajută pe Sander să urce agale treptele, una câte una, căci fiecare pas era o agonie pentru el.

Cerul se întuneca deasupra lor. Era sezonul musonilor, iar după-amiaza aducea adeseori cu sine furtuni violente, aşa că Isabel nu era surprinsă de felul în care norii se îmbulzeau, acum, pe cerul albastru, acoperind soarele înainte de a-l dezvălui din nou. Umbre pluteau peste apă, iar picuri de ploaie biciuiau deja puntea, în vreme ce steagurile maiestuoase ale Companiei United East India începuseră să se zbuciume în vânt.

Pe puntea superioară, Sander desfăcu neîndemânatic catarama genții de piele pe care o căra în spate Isabel, scoțând la iveală un incunabul enorm.

Cum picături de ploaie loveau deja acoperământul din piele de oaie care proteja cartea, Sander se gândi mai bine.

— Ridică-ți şorțul, îi ordonă acesta. Trebuie să protejăm cartea de ploaie.

Încruntându-se, femeia făcu după cum i se ceruse, simțind o furnicătură din cauza ascuțimii din vocea lui Sander. „Se teme”, îşi dădu seama Isabel.

Frica o atinse şi pe ea, asemenea primelor scântei ale unui foc.

Sander o învăța meseria lui de un an deja, însă poveştile pe care i le spunea despre inamicul lor o lăsau rece – erau înfricoşătoare, dar ea le simțea străine, ca tragediile care se întâmplă altcuiva. În comparație cu torturile pe care le îndurase înainte de a-l cunoaşte pe Sander, chinurile iadului i se păreau un basm şi, în mod naiv, considerase că noile sale îndeletniciri echivalau cu o aventură de copii.

Acum însă, privind cum îi tremurau mâinile lui Sander, femeia simți că şi ea are un cuțit la gât.

Ochii ei se îndreptară către Batavia.

Nu era prea târziu să fugă. Până la lăsarea nopții, ar fi putut să simtă din nou sub tălpi pământul fierbinte.

— Brațele tale, fetițo! o mustră Sander, scoțând învelitoarea şi dezvăluind legătura de piele a cărții. Ține şorțul deasupra cărții! Se umezeşte. Nu e momentul pentru reverii.

Făcând aşa cum îi poruncise, Isabel îşi luă privirea de pe acoperişurile îndepărtate. Indiferent ce pericole o pândeau pe navă, nu avea să cadă pradă laşităţii şi să se mintă că salvarea se găsea în Batavia. Era săracă, singură şi femeie, ceea ce însemna că fiecare uliţă era un pericol. Dumnezeu îi oferea o viaţă mai bună în Amsterdam. Tot ce trebuia să facă era să îşi ţină cumpătul.

Rezemând incunabulul greu de balustradă, Sander începu să dea paginile din pergament pe cât de repede îi îngăduia ritualul. Pe prima pagină se afla o lighioană cu corp de ţap şi faţă palidă de om, care şedea pe un tron de şerpi. A doua pagină arăta un monstru cu colţi ce îşi înfipsese ghearele în mormanul de trupuri pe care urca. După care urma o hidoşenie cu trei capete şi corp de păianjen, care privea lasciv către o domnişoară ce roşise.

Şi tot aşa, oroare după oroare.

Isabel îşi întoarse faţa de la incunabul. Ura cartea. Prima dată când Sander îi arătase conţinutul, femeia vomitase pe podeaua bisericii sale. Chiar şi acum, bucuria răului din carte îi provoca greaţă.

Sander găsi până la urmă pagina pe care o căuta: un bătrân gol cu aripi spinoase, călărind o creatură monstruoasă cu cap de liliac şi trup de lup; bătrânul avea gheare, în loc de mâini, şi le folosea pentru a mângâia obrazul unui băieţel pe care lupul îl ţinea imobilizat la pământ. Creatura mârâia, cu limba alungită, parcă râzând de situaţia în care se găsea băieţelul.

Pe pagina opusă era un simbol asemănător unui ochi cu coadă. Sub acesta se afla o incantaţie ciudată.

Apăsând imaginea cu palma, Sander îşi întoarse privirile spre locul în care se luptau bărbaţii.

Samuel Pipps începuse să vorbească şi toţi ochii erau aţintiţi asupra sa. Era ca în poveşti. În ciuda faptului că se găsea la pământ, încătuşat şi umilit, autoritatea sa era absolută. Până şi uriaşul păru că se intimidează.

Ploaia începu să cadă acum cu tărie, scurgându-se peste scripeţi, adunându-se în bălţi şi trecând prin şorţul femeii. Cerul era ca cenuşa. Doar câteva crăpături aurite de soare împânzeau norii.

Ceva îl făcu pe Drecht să se tensioneze, împingând şi mai tare sabia în pieptul lui Arent.

— Fă-o, îl îndemna Sander Kers în şoaptă. Fă-o acum.

8

Cu pumnalul acela la gâtul lui Eggert, cu o sabie aproape străpungându-i pieptul, Arent trebui să admită că urcarea la bord nu decursese aşa cum ar fi dorit.

— Stai uşor, spuse el, strângându-l şi mai tare pe muşchetarul care se zbătea.

Îl privi pe Jacobi Drecht, care era perfect calm de cealaltă parte a sabiei.

— Nu am nimic cu tine, dar Sammy Pipps e un bărbat de toată isprava şi nu voi permite să fie batjocorit de un terchea-berchea ca ăsta, îi spuse Arent lui Drecht, făcând semn cu capul înspre Thyman, care încerca să se pună pe picioare, ameţit. Vreau să se ştie că Sammy nu e calul de bătaie al niciunui soldat plictisit. De acum înainte, oricine pune mâna pe el nu o să trăiască suficient de mult pentru a-şi regreta fapta.

Cuvintele lui Arent nu trădau deloc nesiguranța pe care o simțea.

Nu exista pe lume ins mai mârşav decât un muşchetar al Companiei United East India. Era o slujbă prost plătită, care atrăgea indivizii cu cele mai negre suflete, aceia care erau fericiți să plece în aventuri periculoase departe de patrie, pentru că acasă îi aştepta călăul. Odată plecați, singurele lor griji erau distracția şi supraviețuirea, şi vai de cei care încercau să le stea în cale!

Singurul mod în care astfel de inşi puteau fi comandați era prin frică. Drecht ştia cu siguranță ce abateri să ignore şi ce insulte cereau vărsare de sânge. Dacă Drecht nu îl ucidea pe Arent, dacă nu apăra onoarea acelor inşi fără onoare, aceştia ar fi luat-o drept slăbiciune. Pentru următoarele opt luni, ar fi urmat să se lupte continuu pentru a recupera măcar un dram din autoritatea cu care urcase la bord.

Arent strânse mânerul pumnalului şi mai tare, şi un strop din sângele lui Eggert se scurse de-a lungul tăişului.

— Lasă sabia, Drecht, ceru Arent.

— Mai întâi dă-i drumul omului meu.

Se priveau lung, în timp ce vântul urla şi îi biciuia cu stropi de ploaie peste fețe.

— Camaradul tău a trişat la zaruri, se auzi vocea lui Sammy, rupând tensiunea.

Îl priviră cu toții din nou, după ce pentru câteva momente uitaseră că se

afla acolo. Sammy îi vorbea lui Eggert, muşchetarul imobilizat de Arent.

— Poftim? întrebă Eggert.

Mişcarea maxilarului îl forţă pe Arent să coboare pumnalul, ca nu cumva să îi găurească gura.

— Mai devreme, în timp ce mă scoteaţi din plasă, îl priveai urât, spuse Sammy, schimonosit de efort, în timp ce se ridica în picioare. Te-a supărat cu ceva, recent. Îi tot priveai punga cu bani şi te încruntai. Am auzit-o şi eu zornăind sub haină, în timp ce mergeam. Pe când punga ta nu zornăia deloc, pentru că era goală. Te întrebai în mintea ta dacă a trişat. A făcut-o.

— Nu se poate, pufni Eggert. Erau zarurile mele.

— Cumva, el a fost cel care ţi-a sugerat să le foloseşti pe ale tale?

— Da.

— Şi ai aruncat de câteva ori, dar norocul te-a părăsit după ce el a câştigat primul pariu. Nu-i aşa?

Agitat, muşchetarul îşi pigulea cojile de pe capul său chel. Era atât de prins de acuzaţiile lui Sammy, încât nici nu realizase că Arent îl eliberase.

— De unde ştii? îl iscodi Eggert suspicios. Ţi-a spus ceva?

— Avea o altă pereche de zaruri în mână, îi explică Sammy. Le-a schimbat atunci când a luat zarurile tale, împreună cu câştigurile primei runde. La finalul partidei, ţi le-a înapoiat pe nevăzute.

Mulţimea care privea începu să murmure, uimită de această descoperire. Mai multe voci şoptite îl acuzară de lucruri diavoleşti. Întotdeauna se întâmpla la fel.

Sammy îi ignoră şi arătă cu capul înspre Thyman, care se sprijinea moale de un perete:

— Deschide-i punga cu bani şi vei găsi acolo zarurile, spuse Pipps. Aruncă-le de cinci ori şi vei câştiga de fiecare dată. Sunt măsluite.

Văzând că Eggert devenea tot mai furios, Drecht îşi vârî sabia în teacă, punându-se între cei doi muşchetari.

— Thyman, du-te-ncolo, ordonă el, arătând spre catargul principal. Eggert, pe aici!

Arătă înspre scările care duceau la puntea inferioară.

— Astăzi, staţi departe unul de altul, sau îmi veţi da mie socoteală!

Privirea sa sugera foarte limpede că niciunul dintre ei nu ar fi putut să îşi dorească să îi calce cuvântul.

— Şi voi, restul, puteţi să vă căraţi. Sigur aveţi ceva mai bun de făcut.

Mormăind, mulţimea se sparse, îndepărtându-se.

Drecht se asigură că Eggert şi Thyman încheiaseră pentru moment socotelile, apoi îşi îndreptă atenţia înspre Sammy.

— Cum ai reuşit?

Era un amestec curios de admiraţie şi teamă, sentimente pe care talentele lui Sammy le provocau deseori oamenilor.

— Am cântărit din ochi firea celor doi şi greutatea relativă a pungilor lor de bani, spuse Sammy, în vreme ce Arent îl scutura de praf. Mi-am dat seama că unul e furios pe celălalt, iar banii păreau un motiv destul de evident. Aşa că am canalizat furia celui supărat către locul în care dorea să se îndrepte…

Implicaţiile afirmaţiei se mişcară cu o viteză impresionantă peste faţa lui Jacobi Drecht.

— Poţi să ghiceşti aşa ceva? exclamă acesta, neîncrezător.

— Cunosc jocul, spuse Sammy, deschizându-şi braţele atât cât îi permiteau cătuşele. Am folosit acelaşi truc în tinereţe. Ai nevoie de degete rapide, mult exerciţiu şi cineva destul de prost ca să nu realizeze că este înşelat. Şi am văzut înaintea mea toate aceste trăsături.

Drecht începu să râdă puternic, dând din cap, uimit de îndrăzneala individului din faţa sa.

— *Tu* i-ai înşelat pe alţii la jocul de zaruri? întrebă acesta. Unde anume învaţă un nobil să mănuiască zaruri?

— Mă confundaţi cu altcineva, domnule căpitan al gărzii, spuse Sammy, acum stingherit.

Sammy nu prea vorbea despre trecutul său, dar Arent ştia că era ceva de care încercase din greu să scape.

— Eu nu m-am născut în rândurile nobilimii, continuă Sammy. Tatăl meu a murit pe când eram copil, iar mama mea a fost cea mai săracă văduvă de pe pământ. Am făcut rost de bani de unde am putut, chiar dacă, de multe ori, asta a însemnat să bag mâna în buzunarul altcuiva.

— Ai fost hoţ?

— Şi dansator, şi acrobat, şi alchimist. În cea mai mare parte, am fost un supravieţuitor. Încă sunt, de aceea l-am angajat pe Arent să mă ferească de criminalii pe care îi investighez. Nu vreau să ajung o altă victimă pe lista lor. E priceput la ceea ce face, domnule căpitan al gărzii, şi nu va sta deoparte dacă sunt ameninţat.

Ridicând o sprânceană, Sammy adăugă:

— Înţelegi dilema noastră, desigur.

— Da, spuse Drecht, gânditor. De aceea m-am decis să îți garantez siguranța. O să pun pe cineva de încredere să păzească uşa celulei tale. Oricine te deranjează va răspunde în fața mea, şi toți cei aflați la bord vor cunoaşte lucrul acesta.

Îşi întinse brațul înspre Arent şi adăugă:

— Pe onoarea mea, locotenent Hayes. Accepți?

— Accept, răspunse Arent, strângându-i mâna.

— Atunci ar fi cazul să îi arăt lui Pipps celula.

Intrară într-un compartiment mare, aflat la proră, acolo unde trunchiul masiv al trinchetului{9} trecea prin acoperiş şi se înfigea în podea. Un felinar solitar se bălăngănea din tavan, dezvăluind fugitiv fețele marinarilor care zăceau în rumeguş, înainte de a-şi arunca lumina asupra altor cotloane. Marinarii jucau zaruri şi se plângeau.

— Aici se relaxează echipajul când e vreme rea, explică Drecht. E probabil cea mai periculoasă parte a corabiei, dar asta este doar părerea mea.

— Periculoasă? întrebă Arent.

Sammy lovi rumeguşul, dezvăluind pete de sânge dedesubt.

— Odată ce ridicăm ancora, jumătatea din față a corabiei se va afla la discreția marinarilor, pe când jumătatea din spate va rămâne rezervată pasagerilor şi ofițerilor superiori, explică Drecht. Nici unii, nici ceilalți nu vor avea voie să treacă în cealaltă jumătate, decât în cazul în care au îndatoriri acolo. Ceea ce înseamnă că partea din față a corabiei este fără stăpân.

Ridică o trapă, dezvăluind o scară:

— Coborâm pe aici.

Ajunseră într-o încăpere îngustă, cu baloți mari de pânză suspendați de cârlige bătute în pereți. O masă de lucru era pironită în podea. În spatele ei stătea un bărbat ocupat să repare o pânză: cu un ac de oțel de dimensiunea mâinii lui Arent, cosea două bucăți de cânepă. Meşterul îi privi scurt, fără interes, întorcându-se la munca sa.

Sammy examină compartimentul:

— Trebuie să recunosc că mă aşteptam la ceva mult mai rău.

O uşă se deschise în spatele lor, iar prin deschizătură, ferindu-şi capul, intră un burdihan uriaş, cu umeri. Individul era chel, avea urechile mutilate şi pielea plină de ciupituri, ca urmele lăsate în nisip de un animal foarte mic. O bucată de piele îi acoperea ochiul drept, dar nu putea ascunde şi

cicatricele din jurul acestuia, dispuse ca o pânză de păianjen.

Bărbatul rânji, privind cătuşele lui Pipps.

— Tu eşti prizonierul? întrebă el, trecându-şi limba peste buzele crăpate. Am auzit, de fapt, că vii la bord. Abia aşteptam nişte companie.

Meşterul chicoti, afundat în muncă.

— Se află sub protecţia mea, Wyck, îl avertiză Drecht, atingându-şi sabia. O să fie aici un muşchetar care va face de gardă. Dacă se întâmplă ceva cu cei doi, o să pun să fii biciuit. Nu contează că îmi aduci o duzină de marinari care să mărturisească faptul că te aflai altundeva.

Privirile lui Wyck se întunecară. Făcu un pas înainte.

— Ce treabă are un soldat – aproape scuipă cuvântul – să-mi spună mie ceva? N-ai nicio autoritate asupra echipajului.

— Dar pot şopti în urechea guvernatorului general, şi el poate şopti mai departe în urechea cui vrea el.

Wyck se strâmbă şi tropăi înspre scară:

— Atunci să-şi ţină fleanca. N-am chef să-l aud noaptea plângând, să mă ţină treaz.

Cu o sprinteneală pe care masivitatea sa nu o trăda, sări pe scară, dispărând prin trapă.

— Ce-a fost *asta?* întrebă Sammy.

— Şeful de echipaj, lămuri Drecht, pe un ton sumbru. El e cel care disciplinează echipajul.

— Doar nu ai de gând să îl cazezi pe Sammy cu ăla, îl avertiză Arent.

— Nici gând, cabina lui Wyck se află acolo, răspunse Drecht, arătând înspre uşa de pe care ieşise matahala. Celula se află sub noi.

Trase capacul altei trape. Scara era atât de îngustă, încât umerii lui Arent se blocară la jumătatea drumului, forţându-l să se răsucească pentru a-şi putea continua coborârea.

La baza scării se afla depozitul meşterului de pânze. Bucăţi de material se îngrămădeau pe podea, care pe unde fuseseră aruncate. Cabina se găsea pe linia de plutire a corabiei, astfel că loviturile blânde ale valurilor se simţeau acolo precum izbiturile unui berbec de asediu{10}. Un singur deget gros de lumină trecea prin trapă, aruncând restul în întuneric. Îi luă ceva timp lui Arent să observe că Drecht trăgea zăvorul unei uşi aflate în spatele camerei.

— Asta e celula, spuse căpitanul gărzii.

Arent îl ţinu pe Sammy deoparte şi îşi băgă capul înăuntru. Era beznă – o

cameră fără geamuri, emanând un miros respingător, tăiată în două de trunchiul catargului de la proră. Tavanul încăperii era suficient de înalt pentru ca Sammy să poată sta în picioare.

— Ce reprezintă locul acesta? întrebă Arent, încercând să îşi păstreze calmul.

Cugeta la faptul că ofițerii capturați pe câmpul de luptă aveau dreptul să fie tratați conform rangului, adică să primească o celulă decentă pe durata încarcerării. Se aşteptase ca Sammy să aibă parte de condiții asemănătoare.

— Îmi pare rău, Hayes, dar acestea sunt ordinele guvernatorului general.

Sammy se posomori, chipul său dezvăluind pentru prima dată panica de care se simțea cuprins. Se dădu în spate, îndepărtându-se din fața uşii şi dând neîncrezător din cap.

— Domnule căpitan al gărzii, vă rog, eu nu pot…

— Acestea sunt ordinele, domnule.

Sammy îndreptă spre Arent o privire sălbatică:

— Este un loc prea mic, o să…

Privi înspre scară, gândindu-se la evadare.

Drecht se tensionă şi duse mâna la sabie:

— Calmează-l, locotenent Hayes, avertiză el.

Arent îşi luă prietenul de umeri, privindu-l în față.

— Am să-i vorbesc guvernatorului general, îi spuse el, calm. O să am grijă să fii mutat, însă nu pot face una ca asta dacă eşti mort.

— Te rog… imploră Sammy, agățându-se cu disperare de prietenul său. Nu îi lăsa să mă arunce în hruba asta.

— Nu o să-i las, spuse Arent, surprins să descopere frica lui Sammy pentru locuri strâmte. O să mă duc chiar acum să vorbesc cu guvernatorul general.

Tremurând, Sammy încuviință, dar, un moment mai târziu, începu să dea negativ din cap:

— Mai bine, nu, nu! zise cu o voce întâi spartă, apoi mai fermă. Întâi trebuie să salvezi corabia. Vorbeşte cu căpitanul, apoi cu ofițerul de pază. Află de ce ar vrea cineva să ne amenințe.

— Asta e treaba ta, răspunse Arent. Eu te salvez pe tine; tu îi salvezi pe toți ceilalți. Aşa am făcut mereu. O să vorbesc cu guvernatorul general. O să înțeleagă, sunt sigur de asta.

— Nu avem timp, spuse Sammy, pe când Drecht îl apucă de umăr, conducându-l spre celulă.

— Nu sunt în stare să fac ceea ce faci tu, spuse Arent, aproape la fel de panicat precum Sammy.

— Atunci găseşte pe cineva care e în stare, spuse Sammy. Pentru că eu nu te mai pot ajuta.

— Hai, înăuntru cu tine, spuse Drecht cu fermitate.

— Măcar dă-i jos cătuşele, pentru numele lui Dumnezeu, ceru Arent. Nu o să se poată odihni cu chestiile alea pe mâini.

Drecht chibzui pentru o clipă, privind lanțurile ruginite.

— Guvernatorul general nu a dat ordine specifice în legătură cu lanțurile, recunoscu Drecht. O să trimit pe cineva să i le scoată, de cum apuc.

— Totul depinde de tine acum, îi spuse Sammy lui Arent, punându-se în patru labe şi strecurându-se în celulă.

Într-o clipă, Drecht închise şi zăvorî uşa, aruncându-l într-o beznă absolută.

9

Sara se plimba prin cabină, înainte şi înapoi, oprindu-se ocazional pentru a privi prin hublou, uşurată să vadă că Batavia era tot acolo unde o lăsase. *Saardam* încă nu ridicase ancora, ceea ce însemna că mai avea timp să descopere informaţii despre conspiraţia ce ameninţa corabia. Dacă putea găsi ceva solid până la plecare, ar fi putut să îl convingă de pericol pe soţul ei căpos.

Din păcate, tâmplarul nu ajunsese şi ea începuse să îşi piardă răbdarea.

— O să scufunzi corabia dacă mai păşeşti mult aşa apăsat, o dojeni Dorothea, care stătea îngenuncheată pe podea, aranjând hainele Sarei în sertare.

Servitoarei îi erau iertate asemenea ieşiri, deoarece slujea familia de atât de mult timp, că Sara nici nu-şi mai aducea aminte cum fusese viaţa ei înainte să o cunoască. Dorothea făcea parte dintre membrii gospodăriei soţului său atunci când se căsătoriseră – o prezenţă liniştitoare şi, în acelaşi timp, cicălitoare, dar care fusese singura ei sfătuitoare în acele zile groaznice de la început.

Părul său blond încărunţise. În rest, rămăsese la fel. Zâmbea rar, nu ridica niciodată tonul şi îşi ţinea trecutul ferecat sub limbă. Peste ani, cele două se apropiaseră totuşi, pentru că servitoarea era ageră la minte, chiar înţeleaptă uneori, şi nu îşi cerea scuze pentru ura pe care o purta guvernatorului general.

Trei bătăi răsunară în uşă. La auzul lor, Dorothea se ridică dureros – genunchii îi provocau o frustrare constantă. Crăpă uşa, încruntată.

— Cine eşti dumneata? rosti ea prin deschizătură.

— Henri mă numesc, sunt tâmplar, se auzi o voce ursuză. Doamna dumitale are nevoie să-i fac nişte rafturi.

— Rafturi? întrebă Dorothea, peste umăr.

— Invită-l înăuntru.

Sara regretă că folosise acel ton aristocratic, dându-şi seama că omul nu urma să păşească în cine ştie ce salon. Practic, întreaga cabină ar fi putut să încapă în odaia pe care, în interiorul fortului, o folosise pentru a se schimba de haine. Sub un tavan de bârne joase se aflau un pat construit în interiorul peretelui, un raft pentru băuturi şi o oală de noapte care fusese împinsă discret în alcovul special construit. Un covoraş era aruncat pe jos, pentru ca

locul să fie mai confortabil, şi i se permisese să aducă două tablouri, împreună cu harpa.

După anii petrecuți confortabil în fort, interiorul corabiei *Saardam* i se părea un coşciug în care fusese aruncată pentru a pluti în voia apelor.

Intenționa să petreacă afară, sub cerul liber, cât mai mult timp.

Henri se aplecă pentru a putea pătrunde în încăpere, împreună cu o trusă de unelte şi câteva scânduri sub braț.

Era îngrozitor de slab, numai piele şi oase, dar cu brațe musculoase. În jurul nasului său se vedeau multe pete, îngrămădite precum credincioşii într-o biserică.

— Unde ar trebui să pun rafturile? întrebă el, posac.

— Acolo şi acolo, spuse Sara, arătând înspre locul aflat deasupra raftului deja existent şi cel de dedesubt. Cât timp va lua?

— Nu mult, estimă Henri, în timp ce îşi trecea mâna peste suprafața denivelată a peretelui. Şeful de echipaj mă vrea înapoi la post înainte să ridicăm ancora.

— O muncă bine făcută va fi şi bine plătită, spuse Sara. Un gulden pentru deranjul dumitale, dacă îmi place ce ai făcut.

— Da, doamnă, spuse Henri, înveselindu-se un pic.

— „Da, domniță”, îl certă Dorothea, împachetând cu grijă una dintre rochiile uşoare ale Sarei.

Sara se gândi să stea pe pat, însă i se păru un gest prea intim, aşa că trase scaunul de sub masa de scris şi se aşează, prețios, pe marginea acestuia.

— Pari destul de tânăr pentru meseria asta, spuse ea, privindu-l pe tâmplar cum măsura lungimea raftului cu palma şi antebrațul.

— Sunt ajutor de tâmplar, răspunse el, distras.

— Adică eşti prea tânăr pentru aşa ceva?

— Nu.

— „Nu, domniță”, îl corectă Dorothea iritată, făcându-l pe băiat să pălească.

— Nu, domniță, murmură acesta.

— Şi ce face un ajutor de tâmplar? întrebă Sara, prietenos.

— Toate treburile pe care nu vrea să le facă meşterul tâmplar.

Glasul tânărului mustea de duşmănie.

— Cred că l-am cunoscut pe meşterul tâmplar, spuse Sara, încercând să mențină un ton aparent plictisit şi distant. Şchiop de un picior, aşa-i? Şi nu avea limbă?

Henri dădu din cap.

— Ăla de care vorbiți e Bosey, spuse el, însemnând o bucată de lemn cu un beţigaş de cărbune.

— Şi nu e meşterul tâmplar?

— N-are cum să se cațere pe catarge cu un picior şchiop, pufni batjocoritor băiatul, de parcă responsabilitățile meşterului tâmplar erau cunoscute de toată lumea.

— Presupun că aşa e, încuviință Sara. Şi Bosey a lucrat pe corabia aceasta? Sau vorbim despre cu totul altcineva?

Băiatul îşi trecu incomod greutatea de pe un picior pe celălalt, după care îi aruncă o privire nesigură.

— Este ceva în neregulă, tinere? întrebă Sara, ochii ei scăpărând precum cremenea.

— Şeful de echipaj a spus că n-ar trebui să vorbim despre el, murmură acesta.

— Ce înseamnă şef de echipaj?

— Cel care se ocupă de echipajul de pe punte. Şi nu-i place să discutăm cu străinii ce se-ntâmplă pe corabie.

— Şi cum se numeşte acest şef de echipaj?

— Johannes Wyck.

Îi pronunță numele cu teamă, de parcă rostirea lui ar fi urmat să îl facă să apară.

Henri ridică una dintre scânduri şi ieşi pe coridor, acolo unde o tăie la dimensiune. Bucățile tăiate loviră podeaua.

— Dorothea, spuse Sara, fără să îşi ia privirea de la tâmplar, dă-mi doi guldeni din punga cu bani, te rog.

Lăcomia îl făcu pe Henri să îşi înalțe privirile, deşi continua să taie scândura. Sara se îndoia că ar fi putut câştiga o asemenea sumă într-o săptămână.

— Doi guldeni, plus cel promis, dacă îmi spui ce nu vrea Wyck să afle lumea despre Bosey, spuse Sara.

Henri începu să se fâstâcească, şovăind.

— Colegii tăi mateloți nu au să afle, spuse Sara. Eu sunt soția guvernatorului general.

Îl lăsă o clipă, pentru ca informația să îşi facă efectul, apoi îi întinse monedele.

— Acum, a lucrat Bosey pe această corabie?

Henri înşfacă monedele din palma Sarei şi făcu un semn cu capul înspre altă cabină, indicând că ar trebui să vorbească în privat. Aceasta îl urmă, închizând uşa atât cât era cuviincios.

— Da, a lucrat pe *Saardam,* spuse Henri. A rămas olog în urma unui atac al piraților, dar căpitanul îl plăcea, aşa că l-a păstrat. Spunea că nimeni nu cunoştea corabia ca el.

— O poveste inocentă, spuse Sara. De ce nu ar vrea Wyck să o cunosc?

— Bosey nu tăcea niciodată din gură, spuse tâmplarul, privind speriat înspre uşa puțin deschisă. Se lăuda despre orice. Dacă te bătea la zaruri, nu scăpai de gura lui o săptămână. Şi dacă fusese cu o curvă…

Băiatul se albi la față, văzând felul în care îl privea Dorothea.

— …păi, vorbea numai despre asta. Mai nou, vorbea de o înțelegere pe care o făcuse în Batavia, care avea să-l îmbogățească.

— Vorbea tot timpul? se miră Sara, încruntându-se. Atunci când l-am cunoscut, nu mai avea limbă.

Pentru prima oară, tâmplarul părea ruşinat.

— Wyck i-a făcut asta, spuse el, încet. I-a tăiat-o acum o lună. Spunea că se săturase de croncănelile lui. Pe puntea din mijloc a navei. Ne-a pus să-l ținem.

Sara fu năpădită de milă.

— Şi căpitanul l-a pedepsit?

— Căpitanul n-a văzut fapta, nimeni n-a văzut-o. Şi nimeni n-o să spună nimic împotriva lui Wyck. Nici măcar Bosey n-ar face-o.

Sara începea să înțeleagă cum decurgeau lucrurile pe o corabie Indiaman.

— Dacă l-ați ținut, înseamnă că nu avea lepră, spuse ea.

— Lepră?

Băiatul tremură dezgustat.

— Leproşii n-au voie la bordul unei corăbii Indiaman. Poate că a luat lepră după ce am debarcat. Odată ajunşi în port, căpitanul ne lasă să facem ce vrem. Majoritatea ne-am dus în Batavia, dar Bosey s-a ascuns pe navă după ce i-am luat limba, şi a stat de unul singur.

— Înainte să îşi piardă limba, a mai spus Bosey ceva despre târgul pe care îl făcuse sau cu cine îl făcuse? întrebă Sara.

Tâmplarul clătină din cap, disperat să pună capăt întrebărilor.

— A spus doar că au fost banii cel mai uşor de câştigat, dintre toți cei pe care i-a făcut el vreodată. În schimbul a doar câteva favoruri, ici şi colo. Când îl întrebam despre ce era vorba, zâmbea în cel mai oribil mod şi

spunea: „Laxagarr”.

— „Laxagarr”, repetă Sara, derutată.

Cunoştea latina, franceza şi flamanda şi le vorbea fluent, dar nu auzise niciodată un asemenea cuvânt.

— Ce înseamnă?

Tâmplarul ridică din umeri, evident tulburat de amintire.

— Nu ştiu, niciunul dintre noi nu ştia despre ce era vorba. Bosey era din Insulele Nordice ale Scoției, aşa că probabil e vorba de un cuvânt în dialectul lui, dar felul în care îl pronunța… ne speria.

— Mai vorbeşte cineva de pe corabie dialectul acesta? întrebă ea.

Tâmplarul râse sumbru.

— Doar şeful de echipaj. Doar Johannes Wyck, şi o să fie nevoie de mult peste trei guldeni ca să-l faceți să vorbească.

10

Arent abia ieşise din cabina meşterului velier, când un clopot răsună în centrul navei. Piticul, suit pe un scăunel, trăgea limba clopotului.

— Sculați, câinilor! urla el, saliva zburându-i printre buze. Pe punte cu voi!

Trapele se deschiseră brusc şi marinarii ieşiră de sub punte, ca şobolanii care fug de incendiu. Aglomerând puntea din mijloc, se căţărau unul peste celălalt, se suiau pe greement şi pe balustrade sau se aruncau în orice poală liberă, stârnind râsete şi îmbrânceli.

Arent fu împins înapoi înspre proră, până când se trezi blocat în uşa de pe care tocmai ieşise, într-un aer deodată îngreunat de miros de transpirație, bere şi rumeguş.

Căpitanul gărzii, Jacobi Drecht, îşi înălţă scurt borul pălăriei, salutând faptul că îl revede. Fără să se mişte de pe loc, îşi ridică doar o talpă, pentru a o sprijini de perete. Un fum urât mirositor se ițea din gura pipei cioplite pe care o ținea între dinți. Sabia, care cu doar câteva clipe mai înainte stătuse proptită în pieptul lui Arent, stătea rezemată acum lângă el, ca un prieten care îi ținea companie.

— Ce se întâmplă? întrebă Arent.

Drecht îşi scoase pipa din gură, scărpinându-şi colțul gurii cu degetul mare. Ochii săi, mijiți între pălăria largă şi barba sa blondă, care semăna cu un cuib de pasăre, erau surprinzător de albaştri în lumina soarelui.

— Ăsta-i un ritual al căpitanului Crauwels, spuse Drecht, arătând din bărbie înspre puntea superioară.

Acolo stătea, cu mâinile la spate, un bărbat îndesat, cu umeri pătrați şi picioare groase. Colțurile gurii sale, lăsate în jos, indicau un temperament ursuz.

— Acela e căpitanul? întrebă Arent, surprins să constate că era îmbrăcat mai bine decât majoritatea generalilor pe care îi cunoscuse el. Mai drăguț decât soția popii, nu-i aşa? Ce caută la bordul unei corăbii Indiaman? Ar putea să îşi vândă garderoba şi să iasă confortabil la pensie.

— Tot timpul pui aşa multe întrebări? întrebă Drecht, privindu-l pieziş.

Arent mormăi, enervat că se dăduse atât de uşor de gol. Curiozitatea aceea constantă i se datora lui Sammy. Se întâmpla tuturor celor care petreceau mult timp cu el.

Îi schimba.

Le schimba felul de a gândi.

Arent fusese mercenar timp de optsprezece ani înainte să devină garda de corp a lui Sammy. Pe atunci, singura lui grijă era să se ocupe de sabie şi de plumbi şi de orice ar fi putut să îl ucidă pe loc. Nu era genul care să îşi bată capul aiurea, nu-şi permitea: mercenarul care vede sulița şi vrea să afle ce se întâmplă se trezeşte cu ea deja înfiptă pe jumătate în piept. Acum, când vedea sulița, se întreba cine o făcuse, cum de ajunsese în mâinile soldatului cu pricina, cine anume era soldatul, de ce se afla acolo… şi tot aşa. Era un dar blestemat, care nu îl mai lăsa să fie ca înainte, dar nici nu îl făcea să fie cu totul altcineva.

Crauwels îşi trecu privirea peste echipajul care se strânsese la apel, cercetând în detaliu fiecare om aflat sub comanda sa.

Ploaia ropotea în jurul lor.

Conversațiile se stinseră una câte una, până când nu se mai auziră decât valurile lovind corabia şi țipătul păsărilor care zburau deasupra.

Mai lăsă să treacă o secundă, permițând tăcerii să se coaguleze.

— Fiecare bărbat aflat la bordul acestei nave are un motiv pentru care vrea să vadă pământul din nou, spuse căpitanul, cu voce bogată şi adâncă. Poate că e vorba de familia care îl aşteaptă, poate e bordelul său preferat sau o pungă de bani ce trebuie umplută.

Declarația fu întâmpinată cu râsete moderate.

— Ca să ne revedem casele, ca să ne umplem pungile cu bani, ca să continuăm să respirăm, trebuie să ținem această corabie la suprafață, continuă el, punând ambele mâini pe balustrada din fața sa. Multe ne vor sta în cale. Piraţii o să ne bântuie, furtunile o să ne lovească şi blestemata asta de apă fără astâmpăr o să încerce să ne arunce spre stânci.

Echipajul murmură înflăcărat, fiecare om îndreptându-şi un pic mai tare umerii.

— Aveți încredere în ceea ce vă spun eu, dacă nu aveți în altceva, urmă Crauwels şi îşi ridică vocea. În spatele fiecărui ticălos se află un altul şi, ca să ajungem acasă, ca să îmbrățişăm ceea ce ne aşteaptă acolo, o să trebuiască să fim mai ticăloşi decât ei.

Echipajul chiui, cuvintele căpitanului răspândindu-se asemenea flăcărilor.

— Dacă piraţii ne vor ataca, o să trăiască doar cât să-şi vadă camarazii măcelăriți şi nava lor adusă sub pavilionul nostru. O furtună nu-i nimic mai

mult decât vânt în pânzele noastre, şi o să trecem peste orice val ca să ajungem înapoi la Amsterdam.

Izbucniră ovaţii. Clepsidra fu răsturnată şi se auzi dangătul unui clopot solitar, care îi trimitea pe marinari la treburile lor. Patru bărbaţi bine făcuţi începură să întoarcă roata cabestanului{11}, mecanismul scârţâind în timp ce ridica cele trei ancore ale corabiei *Saardam* de pe fundul oceanului. Se auziră ordinele specifice privind cursul şi viteza, de la căpitan la ofiţerul secund şi apoi la timonier.

Cea din urmă manevră fu desfăşurarea velei principale, moment în care buna dispoziţie se preschimbă în şoc.

Unduind odată cu vântul, pe suprafaţa mare şi albă a velei se vedea un ochi cu coadă, ce fusese desenat în culori cenuşii.

11

Toți ochii erau acum îndreptați spre simbolul de pe velă, aşa că nimeni nu o observă pe Creesjie Jens prinzându-se de balustrada punții superioare, albă la față.

Nimeni nu îl observă pe Sander Kers închizând incunabulul imens pe care Isabel îl ținea în mâini, ascunzând imaginea aceluiaşi ochi, desenată acolo.

Nimeni nu îl văzu pe şeful de echipaj, Johannes Wyck, atingându-şi peticul de piele de la ochi, răscolit de amintiri.

Şi nimeni nu îl observă pe Arent privind, fără să îşi poată crede ochilor, cicatricea de pe propria sa încheietură, având exact aceeaşi formă ca şi simbolul de pe velă.

12

Căpitanul Crauwels îşi striga instrucţiunile către timonier, care menţinea direcţia printr-un geam mic, făcând manevre asupra safranelor{12}. Încet, asemenea unui bivol care trage plugul peste câmp, *Saardam* prinse viteză, săltând peste valuri. Spuma uda puntea.

Echipajul se împrăştiase pentru a-şi îndeplini sarcinile, lăsându-l pe Arent în continuare cu ochii la simbolul pe care deja îl spăla ploaia.

Căpitanul ordonase ca vela să fie inspectată pentru rupturi, găuri sau cusături deşirate, dar nu se găsise nici măcar una, pânza fiind declarată corespunzătoare pentru vânt. Dacă mai erau persoane tulburate de simbol, niciuna nu trăda că aşa ar sta lucrurile. Iar cei mai mulţi păreau să creadă că totul era rezultatul unei glume bizare sau al unui accident petrecut în depozit.

Arent îşi trecu un deget îngrijorat peste cicatrice. Trebuia să se holbeze ca să o vadă, deoarece era ascunsă sub o duzină de răni mult mai grave. Se alesese cu acea cicatrice în copilărie, la scurt timp după ce primele fire de păr începuseră să îi răsară în bărbie. Plecase la vânătoare cu tatăl său, iar familia îi aştepta să se întoarcă, la fel ca de obicei, la înserat. Trei zile mai târziu, o caravană de negustori îl găsise pe Arent rătăcind singur pe drum. Încheietura sa fusese groaznic mutilată şi era ud leoarcă, de parcă ar fi căzut în apă, chiar dacă în zonă nu se găseau pârâuri şi nici nu plouase. Nu putea vorbi, nu îşi putea aminti ce i se întâmplase sau ce se întâmplase cu tatăl său.

Nici acum nu putea să îşi aducă aminte.

Cicatricea era singurul lucru cu care se întorsese din pădure. Timp de ani de zile, fusese ruşinea sa. Povara sa. Un simbol al amintirilor pe care nu le putuse recupera, inclusiv cele despre tatăl dispărut cu desăvârşire.

Cum se făcea acum că acel simbol se găsea pe velă?

— Hei, Hayes, spuse Jacobi Drecht.

Clipind, Arent se întoarse către căpitanul gărzii, care îşi îndesa pălăria pe cap, pentru că vântul se înteţise deasupra apei.

— Dacă mai vrei să vorbeşti cu căpitanul, să ştii că va fi în cabina principală, îi spuse el, în timp ce pana roşie din pălăria sa tremura în vânt ca antena unei insecte. Mă îndrept acum într-acolo, aşa că pot să îţi fac cunoştinţă.

Arent îşi duse la spate mâna cu cicatricea, într-un gest semiconştient, şi îl urmă pe Drecht de-a lungul punții, spre pupa navei.

Avea impresia că învăța din nou să meargă. Chiar şi la viteză mică, *Saardam* se legăna destul de puternic, făcându-l să se clatine dintr-o parte în alta. Încerca să îl imite pe Drecht, care mergea pe vârfuri, anticipând mişcarea vasului şi ținându-şi echilibrul în mod corespunzător.

„Tot aşa se şi luptă, îşi zise Arent în sinea lui. Sprinten, cu atacuri concentrice. Neobosit. Până să îl atingi cu sabia, nu mai e acolo, dar el te-a străpuns deja, ghicind următoarea ta mişcare."

Mare noroc că Drecht nu îl omorâse!

„Noroc." Ura cuvântul. Era o acceptare, nu o explicație. Era ceva de care începeai să depinzi atunci când judecata sănătoasă şi priceperea te părăseau.

Fusese norocos de multe ori, în ultima vreme.

De câțiva ani, începuse să facă greşeli, fiindcă observa lucrurile prea târziu. Pe măsură ce îmbătrânise, devenise mai lent. Acum, pentru prima oară de când se ştia, simțea greutatea propriului său trup ca pe un sac plin cu bolovani, pe care nu îți permiți să îl laşi din mână. Scăpase nevătămat din lupte, dar adversarii îl ratau tot mai de aproape, iar situațiile-limită erau tot mai dese. Ştia că într-o zi nu avea să mai vadă fața unui ucigaş, că nu o să îi mai audă paşii sau nu o să îi mai surprindă umbra alunecând de-a lungul zidului.

Moartea părea să tot arunce cu moneda şi Arent continua să parieze. Începuse să îi pară chiar şi lui o nebunie.

Ar fi trebuit să se retragă cu mult timp în urmă. Dar nu avea încredere că altcineva l-ar fi putut proteja pe Sammy. Mândria aceasta îi părea ridicolă acum. Sammy era într-o celulă la bordul unei nave aflate în pericol, iar Arent fusese la un pas de moarte chiar înainte ca vasul să plece din Batavia.

— Nu ar fi trebuit să reacționez aşa cum am făcut-o, îi spuse Arent lui Drecht, punând mâna pe o frânghie pentru a se stabiliza. Te-am pus într-o poziție delicată cu oamenii tăi. Îmi pare rău pentru asta.

Drecht căzu pe gânduri, încruntând din sprâncene.

— Ai procedat corect față de Pipps, spuse el în cele din urmă. Ți-ai făcut treaba pentru care ai fost plătit. Dar datoria mea este să îi protejez pe guvernatorul general şi pe membrii familiei sale, şi n-am cum să o fac fără loialitatea acelor muşchetari. Dacă mă mai pui într-o astfel de situație, o să fiu nevoit să te ucid. Nu pot apărea slab în fața lor, pentru că nu m-ar mai urma. Înțelegi?

— Da.

Drecht dădu din cap, chestiunea fiind decisă.

Trecură împreună pe sub o arcadă mare, către compartimentul aflat sub puntea mijlocie. Era zona cea mai adâncă a navei şi se întindea ca o peşteră pe lungimea acesteia. În partea de la tribord era plină de hamace, întinse pe lângă pereți, până la tavan. Între ele atârnau draperii, pentru intimitate.

Arent primise un loc în apropierea cârmei – o odaie mică şi întunecoasă, în vecinătatea punctului în care mânerele verticale ale cârmei, ce acționau safranele, ieşeau în exterior după lunga lor călătorie prin burta navei. Încheind cu stabilizarea direcției, timonierul îngenunchease pe podea împreună cu secundul său, ca să îşi joace la zaruri rația de bere.

— De unde îl ştii pe căpitan? întrebă Arent.

— Guvernatorul general Haan a mai călătorit de câteva ori la bordul *Saardam,* răspunse Drecht, trăgând din pipă. Căpitanul Crauwels are o limbă linguşitoare şi a reuşit să intre în grațiile lui, ceea ce este mare lucru. De aceea a ales să călătorească pe corabia asta înspre Amsterdam.

Drecht se aplecă pentru a trece de uşa cabinei principale, lăsându-l pe Arent în spate, consternat: uşa era pe jumătate cât el.

— Să-ți aduc un fierăstrău? întrebă Drecht, în vreme ce Arent îşi contorsiona trupul mătăhălos pentru a putea trece prin deschizătură.

După lumina scăzută din cabina timonierului, le trebui ceva timp ca să îşi obişnuiască ochii cu strălucirea orbitoare a cabinei principale – o denumire potrivită, deoarece era cea mai mare încăpere de pe *Saardam,* excluzând cala de mărfuri. Pereții ei curbați erau văruiți, tavanul era plin de grinzi, iar prin cele patru ferestre cu gratii se zăreau celelalte şase corăbii din flotă, răsfirate în urma lor, cu velele în vânt.

O masă uriaşă şi neagră ocupa o bună parte din încăpere. Era acoperită de pergamente, catastife şi registre. O hartă pentru navigație zăcea desfăcută peste masă. Cele patru colțuri ale acesteia erau fixate cu un astrolab, o busolă, un cuțit şi un cvadrant{13}.

Crauwels se folosea de hartă pentru a planifica itinerarul călătoriei. Jacheta odihnea elegant pe speteaza unui scaun. Căpitanul purta o cămaşă şic, de bumbac, destul de curată pentru a sugera că tocmai o ridicase de la croitor în acea zi. La fel ca restul articolelor sale de îmbrăcăminte, era foarte scumpă.

Arent nu înțelegea. Marinăria era o meserie murdară. Întreținerea corăbiilor însemna smoală, rugină şi funingine. Pe vas, hainele ajungeau

năclăite de sudoare, se pătau, apoi se deteriorau. Majoritatea ofițerilor își purta hainele până când deveneau zdrențe, şi nici atunci nu erau schimbate cu bucurie. Până la urmă, de ce să irosească bani pe finețuri, dacă acestea nu aveau să supraviețuiască până la finalul călătoriei? Doar nobilimea putea fi atât de nechibzuită, însă niciun nobil nu se înjosea cu o asemenea profesie. De fapt, cu nicio profesie, dacă tot veni vorba.

Piticul pe care Arent îl văzuse pe punte, îndrumând pasagerii înspre locurile de cazare, stătea acum în picioare pe un scaun, cu mâinile apăsate pe masă, de o parte şi de alta a registrului care descria starea în care se găseau proviziile navei. Gura lăsată în jos şi căutătura încruntată sugerau că registrul nu reprezenta o lectură plăcută. Atinse umărul căpitanului, ca să îi atragă atenția asupra sursei neplăcerii sale.

— Piticul este ofițerul nostru secund, Isaack Larme, îi şopti Drecht, urmărind privirea lui Arent. El gestionează toate treburile care privesc echipajul, ceea ce înseamnă că are un temperament scârbos, aşa că fereşte-te de el cât poți de mult.

Crauwels îşi ridică privirea de la registru pe când intrau, apoi o întoarse imediat înspre comerciantul-şef, Reynier van Schooten, care stătea tolănit pe un scaun, cu picioarele întinse pe un alt scaun, sorbind dintr-un urcior cu vin. Mâna sa împodobită cu nestemate se odihnea peste burdihanul cel rotund, aidoma unei stânci prăvălite într-o râpă.

— Spune-mi, cum o să hrănesc trei sute de suflete, de vreme ce am plecat din port cu provizii pentru o sută cincizeci? îl întrebă Crauwels.

— Corabia *Leeuwarden* a luat provizii în plus, răspunse van Schooten leneş, glasul său fiind deja încetinit de băutură. Când se va termina mâncarea noastră, o să avem spațiu să urcăm alte provizii la bord.

— Şi ce se întâmplă dacă ne pierdem de *Leeuwarden?* întrebă secundul, cu un accent gros şi germanic, care îl duse pe Arent instantaneu cu gândul către ierni înghețate şi păduri adânci.

— Strigăm foarte tare după aceasta? sugeră van Schooten.

— Nu-i momentul acum să…

— O să facem rații şi ne vom reaproviziona la Capul Bunei Speranțe, îl întrerupse van Schooten, scărpinându-şi nasul, prelung.

— Jumătate de porție? întrebă Crauwels, trăgând mai aproape de el un alt registru, cel în care se găseau listele cu proviziile de mâncare pe care le aveau în cală.

— Un sfert, răspunse van Schooten, atrăgând o privire nemulțumită din

partea căpitanului.

— De ce am ridicat ancora fără să avem rații suficiente pentru călătorie? îl întrebă, mânios, secundul.

— Pentru că aveam nevoie de loc pentru mărfurile guvernatorului general, replică van Schooten.

— Şi cutia aceea pe care au urcat-o muşchetarii la bord? întrebă Larme, confuz. Vos ne-a ordonat să-i găsim loc în magazia cu praful de puşcă.

— Iar cutia aceea reprezintă doar o parte din mărfurile sale, completă Crauwels, iritat. Mai are ceva, mult mai mare. Van Schooten a făcut în aşa fel încât totul să fie urcat la bord în bezna nopții şi nu vrea să îmi spună despre ce este vorba.

Van Schooten luă o gură mare şi revigorantă de vin.

— Întreabă-l pe guvernatorul general, dacă eşti curios, şi vezi unde-ai să ajungi.

Privirile celor doi bărbați se întâlniră, antipatia dintre ei electrizând aerul din jur.

Jacobi Drecht tuşi stingherit, căpitanul se întoarse către el şi el arătă înspre Arent.

— Domnule căpitan Crauwels, aş vrea să-l prezint pe…

— Îl cunosc destul de bine, am auzit poveştile care circulă despre el, îl întrerupse Crauwels, întorcându-şi îndată atenția către Isaack Larme. Şi cum rămâne cu cabinele? Eu unde am să dorm acum, dacă guvernatorul general s-a instalat la mine în cabină?

— Cabinele de la babord, spuse ofițerul secund. Cabina numărul doi.

— Detest cabina aceea, se află sub cotețele pentru animale, de pe dunetă. De fiecare dată când cineva se apropie, scroafele încep să guițe câte o oră, ca să li se dea drumul. Pune-mă la tribord.

— Acolo stau eu, spuse comerciantul-şef, care scutură dezamăgit urciorul gol de vin şi apoi scrută adâncul lui.

— Desigur! mârâi Crauwels, cu tendoanele umflate pe grumazul său gros. Ştii bine că e locul meu preferat! Eşti un nenorocit meschin, Reynier.

— Un nenorocit meschin, care nu vrea să fie ținut treaz toată noaptea de o scroafă, încuviință afabil comerciantul-şef, rotind prin aer urciorul gol de vin. Să cheme cineva servitorul, să-mi mai aducă nişte vin.

— Cine mai are cabină? întrebă căpitanul, ignorându-l.

Ofițerul secund căută în registrul pasagerilor, întorcând paginile, până când ajunse la listele cu nobili. Citi numele cu dificultate, trecându-şi

degetul rotofei pe sub fiecare dintre acestea:

— Cornelius Vos. Creesjie Jens. Fiii acesteia, Marcus şi Osbert. Sara Wessel. Lia Jan. Vicontesa Dalvhain.

— Am putea muta pe cineva dintre ei? întrebă căpitanul.

— Sunt cu toţii nobili, îi răspunse secundul.

— Ca viperele în coşuri, oftă Crauwels cu ciudă, lovind masa cu încheietura mâinii. Rămân cu scroafele, atunci.

Pentru prima dată, îl privi în faţă pe Arent, însă atenţia îi fu îndată distrasă de bocănitul unui baston care lovea podeaua, urmat de nişte paşi şchiopătaţi. Privind peste umăr, Arent văzu un bătrân în prag, cercetându-i pe toţi cu o privire de parcă vedea nişte scurgeri la roata unei căruţe. Avea pomeţii traşi, părul cărunt şi ochi gălbui şi injectaţi. De trupul său slăbănog atârnau robe mov, ferfeniţite, iar o cruce enormă i se bălăngănea în jurul gâtului. Un baston de lemn, crăpat, era singurul lucru care îl ţinea pe picioare.

Arent i-ar fi dat şaptezeci de ani, însă aparenţele erau înşelătoare când te aflai atât de departe de Amsterdam. O singură călătorie dificilă până în Indiile de Est putea adăuga, cu uşurinţă, zece ani peste oricine. Erai asaltat apoi de ciclul nesfârşit al bolilor din Batavia, recuperarea lăsând de fiecare dată tot mai puţin din trupul de odinioară.

Înainte ca cineva să apuce să scoată vreo vorbă, o localnică tânără, cu umeri laţi, intră după bătrân, foşnind. Era o creolă mardijker – bănuia Arent. O sclavă eliberată de Companie, graţie faptului că era de religie creştină. Îmbrăcată ca pentru muncile câmpului, într-o cămeşoaie de bumbac, avea părul şaten şi cârlionţat prins sub o bonetă albă. O fustă lungă, din fir de cânepă, aluneca după ea peste podea. Purta un şorţ care părea ud, iar în spate ducea o geantă de piele mare, de a cărei greutate nu părea stânjenită.

Avea faţa rotundă, cu obraji greoi şi ochi mari şi atenţi. Nu oferi adunării din cabină nici deferenţă, niciun salut cum se cuvine, ci îşi îndreptă, pur şi simplu, privirea spre cel pe care îl însoţea, aşteptând ca acesta să vorbească.

— Aş putea avea o vorbă cu dumneata, domnule căpitan Crauwels? întrebă bătrânul.

— Toţi nespălaţii au chef să stea de vorbă cu mine azi, răbufni Crauwels, enervat, privind crucea ciobită. Cine eşti matale?

— Sander Kers, spuse bărbatul cocoşat, vocea sa fermă păstrându-şi vigoarea în ciuda slăbiciunii evidente a trupului care tremura. Şi aceasta este Isabel, pupila mea.

Soarele intră, dintr-odată, în nori, întunecând camera.

Din scaunul său, van Schooten se întoarse către cei doi, privind sugestiv, cu jind:

— Desigur, „pupilă”, nu-i aşa? Şi cam cât mai costă o „pupilă” în vremurile astea?

Era evident că Isabel nu înțelesese comentariul, deoarece îşi încruntă sprâncenele şi privi înspre Sander, cerându-i o explicație. Acesta îl săgetă pe van Schooten din priviri, cu o căutătură la fel de teribilă ca ideea de „Lumină Sfântă”:

— Eşti atât de străin de ochii Domnului, spuse el, în cele din urmă. Ce te-a mânat în beznă, fiule?

Van Schooten păli, apoi se enervă, făcându-i semn să plece:

— Valea cu tine, moşule, pasagerii n-au ce căuta aici!

— Dumnezeu m-a adus aici; şi nu poți *dumneata* să mă trimiți unde pofteşti.

Bătrânul părea atât de convins, că până şi Arent îl crezu.

— Eşti predicator? îi întrerupse Isaack Larme, arătând spre cruce.

— Ai ghicit, piticule.

Ofițerul secund îl privi reținut, în timp ce căpitanul, luând un mic disc metalic de pe masă, începu să îl arunce în aer şi să îl prindă înapoi în palmă.

Arent îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt, cuprins de impulsuri contradictorii, care îi cereau ori să se ascundă, ori să o ia la goană. Şi tatăl său fusese predicator, iar el asocia meseria, în mod instinctiv, cu răul.

— Nu ai să te bucuri de o întâmpinare caldă aici, Sander Kers, îi spuse căpitanul Crauwels.

— Fiindcă Iona a fost blestemat de Dumnezeu pentru că a pornit pe mare împotriva voinței divine, acum, toți marinarii cred că oamenii sfinți aduc ghinion, spuse Sander, tonul său sugerând că avusese parte de amenințări şi în trecut. Nu rabd superstițiile, domnule căpitan. Planul Domnului pentru fiecare dintre noi e scris în ceruri cu mult înainte să ne naştem. Dacă această corabie se va scufunda, asta va fi din cauza faptului că El a ales să îşi închidă pumnul în jurul ei. Eu mă voi bucura de voința Sa şi merg înspre El cu umilință.

Isabel încuviință printr-un murmur; fascinația de pe fața ei sugera că, dacă toți s-ar îneca simțind un devotament asemănător, ar fi norocoşi.

Crauwels aruncă discul de metal în aer şi îl prinse din nou.

— Bun, dacă ai venit să te plângi de cazare…

— Nu am nicio problemă cu cazarea, nevoile mele sunt puține, răspunse predicatorul, ofensat în mod vizibil de presupunerea căpitanului. Aş dori să discut cu dumneata despre regula care îmi interzice să trec de catargul principal al corabiei.

Crauwels îl privi precaut.

— Tot ce se află în fața catargului principal este teritoriul marinarilor, începu el să explice, iar tot ce se întinde în spatele acestuia aparține ofițerilor superiori şi pasagerilor, cu excepția echipajului care are treabă în partea de la proră a corabiei. Orice marinar care trece de catarg fără permisiune este biciuit. Orice pasager care trece în partea opusă este la mila echipajului. Aceasta e regula pe toate corăbiile flotei. Nici măcar eu nu mă aventurez prea mult în partea aceea de corabie.

Predicatorul ridică o sprânceană.

— Ți-e frică de marinari?

— Oricare dintre ei ți-ar lua beregata pentru un pahar de băutură şi ți-ar viola pupila cât sângele încă nu ți s-a răcit, îi întrerupse Reyinier van Schooten.

Credea că are să îl şocheze pe predicator, însă acesta îl privea calm, în timp ce mâna Isabelei se încorda pe chinga genții. Indiferent ce credea despre vorbele lui van Schooten, fața ei nu trăda nimic.

— Frica este blestemul celor necredincioşi, spuse Sander. Eu am primit o misiune sfântă. Intenționez să o îndeplinesc şi mă încred în Dumnezeu, care mă va proteja în tot acest timp.

— Adică vrei să mergi în mijlocul echipajului? întrebă Isaack Larme.

— Da, piticule, şi am să le duc cuvântul Domnului.

Larme izbucni:

— Au să te omoare.

— Dacă asta e voia Domnului, atunci o primesc.

„E sincer, gândi Arent. Chiar aşa simte.” Mai întâlnise bărbați pioşi, iar pe mincinoşi învățase să îi recunoască. Pioşenia, cea adevărată, venea cu un preț sălbatic. Dumnezeu era pentru ei singura flacără care le dădea lumină, singura sursă de căldură şi cea care le arăta calea. Priveau restul lumii ca pe un lucru gri şi monoton, pe care, extatic, credeau că ei îl pot aprinde, răspândind flama. Fiecare cuvânt al lui Sander Kers scăpăra ca amnarul pe cremene.

Între Crauwels şi Larme se petrecu un schimb tăcut de cuvinte: o întrebare, un răspuns, o strângere din umeri – doar din gesturi, întrebarea fu

indicată de mici tresăriri ale capului; răspunsul ieşi prin nişte buze ţuguiate; urmat imediat de ridicarea din umeri. Era limbajul celor care aveau ocupaţii periculoase şi se aflau în contact direct. Arent comunica cu Sammy în acelaşi fel.

Privirea predicatorului îl sfredeli pe căpitanul Crauwels:

— Am binecuvântarea dumneavoastră să îmi văd de misiunea mea?

Crauwels aruncă din nou discul de metal în sus, prinzându-l frustrat:

— Permisiunea mea, da. Nu şi binecuvântarea mea. Şi ţi se aplică doar dumitale, nu şi pupilei dumitale. Nu am să risc o răzmeriță cauzată de pofte trupeşti.

— Domnule căpitan… protestă tânăra.

— Isabel! o întrerupse, ferm, Sander. Am obținut ceea ce ne-am propus.

Fata privi fețele bărbaților cu o expresie ce arăta limpede că, deşi *ei* obținuseră ceea ce îşi doriseră, *ea* nu. Îşi muşcă buzele, iritată, şi ieşi afară din cabină, tropăind.

Sander Kers şchiopătă după tânără, proptindu-se în baston.

— Chiar nu aveam chef de probleme din astea, spuse Crauwels, scărpinându-şi sprânceana. Acum, dumneata, vânătorul de recompense: cu ce anume te pot ajuta astăzi?

Arent se zbârli auzind titulatura. Sammy urâse tot timpul să fie numit vânător de recompense. Spunea că e profesia bătăuşilor şi a celor care trăiesc prin şanțuri, pricepuți doar la mistere banale, care se puteau rezolva cu pumnul. El prefera să fie numit „problematist” – titlu inventat, care îi aparținea în totalitate, deşi unul pentru care regii îşi goliseră cuferele.

— Ați avut un tâmplar olog la bord?

— Bosey, da. Ştia pe nume fiecare piron şi fiecare scândură care ținea corabia legată. Nu a mai ajuns la apel. De ce?

— Sammy Pipps crede că el a fost leprosul care ne-a amenințat pe chei.

Isaack Larme tresări, după care încercă să îşi ascundă ieşirea, rulând harta şi sărind de pe scăunel.

— Mă duc să verific viteza, căpitane.

— Ia şi ulcica de bere din mâna timonierului, dacă tot te îndrepți într-acolo, spuse căpitanul, sever.

Arent îl privi pe Larme îndepărtându-se, convins că trebuie să stea de vorbă cu acesta mai târziu, după ce va fi aflat tot ce avea nevoie de la căpitan.

— Cunoaşteți vreun motiv pentru care Bosey să vrea să amenințe

Saardam?

— Ştiu că se certase cu echipajul din vreun motiv, dar nu aş putea spune de ce. Un căpitan trebuie, pe cât poate, să mențină o anumită distanță față de oamenii săi, altfel nu îi poate struni. Larme ştie probabil mai multe.

— Acolo, pe chei, a menționat că are un stăpân. Ştiți ceva despre asta?

— Am o sută optzeci de marinari în echipaj, Hayes. Consideră-te norocos că îi cunosc numele. Sincer, cu Larme trebuie să stai de vorbă. El e mai aproape de gloată.

Căpitanul începea să îşi piardă răbdarea.

— Mai e ceva? Am un noian de probleme de rezolvat.

— Am nevoie să îmi permiteți să stau de vorbă cu ofițerul care păzeşte magazia cu praf de puşcă, spuse Arent.

— De ce?

— Sammy Pipps e îngrijorat. Cineva s-ar putea să plănuiască să o arunce în aer.

— Un motiv întemeiat, mormăi căpitanul, aruncând discul de metal înspre Arent, care îl prinse în palmă.

Era greu şi avea gravată pe el o pasăre cu două capete. Arent ar fi putut crede că era un sigiliu pentru ceară, dacă nu ar fi avut acea gaură în mijloc.

— Arată-i discul acesta ofițerului, spuse căpitanul. Va şti că vii din partea mea.

— Un moment, spuse Reynier van Schooten, făcând un gest larg în timp ce se ridica din scaun, îndreptându-se către masă.

Scoase o pană dintr-o sticlă cu cerneală şi începu să scrijelească o serie de numere pe o bucată de pergament.

— Eu sunt stăpânul acestei călătorii, spuse el, şi toate uşile vor rămâne închise pentru tine, câtă vreme nu ai trecere liberă din partea mea. Din păcate, nu pot să îți dau ceea ce ceri, până când nu stingi o datorie.

Aruncă o mână de pulbere de răşină peste cerneală, ca să se zvânte, şi îi înmână pergamentul lui Arent.

— Ce e asta? întrebă Arent, holbându-se la document.

— Nota, răspunse van Schooten, şi ochii îi străluceau.

— Nota?

— Pentru butoi.

— Ce butoi?

— Butoiul pe care l-ai spart pe chei, explică el, de parcă era cel mai evident lucru din lume. Era proprietatea Companiei.

— Mă taxezi pentru că am curmat suferința unui om? întrebă Arent, neîncrezător.

— Omul respectiv nu era proprietatea Companiei.

— Izbucnise *în flăcări.*

— Bucură-te că flăcările nu erau proprietatea Companiei, spuse van Schooten, pe acelaşi ton, enervant de rezonabil. Îmi pare rău, domnule locotenent Hayes. Conform politicii Companiei, nu vă putem oferi alte servicii până când nu vă stingeți datoriile pe care le aveți față de noi.

Crauwels mârâi, smulgând pergamentul din mâna lui Arent şi scuturându-l în fața comerciantului-şef:

— Hayes încearcă să ne ajute, nenorocit cu inimă neagră. Ce ai pățit în ultimele două săptămâni? Parcă eşti cu totul altcineva.

Îndoiala trecu peste fața lui van Schooten, dar era prea arogant ca să cedeze.

— Poate dacă ar fi apelat la mine mai întâi, ar fi scăpat de genul acesta de neplăcere, însă – şi ridică din umeri – asta e situația! Autoritatea mea trebuie…

— Autoritatea ta nu valorează nici cât un dram de sare!

Vocea venise din cadrul unei uşi de alături, acolo unde se afla guvernatorul general, cu fața roşie de mânie.

— Cum îndrăzneşti să îl tratezi pe locotenentul Hayes cu o asemenea lipsă de respect, sâsâi acesta, plin de dezgust. Din acest moment, i te vei adresa cu „domnule" şi îi vei arăta aceeaşi deferență pe care mi-o arăți mie, sau am să îl pun pe Drecht, căpitanul gărzii, să îți taie limba. Ai înțeles?

— Stăpâne… se bâlbâi van Schooten, privind când spre Arent, când spre guvernatorul general, disperat să vadă ceva pe fața celor doi. Eu… eu… nu am intenționat să jignesc…

— Intențiile dumitale nu înseamnă nimic pentru mine, se răsti guvernatorul general, făcându-i vânt lui van Schooten printr-o mişcare a mâinii.

Privirea guvernatorului o întâlni pe cea a lui Arent, un zâmbet brusc luminându-i fața.

— Vino, nepoate, spuse acesta, invitându-l în cabina sa. E vremea să stăm de vorbă.

13

Guvernatorul general ocupase cabina căpitanului. Era de două ori mai mare decât celelalte şi avea toaletă proprie. Pe pat erau stivuite mai multe blănuri şi un covor era întins peste podea. Pe perete atârnau picturi în ulei, cu scene faimoase din istoria personală a guvernatorului general, inclusiv asediul localităţii Breda.

Era şi Arent în acel tablou. El era uriaşul acoperit cu sânge, cărându-şi pe umăr unchiul rănit, în timp ce se lupta cu hoarde de soldaţi spanioli. Nu se întâmplase aşa, dar nici foarte diferit, astfel că amintirea îi provocă ameţeli. Adevărul era că se ascunseseră sub cadavre şi scurmaseră prin movila de leşuri, ţinându-şi respiraţia, până când ajunseseră în siguranţă. Putea înţelege de ce unchiul său nu comisionase o asemenea scenă pentru un tablou pe peretele său. Era ceva greu de surprins în culori de ulei, într-o manieră impresionantă.

Un funcţionar cu o figură nefericită transfera haine din cufărul de călătorie în sertare, în timp ce Cornelius Vos, şambelanul guvernatorului general, aranja cutiile cu pergamente, cu precizie, pe un raft. Îi luă câteva clipe lui Arent ca să îl observe cu adevărat. Cu părul său de culoarea nămolului şi hainele lui maronii, era greu de distins printre stâlpii care susţineau acoperişul.

— Îţi apreciez intervenţia, dar pot să îmi port singur bătăliile, unchiule, spuse Arent, închizând uşa după el.

— Bătălia era sub demnitatea ta, îi răspunse Jan Haan, arătând cu mâna înspre cabina principală. Reynier van Schooten e slab şi lipsit de scrupule, şi uită cu cine vorbeşte. Faptul că ocupă un loc în această Companie pe care o iubesc mă face să iubesc Compania un pic mai puţin.

Arent îl privi pe unchiul său. Se văzuseră în urmă cu o lună, atunci când el şi Sammy sosiseră în Batavia. Mâncase împreună cu el o cină copioasă şi băuseră o cantitate considerabilă de vin, apoi rememoraseră vremurile din urmă, fiindcă trecuseră unsprezece ani de la ultima lor întrevedere.

Unchiul său nu se schimbase prea mult. De-a lungul anilor, faţa sa de vultur devenise şi mai pronunţată, poate şi din cauza faptului că acum îi apăruse o insulă de calviţie în creştetul capului, care era arsă de soare. Doar greutatea sa era diferită. Pierduse stratul de grăsime care venea odată cu privilegiul bogăţiei, ajungând la fel de slab ca orice cerşetor de pe stradă.

„Straniu de slab, gândi Arent. Ca lama unei săbii. Ascuțit, nu fragil, de parcă vârsta lucrase asupra lui asemenea unei tocile. Se putea, oare, ca grijile să îl fi modelat astfel?” Platoşa îi stătea strânsă deasupra hainelor, iar metalul ei strălucea. Deşi părea de calitate, era mai mult ca sigur foarte inconfortabilă. Până şi generalii aflați pe câmpul de luptă îşi dădeau jos armura când se întorceau la corturi, însă unchiul său nu părea că are de gând să renunțe la a sa.

Pe când îl privea pe nepotul său de sus până jos, guvernatorul general îl observă pe Drecht, căpitanul gărzii, aşteptând răbdător în spatele acestuia, cu pălăria lipită respectuos de piept.

— Pare că ai venit la înmormântarea mea, Drecht. Ce doreşti?

— Cer permisiunea să transfer o parte din muşchetarii noştri pe o altă corabie, domnule. I-am îndesat în fiecare spațiu liber pe care l-am putut găsi, dar nu avem destul loc pe *Saardam*.

— Câți avem la bord?

— Şaptezeci.

— Şi câți vrei să transferi?

— Treizeci.

— Ce părere ai, Vos? îşi întrebă guvernatorul general şambelanul.

Vos privi peste umăr, degetele sale pătate de cerneală tresărind în timp ce se gândea.

— Ați fi îndeajuns de protejat cu muşchetarii rămaşi, iar surplusul de rații ar fi bine venite; nu am nimic împotrivă, răspunse el, văzându-şi de treabă.

— Atunci ai permisiunea mea, căpitan al gărzii, spuse guvernatorul general. Acum, domnilor, vă rog să mă scuzați, dar vreau să rămân singur cu nepotul meu. Avem multe de discutat.

Privind cu regret înspre stiva de pergamente care rămăseseră nearanjate, Cornelius Vos îl urmă pe Jacobi Drecht în cabina principală, închizând uşa în urma lor.

— Ciudat individ, spuse Arent.

— Nu ştiu pe cineva mai priceput la cifre, dar te-ai distra mai bine dacă ai sta de vorbă cu o statuie, spuse unchiul, trecându-şi degetele peste carafele de vin de pe raft. E loial însă. La fel ca Drecht. Şi asta contează foarte mult în vremurile de acum. Vrei ceva de băut?

— Să fie aceea faimoasa ta rezervă de vinuri?

— Atât cât am putut aduce cu mine, spuse Jan. Am un vin franțuzesc pe

care l-aş irosi fericit pe nenorocitele tale de papile gustative.

— M-aş bucura să fie irosit pe mine.

Jan coborî o carafă, suflând praful de pe ea. Scoase dopul şi turnă două stacane, înmânându-i una lui Arent.

— Pentru familie, spuse acesta, ridicând stacana.

Arent ciocni şi amândoi băură vârtos, bucurându-se de gust.

— Am încercat să te văd după ce soldaţii tăi l-au arestat pe Sammy, dar nu mi s-a permis să intru în fort, spuse Arent, încercând să nu arate că se simţise ofensat. Mi-au spus că aveai să mă chemi atunci când ai fi găsit o clipă liberă, dar nu am mai auzit nimic.

— Am fost laş. Te-am evitat.

Guvernatorul general îşi coborî privirea, ruşinat.

— De ce?

— Îmi era teamă că, dacă dădeam ochii cu tine… îmi era teamă de ceea ce aş fi fost forţat să îţi fac.

— Unchiule?

Guvernatorul general mişcă vinul în stacană, privind adânc în lichidul roşiatic, de parcă urma să i se dezvăluie acolo un adevăr capital.

Suspinând, îl privi pe Arent.

— Acum te afli în faţa mea şi îmi dau seama că jurământul faţă de Companie nu este mai puternic decât cel faţă de familie, spuse acesta încet. Aşa că spune-mi, fără frică, ştiai ce făcea Samuel Pipps?

Arent îşi deschise gura, însă guvernatorul general ridică mâna, făcându-l să tacă.

— Înainte de a-mi răspunde, trebuie să înţelegi că nu vei avea de suferit, spuse el, ochii săi iscodind trăsăturile lui Arent. Voi face tot ce îmi stă în putere, şi puterea mea e considerabilă, pentru a te apăra, dar trebuie să ştiu dacă Samuel Pipps intenţionează să te numească – îşi căuta acum cuvintele – drept conspirator atunci când va fi audiat de către Consiliul celor 17 Gentilomi.

Faţa sa se întunecă.

— Dacă lucrurile stau aşa, va trebui să iau măsuri suplimentare.

Arent nu avea nicio idee despre ce „măsuri suplimentare” ar fi putut fi vorba, dar parcă vedea deja sânge curgând, într-un fel sau altul, din cauza lor.

— Nu l-am văzut făcând nimic clandestin, unchiule, spuse el, ridicând vocea. Niciodată. Nici măcar nu ştie pentru ce este acuzat.

— Ba ştie, rosti guvernatorul general.

— Eşti sigur? E un om mult mai bun decât îl consideri dumneata.

Guvernatorul general se duse la hublou, întorcând spatele nepotului. Navigau de o oră şi flota începuse deja să se disperseze, velele albe lăsând în urmă norii negri ai musonului.

— Ți se pare că sunt un prost? întrebă guvernatorul general, cu asprime în voce.

— Nu.

— Atunci poate nesăbuit? Nesocotit, poate?

— Nu.

— Pipps e un erou al acestei nobile Companii, pe care cu toții o slujim. Este unul dintre favoriții Consiliului. Nu l-aş fi pus în lanțuri şi nu m-aş fi purtat aşa cu el dacă aş fi avut de ales. Crede-mă, pedeapsa e pe măsura crimei.

— Şi despre ce crimă e vorba? întrebă Arent, enervat. De ce o ții secretă?

— Pentru că atunci când vei sta în fața Consiliului, nedumerirea îți va fi cea mai bună apărare, spuse guvernatorul general. Altfel, vor crede că ai fost implicat. Şi pe bună dreptate! Ştiu cât de apropiat eşti de Pipps. Ştiu că se bazează pe tine. Nu vor crede nicio clipă că nu ştiai despre ce a fost vorba. Indignarea ta, confuzia ta – prin acestea îi vei convinge.

Arent prinse carafa de vin, umplând stacana sa şi a unchiului său.

— Procesul său se află la opt luni distanță, unchiule, spuse Arent, apropiindu-se de hublou. Dar în timp ce ne facem griji de sabie, s-ar putea să ne ia sulița pe nepregătite. Sammy crede că această corabie e amenințată.

— Desigur că asta crede! Crede că se poate folosi de situație ca să îşi negocieze libertatea.

— Leprosul nu avea limbă, cu toate acestea, a vorbit. Avea un picior schilodit, cu toate acestea, s-a urcat în vârful stivei de lăzi. Aceste ciudățenii sunt demne de atenția lui Pipps. Şi mai apoi e simbolul care a apărut pe velă.

— Ce simbol?

— Un ochi cu coadă. Asemenea urmei de la încheietura mâinii mele. Cicatricea pe care am dobândit-o după ce tatăl meu a dispărut.

Dintr-odată, Arent câştigase cu totul atenția unchiului său. Mergând la masa de scris, Jan Haan luă o pană din călimara cu cerneală, desenând simbolul pe o bucată de pergament şi ridicându-l în fața lui Arent.

— Acest simbol? întrebă guvernatorul general, cerneala scurgându-se

peste foaie. Eşti sigur?

Inima lui Arent începu să bată nebuneşte.

— Sunt sigur. Cum de a ajuns pe velă?

— Cât îți mai aduci aminte din perioada în care tatăl tău a dispărut? Îți mai aduci aminte de ce a venit bunicul tău după tine?

Arent dădu afirmativ din cap. După ce se întorsese singur de la vânătoare, fusese respins. Surorile sale se purtaseră disprețuitor cu el, iar maică-sa se ținuse deoparte, lăsându-l în grija servitorilor. Tatăl său fusese urât de toți, dar nimeni nu părea fericit că dispăruse. Şi că Arent se întorsese. Fără să o spună vreodată cu voce tare, era evident că îl acuzau. Credeau că înfipsese o săgeată în spatele tatălui său, după care se prefăcuse a-şi fi pierdut memoria.

Rapid, zvonurile se transformaseră în certitudini, răspândindu-se printre enoriaşii tatălui său şi otrăvindu-i pe aceştia împotriva lui Arent.

La început fusese acuzat în tăcere, ceilalți copii şoptind însă insulte oribile de fiecare dată când îl vedeau pe drum. Apoi unul dintre săteni îl blestemase în gura mare, după liturghie, urlând că diavolul dansa împreună cu băiatul.

Tremurând de frică, Arent se agățase de mama sa, căutând protecție, doar ca să o surprindă privindu-l cu aceeaşi ură.

În acea noapte, se furişase de acasă şi scrijelise forma cicatricei sale pe uşa săteanului care îl blestemase. Nu îşi putea aduce aminte de ce o făcuse ori ce impuls întunecat îl îmboldise să o facă. Se gândise doar că nimeni nu ar fi recunoscut semnul, dar că inspira ceva malefic. Din moment ce pe el îl înspăimânta, presupusese că avea să-i înfricoşeze şi pe alții.

Începând din dimineața următoare, cel evitat era de-acum săteanul cu uşa scrijelită, în ciuda dezmințirilor acestuia. Satul susținea că diavolul venea la uşile celor care îl invitau.

Încântat de victorie, Arent ieşise în nopțile următoare şi scrijelise simbolul pe uşa oricui îl ofensase, privind apoi cum deveneau țintele suspiciunii şi ale fricii. Era un lucru atât de neînsemnat – singura putere pe care o avea, singura răzbunare de care era în stare.

Simbolul era o glumă, dar sătenii îşi direcționaseră teroarea către el, dându-i viață. În scurt timp, dădeau foc oricărei case care purta simbolul, alungându-i din sat pe cei care o locuiseră. Arent îşi încetase vizitele nocturne, dar simbolul continua să apară, răzbunând vrajbe vechi şi inspirând altele noi. În câteva luni, satul ajunsese mistuit de ranchiună, într-

un schimb nesfârşit de învinovăţiri, până când găsiseră, în final, pe cine să dea vina.

Bătrânul Tom.

Gândurile lui Arent obosiră. „Bătrânul Tom era lepros? Oare de aceea îl urau?” Nu-şi mai putea aduce aminte.

Nu conta. În comparaţie cu Arent, Bătrânul Tom era un om sărac, fără rude puternice sau ziduri după care să se ascundă. Nu era un demon, deşi fusese întotdeauna ciudat, stând în acelaşi loc în piaţă, la cerşit, chiar dacă ploua, ningea sau bătea soarele. Vorbea fără noimă şi cei mai mulţi îl credeau inofensiv.

Până în ziua în care o gloată îl încercuise. Dispăruse un băieţel, iar prietenii lui susţineau că îl răpise Bătrânul Tom. Sătenii aruncau acuze, cerând ca Tom să mărturisească. Nu o făcuse – pentru că nu putea – şi îl omorâseră în bătaie.

Chiar şi copiii îl loviseră.

Din ziua următoare, simbolurile încetaseră să mai apară.

Sătenii se felicitau că îl alungaseră pe diavol din sat şi zâmbeau din nou şi glumeau cu vecinii, de parcă nimic nu se întâmplase.

La o săptămână după aceea, bunicul lui Arent, Casper van den Berg, sosise în sat cu caleaşca pentru a-l lua pe Arent din grija mamei sale şi a-l duce la moşia sa din Frizia, într-o altă parte a Provinciilor. Casper susţinea că făcuse aceasta deoarece era dezamăgit de toţi cei cinci fii ai săi şi căuta un moştenitor. Dar amândoi ştiau că mama lui Arent se afla în spatele acestei plecări. Ea îi cunoştea cicatricea şi ştia că el desenase simbolul pe uşile sătenilor.

Era speriată de el.

— După ce ai fost adus în Frizia, am început să auzim că simbolul se răspândea peste tot prin Provincii.

Guvernatorul general duse pergamentul la flacăra unei lumânări şi privi cum scârboşenia începu să ardă. Apoi continuă:

— Primii care l-au observat au fost tăietorii de lemne, pentru că era scrijelit pe scoarţa copacilor pe care îi doborau. Apoi a început să apară prin sate; iar, în final, pe cadavre de iepuri şi porci. Oriunde apărea, nenorocirea nu era departe. Recoltele mureau, viţeii se năşteau morţi. Copiii dispăreau şi nimeni nu îi mai găsea. Toate astea au durat aproape un an, până când gloate de ţărani au început să atace casele familiilor nobiliare care deţineau pământurile, acuzându-i că erau mână în mână cu forţele întunecate.

Când flacăra ajunse aproape de vârfurile degetelor sale, guvernatorul general aruncă în ocean, prin hublou, bucata de pergament ars.

— De ce nu mi-ai spus niciodată nimic despre toate acestea? îl întrebă Arent, privindu-şi cicatricea.

Abia se mai vedea, dar o simțea dedesubt, parcă încercând să-şi facă loc să iasă.

— Erai tânăr, răspunse unchiul său, cu fața sclipind de o frică veche, ce îl cuprindea din nou. Nu tu trebuia să porți povara. Noi presupuneam că unul dintre servitorii simbolului te-a găsit în pădure, l-a omorât pe tatăl tău şi te-a înfierat cu semnul într-un ritual degenerat, dar nu te-a afectat altfel, nu prezentai influențe malefice. Apoi am auzit că un vânător de vrăjitoare era deja pe urmele simbolului. Venea tocmai din Anglia, acolo unde ordinul său se luptase cu el, ani la rând. Susținea că era o lucrare a diavolului şi pornise să caute peste tot adepții simbolului, măcelărind leproşi şi arzând vrăjitoare pe rug, oriunde apărea.

„Leproşi, gândi Arent. Precum Bosey."

— Luni de zile au ars ruguri pe toată întinderea Friziei, continuă unchiul său, până când simbolul a fost, în cele din urmă, izgonit. Bunicul tău se temea că vânătorul de vrăjitoare avea să te ia şi pe tine drept unul dintre servitorii simbolului, aşa că te-a ascuns.

O umbră adâncă îi trecu peste față, iar stacana cu vin îi tremură în mână.

— Au fost vremuri groaznice. Diavolul se înfăşurase în jurul celor măreți şi puternici, îndemnându-i la perversiuni. O parte din familiile străvechi nu au putut fi salvate. Atât de vrăjite fuseseră de necuratul!

Pierdut în gânduri, guvernatorul general bătea cu unghiile pe marginea stacanei. Erau pilite şi ascuțite, un stil demodat şi cumva tulburător. „Seamănă cu nişte gheare", gândi Arent. De parcă unchiul său se transforma, încetul cu încetul, în pasărea de pradă cu care aducea atât de bine.

— Mai e ceva ce trebuie să ştii, Arent. Conform celor spuse de vânătorul de vrăjitoare, diavolul îşi spunea Bătrânul Tom.

Arent simți că îl lasă picioarele şi se propti în masa de scris.

— Bătrânul Tom era un cerşetor, spuse acesta. L-au omorât sătenii.

— Sau poate că au dat, din greşeală, chiar peste creatură. Dacă arunci destule pietre, din când în când, loveşti şi în ceea ce trebuie.

Guvernatorul general dădu din cap.

— Oricare ar fi adevărul, continuă el, acele evenimente s-au întâmplat

acum mai bine de treizeci de ani. De ce ar reapărea simbolul acum? De cealaltă parte a lumii!

Apoi îşi îndreptă ochii întunecaţi spre Arent:

— O cunoşti pe amanta mea, Creesjie Jens?

Arent scutură din cap în semn că nu o cunoaşte, încurcat de turnura conversaţiei.

— Acel vânător de vrăjitoare care a salvat Provinciile este răposatul ei soţ. Omul de care te-am ascuns. Prin el am cunoscut-o pe Creesjie. Dacă i-a vorbit despre munca sa, e posibil ca ea să ştie mai multe despre Bătrânul Tom, de ce ameninţă corabia şi ce înseamnă simbolul de pe încheietura ta.

— Dacă presupui că suntem ameninţaţi, nu ar fi mai înţelept să ne întoarcem în Batavia?

— Să ne retragem, vrei să spui? replică guvernatorul general, pufnind la un asemenea gând. Sunt aproape trei mii de suflete în Batavia şi mai puţin de trei sute la bordul acestei corăbii. Dacă Bătrânul Tom se află aici, atunci e prizonier. Fă asta pentru mine, Arent. Orice resursă de care ai nevoie – observă obiecţia lui Arent –, în afară de Pipps, îţi va sta la dispoziţie.

— Nu sunt în stare să fac ce face el.

— Ai luat cu asalt o fortăreaţă ca să mă scapi de armata spaniolă, spuse guvernatorul general.

— Nu am mers acolo cu gândul la victorie; am participat ştiind că am să mor.

— Atunci, de ce te-ai mai dus?

— Pentru că nu aş fi putut trăi cu vinovăţia de a nu fi încercat.

Copleşit de iubirea ce o purta nepotului său, guvernatorul general se întoarse cu spatele, pentru a nu îşi trăda emoţia.

— Nu ar fi trebuit să îţi povestesc despre Carol cel Mare atunci când erai băieţel, spuse el. Ţi-a stricat mintea.

Stânjenit de orice emoţie care nu îi aducea un câştig, guvernatorul general se îndreptă către masa de scris şi începu să umble prin hârtii.

— Ai fost servitorul lui Pipps timp de cinci ani, spuse el, rearanjându-şi documentele. Cu siguranţă i-ai studiat metoda.

— Desigur, tot aşa cum pot fi observate şi veverițele urcându-se în copaci – dar nu sunt în stare să fac nici ca el, nici ca veverițele. Dacă vrei să salvezi corabia, trebuie să îl eliberezi pe Sammy.

— Ştiu că nu suntem rude de sânge, dar simt că suntem apropiaţi. Te-am urmărit de mic şi ştiu de ce eşti capabil. Ai fost moştenitorul bunicului tău,

ales în detrimentul celor cinci fii şi al celor şapte nepoți ai săi. Nu ți-a oferit o astfel de onoare pentru că eşti un nătărău.

— Sammy Pipps nu e doar isteț, spuse Arent. Poate să ridice colțurile lumii, ca să vadă ce se află dincolo de cuvertură. Are un dar pe care nu îl voi putea înțelege niciodată. Crede-mă, am încercat.

În mintea lui Arent apăru figura sărmanului Edward Coil, urmată de ruşinea care acompania întotdeauna această amintire.

— Nu îl pot elibera, Arent.

Guvernatorul general rămăsese cu o expresie ciudată pe față.

— *Nu vreau* să îl eliberez. Mai degrabă las corabia să se scufunde şi măcar ştiu că se îneacă în celula lui.

Golindu-şi stacana, o puse pe masă cu zgomot:

— Dacă Bătrânul Tom se află pe această corabie, tu eşti cea mai potrivită persoană să îl vâneze. Siguranța *Saardam* se află în mâinile tale.

14

Arent îşi privi unchiul cu un sentiment de nelinişte.

Chiar nu credea că această sarcină e bine să-i revină doar lui. Fusese convins că afecțiunea unchiului său pentru el putea să întoarcă favorabil chestiunea, dar exact această afecțiune îi osândea pe amândoi acum.

Jan Haan avusese dintotdeauna încredere deplină în el. Când era mic, îl învățase scrima, punându-l să se lupte cu adulți. La început cu unul, apoi cu doi, apoi cu trei şi chiar patru, încât servitorii ajunseseră să se oprească din treburile lor ca să îl privească exersând.

Apoi, în anii adolescenței, când zornăitul abacului îl înlocuise pe cel al săbiilor, Jan îl convinsese pe Casper să îl trimită pe Arent să facă tocmeli cu negustori atât de şireți, încât, dacă nu era atent, aceştia ar fi putut jumuli şi pielea de pe el.

Îmboldit de toate aceste succese vechi, unchiul său era acum în pragul eşecului: oricine altcineva era mai capabil decât Arent să protejeze *Saardam*.

— Dacă ar fi să fac ce îmi ceri, voi avea nevoie de îndrumarea lui Sammy, spuse el disperat.

— Vorbeşte cu el prin uşă.

— Nu putem măcar să îl mutăm într-o cabină? stărui Arent, scârbit de slăbiciunea din glasul său. Oare nu merită asta pentru serviciul…?

— În cabine se află familia mea, zise guvernatorul general, ferm, aproape ofensat.

— Dacă nu îl lăsăm să ia aer şi să facă mişcare, spuse Arent, schimbând strategia, o să moară cu mult înainte să ajungem la Amsterdam.

— Asta şi merită!

Arent scrâşni din dinți, iritarea sa crescând odată cu încăpățânarea unchiului său.

— Consiliul celor 17 Gentilomi nu va avea nimic de obiectat? întrebă el. Nu va vrea să audă acuzațiile direct de la sursă şi să îşi dea verdictul?

Guvernatorul general ezită.

— Dacă nu îmi permiți să îl eliberez, atunci măcar lasă-mă să fac mişcare cu el, continuă Arent, simțind că unchiul său începea să cedeze. Până şi pasagerii de pe puntea inferioară se plimbă de două ori pe zi. Li s-ar putea alătura.

— Nu, nu am să las putreziciunea lui să se întindă şi mai mult decât s-a întins deja.

— Unchiule…

— La miezul nopții, replică el. Îl poți plimba la miezul nopții.

Înainte ca Arent să mai insiste, continuă aspru:

— Nu îmi pune răbdarea la încercare. Deja am cedat mai mult decât m-aş fi gândit, şi asta doar pentru tine.

— Atunci o să accept recunoscător.

Guvernatorul general îşi plesni dosul mâinii în cealaltă palmă, vizibil supărat pe sine.

— Iei mâine micul dejun cu mine?

— Nu vii la masa căpitanului diseară? întrebă Arent, la rândul său.

— Prefer să adorm înainte de apus şi să mă trezesc înainte de răsărit. Când idioții ăia fandosiți şi proştii ăia hrăpăreți, care împânzesc corabia, îi vor călca pragul căpitanului, eu vreau să fiu în pat.

— Atunci rămâne stabilit la micul dejun, fu de acord Arent. Totuşi, aş aprecia dacă am ține numele meu de familie secret.

— Să umbli în zdrențe nu ți-e ruşine, dar de nume îți pasă!

— Nu e vorba de ruşine, unchiule, îl contrazise Arent. Numele acesta mi-o ia înainte. Îndreaptă căile strâmbe, în timp ce eu tocmai pe ele vreau să merg.

Guvernatorul general îl examină admirativ.

— Ai fost un băiat straniu şi ai devenit un bărbat şi mai straniu, dar unul fără seamăn.

Răsuflă.

— Fie, nu voi pomeni numele tău adevărat. Aşa cum nici tu nu ar trebui să îți pomeneşti trecutul. A aflat Pipps despre cicatrice şi despre dispariția tatălui tău?

— Nu. Bunicul m-a pus să țin secretă întâmplarea din pădure şi este o lecție însuşită. Nu vorbesc despre asta. Abia dacă mă gândesc la întâmplare.

— Bun. Ține-o tot aşa, chiar şi față de Creesjie Jens, când te întâlneşti cu ea. E o femeie cumsecade, dar tot femeie. E în stare să creadă ce e mai rău.

Bătu în masă cu degetele.

— Acum, chit că nu îmi place, am îndatoriri de îndeplinit.

Deschise uşa, găsindu-i pe Cornelius Vos şi pe Drecht, căpitanul gărzii, stând de vorbă de cealaltă parte a ei.

— Vos, condu-l pe nepotul meu la Creesjie Jens. Spune-i că, în ciuda

aparențelor, e un băiat cumsecade şi vine la recomandarea mea.

— Aş vrea să încep mai întâi cu magazia de praf de puşcă, replică Arent. Trebuie să ştim cum intenționează leprosul să ne atace.

— Foarte bine, fu de acord guvernatorul general. Du-l pe nepotul meu jos, la magazia cu praf de puşcă, şi ai grijă ca ofițerul de pază să îi răspundă la întrebări.

Se aproprie de urechea şambelanului şi îi şopti:

— Şi apoi trimite-o pe Creesjie Jens la mine.

— Mulțumesc, unchiule, spuse Arent, înclinând capul în semn de respect.

Jan Haan întinse brațele, cuprinzându-l într-o îmbrățişare.

— Să nu ai încredere în Pipps, şopti el. Nu e ceea ce pare.

Cornelius Vos îl conduse pe Arent în cabina principală şi apoi, pe lângă cârmă, în compartimentul de sub puntea mijlocie. Fiecare pas al şambelanului era perfect egal. Îşi ținea brațele strânse pe lângă trup, preocupat parcă să nu ocupe mai mult spațiu decât trebuia.

— Mărturisesc faptul că am crezut că ştiu fiecare rădăcină şi ramură a arborelui genealogic al stăpânului meu, până la strămoşi, începu Vos, încet, parcă suflând praful de pe fiecare cuvânt care îi ieşea de pe buze. Îmi cer scuze că nu v-am recunoscut imediat ca membru al familiei.

„Pare să regrete sincer”, gândi Arent. Vechii servitori ai bunicului său fuseseră la fel. Trăiau pentru familia stăpânului, o slujeau cu mândrie. Dacă bunicul său le-ar fi pus câte o zgardă la gât, ei şi-ar fi lustruit-o până ar fi strălucit.

— Nu sunt înrudit cu familia Haan, guvernatorul general îmi spune nepot în semn de afecțiune, explică Arent. Pământurile lui se învecinează cu cele ale bunicului meu, în Frizia. Sunt prieteni buni şi m-au crescut aproape de ei.

— Atunci din ce stirpe vă trageți?

— Prefer să nu vorbesc despre asta, spuse Arent, asigurându-se că nu ascultă nimeni. Şi aş aprecia dacă nu ai menționa nimănui legătura mea cu guvernatorul general.

— Desigur, zise Vos, rece. Nu aş deține actuala mea poziție dacă aş fi genul slobod la gură.

Arent zâmbi vizavi de nemulțumirea lui Vos: în mod evident, îl jignea ideea că existau şi oameni care doreau să se distanțeze de privilegiul prieteniei guvernatorului general.

— Spune-mi, Vos, zise el, cum ai ajuns să lucrezi pentru unchiul meu?

— M-a ruinat, spuse Vos, calm. Am fost negustor pe vremuri, iar compania mea era în competiție cu cea a guvernatorului general. A răspândit zvonuri neruşinate despre mine printre clienții mei, punându-mi afacerea în pericol, după care mi-a oferit slujba de şambelan al său.

Vorbea pe un ton plăcut, asemenea cuiva care povesteşte despre sărbătorile de Crăciun.

— Şi ai acceptat? zise Arent, îngrozit.

— Desigur, rosti Vos, mirat de nedumerirea lui Arent. A fost o mare onoare. Dacă nu o făcea el, ar fi reuşit altcineva, pentru că nu aveam nicio înclinație către afaceri. În schimb, unchiul tău mi-a recunoscut talentul la cifre. Acum sunt exact unde trebuie şi îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru înțelepciunea Sa, în fiecare noapte.

Arent îi studie fața calmă, în căutarea unei urme de orgoliu rănit sau resentiment înăbuşit, dar nu găsi nimic. Părea, într-adevăr, recunoscător că fusese zdrobit şi adăugat la colecția unchiului său.

Vos scoase o lămâie mică din buzunar şi îi scobi coaja cu unghiile sale ascuțite. Aroma ei se răspândi în aer. Mercenarul îl cercetă pentru o clipă, în vreme ce nava se clătina sub ei.

— Ştii de ce e închis Sammy Pipps? întrebă Arent deodată, sperând să îl ia prin surprindere.

Vos se încordă brusc.

— Nu.

— Ba ştii, îl contrazise Arent. E aşa de rău pe cât zice unchiul?

— Da, zise Vos, muşcând din lămâie, ceea ce îl făcu să lăcrimeze.

Subiectul părea aruncat în discuție ca o stâncă prăvălită peste gura unei peşteri.

Scara care cobora către puntea inferioară trecea pe lângă culcuşul lui Arent. În acel punct răzbătea deja, de jos, un vacarm atotcuprinzător.

Odată ajuns în mijlocul acestuia, în bezna punții inferioare, Arent se simți înghițit cu totul.

Grinzi groase susțineau tavanul scund, ca o cutie toracică, şi picături de umezeală se scurgeau de peste tot, ca fierea. De-a lungul pereților curbați, la intervale de distanță regulate, erau poziționate şase tunuri, în timp ce în mijlocul acelei punți se găsea uriaşa roată a cabestanului, cu cele patru mânere lungi ale sale, care foloseau la ridicarea ancorelor de pe fundul oceanului.

Era o căldură toridă. Acolo, pasagerii nu aveau altă opțiune decât să doarmă pe jos, care pe unde îşi găsea loc. Arent bănuia că erau în jur de cincizeci de oameni acolo. Câțiva dintre ei, călători experimentați, îşi legaseră câte un hamac între afeturi, unde măcar puteau să respire puțin, dar ceilalți trebuiau să se mulțumească numai cu rogojini aşezate pe podea şi cu şobolanii care se strecurau pe lângă trupurile lor, noaptea.

Tot timpul, acolo aveau loc discuții aprinse, pasagerii tuşeau, horcăiau, scuipau şi vomitau, în timp ce se plângeau de condițiile de cazare. Sander Kers şi pupila sa, Isabel, stăteau în mijlocul lor, ascultându-i cu simpatie şi oferindu-le binecuvântările lui Dumnezeu.

— Magazia cu praf de puşcă e pe aici, spuse Vos, arătând înspre pupa navei.

După numai trei paşi, se treziră prinşi între pasageri care îşi tot strigau nemulțumirile. Un bărbat mânios încercă să împungă cu degetul pieptul lui Arent, apoi realiză că e prea înalt pentru el, aşa că îl luă în primire pe Vos.

— Mi-am vândut tot ca să cumpăr hamacul ăsta, arătă el, dezgustat. Dar cu lucrurile mele ce să fac?

— Fascinant, spuse Vos, îndepărtând degetul ofensator ca pe o picătură de noroi. Nu am ce face în privința cazării dumitale. Abia dacă mă descurc cu a mea…

Omul se îndepărtă, cu paşi greoi, distras de altceva. Urmărindu-l cu privirea, Arent dădu cu ochii de doi băieți cu păr bălai şi urechi proeminente, care alergau de-a lungul punții, încercând să se prindă unul pe altul, pentru că jucau leapşa. Erau îmbrăcați la fel, în şosete galbene şi pantaloni bufanți maronii, tunici apretate şi pelerine scurte.

Era ținuta nobililor. Comparată cu cizmele uzate şi hainele decolorate ale celorlalți pasageri, îmbrăcămintea acelor copii ieşea dureros de tare în evidență. Dacă te gândeai numai la nasturii lor din perle, şi erau suficienți pentru ca una dintre familiile cazate pe puntea inferioară să îşi plătească un loc mai bun la etajul următor.

— Băieți! îi strigă Vos, făcându-i pe cei doi să se oprească. Sunt sigur că mama voastră nu ştie unde sunteți şi nu ar fi de acord. În cabină cu voi!

Băieții bombăniră, dar îşi târâră picioarele către scări, aşa cum li se spusese.

— Sunt copiii lui Creesjie Jens, explică Vos.

Îi rosti numele cu aşa o ardoare, că păru uman pentru o clipă. Abia îl cunoscuse, dar nu îi luase mult lui Arent să presupună că inima lui Vos arăta

ca o minge de hârtie. Însă evident că era şi nişte sânge cald pe undeva, pe acolo.

O femeie în lacrimi îşi tăie drum prin mulțime şi îl trase pe Arent de mânecă.

— Am doi copii, se plânse ea, suflându-şi nasul în batistă. Nu-i lumină, nu-i aer. Cum să îndure ei opt luni aşa ceva?

— O să vorbesc cu…

Vos îi dădu peste mână, alegându-se cu o privire iritată din partea lui Arent.

— Locotenentul Hayes nu vă poate ajuta mai mult decât pot eu, zise el băgăreț. Suntem pasageri la fel ca dumneavoastră. Bateți-i la cap pe ofițerul secund sau pe negustorul-şef.

— Vreau să vorbesc cu căpitanul, ceru bărbatul mânios care îi acostase mai înainte, dând-o pe femeie la o parte.

— Sunt sigur că şi el ar vrea să stea de vorbă cu dumneata, zise Vos, calm. Poate ar trebui să încercați să îl strigați.

În loc să mai aştepte un răspuns, păşi hotărât spre magazia cu praf de puşcă şi bătu în uşă cu autoritatea unui om în fața căruia se deschide orice lacăt. De partea cealaltă se auziră paşi înfundați, apoi vizorul fu deschis, dezvăluind nişte ochi albaştri, bănuitori, sub nişte sprâncene albe şi dese.

— Cine-i? se auzi o voce răguşită, ca a unei persoane în vârstă.

— Şambelanul Vos, reprezentându-l pe guvernatorul general Jan Haan. Acesta este Arent Hayes, însoțitorul lui Samuel Pipps.

Şambelanul făcu un semn către discul metalic pe care Crauwels i-l dăduse lui Arent în cabina principală. Arent i-l înmână şi Vos îl ridică în dreptul deschizăturii.

— Suntem aici cu aprobarea căpitanului dumitale.

Urmă un zgomot, după care uşa se deschise, dezvăluind un marinar greu încercat, cu un braț lipsă şi îndoit de spate ca un arc prea întins. Avea bustul gol, iar pantalonii bufanți îi ajungeau până la genunchi. În jurul gâtului său atârna un şnur de care era prinsă, ca talisman, o şuviță ondulată de păr blond, în timp ce propria lui podoabă capilară izvora din creştetul său ca nişte scântei dintr-un foc de tabără.

— Haideți, atunci, spuse el, făcându-le semn să intre. Dar vă rog să închideți uşa după dumneavoastră.

Magazia cu praf de puşcă era un compartiment fără ferestre, cu tinichele pe pereți şi zeci de butoaie mici de praf de puşcă aşezate pe rafturi. Într-un

colț atârna un hamac şi, sub el, se zărea o toaletă mică – din fericire, goală.

O grindă groasă de lemn se zgâlțâia înainte şi înapoi deasupra capului plecat al lui Arent.

— Face legătura între cârmă şi safran, explică ofițerul de pază, observând privirile cercetătoare ale lui Arent. Te obişnuieşti cu scârțâitul, după un timp.

În mijlocul camerei era o cutie imensă, care conținea Năzbâtia. Cutia era folosită pe post de masă de către ofițerul de pază, care se întinse pe jos, cu picioarele rezemate de ea, începând să arunce pe podea cu o pereche de zaruri.

Era desculț, ca oricare alt marinar pe care îl văzuse Arent.

Mercenarul privi cutia nedumerit, întrebându-se cum ajunsese să fie tratat cu atâta neglijență ceva atât de valoros. Năzbâtia era motivul pentru care fuseseră chemați în Batavia cu luni în urmă. Doar o mână de oameni ştia ce reprezenta, şi nici măcar Sammy nu se număra printre ei. Fusese construită în secret, testată în secret, furată în secret, apoi recuperată în secret. Petrecuseră o oră lângă ea după recuperare şi o examinaseră pe toate părțile.

Chiar şi aşa, nu-şi putuseră da seama la ce servea.

Era compusă din trei bucăți care se legau între ele. Împreună formau un glob de alamă încadrat într-un cerc de lemn, înconjurat de inele de stele, o lună şi un soare. Indiferent cum îl înclinai, nişte rotițe zimțate se învârteau, declanşând o mişcare în lanț – atât de complexă, încât pe Arent îl durea capul încercând să țină pasul cu fiecare piesă.

Indiferent ce reprezenta, era de ajuns de important pentru Consiliul celor 17 Gentilomi, încât să îşi trimită cel mai valoros agent să o găsească, ştiind foarte bine că simplul voiaj din Amsterdam către Batavia l-ar fi putut ucide.

Din fericire, Sammy nu doar că supraviețuise, dar reuşise să descopere şi patru spioni portughezi în timpul misiunii sale. Arent fusese însărcinat să îi aducă înaintea guvernatorului general, care se înfuriase foarte tare, dar doi dintre ei îşi luaseră viața înainte ca el să pună mâna pe ei, iar ceilalți doi, văzându-l din timp, apucaseră să îşi ia tălpăşița.

Eşecul încă îl umplea de ruşine.

— Ce aduce doi domni prezentabili, ca dumneavoastră, atât de jos pe fundul navei? întrebă ofițerul de pază, luând o bucată de peşte uscat în gură, unde nu exista niciun dinte care să o ia în primire – din câte îşi dădu Arent seama.

— V-a abordat cineva cu ideea de a pune o scânteie în camera aceasta? replică Arent, negăsind alt mod mai bun de a pune întrebarea.

Confuzia se citea pe chipul bătrânului ofițer de pază. Se scofâlcise ca o portocală stoarsă până la ultima picătură.

— De ce ar vrea cineva să facă aşa ceva? întrebă el.

— Nava a fost amenințată.

— De mine?

— Nu, de…

Arent ezită, fiind conştient de ridicolul răspunsului.

— …de un lepros.

— Un lepros, repetă ofițerul de pază, căutând confirmarea acestei grozăvii la Vos.

Şambelanul muşcă puțin din lămâia sa, dar nu scoase un cuvânt.

— Credeți că un lepros m-ar convinge pe mine să iau parte la un complot care să mă înece odată cu ceilalți? continuă ofițerul, ronțăind din peşte, zgomotos. Şi, stați să mă gândesc o clipă: sunt atât de mulți leproşi aici, că abia pot să-i țin minte pe toți.

Arent lovi cu piciorul în podea.

El nu se ocupa defel cu investigațiile. Nu îi era la îndemână să o facă. Încercase o singură dată împreună cu Sammy, care credea că văzuse în el un licăr de talent – şi, totodată, un motiv să iasă rapid la pensie din militărie. Îl antrenase, apoi îi dăduse un caz. Lucrurile merseseră bine, până când fuseseră cât pe ce să spânzure un om nevinovat, bazându-se pe cuvântul lui Arent. Greşeala s-a rezolvat până la urmă, deoarece Sammy lăsase la o parte băutura suficient cât să privească atent faptele, descoperind ceva ce îi scăpase lui Arent.

Până în acel moment, Arent tratase lucrurile mai degrabă cu aroganță. Era convins de talentele lui Sammy şi i se păreau fascinante, dar cu nimic mai speciale decât o demonstrație bună de călărie. Erau de admirat, dar uşor de învățat.

Se înşelase.

Ceea ce făcea Sammy nu se învăța. Darul său era unic.

Simțind jena lui Arent, lui Vos i se făcu milă de el şi îşi întoarse privirea către ofițerul de pază.

— Ia aminte că Arent Hayes se află aici din ordinul guvernatorului general Jan Haan în persoană, zise el. Orice te întreabă, îi vei răspunde atent şi cuviincios, sau vei fi biciuit. Ai înțeles?

Bătrânul păli.

— Îmi pare rău, domnule, se poticni el. Nu am vrut să vă jignesc.

— Răspunde la întrebare.

— Niciun lepros, domnule. Şi nici comploturi. Şi vă zic: dacă aş vrea să mă sinucid, mi-aş petrece noaptea cu târfele şi aş bea cu nenorociții de acolo.

Arătă înspre uşa cu gratii.

— Dar nu vreau, pentru că am suficient bănet şi o familie care mă aşteaptă, destule motive pentru care să mă întorc acasă.

Arent nu avea darul lui Sammy, dar avea propriul său talent la detectarea minciunilor. Oamenii încercaseră să îl înşele toată viața – fie să îl prostească să facă vreo afacere suspectă atunci când lucra pentru bunicul său, fie să îl convingă că pumnalul pe care îl țineau la spate nu era pentru el. Pe fața zbârcită a bătrânului văzu speranță, la un loc cu neliniște, dar nimic care să sugereze că mințea.

— Cine mai are acces la camera aceasta? întrebă Arent.

— Nimeni, de cele mai multe ori; toată lumea, când trebuie să ocupăm pozițiile de luptă, zise el, răsucindu-şi degetele de la picioare. Echipajul mai intră şi iese ca să ia praf de puşcă pentru tunuri. Dar chei avem doar eu, căpitanul Crauwels şi ofițerul secund.

— Ştiți vreun tâmplar pe nume Bosey, care merge şchiop şi a pus gând rău corabiei *Saardam?*

— Nu, dar eu sunt nou pe vas. M-am alăturat în Batavia.

Ofițerul de pază mesteca acum o bucată mare de peşte, cu saliva curgându-i pe bărbie în jos.

— Sunteți îngrijorat că ar vrea cineva să scufunde vasul? întrebă el.

— Da.

— Atunci căutați greşit aici, zise el. Camera e căptuşită cu pâine şi conserve.

— Nu…

— Pereții sunt căptuşiți pe ambele părți, clarifică el. Chiar dacă o scânteie s-ar aprinde, explozia ar fi înăbuşită de conserve şi de pâine. Nu e loc nici măcar de o gaură în cala asta. Nu ar fi de mirare să izbucnească un foc, dar am avea timp să îl stingem înainte să se răspândească. De asta sunt construite astfel.

— Înțelegi că-i voi pune aceeaşi întrebare şi căpitanului Crauwels? întrebă Vos, aspru.

— Şi vă va răspunde la fel, replică ofițerul de pază.

— Ştiți vreun mod mai bun de a scufunda *Saardam?* murmură Arent.

— Câteva, zise ofițerul de pază, mângâindu-şi cu degetele şuvițele murdare din jurul gâtului. O altă navă şi-ar putea întoarce tunurile înspre noi şi ne-ar scufunda cu siguranță.

Se gândi o vreme.

— Sau ne-ar putea da pace şi ar lăsa pirații, furtunile şi variola să ne termine. Asta se întâmplă foarte des. Sau…

Deveni tulburat.

— Sau? îl îndemnă Vos.

— Sau… păi, dacă ar fi după mine, şi nu că m-aş gândi la asta, doar zic.

Se uită la ei pentru confirmare că au înțeles: „doar zicea".

— Spune ce gândeşti, ceru Vos.

— Păi, dacă ar fi după mine, aş încerca să-l elimin pe căpitan.

— Pe Crauwels? zise Arent, surprins.

— Cât de multe ştiți despre el? întrebă bătrânul, în timp ce culegea o aşchie de pe masă.

— Doar că se îmbracă de parcă ar fi la Curte şi îl urăşte pe comerciantul-şef, răspunse Vos.

Ofițerul de pază îşi plesni coapsa râzând, dar se opri când văzu că descrierea fără înconjur a lui Vos nu avea o tentă umoristică.

— Aşa este, domnule, dar căpitanul Crauwels este cel mai bun marinar din flotă, toată lumea ştie asta, inclusiv acel nenorocit de comerciant-şef, Reynier van Schooten. Căpitanul Crauwels ar fi în stare să navigheze şi cu o barcă până la Amsterdam şi tot ar ajunge cu încărcătura în siguranță la destinație.

Admirația din glasul său dispăru când deschise iar gura să vorbească:

— Dar Compania plăteşte prost, ceea ce înseamnă că în echipajul de pe *Saardam* sunt numai răzvrătiți, criminali şi hoți.

— Tu în care categorie eşti? întrebă Vos.

— Hoț.

Îşi atinse ciotul.

— Mai de mult. Important e că, oricât de rău ar fi echipajul, fiecare membru îl respectă pe căpitanul Crauwels. Or să bombăne, or să comploteze, însă n-or să facă niciodată ceva împotriva lui. E un om aprig, dar drept, şi ştim că ne va duce acasă, aşa că animalele astea îşi pleacă de bunăvoie capul şi acceptă lesa.

— Ce s-ar întâmpla dacă ar muri? întrebă Arent. Ofițerul secund ar putea să țină echipajul laolaltă?

— Piticul? scuipă ofițerul de pază, cu dispreț. Slabe şanse! Dacă moare căpitanul, vasul ăsta o să ardă, ascultați ce spun.

15

Sara şi Lia stăteau pe dunetă, în partea dinspre pupa corabiei, privind cum Batavia dispărea în depărtare. Sara se aştepta să o vadă dispărând treptat, aşa cum ieşea o pată la spălat, dizolvată în ţesătura de bumbac. Însă acoperişurile şi hornurile sale dispărură într-o clipită, nelăsând loc de rămas-bun.

— Cum e în Franța, mamă? întrebă Lia, pentru a o suta oară în acea săptămână.

Sara putea să-i vadă ochii sclipind. Batavia fusese singura casă pe care o cunoscuse fiica ei. Chiar şi aşa, rar i se dăduse voie să părăsească zidurile fortului. Copilă fiind, obişnuia să îşi petreacă orele prefăcându-se pierdută în labirintul lui Dedal, ferindu-se de minotaur – rolul monstrului era jucat, cu multă iscusință, de tatăl ei.

Acum, după treisprezece ani pe care îi petrecuse înconjurată doar de ziduri de piatră şi de gărzi, se îndrepta spre o viață complet nouă, unde o aştepta o casă mare, cu grădină. Sărmana fată! Nu mai dormise cum trebuie de săptămâni bune.

— Nu cunosc țara atât de bine, îi mărturisi Sara. Am fost acolo ultima oară pe când eram foarte tânără, dar țin minte că mâncarea era delicioasă, şi muzica, încântătoare.

Un zâmbet plin de speranță se lărgi pe chipul Liei. Iubea şi mâncarea, şi muzica, după cum bine ştia şi Sara.

— Francezii sunt inventatori iscusiți, învățați şi pricepuți la leacuri, continuă Sara, melancolică.

Lia îşi lăsă capul pe umărul mamei sale. Părul întunecat i se revărsa de-a lungul brațului ca un şuvoi negru.

Felinarul de semnalizare al corabiei scârțâia pe prăjina înaltă de deasupra capetelor lor, în timp ce steagul cu pavilion fâlfâia în vânt. În cotețele pentru animale, găinile cotcodăceau şi scroafele grohăiau, încercând să îşi facă auzit disconfortul în legătură cu puntea care se ridica şi cobora sub ele.

— O să mă placă oamenii de acolo? întrebă Lia, rugător.

— Te vor iubi! exclamă Sara. Tocmai de aceea am plecat în această călătorie. Nu vreau să îți mai fie frică de cine eşti. Nu mai vreau să îți ții ascunse talentele.

Lia o îmbrățişă strâns, dar înainte să îi mai poată pune următoarea

întrebare, Creesjie veni grăbită, urcând scările, cu părul ei blond fluturând liber. Schimbase cămaşa de noapte cu o bluză care era înaltă pe gât şi avea mânecile legate în panglici roşii. Pe cap îşi pusese o pălărie cu boruri largi, cu pene. Îşi ținea pantofii în mână şi pe frunte se vedea sudoare.

— Aici eraţi, spuse ea, fără suflu. V-am căutat peste tot.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sara, îngrijorată.

Creesjie sosise în Batavia cu doi ani înainte, la cerința guvernatorului general, luminându-le ca un soare viețile mohorâte. Creesjie era seducătoare din fire, şi avea darul de a spune cele mai neobişnuite poveşti – ceva ce făcea zi de zi. Sara nu îşi amintea să o fi văzut vreodată supărată sau neliniştită. Starea ei naturală era una de încântare. Şi tot timpul se găsea câte un peţitor care să o provoace.

— Ştiu ce ameninţă corabia, spuse Creesjie, gâfâind. Ştiu cine e stăpânul lui Bosey.

— Ce? Cum? exclamă Sara, întrebările ieşindu-i pe gură toate deodată.

Creesjie se sprijini de balustradă, respirând greu. Sub ele se aflau hublourile cabinelor de pasageri şi dinăuntru se auzea ciondăneala nesfârşită a lui Crauwels cu van Schooten pe tema cabinei căpitanului.

— Ţi-am povestit vreodată despre Pieter Fletcher, cel de-al doilea soţ al meu? o întrebă Creesjie.

— Mi-ai spus doar că a fost tatăl lui Marcus şi al lui Osbert, îi răspunse Sara nerăbdătoare. Şi că l-a cunoscut odată pe soţul meu.

— Pieter era vânător de vrăjitoare, spuse Creesjie, rostindu-i numele îndurerată. Acum treizeci de ani, cu mult înainte de căsătoria noastră, sosea din Anglia în Provinciile Unite, pentru a investiga un simbol ciudat, care se răspândise pe domeniile familiilor nobiliare asemenea unei molime.

— E vorba cumva despre simbolul apărut pe vela corabiei, în dimineaţa aceasta? întrebă Lia.

— Unul şi acelaşi, răspunse Creesjie, privind neliniştită pânza albă. Pe când investiga semnul, soţul meu a eliberat sufletele a sute de leproşi şi vrăjitoare, iar toţi aceia îi spuneau aceeaşi poveste: în ceasul lor cel mai întunecat, văduviți de speranță, ceva care îşi spunea Bătrânul Tom le şoptise în beznă, oferindu-se să le îndeplinească dorințele cele mai tainice, în schimbul unor favoruri.

— Ce fel de favoruri? întrebă Sara, neputând să îşi ascundă curiozitatea.

Tot aşa se simțea de fiecare dată când ajungeau în Batavia veşti despre un nou caz al lui Pipps. Îl reconstituia în joacă împreună cu Lia, refuzând să

citească finalul până când nu îşi dezvoltau propria teorie. Deducţiile lor erau corecte de cele mai multe ori, deşi Sara izbutea cu greu să intuiască motivul crimelor. Nu înţelegea defel gelozia şi pasiunea refuzată, aşa cum nu concepea ca cineva să ucidă pe seama lor.

— Soţul meu nu mi-a vorbit în detaliu despre munca lui. Considera că aşa ceva nu era demn de urechile unei doamne.

— O decizie înţeleaptă, spuse Vos, în timp ce urca scările. Stăpânul meu vă roagă să vă alăturaţi imediat, doamnă Jens.

Creesjie îl salută cu antipatie.

Arent se ridică în spatele acestuia, înclinând capul şi salutând-o pe Sara. Ceva se schimbase la el de când îl văzuse la docuri – gândea ea. Se mişca anevoios, de parcă îl apăsa ceva nevăzut.

— Mai rămâi un pic, Creesjie, spuse Sara, pe când cei doi bărbaţi li se alăturau. L-ai cunoscut pe locotenentul Hayes? M-a ajutat cu leprosul de la docuri.

— Arent, o corectă acesta pe o voce murmurată, zâmbindu-i.

Sara îi zâmbi şi ea.

Ochii lui Creesjie sclipiră când îl cercetă din priviri.

— Nu am avut ocazia, deşi speram, spuse ea, făcând o plecăciune. Poveştile despre mărimea dumneavoastră nu sunt deloc exagerate, nu-i aşa, domnule locotenent Hayes? Ca şi cum Dumnezeu a uitat să se oprească atunci când v-a creat.

— Îl poţi seduce mai târziu, Creesjie, o mustră Sara cu blândeţe, înainte de a i se adresa lui Arent. Se pare că simbolul de pe velă aparţine unui demon numit Bătrânul Tom.

Revelaţia lumină fulgerător chipul lui Arent.

— Ai mai auzit acest nume? întrebă Sara, trăgându-şi capul într-o parte.

— Guvernatorul general mi-a spus întreaga poveste, răspunse Arent.

— Astăzi am stat de vorbă cu un băiat care mi-a povestit că leprosul de la docuri a fost tâmplar pe *Saardam,* continuă Sara. Numele lui era Bosey. Înainte să moară, se lăuda că făcuse o înţelegere cu cineva din Batavia, care urma să îl îmbogăţească, şi tot ce trebuia să facă în schimb erau câteva favoruri.

Creesjie scutură din cap, tristă şi interveni în discuţie, ştergându-şi de pe faţă câţiva stropi aruncaţi de valuri:

— Orice favor i-o fi cerut Bătrânul Tom lui Bosey, nu avea cum să sfârşească altfel decât în chinuri. Odată ce intri la învoială cu Bătrânul Tom,

îi devii servitor. Nu te mai poți elibera. Demonul se hrăneşte cu suferință, iar cei care nu îi pun la dispoziție un banchet plătesc cu propria lor suferință. Pieter avea o voință incredibilă, dar până şi el şovăia atunci când venea vorba să povestească despre depravarea la care fusese martor.

„Dacă Bătrânul Tom e în căutare de nemulțumiri, nu ar duce lipsă de aşa ceva pe corabie", gândi Sara. Toți cei aflați la bord aveau motive să se plângă. Cu toții se simțeau incorect tratați. Cu toții îşi doreau ceva ce aparținea altcuiva. Sara îşi putea imagina uşor prețul pe care acei oameni ar fi fost dispuşi să îl plătească pentru o viață mai bună.

Se gândi la prețul pe care *chiar ea* era dispusă să îl plătească.

— Mulți nemulțumiți pe *Saardam,* comentă Arent, de parcă îi citise gândurile. A spus vreodată soțul dumitale ce era, mai exact, Bătrânul Tom?

— Un soi de diavol, dar nu a avut de-a face cu acesta în mod direct. Nu până când…

Creesjie şovăi şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Acum patru ani, Pieter a venit acasă cuprins de panică. Locuiam pe atunci la Amsterdam, într-o casă mare, plină cu servitori. Ne-a urcat într-o caleaşcă şi am plecat spre Lille fără nicio explicație, lăsând toată avuția în urmă…

— Lille? o întrerupse Arent, alarmat.

— Da.

Încerca să îşi dea seama ce anume îl speriase.

— Are asta vreo însemnătate pentru dumneata?

— Nu… eu… negă Arent, cu expresia unui om care parcă văzuse o formă întunecată şi groaznică trecând prin dreptul unui geam. Am investigat un caz acolo, mai de mult. Nu am cele mai plăcute amintiri din acel oraş. Îmi cer scuze că am întrerupt povestea.

Sara ştia pe de rost toate cazurile, şi mai ştia că Arent nu scrisese niciodată despre cazul din Lille. Se întreba despre ce putuse fi vorba în acel caz pierdut, şi de ce oare îl neliniştea atât de tare, dar avea prea multe griji ca să rămână fixată pe un asemenea detaliu, în acel moment.

— Soțul meu mi-a spus că Bătrânul Tom îl găsise şi pe el şi că trebuie să fugim, continuă Creesjie, cu tremur în glas. L-am implorat să îmi spună mai multe, dar nu a mai scos un cuvânt. Am călătorit timp de trei săptămâni până când am ajuns la noua noastră casă, dar la două zile după aceea a murit.

Femeia înghiți în sec.

— Bătrânul Tom l-a torturat şi a lăsat în urmă semnul său, pe perete, ca să ştim cine anume săvârşise oroarea.

Sara cuprinse mâna lui Creesjie într-a ei.

— Ai tăria să îi spui această poveste soţului meu? o întrebă. Ar putea fi de ajuns ca să îl convingi să se întoarcă în Batavia.

— Nu va fi de ajuns, spuse Arent. Guvernatorul general cunoaşte însemnătatea simbolului. M-a însărcinat să investighez cazul, dar nu are de gând să întoarcă din drum corabia.

— Ce nesăbuit încăpăţânat, la naiba cu el! ţipă Sara, privind-o îngrijorată pe Lia.

— Nu se cuvine să vorbiţi astfel despre soţul dumneavoastră, o mustră Vos, primind în schimb o privire veninoasă din partea lui Creesjie.

Şambelanul îşi frânse mâinile, vorbind repede pentru a-şi ascunde stânjeneala:

— Dacă avem de-a face cu un diavol, aş sugera să ne consultăm cu predicatorul. Cu siguranţă aşa ceva este mai aproape de domeniul său decât de al nostru.

— *Dumneata* crezi în demoni, Vos? întrebă Lia. Nu mă gândeam. Pari atât de…

— Insensibil? o ajută Creesjie.

— Raţional, clarifică Lia.

— I-am văzut cu ochii mei, spuse Vos. Satul meu a fost atacat pe când eram copil. Doar o mână de familii au supravieţuit.

Sara se adresă lui Arent:

— O să vorbesc cu predicatorul, dacă vrei. Oricum, trebuie să mă spovedesc.

— M-ar ajuta, mulţumesc, spuse Arent. O să mai întreb şi eu despre Bosey. Dacă, într-adevăr, stăpânul său a fost Bătrânul Tom, unul dintre prietenii lui s-ar putea să ştie cum anume s-au înhăitat.

— S-ar putea să ajut şi cu asta, răspunse Sara.

Îi povesti lui Arent tot ceea ce ştia despre tâmplar, inclusiv ultimele sale cuvinte, înainte ca limba să-i fie tăiată.

— „Laxagarr”? cugetă Arent. Cunosc câteva limbi, dar n-am auzit niciodată un asemenea cuvânt.

— Nici eu, spuse Sara, ţinându-se de balustrada punţii. Băiatul cu care am stat de vorbă spunea că ar putea proveni din dialectul vorbit în Insulele Nordice ale Scoţiei, iar singurul de la bord care ar mai cunoaşte acest

dialect ar fi şeful de echipaj, Johannes Wyck, cel care i-a tăiat limba lui Bosey. Aşa că mă îndoiesc că ar vrea să i se pună prea multe întrebări.

— Nu va fi dispus, încuviinţă Arent. L-am cunoscut.

— Am trimis-o pe Dorothea să întrebe printre pasagerii de pe puntea inferioară, poate că unul dintre aceştia ne-ar putea ajuta.

Arent o privi admirativ, zâmbind confuz.

— Dacă Bătrânul Tom se hrăneşte cu suferinţă, de ce ar dori să părăsească Batavia? îi întrerupse Vos, cu tonul său monoton. Sunt mii de suflete în oraş, iar pe *Saardam,* doar câteva sute. De ce să laşi în urmă un bal, pentru o gustare?

— Pentru mine a venit, spuse Creesjie, cu voce pierdută. Nu înţelegeţi? Pieter i-a eliberat slujitorii şi l-a alungat din Provincii. Aşa că Bătrânul Tom s-a răzbunat pe el şi l-a măcelărit, numai că eu am scăpat înainte să îşi poată termina treaba. De atunci am fost tot timpul într-o fugă, ca să nu ne găsească. În ultima vreme, crezând că vom fi în siguranţă atât de departe de Provincii, m-am relaxat. Dar acum a venit să îmi ia restul familiei. După mine a venit!

Privirea ei disperată o cuprinse pe Sara.

16

Spre înserat, marinarii începură să cânte, să danseze şi să îşi treacă arcuşurile peste viorile proptite în şolduri, luând aminte, din când în când, la câte un ordin lătrat dinspre puntea de comandă. Cei cățărați pe greement râdeau la glume deşucheate şi aruncau insulte celor de dedesubt. Erau atât de gălăgioşi, încât liniştea lor bruscă deveni mai zgomotoasă decât o lovitură de tunet: Arent tocmai trecea de catargul principal.

De sus, de pe puntea de comandă, căpitanul Crauwels, înjurând printre dinți, voi să strige un avertisment, apoi realiză că nu avea niciun sens. Îl cunoscuse de puțin timp, dar îi era evident că Arent Hayes mergea oriunde dorea.

Marinarii se opriseră din ceea ce făceau, privindu-l cum trecea. Odată lansați în larg, tot ce se afla după catargul principal, înspre proră, era domeniul lor. Orice pasager care s-ar fi aventurat în partea aceea a corabiei era la mila torturilor inventate de marinari. Aşa fusese dintotdeauna, dar Arent nu părea îngrijorat. Totuşi, nimeni nu se mişca. Câțiva mateloți îl priviră chiorâş în timp ce trecea pe lângă ei, cântărind şansele unei tâlhării sau ale unei încercări de intimidare, însă dimensiunile bărbatului alungau iute asemenea porniri necreştineşti. Potoliți, marinarii se întoarseră la treburile lor, lăsându-l pe Arent să urce scările către teugă, aflată la proră.

Trinchetul se ridica deasupra lui Arent ca un turn, iar velele îşi aruncau umbrele împrejur. Platforma etravei{14} se alungea deasupra oceanului, iar capul aurit de leu, sculptat sub bompres, părea că saltă din val în val.

Soarele, de un oranj topit, era orbitor. Strălucirea lui se juca pe velele albe ale întregii flote, învăluindu-le în limbi de foc.

Arent clipea din cauza acelor scânteieri. Deodată, auzi chiote, apoi loviturile umede şi moi ale unei lupte cu pumnii. Scrutând gloata de marinari şi muşchetari, văzu două siluete cu busturile goale care îşi dădeau târcoale. Cei doi erau învinețiți şi însângerați, şi schimbau lovituri de pumn sălbatice, deşi obosite. Cele mai multe dintre lovituri îşi ratau ținta. Primul care urma să se prăbuşească, extenuat, avea să piardă.

Privind peste capetele mulțimii, Arent îl căută pe Isaack Larme.

Ofițerul secund stătea aşezat pe balustrada ce domina platforma etravei, legănându-şi picioarele în timp ce cioplea cu un cuțit o bucată de lemn. Din când în când, mai ridica privirea, urmărind bătaia cu căutătura unui luptător

profesionist, care asista la o încăierare între ageamii.

Abia făcu doi paşi în acea direcție, că Larme scutură din cap.

— Dispari! îl avertiză el, preocupat de cioplitul său.

— Căpitanul mi-a spus că s-ar putea să ştii ceva despre tâmplarul numit Bosey. Cu cine a fost prieten. Şi ce anume a făcut înainte să se alăture Companiei.

— Marş! repetă Larme.

— Ți-am văzut reacția în cabina principală atunci când l-am pomenit pe Bosey. Ai tresărit. Cunoşti ceva.

— Valea!

— *Saardam* e în pericol.

— Dis-pari!

Râsete izbucniră în rândul marinarilor aflați în preajmă. Lupta se oprise, şi cu toții îi priveau acum pe Arent şi Larme.

Arent îşi încleştă pumnii, iar inima începu să îi bată nebuneşte. De când era mic, detesta să se afle în centrul atenției. Tot timpul umbla cu umerii lăsați şi cu spatele cocoşat, numai că era prea masiv ca să treacă neobservat. Din acelaşi motiv îi plăcea atât de mult să lucreze cu Sammy: atunci când „vrabia” se afla undeva, nimeni nu mai era atent la altceva.

— Sunt învestit cu autoritatea guvernatorului general, încercă Arent, urând faptul că era nevoit să se folosească de numele unchiului său.

— Iar eu sunt învestit cu autoritatea de a fi singurul bărbat capabil să strunească toată gloata asta, ca să nu-ți ia beregata la noapte, răspunse Larme, rânjind amenințător înspre Arent.

Marinarii începură să arunce batjocuri. Lupta care se anunța era mult mai interesantă decât cea pe care o urmăriseră până atunci.

— Credem că Bosey avea un stăpân pe nume Bătrânul Tom, care încearcă să scufunde corabia.

— Şi crezi că are nevoie de ceva plan isteț ca să facă una ca asta? îi răspunse Larme. Cel mai bun mod de a scufunda un galion Indiaman este să nu te bagi. Dacă nu ne răpune o furtună, o vor face pirații. Şi dacă nu ne rezolvă pirații, are să o facă molima. Corabia e blestemată, cu sau fără lepros.

Echipajul îşi murmură acordul, mâinile ducându-se instinctiv spre amuletele norocoase. Fiecare era oglinda sufletului în posesia căruia se afla: privind în jur, Arent văzu o statuie arsă şi o bucată de frânghie înnodată într-un fel ciudat; la alte gâturi, o împletitură de păr însângerat şi o fiolă

ciudată, ce conținea un lichid întunecat; o bucată de fier topit; un gogoloi colorat de mică, având marginile pârlite la flacără.

Amuleta lui Larme era la fel de ciudată: o jumătate de față care privea chiorâş, cioplită în lemn.

— Ai să îmi răspunzi la întrebări? zvâcni Arent.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu trebuie să o fac, îi răspunse Larme, hăcuind cu brutalitate o bucată din lemnul pe care îl cioplea.

Aruncă restul în ocean. Aşteptă ca râsetele să se potolească, apoi arătă cu vârful cuțitului spre luptătorii însângerați.

— Ar trebui să te baţi şi tu, spuse el.

— Poftim? răspunse Arent, nedumerit de direcția pe care o lua conversația.

— Luptă! repetă Larme, pe când marinarii murmurau nesiguri. Aici, aşa reglăm disputele, dar poți să faci bani frumoşi dacă se pariază pe cote potrivite.

Mulțimea schimbă priviri, încercând să îşi dea seama cine era destul de nesăbuit să îl provoace pe uriaş.

— Johannes Wyck ar fi în stare! sugeră cineva, moment în care ceilalți murmurară aprobator.

— Eu nu mă bat de plăcere, spuse Arent.

Şi, fiind întru totul onest, adăugă:

— Nu mă *mai* bat de plăcere.

Larme mişcă lama cuțitului, scoțând-o din bucata de lemn:

— Ăştia nu se bat de plăcere; o fac pentru bani. Noi, restul, îi privim de plăcere.

— Nu mă pot bate nici pentru bani.

— Atunci eşti de partea greşită a corabiei, şi nici nu ai motiv întemeiat să te afli aici.

Arent îl privi neajutorat. Nu mai ştia ce să spună. Sammy ar fi observat ceva sau şi-ar fi amintit ceva important. Ar fi găsit cheia potrivită pentru lacătul uman din fața sa. Arent nu putea decât să stea acolo şi să se simtă prost.

— Dacă nu îmi răspunzi la întrebări, măcar spune-mi cum îl pot convinge pe şeful de echipaj să îmi răspundă la ele, încercă el, disperat.

Larme râse din nou. Era un râs răutăcios şi îngrozitor.

— O cină plăcută şi nişte vorbe dulci în ureche ar trebui să ajungă, răspunse el. Acum, cară-te, ca să putem termina lupta.

Învins, Arent îşi întoarse spatele şi plecă, urmărit de strigătele batjocoritoare ale marinarilor.

17

Amurgul veni în fâşii roz şi mov, însoțit de câteva stele care pâlpâiau pe cer. Pământul nu se mai vedea. Erau înconjurați de ape.

Căpitanul Crauwels ordonă ca pânzele să fie strânse şi ancorele aruncate, încheind astfel prima lor zi de călătorie. Guvernatorul general ceruse să afle de ce nu îşi continuau călătoria în timpul nopții, pentru că ştia că mulți căpitani navigau cu iscusință sub lumina lunii.

— Se poate ca priceperea dumitale să nu se ridice la nivelul acelora? întrebase el, încercând să îl enerveze pe Crauwels.

— Priceperea nu e de ajutor când nu poți vedea ce anume încearcă să te scufunde, îi răspunsese calm Crauwels, înainte să adauge: Dacă dumneavoastră îmi spuneți numele căpitanilor care navighează noaptea, eu vă pot spune numele corăbiilor pe care le-au scufundat şi încărcăturile pierdute.

Remarca pusese punct discuției fulgerător, şi acum Crauwels îl asculta pe Isaack Larme bătând clopotul de opt ori, indicând schimbarea cartului.

Căpitanul iubea acel moment al serii, atunci când îndatoririle sale față de echipaj se încheiau, iar cele față de nobilimea nesuferită încă nu începuseră. Era timpul lui. Un ceas, în preajma amurgului, dedicat adulmecării aerului şi mirosului sărat de pe pielea sa, un ceas în care se putea bucura puțintel, în acea viață rigidă care îi fusese impusă.

Merse la balustradă şi urmări mateloții obosiți care răcneau ordine, îşi atingeau amuletele şi îşi spuneau rugăciunile, lovind acea parte a navei care le aducea noroc. „Superstiții, îşi spuse. Singurele care ne mențin deasupra apei.”

Scoase din buzunar discul metalic pe care i-l dăduse lui Arent. Îi fusese înapoiat prin Vos, cu o expresie vădit iritată de faptul că un cadou din partea guvernatorului general era tratat cu o asemenea neglijență. Îi frecă suprafața cu degetul mare şi arătătorul, apoi privi cerul şi se încruntă, cuprins de neliniște.

Timp de câteva ore, simțise pe piele mâncărimea cunoscută care îi spunea că o furtună se forma undeva, după orizont. Aerul devenise înțepător, iar apa îşi schimbase, încetul cu încetul, culoarea. Deschise gura şi gustă aerul. I se părea că linge o bucată de fier, ridicată de pe fundul oceanului.

Furtuna avea să lovească peste o zi, poate chiar mai puțin.

Un mus trecu pe lângă el cu o torță în mână, îndreptându-se către partea din spate a corabiei, unde se ridică pe vârfuri pentru a ajunge la un felinar.

Una câte una, celelalte corăbii ale flotei urmară exemplul, până când şapte flăcări începură să ardă în întunericul nesfârşit, aidoma unor stele căzute, plutind peste ocean.

18

Cina din acea noapte fusese o tortură pentru Sara, care era prea îngrijorată pentru a face conversație cu ceilalți invitați.

Căpitanul Drecht pusese de gardă un muşchetar în fața cabinelor pasagerilor, lucru ce o relaxase într-o oarecare măsură, dar mai mult nu obținuse. Dorothea nu găsise niciun pasager care să cunoască semnificația cuvântului „Laxagarr”. Aşadar, Johannes Wyck rămânea singurul care ar fi putut oferi o traducere. Oricât de mult ar fi vrut să îl cheme pe şeful de echipaj în cabina ei, pentru a-l putea interoga, nu ar fi vrut în ruptul capului ca soțul ei să afle. Riscase destul cu tâmplarul, deşi avusese o scuză bună.

„Exasperant!”

Era nobila cu rangul cel mai înalt de la bord, dar, cu toate acestea, avea mai puțină libertate decât un amărât de mus.

„Măcar cina aceasta nesuferită se apropie de final”, mai gândi ea.

Mâncarea se terminase, tacâmurile şi vesela fuseseră strânse, iar pe masă rămăsese doar un sfeşnic mare din argint, cu lumânări ce picurau şi aruncau o lumină sinistră pe chipul celor din jur. Părțile rabatabile ale mesei fuseseră pliate, făcând loc mesenilor să se împrăştie prin cabina principală şi să se afunde în conversații triviale, în mare parte plicticoase.

Sara se aşezase pe un scaun într-un colț, rugând să fie lăsată în pace preț de câteva minute, din cauza unei dureri de cap. Era o tactică pe care o mai folosise şi cu alte ocazii sociale, ceea ce îi permitea de obicei să obțină douăzeci de minute de singurătate, după ce potopul de exclamații îngrijorate se potolea.

Stând tăcută în umbră, încerca să înțeleagă adunarea ciudată din fața ochilor ei. Cei mai mulți erau ofițeri superiori pe care Sara nu îi cunoştea, în afară de căpitanul Crauwels, care arăta splendid într-o tunică roşie şi pantaloni mulați albi, nou-nouți, cu panglici de mătase legate perfect şi cu nasturii hainei lustruiți, oglindind licărul lumânărilor. Era o ținută diferită de cea din timpul zilei, dar una la fel de bine croită.

Crauwels discuta cu Lia, care îl bombarda cu întrebări despre călătoriile sale pe mările lumii. La început, Sara se îngrijorase că fiica ei îşi va da în vileag istețimea. De obicei aşa se întâmpla când se entuziasma, dar Lia disimula bine – purta pe față expresia tâmpă a unei nobile care încerca să impresioneze un pretendent.

Căpitanul părea că se distrează. De fapt, în acea seară, părea mai în largul său decât fusese până atunci.

„Un om ciudat”, gândi Sara. Părea prins în răscrucea propriilor contradicții. În ciuda hainelor sale alese, era, în esență, un om de rând. Îi întâmpina pe nobili cu cuvinte mieroase, dar era brutal şi irascibil cu restul oamenilor. Oferise un festin extravagant, însă el nu prea se atinsese de nimic. Gusta din propria sticlă de bere, şi nu din vinul servit, încuraja conversațiile din jur, dar participa foarte puțin, şi devenea încordat atunci când cineva i se adresa direct. Fără îndoială, îşi dorea să impresioneze şi, în egală măsură, nu se simțea în largul său cu persoanele pe care încerca să le impresioneze.

Ochii ei se opriră apoi asupra lui Sander Kers, care dădea târcoale ferestrelor împreună cu Isabel, măsurându-i din ochi pe ceilalți meseni.

O evitase toată seara.

La început, îl crezuse doar stângaci – mai bucuros să observe conversațiile decât să ia parte la ele – dar, pe măsură ce orele trecuseră, Sara începuse să descopere o rutină: nu era interesat de oameni; îl interesau doar certurile acestora. De fiecare dată când cineva ridica vocea, Kers se apleca entuziasmat, cu buzele desfăcute, doar ca să se pleoştească dezamăgit atunci când cearta se dizolva în râsete binevoitoare. După care bombănea ceva înspre Isabel, care încuviința.

Din câte observase Sara, pupila lui Kers nu rostise o vorbă toată noaptea, însă îşi purta tăcerea cu lejeritate. Pentru unii, cum era Creesjie, tăcerea era cel mai gălăgios lucru din lume. Ceva ce trebuia investigat. Isabel era opusul. Ochii ei vigilenți erau plini de candoare. Făceau munca pe care gura ei nu o putea face, încuviințând fiecare moment de îndoială, frică şi surprindere.

Se auzi zgomot la intrare, iar inima Sarei tresări, sperând să îl vadă pe Arent sosind, în sfârşit. Însă era doar servitorul care mai aducea vin.

Clătină din cap, enervată de propriul ei neastâmpăr. Îşi dorea să afle ce descoperise acesta, însă scaunul lui Arent rămăsese neocupat, la fel ca al vicontesei Dalvhain, care nu reuşise să vină la masă din cauza sănătății şubrede.

Măcar absența ei dăduse mesenilor un subiect de bârfă.

După ce, timp de un ceas, schimbaseră teorii despre întemnițarea lui Samuel Pipps, începuseră să discute despre bogăția şi genealogia vicontesei Dalvhain, însă totul era la nivel de speculație. Nimeni din încăpere nu

făcuse cunoştinţă cu ea, în afară de căpitanul Crauwels, care povestea posac despre o femeie bolnăvicioasă, ce tuşea atât de tare, încât putea să scuture toate frunzele dintr-un copac.

„Dalvhain?”, murmurase Sara, îngrijorată de acest nume. Ca fată, fusese forţată să memoreze munţi de heraldică, asigurându-se că nu avea să îl facă niciodată de ruşine pe tatăl său neştiind cine anume era un străin bogat la o petrecere, însă nu recunoştea numele de Dalvhain.

Râsul lui Creesjie se ridică deasupra rumorii. Era genul care nu putea să stea la ea în cabină şi să fie indispusă. Ea înflorea acolo unde era bună dispoziţie şi contribuia la aceasta cu naturaleţe, pentru că avea talentul de a-i convinge pe toţi că ziua ei fusese absolut oribilă înainte de apariţia lor.

Momentan, făcea conversaţie cu comerciantul-şef Reynier van Schooten, vârfurile degetelor ei atingându-l pe antebraţ. După privirea încântată de pe faţa acestuia, se vedea că inima comerciantului-şef era deja făcută noduri.

Sara nu înţelegea de ce îşi bătea capul Creesjie. Van Schooten era o creatură supărătoare, beat în permanenţă şi aparent incapabil să converseze fără ranchiună. Pe parcursul seratei, cu toţii avuseseră grijă să ştie că între ei şi van Schooten se afla masa.

Ca întotdeauna, Cornelius Vos stătea într-o parte, cu mâinile la spate, privind-o pe Creesjie cu expresia unei dorinţe dureroase, pe care o purta tot timpul în prezenţa ei.

Mila şi frustrarea se amestecau în inima Sarei.

Vos era un om de treabă, deţinea destulă putere şi – se presupunea – bogăţie. O grămadă de pretendente ar fi fost mai mult decât fericite să îşi împartă viaţa cu el, însă Vos o urmărea doar pe ea, singura femeie pe care nu ar fi putut să o aibă în veci.

Creesjie Jens era cea mai dorită femeie din Companie.

Pe lângă frumuseţea ei strălucitoare, era o muziciană desăvârşită, o persoană care purta conversaţii spirituale şi, după cum ea însăşi recunoscuse, era foarte talentată în dormitor. Asemenea femei erau rare, iar valoarea lor era uriaşă.

Primul ei soţ fusese un negustor nespus de bogat, iar al doilea fusese cel mai vestit vânător de vrăjitoare. Jan o chemase pe Creesjie în Batavia pentru a-i fi amantă după ce auzise despre asasinarea neelucidată a vânătorului de vrăjitoare. Acum, Creesjie se întorcea pe continent pentru a se căsători cu un duce de la Curtea regelui Franţei.

Sărmanul, plicticosul Vos, care se zvârcolea în adoraţie, ar fi putut la fel

de bine să se îndrăgostească de lună. Şi ar fi reuşit mai lesne să o convingă să urce cu el în pat.

Văzând-o pe Sara pe scaun, Creesjie îşi ceru scuze de la cel cu care conversa şi se repezi înspre ea.

— Ce companie minunată, spuse ea veselă, cu ochii sticlind de la vin. De ce stai pleoştită în umbre?

— Nu sunt pleoştită.

— Cugeți?

— Creesjie…

— Mergi şi caută-l.

— Pe cine?

— Pe Arent Hayes, spuse ea, exasperată. Cu el vrei să stai de vorbă, aşa că du-te şi caută-l. Poți să îl priveşti adânc în ochi şi să vorbiți cast despre leproşi şi demoni şi alte lucruri groaznice. M-aş simți mai bine dacă aş şti că voi doi luptați cu răul împreună.

Sara se înroşi, ceea ce o făcu pe Creesjie să râdă cu subînțeles. O luă de mâini şi o ridică de pe scaun.

— După câte înțeleg, stă în compartimentul de sub puntea mijlocie, spuse prietena ei. Asta înseamnă că e la doi pereți distanță de cealaltă parte a cabinei cârmei.

— Nu pot pleca, protestă Sara cu jumătate de gură. Sunt nobila cea mai înaltă în rang de aici.

— Normal că poți pleca, o îndemnă Creesjie, arborând un ton pompos. Fiind cea mai înaltă în rang, poți face orice doreşti. Oricum, Jan e în pat, aşa că nu contează. O să spun tuturor că nu te-ai simțit bine.

Sara atinse obrazul prietenei sale, recunoscătoare:

— Eşti minunată.

— Ştiu.

— Ține-o pe Lia departe de comerciantul-şef, spuse ea, făcând un pas înspre uşă. Mă îngrețoşează.

— Lasă-l în pace pe Reynier. Merită milă, nu dispreț.

— Milă?

— Nu vezi durerea care pulsează acolo unde ar trebui să îi stea inima? E rănit, aşa că îi răneşte şi el pe alții.

Creesjie căzu o clipă pe gânduri.

— Oricum, e mai beat ca un rege în noaptea nunții. Nu îşi poate căra singur picioarele până la pat, darămite să o care pe Lia! Dar voi face

precum îmi ceri.

Anticipând întrebarea Sarei, adăugă:

— Şi o să mă asigur că o persoană respectabilă ne va escorta pe amândouă, în siguranță, înapoi în cabine. Acum, du-te şi găseşte-ți bruta.

Din strălucirea lumânărilor din cabina principală, Sara intră în întunericul din cabina cârmei, acolo unde răzbătea o vioară îndepărtată, acompaniată de un glas jos şi aspru. La început, crezu că vocea vine de la proră, dar apoi îşi dădu seama că venea dinspre puntea superioară.

Căpitanul avertizase femeile să nu se plimbe singure noaptea, însă curiozitatea îi venea mereu de hac.

Ridicându-şi rochia, urcă scara şi merse în direcția din care se auzea muzica.

Chiar Arent cânta la vioară, la lumina unei lumânări care se topea pe un butoi. Ținea ochii închişi, iar degetele sale mari se mişcau cu dexteritate peste corzi. Căpitanul gărzii, Jacobi Drecht, stătea în fața lui şi interpreta o melodie siropoasă. Stătea pleoştit, aplecat în față, cu mâinile împreunate între genunchi, şi cu sabia-i minunată alături. Două carafe goale de vin zăceau pe podea, iar o a treia era pe butoi. Aşadar, cei doi erau acolo de ceva vreme.

Văzând-o pe Sara, Drecht sări în picioare, dărâmând scăunelul pe care stătea.

Muzica se opri imediat. Arent îl privi pe Drecht, apoi o observă pe Sara peste umăr. Îi zâmbi cu plăcere nedisimulată. Ea îi răspunse, surprinsă de cât de satisfăcută era să îl vadă.

— Domniță, se împiedică Drecht, evident băut şi încercând să facă să nu se vadă. Aveți nevoie de ajutor?

— Nu ştiam că puteți cânta, domnule căpitan al gărzii, spuse ea, bătând din palme, bucuroasă. În toți anii în care mi-ați protejat familia, cum se face că nu am aflat?

— Fortul e un loc mare, domniță, spuse acesta. Iar eu cânt în surdină.

Sara râse la glumă, înainte de a-şi concentra atenția asupra lui Arent.

— Şi dumneata, locotenent Hayes.

— Tot Arent mă cheamă, o corectă acesta cu blândețe.

— Cânți minunat.

— E singurul obicei util pe care l-am adus cu mine din război, spuse el, mângâind gâtul viorii. Acesta, şi o rețetă excelentă pentru fiertură de ciuperci.

— Vă întoarceți în dormitor, domniță? o întrebă Drecht. Îmi permiteți să vă escortez?

— De fapt, am venit să stau de vorbă cu Arent, spuse ea.

— Atunci ar trebui să iei loc, spuse Arent, împingând un scăunel către piciorul ei.

— Să vă ajut, domniță, spuse Drecht politicos.

— Foarte amabil din partea dumitale, domnule căpitan al gărzii, însă aşezatul pe scaun este unul dintre lucrurile pe care am voie să le fac de una singură, astfel că mă pricep destul de bine.

Privind scăunelul, Sara îşi blestemă mândria. Juponul rochiei sale era croit din brocart roşu, incrustat cu perle, iar corsetul era acoperit cu o cascadă de dantelă. Întreaga ținută era puțin mai uşoară decât o armură. Se aşeză cu stângăcie pe scaun, în lumina aurie a lumânării. Printre valuri şi licărul stelelor, pălăvrăgeala oficioasă din cabina principală îi părea acum de domeniul trecutului.

— Vin? întrebă Arent, oferindu-i o carafă.

— O să vă găsesc o cană, spuse Drecht.

— Carafa e de ajuns, spuse ea, liniştitor. Însă vă rog să nu îi suflați o vorbă soțului meu.

Ridicând carafa la buze, se pregătea să înfrunte gustul grețos al licorilor ca de mlaştină pe care le beau de fel soldații, însă ceea ce gusta era minunat.

— E din rezerva lui Sammy, explică Arent, care ciupea experimentat coardele viorii. Dacă doreşti să guşti din poşirca soldaților, mai ai de aşteptat până săptămâna viitoare, când terminăm vinul acesta.

Şi iar apăruse acel zâmbet. Începea în ochii lui, îşi dădu ea seama. Erau verzi cu miez auriu, ciudat de delicați, având în vedere chipul dur care îi înconjura.

— I-ai povestit căpitanului gărzii despre Bătrânul Tom? întrebă Sara, înapoind carafa.

— Nu a fost nevoie, spuse Drecht. Guvernatorul general mi-a spus câte ceva deja. Mi-a povestit despre simbolul de pe velă şi despre felul în care a făcut prăpăd în Provincii acum treizeci de ani. Nu prea cred în poveştile de acest gen, însă guvernatorul e speriat. Mi-a cerut să îl escortez personal de fiecare dată atunci când părăseşte cabina.

— Ce noroc pe tine, spuse Sara sarcastic.

— Crezi în diavoli, Drecht? întrebă Arent, ținând vioara la ureche, în timp ce acorda o coardă.

— Nu le văd folosul, spuse acesta, scoțând o molie care i se prinsese în barbă şi strivind-o între degete. Nu am văzut vreodată unul stând deasupra unui copil mort. Nu am văzut niciunul violând o femeie sau dând foc unei colibe, în timp ce o familie se afla înăuntru. Ai fost pe câmpul de luptă, Hayes. Ştii cum se comportă bărbații când nu le ordonă nimeni să se poarte frumos. Nu au nevoie de Bătrânul Tom să le şoptească idei în urechi. Răul vine de aici – şi se lovi cu pumnul în piept. Se naşte înăuntrul nostru: e ceea ce mai rămâne când dai la o parte uniformele, şi gradele, şi ordinea.

Sara nu avusese nevoie de experiența câmpului de bătălie pentru a învăța aceeaşi lecție. Îşi petrecuse toată viața studiind bărbații. Nu din dragoste sau admirație, aşa cum se cuvenea unei femei, ci de frică. Bărbații erau periculoşi. Erau capricioşi, oricând gata să lovească dacă erau dezamăgiți, şi erau adesea dezamăgiți – de cele mai multe ori din cauza propriilor neajunsuri, deşi numai cineva nesăbuit le-ar fi spus una ca asta.

— Dacă nu crezi că un diavol dă târcoale pe această corabie, atunci cine anume e responsabil pentru simbolul de pe velă? întrebă Arent.

— Mă gândesc că un om din echipaj a aflat de poveste şi acum joacă renghiuri superiorilor.

Drecht gesticulă către mijlocul corabiei. Ajutată de flacăra felinarului de veghe, Sara putea observa echipajul, care cânta şi dansa pe ritmuri de fluiere şi tobe. Urletele, râsetele şi erupțiile bruşte de violență făceau pielea Sarei să tremure.

— Pe vasul ăsta nu bântuie decât ciuda şi plictiseala, ascultă-mă ce îți spun, încheie Drecht.

— Nu zic nu, dar teoria dumitale lasă prea multe întrebări fără răspuns pentru gustul lui Sammy, continuă Arent, luând o gură de vin. Mai ales legat de felul în care tâmplarul olog al corabiei a ajuns lepros, după care s-a cățărat pe o stivă de lăzi, de unde a blestemat *Saardam* fără limbă.

— Nu era lepros, spuse Sara. Cel puțin nu în felul obişnuit. Lepra e o boală groaznică, se înrăutățeşte în decursul a zeci de ani. Dacă a luat-o pe *Saardam,* echipajul ar fi ştiut. Dacă a luat-o în Batavia, nu ar fi evoluat atât de repede, încât să fie nevoie de cârpele acelea.

— Crezi că era deghizat? întrebă Arent.

— Sau purta o uniformă, sugeră Drecht. Fiecare armată are uniformă.

— Johannes Wyck trebuie să ştie, spuse Sara, trăgând de o perlă descusută. I-a tăiat limba lui Bosey pentru a-l împiedica să spună ceva, şi mai mult ca sigur ştie ce anume i s-a cerut în schimb lui Bosey pentru

comorile promise. Şi cu siguranță ştie ce înseamnă „Laxagarr”.

— „Laxagarr?” întrebă Drecht. Ăsta-i un nume?

— S-ar putea. Sau un loc. Se pare că este ceva în limba vorbită în Insulele Nordice ale Scoției.

Sara ridică din umeri şi rochia sa foşni.

— O să întreb printre muşchetarii mei. Cineva s-ar putea să recunoască numele. Sunt veniți din toate colțurile pământului. Tu ce crezi, Arent? E un diavol printre noi la bord?

Drecht îşi termină vinul.

— L-am văzut pe Sammy demontând prea multe poveşti cu stafii ca să cred că avem de-a face cu aşa ceva aici, spuse Arent.

Flacăra lumânării îi arunca un licăr în priviri.

Drecht căscă şi se ridică, înțepenit.

— Mă duc să îl schimb pe muşchetarul care stă de gardă în fața uşii guvernatorului general, urmă el, oferindu-i un braț Sarei. Vă pot escorta înspre cabina dumneavoastră, domniță?

— Aş vrea să mai stau un pic la aer, domnule căpitan al gărzii, răspunse ea, timid. Sunt sigură că mă poate conduce Arent, când sunt gata de plecare.

Drecht îi aruncă o privire lui Arent, iar acesta încuviință din cap.

— Prea bine, spuse Drecht, un pic nesigur. Noapte bună, domniță. Noapte bună, Arent.

Arent dădu din cap, iar Sara îi răspunse făcând cu mâna, amândoi privind apoi, amuzați, cum căpitanul se opri la jumătatea drumului şi îi privi peste umăr, înainte de a coborî pe scări.

— Oare nu are încredere în mine? Sau nu are încredere în tine? întrebă Sara.

— Cu siguranță nu are încredere în tine, spuse Arent. Eu şi Jacobi Drecht suntem prieteni acum.

— Observ, spuse ea. Nu era cel care te-a amenințat cu sabia mai de dimineață?

— Şi ar face-o din nou, dacă îl supăr, spuse Arent, voios. Nu am întâlnit un bărbat mai nemilos.

— O prietenie ciudată.

— O zi ciudată, spuse Arent, ciupind vioara, nerăbdător să cânte. Vrei să îți cânt ceva?

— Cunoşti *Peste apa liniştită?*

— Da, răspunse el, începând să cânte primele note.

Unele melodii erau mai mult decât atât. Erau amintiri strâns încolăcite înăuntru şi lăsate, dintr-odată, să iasă la lumină. Te făceau să te scufunzi brusc în nostalgie. *Peste apa liniştită* avea acest efect asupra Sarei. O transporta în copilărie, înapoi în casa spațioasă a părinților săi, alături de surorile ei, cinci fete care se întorceau acasă praf de oboseală şi tremurând de frig după o zi petrecută călărind, târându-şi picioarele până în bucătărie, pentru a servi tocănița sub masă, alături de câini.

Fiica ei nu avusese niciodată parte de o asemenea inocență – se gândea Sara, întristată. Şi nu avusese parte nici de asemenea bucurie. Tatăl ei o încarcerase în spatele zidurilor fortăreței, de frică să nu fie acuzată de vrăjitorie dacă i-ar fi dat drumul în lume. Odată ce ar fi scăpat de el, Sara intenționa să îi ofere Liei toate experiențele care fuseseră refuzate până atunci copilăriei sale.

Arent cânta duios la vioară.

— De ce nu ai venit în seara aceasta la cină? îl întrebă ea, surprinsă de propria candoare.

Arent îi aruncă o privire, apoi se întoarse la cântat.

— Ai fi vrut să mă aflu acolo?

Ea îşi muşcă buza, fiind în stare doar să încuviințeze printr-o mişcare a capului.

— Atunci voi fi mâine acolo, spuse el moale.

Inima Sarei începu să bată cu putere. Cum nu avea ce să facă, începu să îşi scoată acele de păr cu giuvaere cu care îşi prinsese coafura, lăsându-şi cârlionții roşcați să cadă liberi, pentru a mai scăpa de presiunea lor asupra scalpului.

— Sunt ace ca acela pe care mi l-ai oferit la docuri? întrebă Arent.

— Am avut treisprezece, spuse Sara, scuturând unul în lumina flăcării. Sunt un dar de nuntă de la Jan. După cincisprezece ani, le-am găsit, în sfârşit, o menire.

Zâmbi uşor.

— Trebuie că valorează o avere, spuse Arent. Şi ai dat unul dintre ele în schimbul unei înmormântări care ar fi costat trei guldeni.

— Nu aveam trei guldeni la mine.

— Dar…

— Nu am mai purtat aceste ace din ziua nunții mele, îl întrerupse ea, privind către palma sa, unde avea unul dintre ele. Soțul meu mi-a cerut să le port astăzi, aşa că le-am luat de dimineață din trezorerie, le-am curățat de

praf şi mi le-am prins în păr. În seara aceasta se vor întoarce în caseta lor şi nu le voi mai purta timp de alți cincisprezece ani.

Sara ridică din umeri, lăsând acele lângă lumânarea de pe butoi.

— Poate că vezi o anumită valoare în ele, însă eu – nu, adăugă ea. Mai mare preț au atunci când sunt folosite într-un scop creştinesc, pentru ajutorarea unui suflet nenorocit, întru demnitate şi respect.

Arent o privi admirativ:

— Nu te comporți cum o fac nobilii în mod normal, Sara.

— Aşa sper. Că veni vorba…

Scoase din mânecă o fiolă din licoarea ei pentru somn, aceeaşi din care îi dăduse şi leprosului, la docuri. Lichidul vâscos şi maroniu strălucea în flacăra lumânării.

— Poftim, spuse ea, înmânându-i fiola. Doream să îți dau asta la cină, dar şi aici e bine. Este pentru Pipps.

Arent privi, fără să înțeleagă, fiola minusculă din palma lui plină de cicatrice.

— O să îl ajute să doarmă, explică Sara. Cabina mea e un coşciug, aşa că nici nu îmi pot imagina cât de groaznică trebuie să fie celula lui. Un strop, şi o să doarmă toată ziua sau toată noaptea. Doi stropi, şi o să doarmă şi jumătate din ziua sau noaptea următoare.

— Ce se întâmplă dacă ia trei stropi?

— O să-şi murdărească pantalonii.

— Atunci îi voi da trei stropi.

Râsul ei plin se preschimbă într-un căscat, pe care îl acoperi repede cu mâna. Şi-ar fi dorit să rămână acolo toată noaptea la vorbă, ascultându-l cum cântă, dar tocmai de aceea trebuia să plece.

— Ar trebui să dorm, spuse ea, descumpănită de cât de formal sunaseră propriile ei cuvinte.

Arent propti cu grijă vioara de butoi.

— Te voi escorta.

— Nu e nevoie.

— I-am promis lui Drecht, spuse el. Şi aş fi mai liniştit. Oricum, nu cred că te poți ridica de pe scăunel fără ajutor. Rochia aceea pare foarte grea.

— Chiar e! exclamă ea. Oare de ce nu se gândesc croitorii niciodată la astfel de situații? Şi în tot brocartul ăsta, nu le-a trecut prin minte să pună nişte buzunare! Nici măcar unul.

Flutură materialul rochiei acolo unde ar fi trebuit să fie buzunare.

— E scandalos, spuse Arent, luând-o de mâini şi ajutând-o să se ridice.

Pielea lui era aspră. Ea se înroşi la atingere şi o luă numaidecât înainte pentru a-şi tăinui reacţia.

Arent luă acele de păr de pe butoi şi o urmă.

Era o noapte frumoasă, împânzită cu stele, şi toate se oglindeau în apa calmă. Printre stele se vedeau şi cele şapte felinare ale flotei. Flăcările lor aurii licăreau ciudat de liniştitor în beznă.

Cei doi se opriră pe scări, pentru a admira peisajul.

— Nu i-ai răspuns lui Drecht dacă tu crezi sau nu în demoni, spuse Arent, privind-o.

— Dacă ai fi ascultat cu atenţie, ţi-ai fi dat seama că, de fapt, nu m-a întrebat, spuse ea, zâmbind slab.

— Păi, întreb eu, spuse el. Crezi că e un demon pe corabie?

Mâinile ei cuprinseră balustrada.

— Da, spuse ea.

De mică fusese învăţată că demonii bântuiau lumea, pedepsindu-i pe păcătoşi. De pe limbile lor bifurcate curgeau promisiuni atrăgătoare, însă erau capcane care duceau în iad. Cei care se bizuiau pe dragostea lui Dumnezeu vedeau vicleşugurile şi erau protejaţi de rău. Ea credea în toate acestea, aşa cum credea că aceia care căzeau pradă răutăţii demonilor o meritau, într-un fel, deşi asta nu îl salvase pe soţul lui Creesjie. Iar dacă Bătrânul Tom era dispus să scufunde *Saardam* pentru a-i face rău lui Creesjie, nimeni nu ar fi scăpat.

— Mama mea avea darul vindecării, şi asta o aducea des în conflict cu diavolii, continuă Sara. Mi-a povestit despre copii care îşi trăgeau părinţii în pădure, pentru a fi căsăpiţi. Mi-a povestit despre adulţi posedaţi, a căror piele crăpa pe ei, pentru că demonul abia începea în trupurile lor. Pentru ei suntem asemenea şoarecilor, jucării care se pot rupe în bucăţi. Simbolul de pe velă e doar începutul. Menirea sa este să ne sperie, pentru că oamenii speriaţi ar face orice pentru ca frica să înceteze, ar face orice împotriva oricui.

Arent murmură aprobator, căzând pe gânduri. Sara îl privi sfioasă, cu colţul ochiului. Rar vorbea atât de liber cu cineva, în afară de Creesjie şi Lia, şi era surprinsă – şi mulţumită – să vadă că bărbatul cugeta profund la vorbele sale. Admirară împreună frumuseţea nopţii, împărtăşind tăcerea, după care îşi continuară drumul.

Eggert – muşchetarul pe care Arent fusese la un pas să-l decapiteze –

păzea intrarea ce ducea spre cabinele pasagerilor. Îl pironi cu privirea pe mercenar, atingându-şi gâtul, jenat.

— Nu ar fi trebuit să te apuc aşa, spuse Arent, oprindu-se în faţa lui. Nu a fost corect, şi îmi pare rău.

Sara îşi lăsă capul pe spate, impresionată. În cursul vieţii sale nu auzise multă lume cerându-şi scuze, încă şi mai puţin atunci când nu exista un motiv chiar întemeiat pentru aşa ceva.

Expresia lui Eggert sugera limpede nedumerirea. Credea că are de-a face cu un şiretlic.

— Nu-i nimic, spuse el, speriat, dând mâna cu Arent.

Temându-se că urmează, de fapt, un asalt, îşi întoarse faţa într-o parte şi se încordă. Dar mercenarul îi zâmbi binedispus, după care o urmă pe Sara către uşa roşie, lăsându-l pe Eggert să clipească la fel de nedumerit.

Arent o mai escortă pe Sara o vreme de-a lungul coridorului, însă nu până la uşă.

„Mai bine aşa”, îşi spuse ea. Acei ultimi paşi ar fi indicat o intimitate pe care dorea să o evite. O singură seară în preajma lui şi deja simţea o încrengătură ciudată de emoţii înnodându-i-se în piept.

Îşi promise că avea să facă încrengătura ferfeniţă în următoarele zile. Avea un scop pe *Saardam* şi nu voia să îl compromită din cauza unei amorezări copilăreşti. Chiar dacă se bucurase de compania lui în acea seară.

— Noapte bună, spuse Arent, înapoindu-i acele de păr.

— Noapte bună, îi răspunse Sara.

Părea că mai dorea să îi spună ceva, dar până la urmă făcu o plecăciune şi se întoarse pe coridor, silueta lui masivă blocând priveliştea.

Sara îl urmări cu privirile, apoi deschise uşa cabinei sale. Urlă.

Holbându-se la ea prin hublou, acoperit de aceleaşi bandaje însângerate pe care şi le amintea de la docuri, stătea leprosul.

19

— Nervii?! repetă Sara, aruncând cuvântul înapoi către Reynier van Schooten, cu o privire de gheață.

Auzindu-i țipătul, Van Schooten şi căpitanul Crauwels intraseră cu mare zarvă în cabină, găsind-o sub îngrijirea lui Creesjie şi a Liei, care încercau să o liniştească. Arent fusese primul. Îşi scosese capul prin hublou, apoi urcase pe punte în căutarea leprosului, luându-l împreună cu el pe muşchetarul care stătea de pază.

Sara nu se mai oprea din tremurat. Înainte să ajungă van Schooten, tremurase de frică. Acum, tremura de furie.

— A fost o zi istovitoare, interveni Crauwels, pe un ton împăciuitor, care ar fi făcut însă până şi un înger să îi trântească un nor în cap. Nimeni nu v-ar învinui că aveţi ochii obosiți, domniță.

— Socoteşti că mi-am imaginat ceea ce am văzut? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Nimeni în afară de ea nu văzuse arătarea. Chiar şi Arent fusese prea lent pentru a-l surprinde pe lepros. Acesta dispăruse atunci când ea urlase, speriind animalele din cotețele de deasupra, care acum făceau o larmă infernală.

— Desigur că nu, domniță, mă gândesc doar că ați confundat… zise Crauwels, gârbovindu-se puțin, cât să îşi coboare capul la nivelul Sarei, pentru a privi şi el prin hublou. Luna!

Fericit să găsească o scăpare, spusese „luna” pe un ton triumfător.

— Şi luna se înveşmântează în bandaje însângerate? întrebă Sara, nimicitor. Cum de nu am observat asta până acum?

— Domniță…

— Cunosc diferența dintre o față şi lună, urlă ea, furioasă că trebuie să se apere împotriva unei acuzații ridicole.

Dacă leprosul ar fi apărut în hubloul soțului său, *Saardam* ar fi fost deja pe drumul de întoarcere spre Batavia.

— Singurul lucru care se află dincolo de hublou este un mare gol, mormăi van Schooten. Deasupra oceanului.

Respirația sa duhnea în asemenea hal, că ochii Sarei începuseră să lăcrimeze.

— Nu există un pervaz de care să se sprijine, şi nici nu avea cum să

coboare până aici, de pe punte.

— Liniştește-te, draga mea, încerca să o aline Creesjie, cu mângâieri drăgăstoase.

Sara trase aer în piept.

Nu se cădea să țipe la un bărbat în public, mai ales la un ofițer superior al Companiei. În fiecare dimineață, trebuia să îmbrace nu doar boneta şi juponul, ci şi deferența.

— Vă rog să înțelegeți, domniță, spunea Crauwels curtenitor, galioanele Indiaman navighează cu ajutorul superstițiilor la fel de mult cum folosesc vântul şi valurile. Nu e bărbat la bord care să nu sărute coca pentru a-i purta noroc sau care să nu aibă asupra lui o amuletă despre care jură că l-a salvat de la vreo catastrofă, la ultima călătorie. Dacă se află că l-ați văzut pe lepros, fie că el există, fie că nu, aceşti oameni o să îl creeze îndată. Fiecare pasăre moartă care se va lovi de catarg, fiecare braț rupt, fiecare strop de sânge scurs pe un cui strâmb – ei le vor pune pe toate cap la cap şi vor susține că sunt lucrătura unei forțe malefice. Până să ne dăm seama ce se petrece, o parte din marinari vor avea gâturile tăiate pentru că au vorbit în somn şi cuiva i s-a părut că suna a ceva diavolesc.

Dorothea intră în cabină cu o cană de vin cu mirodenii pentru stăpâna ei. Coborâse în bucătărie pentru a-l aduce.

Sara încercase să o împiedice, însă Dorothea credea că vinul cu mirodenii era cel mai bun leac împotriva unui şoc urât, şi nimeni nu putea să o facă să se răzgândească.

— Să nu sufli o vorbă, orice ar fi ceea ce *crezi* dumneata că ai văzut, îi ceru van Schooten.

Dorothea îi întinse cana Sarei, după care îşi aținti căutătura oțelită asupra lui van Schooten:

— Vezi-ți de lungul nasului, negustorule, îl avertiză ea. Te adresezi unei doamne de rang înalt. Stăpâna mea ştie foarte bine ce a văzut. De ce consideri că ştii dumneata mai bine?

Van Schooten se ridică deasupra ei. După expresia feței, era evident de părere că se dădea apă la moară prostiilor unei nobile răsfățate şi nu avea chef să fie ridiculizat de o servitoare neobrăzată.

— Ascultă la mine… începu el, îndreptându-şi degetul înspre Dorothea.

— Nu! îl întrerupse Sara, interpunându-se între cei doi şi împungându-l pe van Schooten cu degetul în piept. Ascultă dumneata aici, domnule comerciant-şef. Bosey a amenințat *Saardam* în Batavia. Simbolul acela

straniu a apărut pe velă şi acum mie mi-a apărut leprosul în hublou. Ceva se întâmplă pe această corabie şi trebuie să iei întâmplările acestea în serios.

— Dacă dracul vrea să călătorească la bordul *Saardam,* trebuie să achite biletul, la fel ca şi ceilalți, izbucni van Schooten, ținându-şi falca încleştată. Vorbeşte cu soțul dumitale. Dacă îmi ordonă să investighez, o voi face. Până atunci, am probleme reale de care trebuie să mă ocup.

Van Schooten părăsi cabina. Crauwels făcu o reverență curtenitoare şi îl urmă.

Sara porni pe urma lor, însă fu oprită de Lia şi Creesjie.

— Nu ajută cu nimic, o povățui Creesjie. Mânia face din bărbații buni nişte încăpățânați, şi din cei încăpățânați, nişte meschini. Nu o să te asculte.

Sara, care se simțea groaznic acum, privi fața îngrijorată a Liei. Singura ei grijă la bord era să o protejeze pe fiica ei, dar nimeni nu voia să o asculte. Cu toții păreau decişi să călătorească țintă spre apa întunecată care îi aştepta.

— Îmi pare rău, spuse Creesjie, aşezându-se zgomotos pe scaun şi lăsându-şi capul în mâini.

— Nu e vina ta, spuse Sara, confuză.

— Leprosul mă caută pe mine, Sara. Nu înțelegi? Probabil l-a trimis Bătrânul Tom.

Trei lovituri puternice făcură să tremure cadrul uşii.

Nu trebuia să se întoarcă pentru a şti că era Arent. Numai mâinile lui puteau dudui ca nişte berbeci de asediu.

— Ai găsit ceva? întrebă Sara.

— Nimic, spuse el, stând pe coridor, ezitând să intre. Am căutat şi pe punțile descoperite.

— Punțile descoperite?

— Cele de pe care se poate vedea cerul. Leprosul nu ar fi avut timp să ajungă în măruntaiele corabiei.

Îi înmână un pumnal, cu tot cu teacă.

— Dacă arătarea revine, loveşte-o în față cu ăsta.

Sara primi cadoul cu recunoştință, cântărindu-l în mână.

— Îți jur, l-am văzut, spuse Sara.

— Tocmai de aceea să ții pumnalul la îndemână.

— El era. Era Bosey. Sunt sigură.

Arent încuviință.

— L-am privit murind, spuse ea, lăsând pentru prima oară să i se vadă

frica. Cum e posibil aşa ceva?

Arent ridică din umeri.

— Sammy a rezolvat odată un caz în care era vorba de un zidar văduv, pe care soția l-a rugat după moarte să îi construiască o biserică, spuse el. Altă dată a investigat un caz în care doi frați au murit de inimă rea exact în acelaşi timp, deşi nu îşi mai vorbiseră de şase ani. Sammy e chemat doar atunci când cazul e imposibil. Din fericire, Sammy e cu noi pe corabie.

— E prizonier, Arent. Ce o să facă?

— O să ne salveze.

Ochii delicați ai mercenarului scânteiau de încredere. Era atât de puternică, încât alungă pe dată obiecțiile ce prindeau contur în mintea Sarei. Asocia această privire doar cu predicatorii şi misticii, de obicei înainte ca aceştia să se avânte în ghearele primejdiei, având drept scut doar iubirea Domnului.

Arent Hayes era un prozelit.

Religia lui era Samuel Pipps.

20

„Nervii”, mormăi Arent, în timp ce traversa mijlocul navei, cărând un sac peste umăr şi simțind durere în tălpi. Aşa spusese Van Schooten, nedispus să bage în seamă povestea Sarei. Însă el nu o văzuse îngenunchind deasupra cadavrului carbonizat al lui Bosey la docuri. Nu îi auzise vocea atunci când îi ceruse lui Arent să îi arate milă leprosului. Sara Wessel privise carnea arsă a omului fără pic de teamă. Priveliştea nu îi umbrise raţiunea. Rămăsese calmă şi cu ochii limpezi, plini de durere şi compasiune.

Nu, Sara nu era genul de persoană ai cărei nervi să cedeze.

Arent îşi privi cicatricea, întrebându-se de ce nu îi povestise până la urmă Sarei despre legătura lui cu Bătrânul Tom. Încercase, dar cuvintele refuzaseră să părăsească buzele sale. Sammy spunea că nu trebuie să vorbeşti despre ceea ce ştii până nu ai înțeles ce înseamnă. Evocarea acestei înțelepciuni era ca o frunză de smochin{15} pentru mândria lui Arent, însă o acceptă recunoscător.

Clopotul sună cartul de la miezul nopții. Trapele se deschiseră şi marinarii de serviciu începură să se strângă pe punte, mormăind cu ochii înceţoşaţi şi prost dispuşi, fiindcă tocmai se ridicaseră din culcuşuri. Văzându-l pe Arent pe punte după lăsarea întunericului, priviră chiorâş şi comentară printre dinți, însă nu aveau vreo dorință să îl deranjeze, la fel ca în după-amiaza anterioară.

Mercenarul ajunse, în sfârşit, la compartimentul de sub teugă, acolo unde se relaxa echipajul. De dinăuntru auzi o voce tânără, tânguindu-se şi cerând milă:

— Nu eu am fost, eu niciodată… nu eu…

— Dai din casă despre ce se întâmplă pe corabie la străini, ai? se auzi o voce furioasă. Cât te-a plătit?

Se auziră o bufnitură şi un urlet de durere.

Strecurându-se înăuntru, Arent înaintă în încăperea mohorâtă, cu tavan jos, luminată de un felinar care se bălăngănea, împrăştiind mai mult fum decât lumină. Câțiva marinari stăteau rezemați de pereți, fumându-şi pipele şi privind cum un băiat tânăr era bătut măr de namila cu burtă şi brațe mătăhăloase, pe nume Johannes Wyck.

Băiatul zăcea pe podea, iar deasupra lui stătea Wyck, cu pumnii încleştați şi plini de sânge.

— Nu, domnule Wyck, eu n-am, niciodată…

— Eşti un mincinos nenorocit, Henri, spuse Wyck, lovindu-l pe băiat cu piciorul în stomac. Unde ai ascuns banii? Unde?

„Probabil că este băiatul cu care a vorbit Sara de dimineaţă”, îşi dădu Arent seama. Cel pe care îl plătise cu trei guldeni pentru informaţia legată de adevărata identitate a leprosului.

— Destul! spuse Arent, pe un ton ameninţător şi bolovănos.

Johannes Wyck privi peste umăr, făcând ochii mari către Arent.

— Asta-i o treabă care are de-a face cu corabia, rânji el, dezvăluindu-şi dinţii stricaţi. Treci înapoi acolo unde ţi-e locul.

— Şi cu *el* ce o să se întâmple? întrebă Arent, arătând cu capul înspre băiat.

Wyck se aplecă spre cizmă, de unde scoase un pumnal mic şi ruginit:

— Ce am eu chef să se-ntâmple.

Arent rămase impasibil.

— E acelaşi pumnal cu care i-ai tăiat limba lui Bosey?

Wyck ezită, însă numai pentru o clipă.

— Este, spuse, apăsând lama cu degetul. Nu-i cel mai ascuţit, aşa că am fost nevoit să hăcuiesc.

— Şi aia a fost tot o treabă care avea de-a face cu corabia?

Wyck îşi depărtă larg braţele, pentru a arăta cuprinsul împărăţiei sale:

— Tot ce fac eu are de-a face cu corabia. Aşa-i, băieţi?

Echipajul îşi murmură acordul – unii dintre ei cu ranchiună, alţii cu mai mult entuziasm. În mod clar, treburile care aveau de-a face cu corabia nu erau întotdeauna pe gustul mateloţilor.

Wyck se uită chiorâş la Arent.

— Şi să-ţi mai spun ce are de-a face cu corabia: dispariţia unui pasager care trece de catargul principal şi e tăiat felii de către echipaj.

Auzi paşi în spatele său. Vreo şase marinari se strecuraseră deja acolo, cu intenţii criminale în priviri.

— Numai necazuri pe o astfel de corabie, spuse Wyck.

Arent îl fixă cu privirea, scrutându-i ochiul sănătos. În el părea că luceşte amintirea unui lucru groaznic la care fusese martor cândva.

— Ce înseamnă „Laxagarr”? întrebă Arent. Am auzit că vine din limba vorbită în Insulele Nordice din Scoţia. Se spune că tu vorbeşti această limbă.

— Fă paşi, soldat, spuse Wyck.

— Nu fără băiat.

Wyck se puse pe vine lângă băiatul bătut, înfigând pumnalul în duşumea, deasupra capului acestuia.

— Ai auzit, tinere Henri? Soldățoiul ăsta drăguț îşi face griji pentru tine, se teme că o să pățeşti ceva în compania josnică a domnului Wyck. Ce ai de spus dumneata despre una ca asta?

Ochiul lui Wyck rămase fixat pe Arent pentru o clipă, în vreme ce Henri îşi ridică de pe podea capul lovit.

— Marş de-aici, soldat, exclamă Henri, printre dinții săi însângerați, apoi înghiți dureros. Mai bine mort decât… decât să mă ajuți tu.

Extenuat, îşi lăsă capul să cadă pe duşumea.

Wyck lovi uşor obrazul băiatului şi apoi vorbi spre Arent, cu voce joasă şi amenințătoare:

— Nu ai ce căuta aici, soldat. Şi ăsta-i singurul avertisment pe care îl primeşti.

— Nu, spuse Arent sec. *Tu* eşti cel care primeşte un singur avertisment: am treabă în partea aceasta de corabie, ceea ce înseamnă că am să trec pe aici în fiecare noapte, la aceeaşi oră. Dacă vreunul dintre voi, nenorociților, are să-mi aţină calea câtuşi de puțin, am să vă tai beregata şi am să vă arunc peste bord.

Ceva sălbatic apăru în ochii săi, iar marinarii făcură o jumătate de pas înapoi, deşi privirea aceea dispăru la fel de repede cum se arătase. Arent ridică trapa şi coborî scara, înspre cabina meşterului velier.

Acesta sforăia în hamac şi nu se mişcă atunci când Arent ridică şi a doua trapă, coborând în compartimentul în care se găsea celula lui Sammy. Accesul pe scară se dovedi la fel de dificil ca şi prima oară, dar până la urmă reuşi să se strecoare până jos.

După cum promisese, Drecht staționase un muşchetar în încăpere. Spre surpriza lui Arent, era Thyman, cel pe care Sammy îl acuzase că îşi înşelase prietenul în dimineața aceea. Eggert păzea pasagerii, iar Thyman îl păzea pe Sammy. În mod evident, Drecht dorea ca cei doi să fie cât mai departe cu putință unul de altul.

Thyman sări în picioare la intrarea lui Arent, dar se aşează repede la loc atunci când văzu despre cine era vorba.

O trapă minusculă ducea înspre cala cu mărfuri aflată în spatele lor. Mirosul înțepător al mirodeniilor îl zgâria pe Arent până pe gât, în timp ce se chinuia să deschidă cârligul care zăvora celula lui Sammy. Până la urmă,

acesta cedă cu un scârțâit, eliberând un damf acru de vomă şi excremente.

— Sammy? tuşi Arent, acoperindu-şi gura când privi înăuntrul celulei.

Cioburi din razele lunii treceau prin trapa de deasupra, dezvăluind trei cârlige goale pe perete şi partea de jos a unui stâlp, dar, în rest, totul era dens ca cerneala.

Ceva bufni şi Sammy ieşi din beznă în patru labe, inhalând aer cu disperare. Când lucirea lunii îi atinse chipul, gemu de durere, ferindu-şi ochii de lumină.

Arent îngenunche lângă el şi puse o mână liniştitoare pe brațul lui. Sammy tremura, era groaznic de palid, iar mustățile îi erau acoperite cu resturi de vomă.

Arent strânse din pumni, furios: nu putea să îşi lase prietenul să se chinuie în halul ăsta.

Sammy îl privi cu mâna la ochi, descumpănit.

— Arent?

— Îmi pare rău că nu am putut veni mai repede, răspunse acesta, oferindu-i o carafă cu vin.

— Nu mă aşteptam să vii, spuse Sammy, smulgând dopul şi dând vinul pe gât cu atâta nesaț, că lichidul roşiatic i se scurse peste bărbie. Am crezut că sunt prizonier aici pe vecie.

Se opri, agitat, dintr-odată.

— Nu ar trebui să fii aici, Arent. Dacă guvernatorul general află…

— Ştie, îl întrerupse Arent. A fost de acord să îți permită să faci plimbări la miezul nopții, cât timp eu sunt alături de tine. O să încerc să îl conving să te lase la plimbare şi în timpul zilei.

— Cum ai reuşit să… se încruntă Sammy, uimit. Ce voia de la tine? Ce anume a trebuit să dai la schimb pentru o asemenea favoare?

Începuse să ridice vocea.

— Să îi spui că refuzi. Nu pot permite ca tu să îi rămâi dator unui bărbat ca Jan Haan. Mai degrabă putrezesc eu în beznă.

— Nu am dat nimic la schimb, spuse Arent, încercând să îl calmeze. Nu am nicio datorie față de el. Mi-a făcut o favoare.

— De ce ar face el una ca asta pentru tine?

Arent îl privi pe Thyman neliniştit, după care îşi coborî vocea:

— Contează?

Sammy îl privi suspicios. Ochii lui iscoditori se îngustau tot mai tare, pe măsură ce umblau după secretele lui Arent, pe chipul acestuia. Clătină din

cap şi îşi întoarse privirile. Din curtoazie, decise să nu îşi folosească talentele pe Arent.

Deasupra lor, meşterul velier bătu cu piciorul în podea, făcând praful să cadă din tavan.

— Declarațiile de dragoste afară, pe punte! se auzi el. Încerc să dorm.

Încă tulburat, Sammy urcă scară după scară şi ajunse la aer curat. Marinarii se împrăştiaseră ca să îşi îndeplinească îndatoririle, aşa că Arent putea să îşi acompanieze prietenul fără alte incidente. Sammy privi lung lumina lunii, care părea că se scurge peste greement ca argintul topit.

— Ce frumos, spuse el, minunându-se.

Se opri pentru o clipă să admire priveliştea, după care încălecă balustrada.

— Întoarce-te cu spatele, te rog, îi spuse lui Arent.

— De ce?

— Trebuie să mă ocup de nevoile mele.

— Păi, ce mai aştepți, nu-i ca şi cum n-am mai…

— Arent, te rog. Mi-a mai rămas puțină demnitate. Aş vrea să mi-o păstrez.

Suspinând, Arent întoarse spatele.

Sammy îşi dădu jos pantalonii, împingându-şi fundul gol deasupra apei.

— Guvernatorul general e un bărbat periculos, mormăi el, în timp ce excrementele curgeau, plescăind în apa oceanului. Am încercat să te feresc de iscodelile lui, aşa că, spune-mi, pentru liniştea sufletului meu, de ce a fost de acord să îmi dea voie să părăsesc celula?

— Pentru că îmi este ca o rudă, recunoscu Arent, făcând un pas mai departe din cauza mirosului. Îl numesc unchi, dar tată ar fi un termen mai potrivit.

— Tată? întrebă Sammy, cu voce gâtuită.

— E cel mai bun prieten al bunicului meu, explică Arent. Pământurile lor erau învecinate în Frizia, provincia în care am crescut. Băiat fiind, îmi petreceam sfârşiturile de săptămână pe domeniile lui. M-a învățat scrimă şi călărie, printre altele.

— Iartă-mă, Arent, spuse Sammy, ştergându-se cu o bucată de frânghie, înainte de a-şi ridica pantalonii. Am văzut eu că nu ai manierele unui soldat get-beget, dar cum a ajuns bunicul tău prieten cu cineva atât de puternic, precum guvernatorul general Jan Haan?

Arent ezită, chinuindu-se să îşi aleagă cu grijă cuvintele. Răspunsul

fusese îngropat atât de adânc în sinea sa, încât prinsese rădăcini acolo.

— Bunicul meu este Casper van den Berg, spuse el, într-un târziu.

— Faci parte din familia Berg? se miră Sammy, făcând o jumătate de pas înapoi, de parcă informația îi fusese aruncată în brațe ca o greutate. Van den Berg e cea mai bogată familie din Provincii. Casper van den Berg este unul dintre membrii Consiliului celor 17 Gentilomi. Practic, familia ta conduce Compania.

— Serios? spuse Arent, ironic. Aş fi vrut să îmi fi spus şi mie cineva chestia asta înainte să plec de acasă.

Gura lui Sammy se deschise şi se închise la loc. După care se deschise şi se închise iar.

— De ce dracu' te afli pe corabia asta? explodă el. Familia ta ar putea să îți cumpere propria corabie. Ar putea să îți cumpere o flotă.

— Ce să fac eu cu o flotă?

— Orice ai avea chef.

Arent nu putea să nege logica din spate, dar nici nu avea pregătit un răspuns care să nu îi facă pe amândoi să se simtă jenați. Plecase de acasă pe când avea douăzeci de ani, după ce fusese şcolit timp de şapte ani sub tutela Consiliului celor 17 Gentilomi. Înțelesese ce îi ofereau şi i se păruse o viață cu orizonturi prea mici. Cei bogați greşeau crezând că bogăția era o slugă care le aducea tot ce îşi doreau.

Greşeau.

Bogăția le era stăpân şi singura voce de care ascultau. Prieteniile erau sacrificate la porunca bogăției, principiile erau călcate în picioare pentru a o proteja. Nu conta cât de mult dețineau, niciodată nu era destul. Înnebuneau alergând după mai mult şi stăteau singuri în vârful averii pe care o strânseseră, disprețuiți şi speriați.

Arent îşi dorise mai mult. După ce întorsese spatele puterii şi avuției, se descoperise imun la chemarea lor. În schimb, căutase ceva în care conta onoarea; o ocupație în care forța să fie folosită pentru a-i proteja pe cei slabi, în care tronurile să nu treacă sistematic de la un nebun la altul.

Dar toate țările erau la fel. Forța era singura monedă care conta, iar puterea era singurul scop. Blândețea, compasiunea şi empatia erau călcate în picioare, exploatate şi considerate slăbiciuni.

Apoi îl întâlnise pe Sammy.

Acesta era un om de rând, născut sărman, care răsturnase ordinea naturală datorită istețimii sale. Ținându-se de scopul său, îndrăznea să acuze

un nobil şi un ţăran la fel de uşor. Pentru el, vechile reguli nu se aplicau. Prin Sammy, Arent văzuse lumea la care aspirase, ca o ţară îndepărtată pe care o descopereai printr-un ochean mânjit. Sammy era exact ceea ce căutase Arent, plecând de acasă, dar prietenia lor nu i-ar fi permis niciodată să o recunoască. Sammy nici nu ar fi vrut să audă.

— Asta e viaţa pe care am ales-o, ridică el din umeri, sugerând că nu avea de gând să continue discuţia.

Sammy cedă cu un oftat şi ridică o găleată dintr-un cârlig. Avea o bucată lungă de sfoară legată de mâner, de care se folosi pentru a arunca găleata peste marginea corabiei, în ocean, ca să o ridice plină. Apa plescăi înăuntrul găleţii. Astfel de găleţi erau folosite pentru spălarea hainelor sau pentru a răcori lemnul care se încingea prea tare, gata să ia foc. Însă Sammy şi-o răsturnă în cap, descoperind pielea rozalie de sub mâzga ce îl acoperise.

Aruncă găleata peste bord de încă două ori, spălându-şi braţele şi picioarele, după care îşi dădu jos cămaşa pentru a se spăla şi pe corp. De o săptămână mânca foarte puţin, fapt confirmat de fiecare coastă care îi ieşea prin piele.

După ce se îmbăie, îşi aranjă hainele ude, îşi netezi pantalonii şi îşi trecu degetele prin părul unsuros.

Arent îl privea tăcut. Pentru orice alt bărbat, asemenea gesturi păreau de o vanitate fără sens, dar Sammy era la fel de renumit pentru felul în care se îngrijea, precum era pentru isteţimea sa. Se îmbrăca, dansa şi cina cu rigurozitate, dovedind maniere desăvârşite în toate aceste activităţi. Dacă mândria ardea în continuare în el, însemna că nu renunţase să mai spere.

— Cum arăt? întrebă Sammy, apropiindu-se de Arent.

— De parcă ai petrecut noaptea alături de o bivoliţă.

— Da, nu am vrut ca maică-ta să rămână singură.

Arent râse, apoi scoase licoarea pentru somn dintr-o pungă de piele de la brâu şi i-o dădu lui Sammy.

— Asta e din partea Sarei Wessel, spuse el. Te va ajuta să dormi. Sper că îţi va fi de folos până când reuşesc să te eliberez.

— E un cadou minunat, spuse Sammy, scoţând dopul pentru a mirosi tinctura. Te rog să îi transmiţi mulţumirile mele. Am văzut pe docuri că are nişte calităţi aparte, dar asta e ceva… Nu am mai cunoscut femei care să i se asemene.

Arent fu de acord, însă nu mai spuse nimic, de teamă să nu se trădeze. În schimb, îi înmână lui Sammy o bucată mare de pâine, pe care o furase din

bucătărie.

— Ai aflat cine încearcă să scufunde corabia?

— Asta e treaba ta, Arent. Eu am stat închis într-o cămăruță întunecată toată ziua.

Muşcă din pâine, savurându-i gustul. Arent i-l cunoştea de la cină. Pâinea era tare ca inima unui cămătar, dar Sammy părea să nu fi mâncat vreodată ceva mai delicat.

— Singura diferență dintre ziua de azi şi majoritatea zilelor este că nu ai gustat un vin bun şi o pipă, contră Arent.

Terminând pâinea, Sammy îşi uni brațul de cel al prietenului său.

— O să trec peste complimentul ascuns în insultă, spuse el. Facem o plimbare? Mi-au înțepenit picioarele.

„Ursul şi vrabia" o luară la pas, într-o tăcere amiabilă, întocmai cum făcuseră de alte o sută de ori în nopțile de dinainte. Trecură de mijlocul corabiei şi de cele două iole ancorate cu chingi de punte, şi urcară scările către puntea superioară. În jurul lor se mişcau umbre, grămezile de frânghii se dovedeau a fi marinari chirciți pe punte, iar trupuri ce păreau să stea la pândă se vădeau a fi găleți care atârnau de prăjini.

La fiecare pas, Arent era nehotărât dacă să râdă de faptul că tresărea, sau să împartă pumni în aer, pentru siguranță. Nu se relaxă până când nu ajunseră pe puntea superioară, acolo unde ofițerul secund îl îngrijea pe tânărul tâmplar care fusese bătut de Wyck. Secundul îi vorbea cu glas liniştitor. Părea că vorbele lui Larme turnaseră oțel în oasele băiatului.

Altă scară îi duse înspre dunetă, acolo unde se aflau cotețele pentru animale. Auzindu-le paşii pe duşumele, scroafele începură să grohăie şi să miroasă gratiile de lemn, crezând că urma să li se dea drumul, în timp ce găinile zgrepțănau lemnul.

Arent privi peste balustradă. Cabinele pasagerilor se aflau chiar dedesubt, iar lumina lumânărilor se scurgea din hublouri. Doar în cabina Sarei şi a lui Creesjie luminile erau palide, capacele hublourilor fiind închise, în cazul în care leprosul intenționa să se întoarcă în acea noapte.

— Ce te nelinişteşte? îl întrebă Sammy, privindu-l pe Arent că inspectează hublourile.

— În seara aceasta, Sara Wessel l-a văzut pe lepros în hubloul ei, îi răspunse Arent.

— Leprosul de la docuri? Cel pe care l-ai ucis cu sabia?

— Numele lui era Bosey, explică Arent, livrând informația pe care Sara

o descoperise în legătură cu misteriosul legământ pe care bărbatul îl făcuse cu Bătrânul Tom, şi felul în care limba îi fusese tăiată de către Johannes Wyck.

— Chinuit şi întors ca să chinuie, nu? spuse Sammy care îngenunchease, ca să-şi treacă vârfurile degetelor peste blănile aspre ale duşumelei, căutând urme ale leprosului. Crezi că e posibil să îşi fi imaginat toată treaba?

— Nu, răspunse Arent.

— Atunci, dacă nu şi-a imaginat-o, asta ridică o întrebare mai specială. De fapt, două.

Se mai gândi.

— Trei, se corectă el, în cele din urmă.

— Cine se dă drept mortul care a apărut la hubloul ei? încercă Arent să ghicească.

— Aceasta este una dintre întrebări, zise Sammy, săltându-se pe picioare şi mergând să privească apa întunecată. E o cădere în gol şi nu ai de ce să te ţii, deci cum a ajuns acolo? Şi cum de a reuşit să scape fără să fie văzut?

— Păi, pe aici nu a trecut, spuse Arent. Am ajuns sus la mai puţin de un minut după ce Sara a ţipat. Ar fi trebuit să fugă pe lângă mine, ca să scape.

— Se poate să se fi ascuns între cotețele animalelor?

— L-aş fi văzut printre gratiile lor.

Sammy îşi trecu mâna de-a lungul balustradei.

— Ar fi avut nevoie de frânghii ca să poată coborî până acolo şi nu ar fi avut timp să urce înapoi sus, pentru ca mai apoi să se dezlege.

— Şi dacă ar fi căzut în apă, Sara ar fi auzit zgomotul.

Sammy se îndreptă către arborele artimon{16}, care se ridica între pupă şi puntea superioară. Trase de parâmele care dispăreau peste marginea corabiei. Frânghiile erau ancorate de o traversă groasă, care ieşea din coca navei.

— Traversa aceea de jos e singurul loc pe care ar fi putut sta, dar se găseşte mult prea departe de hublou.

Brusc, Sammy îşi trecu limba peste lemn. Dezamăgirea de pe figură sugeră că nu îi oferise niciun răspuns.

— Spune-mi despre Bătrânul Tom.

— Se pare că e un fel de diavol.

Doar Sammy putea să arunce priviri într-atât de disprețuitoare, iar cea pe care i-o adresă lui Arent ar fi fost în stare să descojească un copac.

— Nu am spus că şi cred în aşa ceva, protestă Arent, care ştiuse toată

viața că nu îl aştepta nimic în întuneric.

Băiat fiind, tatăl său îl prinsese căscând în timpul unei predici şi îl bătuse atât de tare, încât se temuseră că nu îşi va mai reveni. Mama lui plânsese timp de trei zile, până când tatăl său îi adunase pe servitori, o târâse în jos pe scări şi o pălmuise de-a lungul şi de-a latul Marelui Refectoriu, mugind cu furie virtuoasă. Pentru că îndurerarea ei reprezenta o lipsă de credință – spunea tatăl său. Arent fusese adus inert în fața Domnului, pentru a-şi cere personal scuze pentru erezia sa. Dacă regretul lui era sincer, atunci avea să se întoarcă la viață. Dacă murea, însemna că nu fusese îndeajuns de devotat. Rugăciunile, nu lacrimile – spunea tatăl său – erau singurul întăritor.

Arent îşi revenise două zile mai târziu. Nu datorită devotamentului religios.

Majoritatea oamenilor se trezeau din aşa ceva cu pierderi de memorie, simțindu-se de parcă dormiseră. Arent îşi amintise totul.

Călătorise în lumea de apoi, urlând după ajutor şi neprimind răspuns. Ştia că nu îl aştepta niciun Dumnezeu. Niciun diavol. Niciun sfânt şi niciun păcătos. Totul ținea de oameni, de poveştile pe care şi le spuneau. O văzuse cu ochii lui. Oamenii atribuiau cerurilor o voce, pentru a putea să ceară mai apoi ceva: o recoltă mai bună, un copil sănătos sau o iarnă mai blândă. Dumnezeu era speranță, iar omenirea avea nevoie de speranță, aşa cum avea nevoie de căldură, mâncare şi bere.

Dar, odată cu speranța, venea şi dezamăgirea.

Cei asupriți tânjeau după poveşti care să le dea explicații pentru necazuri, deşi îşi doreau, de fapt, pe cineva pe care să dea vina. Era imposibil să dai foc unei molime care îți distrugea recolta, dar molima putea foarte uşor să fie cauzată de o vrăjitoare, moment în care orice femeie sărmană era potrivită.

Bătrânul Tom nu era un diavol – credea Arent. Era orice bătrân aflat destul de aproape, pentru a putea fi lovit cu piciorul.

— Unchiul meu mi-a povestit că Bătrânul Tom a devastat Provinciile acum treizeci de ani, distrugând sate şi familii nobiliare, explică Arent. Se pare că le oferea oamenilor îndeplinirea celor mai ascunse dorințe, în schimbul unor favoruri teribile. Lăsa în urmă un simbol ciudat pe oriunde trecea: un ochi cu coadă. Acelaşi semn care a apărut şi pe velă atunci când am plecat din Batavia, acelaşi simbol pe care îl am pe încheietură.

Rostise ultimele cuvinte inocent.

— Pe încheietură? spuse Sammy, surprins. De ce s-ar găsi aşa ceva pe

încheietura ta?

— Atunci când eram copil, am plecat cu tata la vânătoare, spuse Arent. Trei zile mai târziu, m-am întors cu cicatricea asta, tata nu s-a mai întors deloc, iar eu nu ştiu ce s-a întâmplat.

Sammy clipi surprins.

— Aşadar, te-ai ales cu cicatricea în acelaşi timp în care Bătrânul Tom îşi lăsa semnul pe tot întinsul Provinciilor?

— Cred că am fost prima persoană care l-a purtat. Sau unul dintre primii, unchiul meu nu era sigur.

— Arată-mi, ceru Sammy, trăgându-l pe Arent către un felinar de pe arborele artimon. Şi spune-mi tot ce ştii despre el.

— Nu ştiu mare lucru, în afară de faptul că am desenat semnul pe câteva uşi în satul învecinat, de ciudă, explică Arent, pe când Sammy inspecta semnul. Nu mi-am dat seama de răul pe care l-ar putea cauza. Un cerşetor numit Bătrânul Tom a fost omorât în bătaie de nişte săteni înspăimântaţi.

— Bătrânul Tom? repetă Sammy. Aşadar, semnul ăsta a plecat de la tine, apoi s-a răspândit asemenea ciumei, purtând numele cerşetorului mort. Pentru numele lui Dumnezeu, ăsta nu e orice fel de demon! E demonul *tău.*

— A fost un accident.

— Cele mai groaznice întâmplări sunt de obicei aşa.

Degetele micuţe ale lui Sammy cercetau mâna uriaşă a lui Arent, dar flacăra felinarului nu era în stare să arunce mai multă lumină asupra tainelor cicatricei. Abia se mai vedea. Problematistul nu îşi ascunse dezamăgirea.

— Nu e cine ştie ce indiciu, îl mustră Sammy, dându-i drumul. Cine mai ştie despre cicatrice şi felul în care ai folosit-o?

— Bunicul şi unchiul meu. Şi mama ştia, însă ea a murit la scurt timp după ce am fost luat de acasă.

— De inimă rea?

— Variolă.

— Şi Sara Wessel?

— Unchiul meu se poate să îi fi spus, dar mă îndoiesc. Nu a adus vorba despre cicatrice. În rest, nu ştie nimeni. Bunicul mi-a poruncit să nu spun nimănui. Zicea că trecutul e un tărâm otrăvit şi cei care rămân acolo mor. Am crezut că a încercat astfel să mă facă să nu mă mai gândesc la întâmplări, dar unchiul meu mi-a povestit despre un vânător de vrăjitoare englez, care îi căuta pe atunci pe cei afectaţi de semn, şi am înţeles de ce bunicul m-a ţinut ascuns. Nu am ştiut la vremea respectivă.

Sammy murmură apreciativ.

— Bunicul tău pare un om înțelept. Ce îți mai amintești din ziua în care a dispărut tatăl tău?

— Foarte puțin. Eram de câteva ore în pădure, căutând urma unor mistreți. Nu ne vorbeam. Eu duceam în spate tolba tatălui. Un bărbat a strigat după ajutor.

— Cineva cunoscut?

— Nu cred.

— Și apoi?

— Am strigat înapoi, după care am plecat să îl căutăm. După care…

Arent ridică din umeri. Era ultima lui amintire din acea zi. Ani de zile încercase să afle mai multe, dar era ca și cum încerca să se cațăre pe o stâncă.

— Apoi m-am trezit pe drum, tremurând, ud leoarcă, iar pe încheietură aveam cicatricea asta.

Sammy deveni prevăzător și îl iscodi:

— S-a găsit vreodată cadavrul tatălui tău?

Arent clătină din cap negativ.

— Atunci s-ar putea să fie încă în viață?

— Doar dacă diavolul are simțul umorului, mormăi Arent. Tatăl meu era predicator, iar congregația era singurul lucru pe care îl iubea cu adevărat. Dacă ar fi supraviețuit, s-ar fi întors pentru enoriași. Nu poți crede că tatăl meu e în vreun fel implicat în toată treaba asta?! Ai spus că nu luăm în considerare stafiile.

— Stafiile sunt problema lui Dumnezeu, dar cei vii trebuie să aibă de-a face cu mine, declară Sammy, în vreme ce ideile luau formă în spatele ochilor săi. Dar ca să îl numești stafie, trebuie să-i fi găsit cadavrul. Nu e ca și cum nu am mai trecut prin așa ceva, Arent. Îți mai aduci aminte de Cazul Clopotniței Goale, unde…

— Sora de mult moartă trăia între pereții casei, se cutremură Arent.

Chiar el fusese cel care trebuise să o scoată la lumina zilei. Apoi îi luase o săptămână să spele mirosul care îi impregnase trupul.

— Ce mai știm despre Bătrânul Tom? întrebă Sammy, gândindu-se încă la tatăl lui Arent.

— A fost alungat din Provincii de un vânător de vrăjitoare englez, pe nume Pieter Fletcher, cel de-al doilea soț al lui Creesjie Jens.

— Amanta unchiului tău?

Arent confirmă.

— Acum patru ani, Bătrânul Tom l-a găsit şi pe el. În Amsterdam. Fletcher şi-a îmbarcat familia într-o caleaşcă şi au fugit la Lille, dar demonul l-a urmărit şi l-a omorât. Şi a lăsat semnul său deasupra cadavrului. Creesjie Jens crede că Bătrânul Tom l-a sculat pe Bosey din morți, pentru a-i ucide restul familiei aici, pe *Saardam.*

Sammy îşi trecu o mână peste față, încercând să ascundă grija care trecea peste ea.

— Arent, *tu* ai fost în Lille acum patru ani.

Arent nu avea nevoie să îi aducă aminte cineva. Ruşinea îl cuprinse asemenea unui sigiliu de ceară.

Fusese primul caz pe care încercase să îl rezolve singur. Sammy îl trimisese să recupereze un giuvaier care aparținea Consiliului celor 17 Gentilomi şi care fusese furat. După patru zile de investigații, pusese sub acuzare un funcționar, pe nume Edward Coil. Tocmai îi atârnau lațul de gât, când Sammy se ivise pe un cal istovit, ținând în mână un mănunchi de aşchii, ce dovedeau că Arent se înşelase. Fusese atât de grăbit să îl acuze pe Coil, încât ratase indiciul.

Sammy fusese binevoitor, mult mai binevoitor decât se aşteptase Arent. Îi oferise, caz după caz, şansa să-şi demonstreze iscusința, însă mercenarul îşi aflase limitele, le văzuse de aproape. Acesta era cadoul lui Sammy pentru toți cei care îl cunoşteau: înțelegerea bruscă a faptului că ei nu ar fi putut să fie niciodată ca Sammy.

— Doar nu crezi că l-am măcelărit eu pe soțul lui Creesjie Jens, protestă Arent. Nici măcar nu l-am cunoscut.

— Ştiu că nu ai făcut-o, tălâmbule, dar se poate ca cineva să fi încercat să ne facă să credem aşa ceva, sau e doar o coincidență. A dat Creesjie vreun motiv pentru care demonul ar fi putut să aştepte atât de mult până când să se răzbune?

— Ea a fugit. S-a mutat dintr-o țară în alta.

— S-a mutat sau a fost manipulată?

— Manipulată?

— Pe corabie sunt trei persoane care au o legătură cu Bătrânul Tom. Destinul se dezvăluie foarte rar atât de uşor.

— Trei?

— Tu, Creesjie şi unchiul tău, îi explică Sammy, nerăbdător. Cum ați ajuns cu toții aici?

— Eu sunt aici pentru că tu eşti aici, remarcă Arent.

— Iar eu sunt aici, deoarece guvernatorul general a ordonat ca eu să fiu aici.

— Aşa cum s-a întâmplat şi cu Creesjie Jens. Unchiul meu a forțat-o să plece din Batavia mai devreme decât intenționa.

— De ce?

— Pentru că e frumoasă şi îi place să o aibă în preajmă?

Sammy părea sceptic.

— Şi eu sunt, dar stau într-o celulă, mormăi el. Iar unchiul tău? El de ce se află aici?

— Călătoreşte pentru a se alătura Consiliului celor 17 Gentilomi, şi pentru a livra Năzbâtia.

— Da, dar de ce se află pe *această* corabie? Cu siguranță, unchiul tău ar fi putut alege oricare alta din flotă. De ce a ales *Saardam?*

— Căpitanul Crauwels e cel mai bun marinar al Companiei. Au călătorit împreună în trecut şi are încredere în el.

Sammy răsuflă prelung şi preocupat.

— Deci totul se întoarce iar la unchiul tău, nu-i aşa? E asemenea unui vârtej şi noi suntem prinşi în apa care se învârtejeşte.

Îl privi pe Arent direct şi continuă:

— Dacă unchiul tău ți-ar fi ordonat să urci la bordul corabiei, ai fi făcut-o?

— Nu fără tine.

— Şi dacă ar fi încercat să îmi ordone mie să urc la bordul *Saardam,* l-aş fi întrebat de ce e atât de nerăbdător să mă aibă la bord.

— La ce te gândeşti?

— Că încarcerarea mea a fost singurul mod în care a putut să îşi asigure prezența *ta* la bordul *Saardam.*

Lui Arent îi sări muştarul.

— Unchiul meu poate fi tăios, chiar crud, dar mă iubeşte, Sammy. Nu ar face nimic care să mă pună în pericol.

Sammy privi înspre felinarele strălucitoare ale flotei.

— Îi pierdem din vedere pe cei morți, se certă el pe sine. Cu toate ciudățeniile care s-au întâmplat la bord, noi avem de investigat o singură crimă: Bosey nu şi-a dat singur foc la haine, şi nu vocea lui a amenințat corabia. Până când nu înțelegem mai multe, o să consider că moartea lui a fost o crimă. Ai vorbit cu prietenii lui?

— Am încercat, dar mai bine mi-aş petrece timpul deschizând capcane.

— Mai străduieşte-te. Trebuie să fi spus cuiva despre înțelegerea pe care o făcuse. Într-un fel, voi doi sunteți legați, aşa că hai să aflăm dacă te cunoştea. Sau dacă ştia pe cineva din familia ta. Află de unde provenea Bosey. Poate că a avut şi el de suferit în satul în care a murit Bătrânul Tom.

Arent încuviință, însă Sammy nu îşi terminase treaba.

— Şi ar fi bine să aflăm ce înseamnă „Laxagarr".

— Sara a încercat deja, îi răspunse Arent. Credem că vine din limba vorbită în Insulele de Nord scoțiene, iar singura persoană care pare să o cunoască este cel care i-a tăiat limba lui Bosey.

— Bine de ştiut, pentru că ne trebuie o explicație şi pentru asta.

— De acord, spuse Arent ezitant, amintindu-şi de întâlnirea de mai devreme cu Wyck. Ar mai fi ceva?

— Cârpele şi bandajele nu sunt greu de găsit. Convinge-l pe căpitanul Crauwels să percheziționeze nava, dacă poți. Dacă nu se poate, cere-i ajutor unchiului tău. Cu puțin noroc, costumul de lepros va fi găsit între hainele omului care l-a purtat.

Sammy privi felinarele de peste apă, încruntându-se.

— A doua pistă a investigației noastre este mult mai simplă: dacă leprosul reprezintă o amenințare, cum îşi închipuie el că va ataca o navă de asemenea mărime? Ai vorbit cu ofițerul de pază responsabil cu magazia de praf de puşcă?

— Da. A spus că nu ar fi de ajuns să arunce în aer praful de puşcă, spuse Arent. El crede că modalitatea cea mai bună de a scufunda *Saardam* ar fi uciderea căpitanului. După socotința lui, Crauwels e singura persoană care ține echipajul în frâu, ca să nu se răzvrătească.

— Are capul bine înşurubat între umeri ofițerul ăsta de pază, spuse Sammy admirativ. Ce a mai spus?

— Că amenințarea ar putea veni din interiorul flotei.

Sammy se gândi la această variantă.

— O altă navă care şi-ar putea întoarce tunurile asupra noastră, poate?

— E o idee, îi răspunse Arent.

— Una îndrăzneață, fu Sammy de acord. Şi una îngrijorătoare.

— De ce?

Sammy făcu semn înspre felinarele de peste ape.

— Îți aminteşti câte corăbii au părăsit Batavia? îl întrebă.

Arent dădu din umeri. Nu se sinchisise să numere.

— Şapte, îi spuse Sammy.

— Bine, şapte, spuse Arent confuz. Ce-i cu asta?

— Atunci de ce strălucesc opt felinare pe apă?

Patru bărbaţi stăteau lângă balustradă. Apa se auzea lovind coca de sub ei. Trei dintre ei priveau Cel de-al Optulea Felinar din depărtare, în timp ce Sammy se uita în jos, la ofiţerul secund. Simţind privirile lui Sammy, Isaack Larme îşi ridică ochii în sus, iar faţa i se schimonosi în căutătura-i tipică.

— La ce te holbezi, prizonier?

— La un pitic, spuse Sammy pe şleau. Nu am mai văzut până acum un pitic în Companie. De-obicei, cei de teapa ta sunt…

— Bufoni de Curte, termină Larme propoziţia. Însărcinaţi să spună despre nobili, aşa ca dumneata, că sunt nişte piz…

— Isaack, mormăi Crauwels.

Arent îl alertase pe ofiţerul secund în privinţa luminii misterioase, iar acesta îl chemase pe căpitan. Crauwels, pe jumătate beat încă, se simţea enervat şi dornic să se întoarcă în pat, însă ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca sângele lui Sammy să ajungă pe lama pumnalului lui Isaack Larme, pentru că de obicei aşa se terminau certurile în care era implicat ofiţerul secund.

— Sunt ofiţerul secund al corabiei, scuipă Isaack Larme. Nu o să mă privească de sus niciun prizonier.

— Nu asta îmi era intenţia, spuse Sammy, surprins parcă de faptul că îl jignise.

— Isaack e cel mai bun ofiţer secund pe care l-am avut vreodată, spuse căpitanul, încă privind felinarele. Şi e singurul care îl poate controla pe şeful de echipaj.

Adăugase aceasta pe un ton sumbru.

— Ce părere ai despre felinare, căpitane? întrebă Arent, sperând că, schimbând subiectul, va înăbuşi conflictul dintre Sammy şi pitic.

— Păi, nu sunt piraţi, spuse el, scărpinându-şi mustăţile roşcate. Oricine ar fi, vrea ca prezenţa să îi fie observată. Piraţii vin în linişte şi nu atacă un convoi. Încearcă să doboare corăbii solitare.

— Se poate să fie o navă din Batavia care s-a rătăcit, sugeră Larme, atingându-şi amuleta de forma unei jumătăţi de chip, care îi atârna la gât.

— Se poate, spuse Crauwels, trecându-şi o mână prin păr, cu braţul încordat.

„Crauwels e, în mod evident, genul care se admiră foarte tare pe sine şi îşi doreşte ca şi ceilalți să facă la fel”, gândi Arent.

— Ține flota sub observație, continuă Crauwels. Doar tu, Isaack. Nu vreau să umble vorba şi să se sperie echipajul. S-ar putea să nu fie nimic, dar, dacă se schimbă ceva la noapte, vreau să îmi dai de ştire.

— S-a înțeles, căpitane.

— Şi mâine, la prima oră, pune un observator să stea cu ochii pe corabia asta misterioasă, mai spuse el. Să vedem sub ce pavilion călătoreşte.

— Da, căpitane! încuviință Larme.

Cei patru bărbați se despărțiră, Arent conducându-l pe Sammy înapoi, pe la mijlocul corabiei, înspre prora navei.

După ce se îndepărtară de ceilalți, Sammy îl înghionti pe Arent:

— Ai observat amuleta pe care Larme o poartă în jurul gâtului?

— Am văzut-o în după-amiaza aceasta, răspunse Arent. O bucată de lemn crăpat, atârnată de o sfoară, nu?

— E o jumătate de față, Arent. Jumătatea care se potriveşte cu bucata pe care o strângea Bosey în palmă, la docuri. Marginile se potrivesc.

Sammy nu văzuse decât pe fugă amuleta lui Bosey, însă Arent nu se îndoia de memoria prietenului său. Faptul că nu uita niciodată nimic era un alt talent al lui Sammy. Poate cel mai nefericit dintre toate. Îşi putea aduce aminte fiecare conversație pe care o purtase, fiecare mister pe care îl rezolvase, fiecare masă de prânz şi unde anume o servise.

Arent l-ar fi invidiat, dacă Sammy nu ar fi detestat să fie invidiat de cineva.

Trecutul lui era plin de lucruri tăioase – spusese el mai de mult.

Dacă îşi aducea aminte de durerea prin care trecuse când se rănise într-o țepuşă, în copilărie, o simțea din nou. Nu putea să recupereze nicio amintire fără să nu sângereze. De aceea, nu era de mirare că era cum era: nu se uita niciodată înapoi, alerga tot timpul înainte.

Un țipăt se auzi din spatele lor şi cei doi se întoarseră, văzându-l pe Isaack Larme încercând să tragă o tânără din umbră. Era lată în umeri şi puternică şi mai înaltă decât piticul, care se chinuia să o imobilizeze.

Mârâind, acesta o lovi cu pumnul în stomac, curmându-i rezistența, după care o aruncă la podea, în fața lui Crauwels.

Arent porni cu intenția să o ajute, însă Sammy îl prinse de umăr şi clătină din cap, în semn de avertizare.

— Tu eşti pupila predicatorului, nu-i aşa? spuse Crauwels, surprins. Ce

cauți aici, la ora asta? E periculos.

— Mă numesc Isabel, se răsti aceasta, privindu-l cu ură pe pitic, în timp ce încerca să îşi tragă sufletul.

— Este un nume foarte frumos, dar nu este o explicație, spuse Crauwels, lăsându-se pe vine în fața ei. Ce căutai ascunsă în umbră, Isabel?

— Am ieşit la plimbare şi m-am speriat, oftă ea, ținându-se de stomac. Atâta tot.

— Mai degrabă trăgea cu urechea, mârâi Larme, primind, în schimb, o privire urâtă din partea tinerei.

Crauwels expiră prelung.

— Regulile corabiei sunt gândite pentru a te menține în siguranță şi pentru a ne proteja şi pe noi, spuse căpitanul, zâmbind deschis, dar amenințător. În principal, sunt pentru siguranța *ta*. Conversația pe care ai auzit-o era privată şi trebuie să rămână aşa. Dacă se află ceva, ştiu exact cu cine o să trebuiască să stau de vorbă, m-ai înțeles?

Fata dădu din cap, reuşind cumva să combine acceptarea cu o furie arzătoare.

— Valea, atunci, spuse căpitanul. Şi să nu te mai prind că bântui pe punte!

Aruncând o privire reținută înspre teugă, Isabel se ridică în picioare şi se îndreptă către compartimentul de sub puntea mijlocie.

În beznă, o siluetă se îndepărtă, nevăzută.

21

Cel de-al optulea felinar dispăru la câteva ore după răsărit.

Temându-se de un atac iminent, Isaack Larme îl chemase pe căpitanul Crauwels, care ordonase tuturor marinarilor să ocupe pozițiile de luptă. Semnale fuseseră trimise şi celorlalte nave din flotă, pentru ca acestea să se pregătească şi ele, în timp ce Johannes Wyck sculase echipajul din hamace, brutalizându-i şi azvârlindu-i pe marinari în sus, pe scări, exact aşa cum erau îmbrăcați.

Pe când ancorele erau ridicate şi velele desfăcute, pentru începerea manevrelor, din gurile tunurilor erau îndepărtate gogoloaiele de cânepă, iar de sub roțile lor erau scoase penele de lemn. Marinarii rostogoleau zeci de butoaie de-a lungul corabiei, turnând conținuturile în tunuri şi încărcându-le.

Inutili în toată acea vânzoleală, pasagerii de pe puntea inferioară se strânseseră unii în alții, aşteptând prima salvă a tunurilor. În cabine, Sara o luă în brațe pe Lia, care tremura, şoptindu-i vorbe de încurajare, iar Creesjie îi îmbrățişa pe Marcus şi pe Osbert, liniştindu-i cu cântece.

Predicatorul şi Isabel se rugau împreună, în timp ce Arent privea de pe puntea superioară. Nu era genul care să întoarcă spatele inamicului, oricât de mare ar fi fost acesta.

Guvernatorul general Haan se trezise devreme, aşa cum îi era obiceiul, după care lucrase la masa de scris, dând ordine şambelanului Vos, ca în fiecare zi. Doar tremurul subtil al mâinii sale vădea că anumite lucruri nu erau în regulă.

Cât încă fusese întuneric, *Saardam* se tensionase asemenea unei pisici. Timp de două ore, cu toții se pregătiseră pentru ce era mai rău, frica transformându-se în confuzie, apoi în plictis. Apoi veniseră zorile, întunericul lăsând locul unei lumini cenuşii, pe urmă dispărând cu totul.

Cățărat pe greement, observatorul îşi ținea mâna streaşină deasupra ochilor şi privea înspre fiecare punct cardinal al busolei.

— Nu e nicio corabie acolo, strigă acesta către Crauwels şi ofițerul secund. A dispărut, căpitane.

22

Bătaia din uşă o trezi pe Sara, care înşfăcă pumnalul. Aţipise în scaun la masa de scris, cu ochii fixaţi pe hublou, aşteptând ca leprosul să îşi facă din nou apariţia. Era în cămaşă de noapte, cu părul său roşcat desfăcut, cârlionţii căzându-i peste umeri. Pe nas şi obraji i se vedeau pistruii.

Lia dormea în patul ei, respirând cu un fluierat uşor.

Bătaia se auzi din nou.

— Intră, spuse Sara.

Ţinând în mână o ceaşcă de ceai de fructe, Dorothea păşi în odaie, privind dezaprobator în jur.

— În această dimineaţă, se aud zgomote ciudate din cabina vicontesei Dalvhain, spuse Dorothea, lăsând ceaiul în faţa Sarei.

Fructe roşii şi mov pluteau la suprafaţa licorii. Era ceaiul preferat al familiei, aşa că Sara îi ceruse Dorotheei să pregătească o cantitate mare pentru călătorie.

— Ciudate? spuse Sara, luptând cu încetineala gândului.

În general, Dorothea începea conversaţia cu o bârfă, dar rareori la asemenea ore matinale. În mod normal, nici diavolul nu ar fi trezit-o din pat la acea oră. În Batavia era atât de cald, încât nu puteai să faci nimic în timpul zilei, de aceea banchetele şi balurile erau găzduite la miezul nopţii, pentru nobilimea asudată a oraşului. În ultimii treisprezece ani se culcase şi se trezise târziu, fiind de părere că răsăritul trebuia îndurat doar de către cei mai nefericiţi dintre oameni.

Din păcate, predicatorul hotărâse să ţină slujba foarte devreme pe corabie, ca să nu fie perturbat de înjurăturile marinarilor.

— Mai degrabă ceva ca un râcâit, explică Dorothea. A durat câteva secunde, după care s-a oprit, după care a început din nou. Nu mi-am dat seama ce era, dar mi s-a părut cunoscut…

Glasul Dorotheei se stinse.

Sara sorbi puţin din ceaiul dulce. Era unul dintre numeroasele lucruri cărora avea să le ducă dorul în Franţa.

— Ai reuşit să dormi? o întrebă pe Dorothea.

— Destul, răspunse aceasta, evident îngrijorată de zgomotul ciudat. Şi dumneata?

Ochii Sarei erau injectaţi, cu cearcăne întunecate dedesubt. Părea că nu

dormise deloc, şi nici nu ştia cum să facă să reuşească.

— Un pic, răspunse ea, privind hubloul.

— Să o trezesc pe Lia? întrebă Dorothea, privind-o pe domnişoara care dormea.

— Mai las-o un pic, avem timp până când începe slujba, răspunse Sara, privindu-şi fiica tandru, după care se ridică. Ai reuşit să întrebi pasagerii despre acel cuvânt ciudat, „Laxagarr”?

Dorothea deschise un sertar, alegând hainele stăpânei sale.

Sara era sigură că îşi făcea de lucru astfel pentru a-şi ascunde dezaprobarea. Ştia că Dorothea avea păreri foarte tranşante despre ce avea şi ce nu avea voie o doamnă să facă. Lista de „aşa nu” era foarte lungă, iar cea cu „aşa da” era corespunzător de scurtă.

Se gândea probabil că era de neconceput pentru o femeie de rangul Sarei să se joace de-a vânătorul de recompense, deşi Sara tot avea să îşi facă moftul, aşa cum făcea întotdeauna. Şi, ca întotdeauna, soţul ei avea să se sature şi să pună capăt. Într-un mod violent, probabil.

Sara se cutremură, imaginându-şi ziua în care urma să se întâmple asta. Dorothea avea dreptate. Dacă lucrurile continuau aşa, soţul ei avea să o pedepsească, dar cum să se oprească, atunci când viaţa Liei era încă în pericol?

— Am întrebat pe toată lumea, dar nimeni nu cunoaşte cuvântul, îi răspunse Dorothea. Poate că pe unii pasageri nu am apucat să îi întreb, aşa că am să o fac în timpul gimnasticii de dinaintea prânzului.

— Îţi mulţumesc.

Sara termină de băut ceaiul, iar Dorothea o ajută să se îmbrace. Lia se trezi la scurt timp după aceea, însă toaleta ei dura doar jumătate din timpul solicitat de cea a mamei sale. Pielea fetei era palidă şi imaculată, neavând nevoie de pudră, iar peria trecea prin părul ei negru precum un crap prin apă.

Când totul fu gata, cele trei femei păşiră în aerul umed al dimineţii. Era momentul acela ciudat al zilei, când soarele şi stelele treceau unele pe lângă altele, din direcţii opuse. Cele patru lovituri de clopot care anunţau zorile încă nu răsunaseră, iar *Saardam* încă nu ridicase ancora. Oceanul era calm şi sticlos.

Având în vedere ora, puntea era surprinzător de aglomerată.

Predicatorul anunţase că urma să ţină liturghia sub catargul principal, puţin înainte ca nava să pornească iar la drum. Făcuse cumva şi primise o

dispensă specială pentru ca pasagerii de pe puntea inferioară să poată participa, iar aceştia veniseră în număr mare.

Căpitanul Crauwels şi ofiţerii săi vorbeau, pe tonuri joase şi îngrijorate, despre lumina misterioasă a nopţii trecute.

— Felinarul aparţinea unui galion Indiaman, l-aş recunoaşte oriunde, spuse Isaack Larme.

— Atunci cum de a dispărut atât de repede? întrebă van Schooten. A dispărut cu câteva ore înainte de zori. Nici măcar un galion Indiaman fără încărcătură nu poate dispărea sub linia orizontului atât de repede. Nu era urmă de vânt. E o corabie-fantomă, vă spun!

Când Sara şi Lia se apropiară, ofiţerii tăcură şi se dădură într-o parte, permiţându-le celor două să se alăture guvernatorului general şi şambelanului Vos, care se aflau în fruntea adunării strânse pentru ceremonia religioasă. Ca şi la Amsterdam, nobilimea stătea mai aproape de predicator, sperând să îi prindă privirea atotcuprinzătoare şi, prin ea, să simtă ochii Domnului îndreptaţi asupra lor.

Dorothea rămase în spate, cu ceilalţi servitori.

Sara îngenunche lângă soţul ei, care nu o băgă în seamă. Ca de obicei, se simţea neliniştită în preajma lui.

Înălţându-şi capul, o văzu pe Creesjie de cealaltă parte a lui, împreună cu Marcus şi Osbert, care se fâţâiau, nerăbdători ca întotdeauna, sub privirile fetei mardijker, Isabel, care zâmbea palid.

Dincolo de catargul principal, în jur de douăzeci de marinari se plimbau de colo colo, interesaţi şi ei de începerea slujbei. Sara nu se aştepta să vadă vreun marinar acolo. Auzise cât de murdar era limbajul lor şi observase ce priviri hulpave aveau atunci când o femeie trecea pe lângă ei. Dacă Dumnezeu le vorbea, vocea Lui era minusculă pe lângă insinuările lor, mustind de patimă şi păcate.

— În această dimineaţă, aducem slavă pentru norocul pe care îl avem, începu Sander Kers, cu o voce tunătoare. Pentru că, la bordul acestei nave, suntem martori nemijlociţi la gloria Domnului. Prieteni, priviţi pentru o clipă velele, duşumelele şi oceanul de dedesubt. Navigaţia nu ţine de greemente şi coordonate; e divinitatea însăşi, o sută de binecuvântări care ne demonstrează că Dumnezeu este de partea noastră. Tot meşteşugul acesta ar fi imposibil, dacă Dumnezeu nu ar permite-o. Vântul este respiraţia Sa, iar valurile – mâinile Sale. Nu vă îndoiţi, El ne ghidează peste acest ocean.

Sara îşi simţi inima plutind. La prima vedere, predicatorul i se păruse un

bătrân fragil, gata să înceapă o predică prăfuită. Dar când se adresa mulțumii în numele Domnului, părea complet schimbat. Spatele lui cocoşat se îndreptase, iar degetul său tăia aerul cu energie, convingător şi determinat.

— Care dintre voi, nenorociților, a furat mânerul de la roata cabestanului?!

Predica se frânse, lovindu-se de figura furioasă a lui Johannes Wyck. Sara nu îl văzuse pe bărbat până atunci, dar Arent i-l descrisese destul de bine. Avea o adâncitură în capul său chel şi un ochi acoperit cu o fâşie de piele, înconjurată de o țesătură de cicatrice. Burdihanul încadrat de umeri lați trona peste nişte picioare crăcănate, de parcă abia puteau suporta greutatea matahalei.

Tropăia prin mulțimea puturoasă de marinari, adunată în spatele catargului principal ca să îl audă pe predicator, luând pe fiecare de umeri, pentru a-l privi în față.

— Patru mânere când s-au convocat pozițiile de luptă, trei în dimineața asta! urla el. E proprietatea corabiei, aşa că să-mi spuneți cine a furat mânerul! Spuneți-mi acum!

Pe chipul marinarilor se citea frica şi surprinderea.

— Cabestanul ne ajută să ridicăm ancora, nu-i aşa? Dacă nu găsim mânerul, o să aleg câte zece dintre voi în fiecare zi, şi o să vă pun să ridicați ancora cu mâinile goale.

Marinarii murmurau consternați, dar niciunul nu îndrăznea să îşi arate prea gălăgios neplăcerea.

— Spuneți-mi acum sau…

Se opri în mijlocul amenințării, privind înmărmurit ceremonia religioasă.

Sara încercă să îl vadă mai bine, însă Wyck se îndepărta deja. În cele din urmă, sesizând privirea ei insistentă, i-o întoarse. Era o căutătură murdară, plină de amenințări. O salută zeflemitor, cu buzele arcuite într-un rânjet ciudat.

Predicatorul tuşi, redobândind atenția enoriaşilor.

— După cum spuneam, nu ar trebui să acuzăm, căci judecata e treaba Domnului, continuă el, parcă nesesizând ironia situației. Slujiți-L cu compasiune. Cu iertare, căci în iubirea Lui se află salvarea! Căci, aşa cum lemnul bătut în piroane ține această corabie deasupra apei, tot aşa şi legăturile fraterne ne protejează împotriva încercărilor ce au să vină.

Cu aceste cuvinte, încheie predica, dar slujba urma să continue. Sara se

cutremură. Simțise o amenințare ciudată în acel pasaj final. Şi ceilalți o simțiseră, întrucât se priveau neliniştiți.

Predicatorul se rugă timp de încă o oră, până când vocea lui se stinse.

Ceremonia religioasă se dizolvă ca bucățile de grăsime într-o tocană. Sara voia să îi vorbească predicatorului, dar acesta fu imediat acostat de către Reynier van Schooten, care îl trase deoparte.

— Trebuie să vorbim între patru ochi, îi spuse acesta cu voce scăzută.

— Desigur, desigur, spuse predicatorul. Ce se întâmplă, fiule?

Van Schooten privi în jur iscoditor. Ochii săi trecură peste Sara, de parcă nu s-ar fi aflat acolo, şi se opriră asupra căpitanului gărzii, Drecht.

— Am putea vorbi la mine în cabină?

— Trebuie să spovedesc pasagerii şi echipajul. După ce mă achit de îndatoriri, voi veni la dumneavoastră.

— De spovedanie am *şi* eu nevoie.

— Pentru ce păcat?

Acesta se apropie şi mai mult, şoptindu-i răspunsul. Îngrijorarea apăru pe fața predicatorului.

— Cum se face că nu ați ştiut de una ca asta? întrebă acesta.

— Veniți, vă rog. Cât de repede puteți.

Înainte ca Sander să îl mai poată întreba ceva, acesta dispăru.

Isabel apăru din mulțime şi îi înmână bastonul. Îşi şterse fruntea de transpirație cu mâneca robei jerpelite. Era roşu la față şi rămăsese fără suflu, de parcă predica îl secătuise de puteri.

— O slujbă minunată, părinte, spuse Sara, salutându-l cu o mişcare a capului.

Soțul ei şi Vos se îndreptau înspre cabina principală, conversând cu capetele aplecate.

— Nu a fost suficientă, replică Sander, vizibil nemulțumit de sine. Sunt multe suflete la bordul acestei corăbii care trebuie salvate, şi mi-e teamă că va fi nevoie de cuvinte mai aspre.

Sara îi aruncă Dorotheei o privire cu înțeles, şi servitoarea îi luă imediat pe Marcus şi Osbert şi îi duse pe dunetă, să privească scroafele.

Atunci când nu îi mai putea auzi nimeni, Sara îl întrebă direct:

— Cunoaşteți ceva despre diavoli?

Sander îi aruncă o privire speriată Isabelei, care îşi strânse mâinile în jurul genții de piele.

— Despre ce anume vorbeşti? întrebă acesta.

— Un lepros a blestemat corabia aceasta în Batavia, susținând că stăpânul său ne va nenoroci pe toți. Acelaşi lepros a apărut în hubloul meu noaptea trecută. Credem că e legat de simbolul care era desenat ieri pe velă. Simbolul a apărut pentru prima oară în Provincii acum treizeci de ani, şi măcelul l-a urmat oriunde şi-a marcat prezența. E un vestitor al apariției unui demon, numit Bătrânul Tom.

— Nu, nu, nu ştiu nimic despre aşa ceva, spuse Sander dând din mână, de parcă Sara era o pată pe care încerca să o îndepărteze.

Sara nu îşi amintea când văzuse ultima oară un mincinos atât de lipsit de talent.

— Vă rog, domnule predicator, interveni Creesjie. Soțul meu s-a luptat cu această creatură şi a murit la datorie. Acum, cred că diavolul a venit după familia mea.

Chipul predicatorului se lumină a înțelegere. Făcu un pas dureros înspre Creesjie.

— Cine a fost soțul dumitale?

— Pieter Fletcher.

Sander îşi duse mâna la gură, şi îl podidi plânsul. Clipi, încercând să îşi oprească lacrimile, îşi înălță privirile, apoi le coborî asupra Isabelei.

— Nu ți-am spus că vom fi recompensați pentru credința noastră? spuse el, cu bucurie. Nu ți-am spus că misiunea noastră este divină?

Creesjie îl privi iscoditor.

— L-ați cunoscut pe soțul meu, domnule predicator?

— Da, am fost odată foarte buni prieteni. El e motivul pentru care mă aflu pe această corabie.

Sander deveni, dintr-odată, agitat, privind în jur, parcă ferindu-se de un pericol.

— Am putea vorbi undeva între patru ochi? Am multe să vă spun, dar nu o pot face de față cu lumea.

— Eu trebuie să iau micul dejun cu soțul meu, spuse Sara scrâşnind din dinți. Dacă nu voi fi acolo, îl va trimite pe căpitanul gărzii să mă aducă. Dacă îi spuneți lui Creesjie…

— Nu fac nimic fără tine, îi spuse Creesjie, agățându-se de umărul ei.

Sara o privi pe prietena ei. Era moartă de frică.

— Prea bine, spuse Sara, ezitând. Dar trebuie să fie foarte scurt.

Apoi Sara o căută pe Dorothea:

— Te rog, trimite-i mesaj lui Arent Hayes…

— Nu! țipă predicatorul.

Se înroşi, ruşinat de această ieşire, după care îşi coborî vocea folosind un ton conspirativ:

— Aici se întâmplă nişte lucruri pe care nu le înțelegeți cu totul. Dați-mi voie să vă explic, după care puteți decide dacă doriți să îi dați informații şi locotenentului Hayes.

23

— Cum l-ați cunoscut pe soțul meu? îl întrebă Creesjie pe predicator, închizând uşa în spatele lor. Ați spus că i-ați fost un bun prieten.

Doar Dorothea rămăsese pe punte cu băieții, în timp ce femeile, Lia şi predicatorul se retrăseseră în cabina lui Creesjie, identică în dimensiuni cu cea a Sarei, însă fără harpa enormă din colț, ceea ce o făcea să pară mai spațioasă. O carpetă confortabilă fusese întinsă peste duşumea, iar pretutindeni erau împrăştiate jucării de lemn. Câteva picturi atârnau pe perete, printre care portretul celui de-al doilea soț al lui Creesjie, Pieter. Stătea în picioare printre dulăii săi, în fața minunatei lor case din Amsterdam. În afară de îmbrăcămintea lui splendidă, semăna leit cu băieții săi, care îi moşteniseră urechile proeminente, ochii năzdrăvani şi zâmbetul nehotărât, ce sugera o posibilă problemă la orizont.

Ceva în legătură cu acel tablou o deranja pe Sara, dar nu îşi putea da seama despre ce era vorba. Poate că avea de-a face cu destinele contrastante ale celor doi vânători de vrăjitoare, cel din tablou şi cel care privea acum tabloul. Robele lui Sander erau la doar câteva cusături depărtare de a deveni zdrențe, iar membrele sale bătrâne şi firave erau strâmbe. Tot ceea ce făcea părea să îi cauzeze durere.

— Domnule predicator! spuse Creesjie, atrăgându-i atenția.

— O, da, spuse acesta, luându-şi privirea de la tablou, cu o expresie tristă. Iertați-mă, dar nu l-am mai văzut pe prietenul meu de foarte mult timp. Văzându-l din nou, chiar şi aşa… m-a făcut să îmi aduc aminte.

— De ce anume? întrebă Lia, care era la fel de nerăbdătoare ca şi tatăl ei când venea vorba de emoții.

— Pieter mi-a fost învățăcel pentru o vreme, spuse predicatorul, deşi recunosc că era mult mai priceput decât mine.

Scutură din cap, nefiind în stare să îşi ia ochii de la tablou.

— A fost un bărbat măreț, adăugă el. Un erou.

Creesjie îşi turnă nişte vin, cu mâna tremurândă.

Nu vorbise prea mult despre Pieter, dar Sarei îi era limpede cât de mult se iubiseră cei doi. Creesjie se născuse într-o familie de fermieri prosperi, care avea nevoie de fii pentru câmp, nu de fiice care să stea în jurul vetrei. Părinții o măritaseră de tânără, după care uitaseră de ea. Primul ei soț fusese o bestie, dar pe măsură ce frumusețea ei înflorise şi ea începuse să îi

înțeleagă puterea, își dăduse seama că nu trebuie să sufere.

Fugise la Rotterdam, unde devenise curtezană.

Oficial, îl cunoscuse pe Pieter la un bal. Neoficial, îl întâlnise la bordel, cei doi îndrăgostindu-se din prima. Din acel sol ciudat înflorise o viață neobișnuită. Sara nu îl cunoscuse niciodată, dar din ce auzise, Pieter fusese un suflet generos şi binedispus, care cheltuia şi râdea fără oprelişte, cu totul devotat distrugerii răului oriunde ar fi apărut.

Sander suspină, trecându-şi o mână gri şi plină de riduri peste fața sa la fel de gri.

— Datorită admirației față de soțul dumneavoastră mă aflu aici, spuse el, în vreme ce Creesjie lua înghițituri mari de vin, ca să se calmeze. Acum doi ani, mi-a trimis o scrisoare în care îmi cerea ajutorul. Mi-a spus că era vânat de un demon pe nume Bătrânul Tom, cu care se luptase de-a lungul şi de-a latul Provinciilor. Mi-a spus că fuge în Batavia şi mi-a trimis bani pentru a-mi putea cumpăra bilet pe o corabie într-acolo, ca să îi fiu alături. Împreună, credea că am fi putut să sfârşim cu acel diavol.

Creesjie lăsă cana cu vin deoparte, uşor nedumerită.

— Nu aşa s-a întâmplat, spuse ea. Diavolul ne-a găsit, da. Dar noi am fugit la Lille. Şi asta se întâmpla acum patru ani, nu acum doi ani. Soțul meu era mort de mult atunci când dumneata ai primit scrisoarea.

Sander era perplex.

— Poate că intenționa să călătorească în Batavia după aceea, dar…

— Nici nu a auzit vreodată de Batavia, îl contrazise Creesjie. Niciunul dintre noi nu auzise de aşa ceva. Singurul motiv pentru care mă aflu aici este pentru că Jan Haan m-a chemat în Batavia, după ce a aflat de moartea soțului meu.

Fața bătrână a predicatorului se zbârci. Gândurile acestuia pluteau peste ape necartografiate.

— Dar a trimis după mine, repetă el, încăpățânat.

— Sunteți sigur în legătură cu detaliile? întrebă Sara.

— Firește, pufni el, enervat de întrebare. Am citit scrisoarea de o sută de ori.

O privi pe Isabel:

— Adu-mi, te rog, scrisoarea, draga mea. E la mine în cufăr.

Aceasta se îndreptă înspre uşă.

— Te rog să laşi aici incunabulul, adăugă el. Vom avea nevoie de el.

Ea îl privi nesigură, primind înapoi o privire încruntată şi mustrătoare.

Înfricoşată, fata ridică geanta de piele deasupra capului şi o puse, cu mare grijă, pe masa de scris a lui Creesjie.

După o clipă, dispăru.

— După ce am primit scrisoarea lui Pieter, mi-am cumpărat un loc pe o navă care se îndrepta înspre Batavia, continuă Sander, şchiopătând înspre masa de scris. Însă atunci când am ajuns, am aflat că domnița Jens era deja văduvă. Am crezut că se petrecuse în Batavia şi am încercat atunci să vă văd, însă deja eraţi mutată în fort. Gărzile nu au fost prea binevoitoare şi m-au gonit. Nu mi-au permis nici să las un mesaj, aşa că am fondat o mică biserică şi am cerut congregației să-mi aducă ştiri despre întâmplările infernale din oraş. Investigațiile mele ajunseseră într-un impas, atunci când un tâmplar a venit la mine în biserică, pentru spovedanie. Mi-a spus că auzise o şoaptă în beznă, ce îşi spunea Bătrânul Tom şi făcuse o înțelegere cu acesta, primind bogății în schimbul unor mici favoruri. Tâmplarul voia să afle dacă Dumnezeu l-ar putea ierta.

Cuvintele predicatorului erau atât de îngreunate de reflecție, încât Sara se minuna că nu se înecase cu ele.

— Pe tâmplar îl chema cumva Bosey? întrebă ea.

— Ceva asemănător, spuse acesta vag, fluturându-şi mâna. Era olog.

— Era Bosey, confirmă Sara. Avea lepră atunci când l-ați cunoscut?

— Nu, dar *aşa ceva* cu siguranță a fost cauzat de către Bătrânul Tom. Ochii bătrânului străluceau sălbatic.

— Cei care fac târguri cu acesta îi devin sclavi. Dacă se opun voinței sale, încep să putrezească şi nu îşi revin decât dacă îi ascultă poruncile. Se foloseşte de aceste creaturi blestemate ca de mesageri. Ei sunt soldații săi.

Lia se fâțâi agitată.

— Mamă, sâsâi ea. Nu putem întârzia la micul dejun, tata are să…

— Şi ți-a spus Bosey ce favoruri anume a trebuit să facă? întrerupse Sara, făcându-i semn Liei să înceteze.

— Se pare că Bătrânul Tom plănuia să călătorească la bordul *Saardam,* dar, înainte de asta, corabia trebuia pregătită.

— În ce fel? întrebă Creesjie.

— Nu a spus. Mi-a spus doar că Bătrânul Tom plănuia să se înfrupte dintr-o suferință atât de mare, încât l-ar fi hrănit timp de ani de zile, deşi tâmplarul nu ştia mai mult de atât.

Desfăcând geanta, scoase cu grijă incunabulul din învelitoarea sa din piele de oaie.

— O carte de demonologie, spuse Creesjie, uimită.

— Ce înseamnă carte de demonologie? întrebă Lia, apropiindu-se.

— O taxonomie a diavolilor, răspunse Sander, ştergând cu mâneca praful de pe copertă. O listă a ierarhiilor, a metodelor prin care demonii corup şi a mijloacelor prin care putem scăpa de ei. E cea mai puternică armă a unui vânător de vrăjitoare. Fiecare membru al ordinului meu are propria copie.

— Am auzit că regele James a alcătuit un tom în acelaşi scop, spuse Lia, privind peste umărul osos al lui Sander, speriată.

Sara zâmbea. Chiar şi terifiată, fiica ei nu putea să reziste cunoaşterii.

— Incomplet şi speculativ, spuse Sander, batjocoritor. Concluziile acelui tom sunt preluate din auzite.

Îşi trecu drăgăstos degetul peste cotorul cărții.

— Membrii ordinului din care fac eu parte se întâlnesc regulat pentru a împărtăşi ceea ce au mai descoperit în timpul investigațiilor pe care le fac, iar noi trecem informația în tomurile noastre. Fiecare carte de demonologie pune laolaltă înțelepciunea tuturor vânătorilor de vrăjitoare, obținută într-o viață de om, petrecută investigând răul. Doar Biblia poate rivaliza cu înțelepciunea strânsă aici.

Sander întoarse paginile de pergament ale cărții sale cu degete tremurânde. Fiecare pagină era plină de desene complicate, încadrate de caligrafie latină, frumos ornată. După ce găsi pagina pe care o căuta, se dădu la o parte, ca să o vadă şi restul.

Femeile făcură un pas în spate. Lia se îngrețoşă, în vreme ce Creesjie făcu instinctiv în aer semnul crucii. Până şi Sara îşi mută privirea.

Desenul era oribil.

Arăta un bătrân gol, cu aripi de liliac, călare pe un lup care avea cap de liliac. Lupul ținea la pământ un băiețel, iar bătrânul îl mângâia pe obraz cu una dintre ghearele sale. Erau înconjurați de un cerc de leproşi, cu capetele acoperite de glugi.

— *Acela* e Bătrânul Tom? întrebă Sara, tremurând dezgustată.

— Da, răspunse Sander.

— Dacă arătarea aceasta se află la bordul *Saardam,* am şti, spuse Creesjie, nevenindu-i să creadă.

— Aceasta este una dintre multele forme ale diavolului, dar nu cea pe care o foloseşte acum, spuse Sander. Bătrânul Tom a urcat la bordul *Saardam* arătând ca unul dintre noi.

— Vrei să spui că…

— Are chipul unui pasager. Cel pe care îl posedă.
Se lăsă o tăcere înmărmurită.
— Cine este acesta? întrebă Sara până la urmă.
Predicatorul scutură din cap.
— Asta încerc să îmi dau seama.

24

Se auzi o bătaie în uşă. Isabel se întoarse cu scrisoarea şi i-o înmână lui Sander. Acesta i-o dădu imediat lui Creesjie, care privea prin hublou, pierdută în gânduri. Capul Sarei era aplecat, concentrându-se asupra imaginii Bătrânului Tom.

Creesjie despături scrisoarea cu grijă, parcă temându-se să nu se taie în ceva ascuțit.

O citi şi se crispă.

— E sigiliul soțului meu, dar scrisul nu îi aparține, spuse ea abrupt. Nu Pieter a scris această chemare.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sander Kers.

— Că ai fost ademenit aici, zise Sara şi închise cartea cu zgomot. Ceva a dorit să fii în Batavia, Sander. Acelaşi ceva te-a ademenit şi la bordul *Saardam.* Îți poți explica de ce?

Picioarele lui cedară la şocul revelației, iar Isabel se grăbi să îl prindă.

— Sunt ultimul dintre ei, spuse el, trecându-şi mâna peste față.

— Care ei?

— Ultimul din ordinul vânătorilor de vrăjitoare. După moartea lui Pieter, au început… au fost accidente şi crime. Unii dintre ei au dispărut, dar… acum am rămas ultimul. M-am ascuns timp de ani de zile. Mi-am schimbat numele şi mi-am abandonat vocația ca să devin predicator.

— Dacă te ascundeai, cum de te-a găsit scrisoarea? se întrebă Creesjie.

— Ordinul meu călătorea des, aşa că trimiteam toate mesajele către biserica din Axel. Ştiam că putem trece pe acolo o dată la câteva luni pentru a vedea dacă am primit ceva. Acolo am găsit scrisoarea de la Pieter, dar numai cei din ordinul meu ar fi ştiut să o trimită acolo.

— Soțul meu a fost torturat înainte să moară, spuse Creesjie, îndurerată. E posibil să fi divulgat numele bisericii.

— Atunci sunt vânat de către Bătrânul Tom, spuse Sander şi o privi pe Isabel cu ochii înflăcărați. Demonul a făcut un calcul greşit şi s-a pus singur în calea judecății lui Dumnezeu.

— Mai întâi trebuie să îl găseşti, murmură Sara, descumpănită de zelul său. Dacă Bătrânul Tom posedă pe cineva de la bord, oricine, în noi de ce ai încredere?

Sander o privi.

— Dumneata nu eşti importantă, spuse acesta sec. Bătrânul Tom e mândru. Îi posedă doar pe cei puternici, sau pe cei cu mare putere fizică. Cei care dețin destulă influență pentru a-l duce acolo unde îşi doreşte să ajungă, iar influența lor sporeşte cu cât îi controlează mai mult. Bătrânul Tom emană ranchiună şi moarte peste tot, întocmai cum umbra ne urmăreşte de-a lungul punții. Am auzit poveşti despre dumneata, Sara. Soțul dumitale te bate, nu-i aşa?

Sara roşi. Sander continuă nemilos.

— Bătrânul Tom nu i-ar fi permis să continue aşa ceva. Domnița Jens e şi ea absolvită de suspiciune, datorită soțului ei. Era cel mai de seamă expert în ceea ce îl priveşte pe Bătrânul Tom, şi nici pe ea nu ar fi putut să o prostească.

— Nu cumva Bătrânul Tom o fi posedat-o pe Creesjie, după ce Pieter a fost omorât? întrebă Lia, care se aşezase pe pat.

Creesjie îi aruncă o privire şi Lia îi răspunse cu o ridicare din umeri.

— Nu cred că eşti un diavol, dar *cineva* trebuia să pună întrebarea, spuse ea serioasă.

— Numai un suflet care se tocmeşte cu Bătrânul Tom poate fi posedat de către acesta, şi nu o văd făcând asta, pentru că nu pare să dețină o astfel de putere, spuse Sander. Acelaşi raționament o absolvă şi pe Isabel, care era o cerşetoare înainte să o iau ucenică în ordinul meu.

— Şi tu, Sander Kers? întrebă Sara. De ce ar trebui să ne încredem în tine?

Se aşteptase ca bătrânul să se înfurie, dar acesta râse binedispus.

— Întrebare demnă de un vânător de vrăjitoare, spuse el. Dacă eu aş fi Bătrânul Tom, nu aş da în vileag tot ceea ce am divulgat şi, până la urmă – trase de robele sale zdrențuite –, vânătoarea de vrăjitoare oferă prea puține recompense. A trebuit să cerşesc de la congregația noastră pentru a ne cumpăra locurile pe corabie.

Lia se fâțâia.

— Mamă, trebuie să plecăm, o să întârziem la micul dejun.

— Mai putem sta câteva minute, spuse Sara. Dacă nu ştii pe cine posedă Bătrânul Tom, de ce ai reacționat atât de vehement atunci când am sugerat să ni se alăture Arent? E foarte puternic fizic, recunosc, dar e un servitor. Oricum, până acum l-am găsit onorabil, curajos şi bun la suflet.

Îndârjirea cu care îl apăra o făcu pe Creesjie să îi arunce Sarei o privire cu subînțeles. Chiar şi Sara fu surprinsă de propriile cuvinte. Se ştiau doar

de o zi. Se cunoscuseră deasupra unui trup cuprins de flăcări. Era nepotul iubitor al celui mai groaznic om pe care îl ştia ea. Ce-i drept, în afară de loialitatea lui pentru Samuel Pipps, talentul de a cânta un cântec pe care ea îl iubea din copilărie şi refuzul de a primi plată pentru că o ajutase la docuri, nu ştia mare lucru despre el.

— Nu trebuie să te laşi păcălită de purtarea lui Arent, spuse Sander, certând-o. Demonii se deghizează în tot soiul de forme. Am văzut asta de multe ori. Ştiu să se facă atrăgători pentru ceilalți, pentru a-i urma binevoitori înspre damnare.

Îşi pişcă nasul.

— Nu ştiu dacă Arent este demonul, dar ştiu că ar putea fi, mai zise el. Oricare dintre pasagerii bogați sau dintre ofițerii superiori ai echipajului ar putea fi posedat. Orice suflet care cade la învoială cu Bătrânul Tom îl poate adăposti. Acum treizeci de ani, în Provincii, Pieter l-a urmărit din nobil în nobil, şi era constant uimit de lucrurile mărunte pentru care acceptaseră să îşi vândă sufletele. Arent Hayes este un soldat faimos, cu o viață trăită în vărsare de sânge. Prin Samuel Pipps, are acces la orice rege, din orice regat. Nu poate fi dat la o parte ca suspect.

— Şi cum crezi că te-am putea ajuta noi, trei ființe lipsite de putere, nedemne de atenția Bătrânului Tom? întrebă Creesjie, ironic.

— Trebuie să descoperim identitatea demonului.

— Cum?

— Punând întrebări. Diavolul este o creatură capricioasă, răutăcioasă şi ranchiunoasă, dornică să răspândească suferința oriunde merge. Chiar şi atunci când stă ascuns, nu îşi poate masca adevărata natură prea mult timp. Dacă va fi presat, diavolul se va arăta.

— Şi după aceea?

— Îl voi ucide, spuse Isabel.

Sander continuă modest:

— Odată ce Bătrânul Tom posedă un trup, nu renunță la acesta, nici măcar când trupul moare. Luați-l exemplu pe Bosey, dacă vă îndoiți. Pentru a salva sufletul, trebuie să ucidem trupul, după care să îndeplinim ritualul de izgonire descris în cartea de demonologie. Bătrânul Tom va fi trimis înapoi în iad, până când un alt nesăbuit va alege să îl cheme din nou.

Sander frunzări tomul, după care o invită pe Sara lângă el.

Pagina era împărțită într-un triptic de tragedii: prima parte arăta un sat plin cu mame care plângeau deasupra unor pătuțuri goale, în timp ce

leproşii le purtau bebeluşii în pădure, acolo unde îi aştepta Bătrânul Tom. În următoarea imagine era un râu în flăcări. Iar în final, imaginea unor bărbaţi care lucrau câmpuri pe care recoltele se transformaseră în şerpi.

— Închide-o, închide-o! ceru Creesjie dezgustată, întorcându-şi capul într-o parte.

Sara o ignoră.

— După ce mesagerul Bătrânului Tom anunţă prezenţa acestuia – aşa cum s-a întâmplat cu vela –, urmează trei minuni necurate şi fiecare îi poartă pecetea. De fiecare dată sunt altele, dar au menirea să ne convingă de puterea acestuia.

— Asemenea tufişului în flăcări ce a apărut în faţa lui Moise, spuse Isabel.

— După ce minunile necurate încep, atunci vom auzi vocea Bătrânului Tom oferindu-ne cele mai tainice dorinţe ale inimii, în schimbul unei fapte oribile.

Întoarse pagina.

Satul era ars şi plin de cadavre, stivuite unele peste altele. Sătenii se atacau cu sape şi furci şi incendiau casele cu torţe. Leproşii îi încercuiau, ţinându-se de mână, privind mulţumiţi măcelul. Iar în spatele acestora pândea demonul, cu limba scoasă.

— După cea de-a treia minune diavolească, cei care nu au făcut o înţelegere cu Bătrânul Tom vor fi măcelăriţi de cei care au bătut palma cu el, spuse Sander. Iar cei care vor supravieţui vor fi trimişi să semene sămânţa răutăţii sale altundeva. Asta ne aşteaptă pe *Saardam,* dacă nu acţionăm.

Sara întinse mâna ca să atingă imaginea. Fără să vrea, imaginaţia sa îi adăugase pe cei dragi printre morţii din desen. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Şi când vor începe aceste miracole necurate? întrebă ea, ştergându-şi lacrimile.

— Nu sunt sigur, spuse Sander. De aceea nu ne putem permite să pierdem timpul. Bătrânul Tom se află la bord, şi cu cât mai mult timp va petrece nedescoperit, cu atât mai aproape suntem de dezastru.

25

— Spune-mi!

Jan Haan lovi cu pumnul în masă aşa de tare, de îi zăngăni farfuria.

— Unchiule… protestă Arent.

— Spune-o, ceru Jan, râzând. Spune că am greşit.

Aşezată lângă ea, Sara simți că Lia se apleacă să îşi privească tatăl. Nedumerirea i se citea pe chip. Ca de obicei, se adunaseră pentru a servi micul dejun, fiind singura masă a zilei pe care o luau împreună. În majoritatea dimineților, ea şi Lia făceau conversație, în timp ce soțul ei mânca în linişte, grăbindu-se să termine cât de repede îi permiteau aparențele, pentru a se putea elibera de prezența lor.

Dar acea dimineață era diferită. Ele erau cele pierdute în gânduri; încă încercau să desluşească tâlcul vorbelor lui Sander Kers. În schimb, el era foarte binedispus.

În comparație cu salonul în care luau masa în fort, mirosind a piatră şi praf, acum mâncau în cabina principală, unde soarele pătrundea prin geamurile cu zăbrele. Oceanul era turcoaz, iar urma lăsată de corabie forma o coadă înspumată în direcția Bataviei – sau cel puțin aşa îşi imagina Sara.

Motivul pentru care soțul său era atât de binedispus era Arent. Acesta stătea de cealaltă parte a mesei, ocupând spațiul a două persoane de mărime obişnuită.

Nefamiliar cu eticheta familiei, începuse imediat să facă glume cu soțul ei, vorbindu-i într-un fel în care nimeni nu avusese curajul să o facă până atunci. Soțul ei era de obicei o prezență distantă şi formală la micul dejun, dar acum răspundea gălăgios la amintirile pe care le depănau despre Frizia, unde crescuseră amândoi. Spunea poveşti despre luptele din războiul de independență împotriva spaniolilor, apoi despre cum ajunsese negustor, şi mai apoi guvernator general al Bataviei.

În compania lui Arent, se transformase.

— Cum altfel ai fi rezolvat disputa? insistă soțul ei. Haide, Arent. Eşti cunoscut drept un bărbat onorabil. Iar bunicul tău te credea mai mult decât isteț. Ce ai fi făcut?

— Nu vreau…

— Bărbate, interveni Sara, grijulie.

— Fii fără frică, *Arent,* spuse acesta către nepot, Sarei aruncându-i în

schimb o privire iritată. E doar o conversație prietenească, şi te întreb direct.

— Sângele nu e cea mai bună metodă de a rezolva o dispută, spuse Arent, încet. Fiecare om are dreptul să mănânce ceea ce creşte şi să fie plătit cum se cuvine atunci când îşi târguieşte marfa. Nu înțeleg de ce Compania nu a respectat asta.

Guvernatorul general mai luă o gură de vin. După cum promisese, nu părea ofensat. Dimpotrivă, părea contemplativ.

— Dar tu ai ucis de fel, spuse acesta. Nu ai urmat ordine care ți-au cerut să ucizi?

— Da, oameni care înaintau sub steaguri de luptă, răspunse Arent, evident incomodat. Care intenționau să mă ucidă.

— Pe care ai fost plătit să îi ucizi. Asta e treabă de mercenar, nu-i aşa? Bani şi contract.

— Da.

— Acei oameni de pe insulele Banda nu au respectat contractul, spuse soțul ei, aplecându-se peste masă şi împreunându-şi mâinile. L-am plătit să cultive şi să livreze nucşoară. Atunci când a sosit corabia ca să colecteze marfa, ne-au omorât doi oameni şi au alungat nava.

Pe buzele Sarei se formă o obiecție, care nu luă însă calea aerului. Învățase să nu îşi arate indignarea. Soțul ei pomenea de insulele Banda deseori în conversații. Îi forța pe oameni să fie de acord cu ceea ce făcuse, oricât de oribil fusese. Nu ştia de ce, dar soțul ei părea să se bucure când oamenii cedau şi îi dădeau dreptate.

— Asta pentru că acel contract era nedrept, îi respinse Arent argumentul. Erau prost plătiți şi se temeau pentru viitorul lor din cauza acelor obligații. Oamenii tăi au încercat să le ia recolta cu forța.

Guvernatorul general ridică din umeri.

— Au semnat acelaşi contract pe care l-am semnat şi eu. Cunoşteau termenii înțelegerii.

— Ai fi putut să le oferi un preț corect, îndrăzni Sara, îngrozită de cutezanța ei.

— Insulele Banda sunt o gaură tristă, spuse soțul ei disprețuitor. La ce să le folosească bogăția, dacă o vântură cumpărând mărgele de la englezi? Nu au artă, nu au cultură sau spirit de dezbatere. Sunt tot aşa cum erau când Dumnezeu ne-a scos din lut.

Dădu din cap trist, concentrat pe Arent, de parcă acesta adusese argumentul.

— Ar trebui să îi lăsăm aşa? Compania nu aduce doar bogăție, ci şi civilizație. E o lumină în beznă. Societatea e construită pe bază de contract, pe promisiuni pe care ni le facem unii altora şi pe banii pe care îi plătim. Există şi contracte proaste, desigur. Dar şi acestea trebuie onorate şi înțelese. Eu asta am făcut; e ceea ce a făcut şi bunicul tău. Oamenii de pe insulele Banda au sfidat cerneala cu sânge, şi eu nu am putut lăsa aşa ceva să treacă nepedepsit. Dacă aş fi făcut-o, alte triburi ar fi luat exemplul. Contractul – cuvântul Companiei – nu ar mai fi însemnat nimic, iar viitorul acesteia ar fi fost în pericol.

— Ai exterminat o insulă întreagă, spuse Arent, incapabil să înțeleagă răceala unchiului său.

— Bărbați, femei şi copii, până la ultimul, aşa e! admise el, subliniind fiecare cuvânt şi lovind cu pumnul în masă. Un măcel, pentru ca un altul să nu mai existe. Şi nici nu a mai existat.

Arent îl privea fix.

Conversația reveni la tăcerea obişnuită, iar Sara îşi întoarse atenția la farfurie. Primise peşte sărat şi brânză, cu nişte pâine şi un pic de vin. Ura gustul băuturii, preferând sucul de jambu{17} care se servea în Batavia.

Jan scutură din cap, privind-o pe Sara.

— Ai dreptate, nevastă, spuse acesta binevoitor. E un subiect prea murdar pentru o întrunire atât de veselă, dar rareori am ocazia să stau de vorbă cu cineva a cărui opinie o prețuiesc. Îşi înclină capul. Nepoate, îmi cer scuze şi îți mulțumesc.

Sara se înecă. Soțul ei nu îşi cerea scuze. Nu lăuda. Nu făcea complimente şi nu renunța.

Pe sub masă, femeia strânse mâna fetei. Locotenentul Hayes primea exact afecțiunea pe care Lia o aşteptase de la tatăl său toată viața.

— Cum decurge investigația? întrebă guvernatorul general, desfăcând o bucată de carne de pui de pe un os. Ai aflat ce demon bântuie nava?

— Încă nu, recunoscu Arent, privind-o instinctiv pe Sara. Cunoaştem că numele leprosului a fost Bosey şi că a făcut parte din echipajul *Saardam* înainte ca limba să îi fie tăiată de şeful echipajului, Johannes Wyck. Ştim că a avut de-a face cu Bătrânul Tom, care i-a oferit bogății nenumărate în schimbul unui favor periculos. Sammy crede că, dacă reuşim să ne dăm seama de ce a murit, vom putea să desluşim şi restul.

— Nu confunda monstrul acesta cu unul dintre inamicii voştri obişnuiți, îl avertiză soțul ei, privind către o franzelă care tocmai era adusă la masă şi

către cuțitul enorm de lângă ea. Atunci când a atacat Provinciile, a folosit dorințele oamenilor împotriva lor. Oricine care ținuse vreodată ranchiună sau poftea la ceva ce avea aproapele său, oricine care se crezuse nedreptățit sau ignorat – genul acesta de oameni reprezintă prada sa, ceea ce face ca această corabie să fie un adevărat festin.

Mesteca din carnea de pui în timp ce vorbea.

— Crede-mă, Arent, creatura aceasta este mult mai subtilă şi mai vicleană decât orice ai înfruntat tu până acum.

Sara schimbă o privire circumspectă cu Lia. *„Să fi fost acestea cuvintele Bătrânului Tom? Se joacă oare creatura cu noi?”*

— Atunci trebuie să te mai rog o dată să îl eliberezi pe Sammy din celulă, spuse Arent, pe când un bol cu fructe din Batavia îi era pus în față. Nu sunt capabil să depăşesc această ameninţare de unul singur.

Unchiul său înghiți.

— Nu am chef să reiau cearta de ieri, îl avertiză acesta. Cunoşti opinia mea.

Neliniştea se aşternu din acel moment peste micul dejun, care se îndrepta spre final. Arent încuviință şovăitor să vină şi a doua zi, iar guvernatorul general se retrase în cabina sa, nemulțumit de felul în care se despărțiseră.

De cum părăsi încăperea guvernatorul general, Sara se duse de cealaltă parte a mesei pentru a-i vorbi lui Arent, care fixa scaunul unchiului său cu privirea, ca pe o ghicitoare imposibil de descifrat.

— Chiar nu i-a păsat, spuse Arent atunci când ea ajunse în partea lui de masă. I-a măcelărit pe acei oameni, şi crede că a procedat corect.

Sara şi Lia schimbară o privire. Niciunul dintre cunoscuții lor nu ar fi fost surprinşi de cruzimea guvernatorului general.

— Soțul meu nu a fost niciodată deranjat de probleme de conştiință, spuse Sara.

— Era, pe când eu eram copil, spuse Arent, pierdut în amintiri. Era omul cel mai bun la suflet din viața mea. De când e aşa?

— Din prima zi în care l-am întâlnit, acum cincisprezece ani, spuse Sara.

— Atunci ceva s-a schimbat în el, spuse Arent, distant. Nu e bărbatul de care eu îmi aduc aminte din copilărie.

26

Arent, Sara şi Lia trecură împreună prin compartimentul de sub puntea mijlocie, ieşind în soare. Căldura se simţea ca o pătură umedă, iar cerul albastru se întindea în toate direcţiile. *Saardam* avansa cu o viteză bună, constantă, împinsă de vântul care îi umfla parcă de plăcere pânzele.

Drecht, căpitanul gărzii, îşi aliniase muşchetarii la mijlocul corabiei şi le înmâna armele din cutii umplute cu paie. După cum înţelegea Sara, intenţiona să facă zilnic instrucţie cu ei – mai mult pentru a-i menţine ocupaţi decât pentru a-i menţine pregătiţi. Plictisul în spaţiile mici ale navei era precum o scânteie care putea da foc la tot.

— Ce s-a întâmplat aseară? întrebă Lia. Nimeni nu ne-a spus nimic.

— A apărut o altă corabie, spuse Arent, gândindu-se încă la unchiul său. După care a dispărut înainte de zori.

— Bătrânul Tom? întrebă Lia.

— Nimeni nu ştie. Era prea departe pentru a vedea pavilionul sub care naviga.

— Ar trebui să fie Bătrânul Tom, murmură fata, cu fruntea marcată de gânduri. Vântul a bătut dinspre sud noaptea trecută, iar un galion Indiaman, încărcat total, cântăreşte…

— Lia! o avertiză mama ei.

— Voiam să spun că nu ar fi avut cum să navigheze sub linia orizontului în aşa scurt timp, spuse Lia, ruşinată.

Arent le privi pe cele două, văzând stingherеala, dar nu spuse nimic, din politeţe. Sara încerca să nu lase temerile materne să îi treacă peste chip. Genul acesta de comentarii murmurate, care trădau isteţimea ce se ascundea în profunzime, îl făcuseră pe soţul ei să o întemniţeze pe Lia în fort. De mai multe ori, fetiţă fiind, Lia fusese acuzată de vrăjitorie, ceea ce ar fi putut cu uşurinţă păta bunul nume al familiei, dacă învinuirea era lăsată să prindă cheag.

Sara se folosi de oportunitate pentru a schimba subiectul.

— I-ai spus lui Pipps ceea ce ai descoperit?

— Ceea ce noi am descoperit, o corectă Arent. Are nişte întrebări la care vrea să răspundem.

— Noi? spuse Sara, surprinsă.

Arent se fâstâci.

— Îmi cer scuze, m-am gândit că ai fi vrut… zise el şi se opri, nesigur.

— Chiar vreau, spuse ea repede, atingându-l pe umăr, pentru a-l linişti. Desigur că vreau. Doar că nu sunt obişnuită…

Ochii ei verzi inspectară faţa bărbatului, căutând să înţeleagă dacă acesta spunea adevărul. Apoi explică:

— De multă vreme nu mi s-a mai încredinţat altă sarcină decât să fac conversaţie.

— Nu mă descurc singur, spuse Arent, incapabil să o privească în ochi. Nu ştiu cum să procedez, iar tu te pricepi să pui întrebările potrivite. Aş dori să mă ajuţi, dacă eşti de acord.

— Majoritatea bărbaţilor ar spune că nu este treaba unei femei.

Arent desluşi reproşul din glasul ei.

— Tatăl meu gândea astfel, recunoscu Arent. M-a învăţat că femeile sunt creaturi firave, lăsate înadins aşa de către Dumnezeu, pentru ca bărbaţii să îşi poată demonstra virtutea, protejându-le. Suna destul de bine. După aceea am plecat la război şi am văzut bărbaţi cerşind milă, şi femei atacându-i cu sapa pe călăreţii care încercau să le ia pământurile.

Apoi tonul său se înăspri:

— Cel puternic e puternic, iar cel slab e slab, şi nu contează dacă porţi pantaloni sau fustă atunci când faci parte din a doua categorie. Viaţa te va zdrobi.

Cuvintele lui căzură asupra Sarei ca primele raze de soare asupra unei plante, după o iarnă foarte lungă. Îşi îndreptă spatele. Îşi ridică bărbia. Ochii îi străluceau, iar pielea prinsese culoare. De atât de multe ori, în fort, se trezise simţindu-se goală pe dinăuntru, de parcă îşi lăsase sufletul în pat. În asemenea zile, bântuia coridoarele la nesfârşit, uitându-se prin camere şi pe ferestre, râvnind cu disperare la lumea de după zidurile închisorii sale.

De obicei, găsea o modalitate prin care se putea strecura pe lângă gărzile fortului pentru a ajunge în oraş, acceptând inevitabila bătaie pe care soţul ei avea să i-o aplice când se întorcea acasă, la lăsarea întunericului. Dar acum, stând de vorbă cu Arent, simţea opusul golului. Simţea că e atâta viaţă în ea, încât stătea să îi ţâşnească prin încheieturi.

— Cum pot ajuta? întrebă ea.

— În mai multe feluri. Trebuie să aflăm mai multe despre Bosey. De unde era, din ce familie se trăgea, prietenii lui şi ce anume i-a cerut Bătrânul Tom. Sammy îl tratează ca pe o victimă.

— Am să stau de vorbă cu ofiţerii superiori la cină, spuse Sara. Limbile

lor se vor desfereca odată cu vinul. Ar mai fi ceva?

— Sammy vrea să înțelegem de ce toți oamenii care au legătură cu Bătrânul Tom se află pe corabie, începând cu unchiul meu. Ştii de ce anume a ales să călătorească pe *Saardam,* şi nu pe o altă corabie?

— Îl apreciază foarte mult pe căpitanul Crauwels, răspunse Sara, aranjându-şi boneta, pe care o mişca vântul. I-a spus lui Reynier van Schooten că are ceva marfă la bord. A mers să o verifice de cum ne-am urcat pe navă.

— Năzbâtia?

— Altceva. Ceva mai mare.

— L-am auzit pe căpitanul Crauwels bombănind în legătură cu asta. Nu avem destulă mâncare la bord din cauza spațiului ocupat. Ştii ce anume ar putea fi?

— Nu, dar o să încerc să aflu. Tu ce o să faci?

— O să caut să aflu dacă Bosey avea prieteni aici, care ne-ar putea spune ce pact a făcut şi cu cine anume l-a făcut. După care trebuie să găsesc o modalitate de a-l convinge pe Johannes Wyck să îmi spună ce înseamnă „Laxagarr".

— Ai putea să încerci să îl mituieşti, am o grămadă de bijuterii de care mă pot despărți.

Îi zâmbi conspirativ, iar el izbucni în râs.

— O să-i spun, fără îndoială. Poți veni pe puntea superioară după cină, diseară?

Tuşi, dându-şi seama de implicațiile cererii sale.

— Ca să împărtăşim ceea ce am aflat, vreau să spun.

— Am înțeles, spuse ea. O să fiu acolo.

Sara dădu din cap, iar Arent plecă, aproape fugind din cauza stânjenelii.

— Nu îmi pare a fi diavol, spuse Lia, privindu-l cum se ghemuia pe sub arcadă şi dispărea pe scări în jos, spre puntea inferioară.

— Nici mie, recunoscu Sara.

— Chiar îmi place.

— Da, spuse Sara. Şi mie.

— Crezi că ar trebui să îi spunem despre planul nostru de a…

— Nu, se răsti mama ei, apoi urmă mai cu blândețe. Nu, asta ne priveşte doar pe noi. Pe noi şi pe Creesjie.

Ascuțimea din tonul Sarei se ridică între ele, asemenea unui lanț muntos.

— Îmi pare rău, dragostea mea, spuse ea, lăsându-şi capul pe umărul

Liei. Nu ar fi trebuit să țip la tine.

— Nu, asta e treaba tatii.

— Nu pentru mult timp, zise Sara, zâmbind trist, apoi zâmbetul îi dispăru de pe față. Ai tot ce trebuie pentru planul nostru?

— Da. Nu e nimic complicat.

— Pentru cineva ca tine, completă Sara, mângâind părul întunecat al fiicei sale cu o mână ciudat de rece în aerul umed. Începem la noapte.

Urcară mai sus, către puntea superioară, acolo unde Eggert, muşchetarul care păzea cabinele pasagerilor, îşi făcea de lucru cu cojile scalpului său. Nu le observă pe Sara şi pe Lia decât în ultima clipă, şi aproape că îşi scăpă lancea din mână. Se fâstâci neîndemânatic, încercând şi să le salute, şi să țină lancea ca lumea, dar aproape că se înfipse în vârful ei.

Le auziră pe Creesjie şi Dorothea discutând pe puntea de la pupă. Înțelegându-se doar din priviri, urcară scările şi îşi găsiră prietenele cu spatele la cotețele pentru animale. Creesjie avea un inel de croşetat în poală şi un parasol deasupra capului, în timp ce Dorothea cosea una dintre jachetele lui Osbert.

— Poate să fie Arent demonul nostru? întreba Creesjie, pe când cele două îşi făceau apariția.

— Dacă e, este un maestru în arta disimulării, spuse Sara. Unde sunt băieții?

— Vos le arată cala pentru mărfuri, spuse Creesjie, folosind acel ton care era mereu disprețuitor când venea vorba despre şambelan.

— Vos? Îi place pe băieți?

— Nu cred, dar încearcă să mă impresioneze. Oricum, ei îşi doreau să meargă, şi e comic să îl vezi cum le dă ordine, parcă ar fi câini.

— Cred că tata e demonul, decise Lia, care purtase cu siguranță conversația de mai devreme la ea în minte.

— Tatăl tău? spuse Creesjie, a cărei surprindere ținu preț de o clipă, timp în care cântări posibilitatea.

— Nu e tatăl tău, le întrerupse Dorothea pe un ton înțelept, în timp ce îşi sugea degetul mare, pentru că şi-l înțepase cu acul. Am trăit mult timp cu răutatea lui. E numai şi numai a sa. Crede-mă.

— Arent a spus că s-a schimbat, zise Sara, căzută pe gânduri. Ți-l aminteşti să fi fost altfel, Dorothea?

— Altfel?

— Mai blând.

— Băiatul plecase deja la război când am fost eu angajată, spuse Dorothea, referindu-se la mercenar. Dacă a avut vreodată blândețe într-însul, a dispărut odată cu Arent.

— De ce zici că tata nu e demonul? întrebă Lia, supărată. Predicatorul a spus că Bătrânul Tom e răuvoitor şi că nu poate să o ascundă.

— Adevărul e că ar putea fi oricine, spuse Sara, privind apa. Sau nimeni. Sander Kers s-ar putea să mintă. Dacă eu aş fi Bătrânul Tom, aş fi destul de viclean să arăt cu degetul în altă direcție. Sau poate că totul e o înşelăciune, ce serveşte unui rău mai mare.

Saardam se reflecta peste suprafața oceanului, ca ocupată de marinari-fantomă şi de fantoma Sarei. Din acel unghi, nava era frumoasă, roşul şi verdele vopselei părând proaspete ca în prima zi. Mai mult, reflectarea făcea ca *Saardam* cea cu lemnăria şi vopseaua sa scorojită să pară o iluzie, corabia-fantomă.

— Eu mă încred în incunabulul său, spuse Creesjie, care se sprijini tandru pe Sara. Soțul meu avea unul asemănător. Şi, dacă Sander minte, de ce ne-ar fi arătat scrisoarea care l-a ademenit aici? Ar fi ştiut că aş fi descoperit înşelăciunea.

— Nu minte, spuse Dorothea ferm. Minciunile vin doar în două feluri: ori prea gogonate, ori prea răsuflate. El a vorbit cu fermitate. Era sincer. În plus, e predicator.

Pentru ea cel puțin, aceasta era singura dovadă de care era nevoie.

— Sau aşa susține, murmură Sara.

— Acum chiar că vorbeşti asemenea lui Pipps, râse Lia. Tot timpul vorbeşte aşa în poveştile lui.

Creesjie atinse umărul Sarei.

— Ce vrei să facem?

Sara se întoarse către prietenele sale, care o priveau cu nerăbdare, dornice să ajute. „Sunt ca nişte lumânări gata să fie aprinse”, realiză ea. Dumnezeule, chiar era entuziasmată. Trăia acum viața la care doar visase, viața care îi fusese refuzată pentru că era femeie. Un fior de teamă îi străbătu şira spinării. Se gândi că Bătrânul Tom nu ar fi avut multe de făcut ca să o adauge în catastiful său: dacă el i-ar fi putut promite o asemenea viață, ea ar fi plătit aproape orice.

— S-ar putea să fie periculos, le avertiză ea.

— Suntem pe o corabie plină de bărbați răi, pufni Creesjie, privindu-le pe cele trei şi aşteptând confirmarea. Ar fi periculos chiar şi dacă un diavol

nu ar bântui la bord. Dacă nu facem nimic, suntem nenorocite. Acum, Sara, de unde să începem?

27

Sara şi Lia se îndreptară spre cabinele lor, în lumina tristă a lumânării ce licărea la capătul coridorului. Sara ura interiorul întunecat al *Saardam*. Era o întunecime murdară şi groasă, de parcă mii de corpuri jegoase trecuseră pe acolo şi o pătaseră.

Era pe cale să îi spună Liei ce gândea, când tusea hârşâită a misterioasei vicontese Dalvhain se auzi din spatele uşii acesteia.

— Crezi că Dalvhain ar putea fi Bătrânul Tom? speculă Lia.

Sara se uită la cabină cu neîncredere. Dorothea susţinuse că auzise un zgomot ciudat ieşind de acolo în acea dimineaţă, şi de două zile nimeni nu o văzuse pe vicontesă. Se părea că suferă de o maladie debilitantă, dar nu se găsea nimeni la bord care să ştie despre ce anume era vorba. Cuprinsă de curiozitate, Creesjie încercase să îl interogheze pe căpitanul Crauwels în timpul cinei, dar simpla menţionare a numelui vicontesei înăbuşise conversaţia. Auzind numărul cabinei, ceilalţi ofiţeri îşi cuprinseseră amuletele şi făcuseră grimase, susţinând că aceasta era blestemată. Două persoane muriseră deja înăuntrul ei, spunea povestea. Se puteau auzi paşi pe duşumea chiar şi atunci când cabina era goală. Fiecare corabie avea o cameră asemănătoare, mai spuneau aceştia. Era locul în care cineva căzuse sau se arsese groaznic; sau în care un servitor înnebunise şi tăiase gâtul stăpânului său şi aşa mai departe.

Singura soluţie era să îi acopere intrarea cu scânduri şi să nu mai pătrundă nimeni înăuntru, să lase răul să zacă acolo, asemenea unui dulău care doarme în scaunul preferat.

Sara bătu impulsiv în uşă.

— Doamnă vicontesă Dalvhain? Mă numesc Sara Wessel, mă pricep la leacuri. Mă întrebam dacă e ceva ce…

— Nu! răspunse o voce bătrână şi şubredă. Şi v-aş ruga să nu mă mai deranjaţi.

Sara schimbă o privire surprinsă cu Lia, după care se retraseră din faţa uşii.

— Idei? o întrebă pe fiică-sa.

— Sander Kers o spovedeşte în fiecare noapte. Poate că el ne-ar putea spune mai multe.

— O să vorbesc cu el, spuse Sara.

După ce se despărțiră, Lia intră în cabina ei. În schimb, mama ei nu îndrăznea să deschisă uşa propriei cabine. Mâna Sarei rămase o clipă deasupra zăvorului. Amintirea îngrozitoare a leprosului era încă proaspătă în mintea ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse, trăgând zăvorul şi intrând.

Soarele se scurgea prin hublou, revelând praful din aer. Se îndreptă către hublou cu gândul să privească afară, însă masa de scris îi stătea în cale. Ridicându-şi faldurile grele ale rochiei, se cățără cu greu pe aceasta, după care îşi trecu capul prin hublou, căutând o dovadă pentru ceea ce văzuse.

Scânduri vopsite în verde se curbau înspre cabina soțului ei, care se afla chiar dedesubt, ieşind din coca navei asemenea coconului unei molii. De sus, auzi trei femei sporovăind. Acestea îşi strigau copiii şi se întrebau cum era în cabine şi cine reuşise să dea cu ochii de Sara Wessel sau de guvernatorul general după ce urcaseră la bord.

„Sara Wessel este o jivină sălbatică, susținea una dintre femei. Un chin pentru sărmanul ei soț.”

„Sărmanul soț!”, aruncă o alta, disprețuitor – ea auzise altceva de la una dintre servitoarele din fort, şi anume că bărbatul avea o fire feroce şi, când îl apucau dracii, o bătea pe Sara de-a lungul şi de-a latul coridoarelor, ca pe un câine. De câteva ori fusese aproape să o omoare în bătaie.

„Aşa fac soții, spunea cea de-a treia. De ce să îți pese de soția unui bogătan? Majoritatea oamenilor îndură încă şi mai multe, trăiesc sub acoperişuri stricate, mănâncă mâncare mucegăită.”

Sara era pe cale să îşi piardă cumpătul, când observă urma murdară a unei mâini chiar sub hubloul ei.

Aplecându-se şi mai mult, văzu o alta chiar sub prima, după care alta şi alta.

Inspectând urmele mai îndeaproape, îşi dădu seama că lemnul nu fusese acoperit cu murdărie, ci cu cenuşă. Coca era pârlită, ca şi cum mâinile leprosului ar fi fost în flăcări. În blănile de lemn se vedeau găuri, de parcă îşi înfipsese degetele în ele, în timp ce se cățărase.

Ochii ei urmară semnele până pe acoperişul cabinei soțului ei, unde se făceau nevăzute într-o parte.

Bănuia că leprosul ieşise din ocean şi se cățărase pe cocă, până la hubloul ei.

28

Gândurile îl purtau în continuare pe Arent către discuția de la micul dejun, în vreme ce cobora scara spre bezna umedă a punții inferioare. Timp de ani de zile, unchiul său îl crescuse cu toată blândețea de care fusese în stare. Îl învățase cum să vâneze, să călărească, şi chiar cum să se tocmească. Avea un temperament irascibil, era adevărat, dar se calma repede şi rareori ridicase mâna să îl lovească.

Bărbatul pe care îl ştia el nu ar fi fost în stare să ucidă o insulă plină cu oameni şi apoi să se laude că făcuse un bine, de fapt. Arent văzuse măceluri cât timp mersese la război. Îi cunoştea pe cei care le săvârşiseră, ce îi posedase şi ce anume deveniseră. Era o otravă a sufletului, care îi mânca pe dinăuntru. Dar unchiul său nu putea fi aşa. Unchiul său înțelept şi blând. Bărbatul care îl învățase despre Carol cel Mare, cel la care fugea atunci când bunicul său era prea sever sau prea crud.

Hamace goale se legănau uşor, în tandem cu tangajul navei. Pantofi, ace sau ațe, haine rupte, ulcele şi jucării de lemn zăceau aruncate pe podea. Cei mai mulți pasageri erau pe punte pentru gimnastica de dimineață. În absența lor, două balerine de jucărie de mărimea unui deget, cu fuste de lemn, se învârteau pe podea. Erau nişte creații impresionante, perfect echilibrate şi încă se învârteau, în ciuda faptului că fuseseră abandonate acolo de Marcus şi Osbert.

Marcus avea o aşchie în deget, iar fratele lui încerca să i-o scoată, neîndemânatic.

Cel mic se smiorcăia şi era aproape de a izbucni în lacrimi, în timp ce fratele său îi cerea să tacă, dacă voia ca Vos să nu descopere locul în care se ascunseseră.

Văzându-i pe băieți în dreptul unor lăzi, Arent îi chemă. Osbert se apropie cu veselie, în vreme ce Marcus tropăi tot drumul, ținându-se de degetul rănit. Asemănarea dintre cei doi era remarcabilă – se gândi Arent. Părul de culoarea nisipului cădea peste urechile mari şi rotunde, iar ochii le erau la fel de albaştri ca oceanul.

— Arată-mi mâna, ceru Arent, îngenunchind pentru a vedea mai bine aşchia din degetul lui Marcus.

Palpă cu grijă, şi tresări deodată cu băiatul, simpatizând cu durerea lui.

— Cred că putem salva degetul, spuse Arent, deschis. Trebuie să fii

puternic pentru un minut. Crezi că poți face asta?

Băiatul încuviință, iar fratele lui se aplecă, pentru a putea vedea mai bine operația înfiorătoare.

Cu grijă, Arent strânse aşchia între degetele sale groase, forțând-o să iasă de sub piele. Partea cu adevărat grea era aceea de a-şi controla propria putere, pentru a nu îl răni pe băiat. Aşchia ieşi în câteva secunde, iar Arent i-o înmână lui Marcus pe post de trofeu.

— Am crezut că o să curgă sânge, se plânse Osbert, supărat.

— Dacă va trebui să scot o aşchie din mâna ta, o să mă asigur că o să curgă sânge, îl amenință Arent.

Gemu în timp ce se ridica anevoie, luptând cu durerea din încheieturi. Apoi arătă spre balerinele de lemn care încă se învârteau pe podea:

— Sunt jucăriile voastre? Sunt nişte lucruri ingenioase.

— Da, Lia le-a făcut… răspunse Marcus, făcându-l pe fratele său să îl lovească uşor în coaste, cu intenția de a-l opri. Dar nu avem voie să spunem.

— De ce?

— E secret.

— Atunci păstrați-l, spuse Arent, care avea destule întrebări fără răspuns şi nu mai dorea altele. Şi cred că mai bine plecați de-aici, băieți. Sunt pe cale să fac ceva prostesc, şi s-ar putea să devină primejdios, înainte să pot rezolva lucrurile.

Fețele băieților se luminară imediat, la gândul unei mari aventuri, însă expresia sumbră de pe fața lui Arent Hayes fu destul ca să îi facă să se răzgândească.

Aplecându-se de mijloc pentru a trece pe sub tavanul jos, Arent se îndreptă către paravanul de lemn care despărțea puntea în două şi îl dădu la o parte, ajungând în partea navei ocupată de echipaj. Aceasta fusese, la rândul ei, împărțită în două, cu ajutorul unei bucăți de velă, suspendată de o frânghie, muşchetarii stând de o parte, iar marinarii de cealaltă. Sub hamace se întindeau câteva rogojini, pentru a face loc tuturor, iar bagajele lor se aflau în saci suspendați de tavan, ca pânzele de păianjen.

Jumătatea care aparținea muşchetarilor era pustie. Aceştia erau pe puntea principală, alături de Drecht, tăind aerul cu săbiile şi trăgând plumbi înspre orizont. Nici marinari nu erau prea mulți prin preajmă, majoritatea fiind împrăştiați pe diferite punți sau prin ateliere. Cei rămaşi jucau zaruri sau sporovăiau. Alții sforăiau pe rogojini. Cineva încerca să scoată o melodie

dintr-o vioară cu trei corzi.

În momentul în care Arent se apropie, se opriră din ce făceau, holbându-se la el.

Arent ridică glasul şi punga cu bani:

— L-a cunoscut careva pe Bosey? întrebă el. Se poate ca el, sau vreun cunoscut de-al lui, să umble aiurea pe corabia asta deghizat în lepros. Se pare că în Batavia a căzut la învoială cu cineva, pe nume Bătrânul Tom, şi urma să-i facă nişte favoruri.

Arent zornăi punga cu monede şi continuă:

— L-a auzit careva vorbind ceva despre asta? Era careva de aici prieten cu el?

Marinarii îl priveau cu buzele ferecate. Focul din bucătărie pocnea şi sfârâia. Se auzeau paşi bocănind pe puntea de deasupra, şi din tavan cădea praf.

Undeva în depărtare, bătaia unei tobe ținea ritmul.

— Ştie careva de unde era sau cine l-a adus la bordul *Saardam?* continuă Arent, trecându-şi privirea de la o față împietrită la alta. Plătesc bine pentru bârfe.

Unul dintre marinari se ridică în picioare:

— N-avem ce discuta cu soldați violatori de scroafe, ca tine, scuipă acesta.

Ceilalți îşi murmurară acordul.

De la babord, cineva aruncă înspre Arent cu o ulcică, forțându-l să se ferească. O alta îl rată de aproape, spărgându-se de perete.

O mână îl strânse puternic de braț. Arent se întoarse să îl lovească, dar era ofițerul de gardă care păzea magazia cu praf de puşcă, cel cu un singur braț. Aşa cum îl văzuse şi cu o zi înainte, era aplecat de mijloc şi cu picioarele crăcănate – parcă Dumnezeu făcuse un tun să meargă.

Ofițerul înălță ciotul brațului său, implorându-l:

— Haide de aici, înainte să curgă sânge pe duşumele.

Spunând acestea, îl trase pe Arent afară din compartiment. Marinarii înaintau spre el cu pumnii încleştați.

Realiză că era inutil să mai rămână şi îl lăsă pe ofițer să îl conducă de cealaltă parte a paravanului de lemn, care începu să se cutremure sub pumnii cu care îl izbeau acum marinarii, în timp ce încă îi aruncau insulte.

— Eşti un ticălos naiv, fără îndoială, spuse ofițerul de gardă, pe un ton ce aducea a compliment.

Fără alte vorbe, traversă puntea înspre magazia sa, pe care o descuie cu cheia de la gât.

Zeci de butoaie cu praf de puşcă erau stivuite pe podea, lăsând foarte puțin spațiu liber. Bătrânul gardian pufni dezgustat înspre acestea:

— O sută de bărbați le-au scos de aici atunci când căpitanul a ordonat poziții de luptă, şi acum se aşteaptă să le pun eu singur la loc, zise el, făcând semn cu ciotul brațului înspre rafturile goale. Nimeni nu gândeşte normal pe nava asta!

Rămase tăcut în aşteptare, după care oftă sugestiv, pentru că Arent nu prinsese aluzia.

— Prea multă treabă pentru un bătrân cu un singur braț, mai spuse el pe acelaşi ton.

Arent ridică două butoaie fără efort şi le urcă pe rafturi.

— De asta m-ai târât până aici?

— În parte, spuse ofițerul de gardă, lăsându-se greoi pe scăunel. Dar am văzut ceva ieri-noapte şi m-am gândit că ai vrea să auzi despre asta, mai ales că nava se află în pericol. Nu un lepros sau ceva de genul, aşa că să nu crezi că…

— Spune-mi, zise Arent, punând alte două butoaie la loc.

— Păi, s-a întâmplat după ce clopotul a bătut de două ori, înainte să se dea alarma. M-am dus în cala de mărfuri să mă piş. Tot timpul fac acolo, aproape de baza scării, ştii, că acolo încă mai e puțină lumină. Nu-mi place să fac…

— Domnule ofițer! spuse Arent. Ce anume ai văzut?

— Bine, bine, încercam şi eu să povestesc în amănunt, protestă el. O femeie se furişa pe scări în jos. Latră în umeri şi cu păr cârlionțat. M-a confundat cu altcineva din cauza umbrelor, pentru că s-a avântat pe scări spre mine, spunând: „Era cât pe ce să îi prind!”

Ofițerul îşi muşca interiorul buzei, gânditor.

— M-a speriat un pic, aşa că mi-am băgat morcovul înapoi în sac şi am ieşit la lumină. Atât i-a fost! A zbughit-o ca un iepure care zăreşte vulpea.

„Latră în umeri şi cu păr cârlionțat, reflectă Arent. Pare să semene cu pupila predicatorului, Isabel.” Probabil că venise în cala pentru mărfuri după ce Larme o prinsese trăgând cu urechea la conversația cu căpitanul, în noaptea precedentă. În mod limpede, avea un talent de a-şi face apariția exact acolo unde nu trebuia.

— O să întreb, spuse Arent, pe când împingea câteva butoaie de-a lungul

rafturilor, pentru a face loc. Mulțumesc, domnule ofițer.

Ofițerul încuviință, fericit că lăsase problema în grija altcuiva.

Arent simți o înțepătură în spate, pe când se întindea să prindă alt butoi în brațe. Dar îl ridică de la podea fără efort.

— Ăsta e gol.

— Aruncă-l acolo, spuse ofițerul, arătând către un colț în care mai zăceau trei butoaie. Se pare că unul dintre băieți s-a panicat şi a încărcat tunul înainte să vină ordinul.

Chicoti, adăugând:

— Probabil că s-a trezit odată cu zorile ca să arunce praful de puşcă în ocean, înainte ca cineva să îşi poată da seama. Biciul îl păştea dacă îl prindeau.

Arent aruncă butoiul, în vreme ce ofițerul îşi puse picioarele goale pe lada ce conținea Năzbâtia, făcând două zaruri să salte în aer.

— Ştii ce e în ladă? întrebă ofițerul. N-am vrut să întreb ieri, cu Vos ăla în încăpere. Mă face să mă gândesc la ceva mort şi dezgropat.

Arent privi lada, după care dădu din cap, ca un cunoscător.

— E doar o cutie, zise el.

— O cutie pe care şambelanul Vos a găsit de cuviință să o verifice de două ori, cu diverse scuze, spuse ofițerul, perspicace. Orice ar fi înăuntru, pesemne că e important. Şi valoros.

Ochii îi sticleau.

— Vrei să spui că nu ai încercat deloc să o deschizi? întrebă Arent.

Vasul se înclina încet, pentru că schimbau cursul.

— E încuiată, şi eu nu mai sunt de multă vreme genul care sparge lacăte, spuse ofițerul, scărpinându-şi ciotul.

Arent ridică din umeri.

— Nu întrebi pe cine trebuie. Nimeni nu mi-a spus ce e înăuntru, şi nici eu nu am întrebat. Dar îți spun atât: guvernatorul general a considerat-o ceva destul de important, ca să îl cheme pe Sammy Pipps de la Amsterdam atunci când a fost furată.

— Şi nu eşti curios să afli ce e înăuntru?

— Curiozitatea e meseria lui Sammy, răspunse Arent. Până ieri, eu doar luam la pumni lucrurile care îl făceau curios. Apropo, ai auzit vreodată cuvântul „Laxagarr”?

— Nu.

— Atunci, ştii ce înseamnă când doi marinari împart două jumătăți ale

aceleiaşi amulete? întrebă Arent, aducându-şi aminte de faptul că Sammy observase că jumătatea de la gâtul lui Isaack Larme se potrivea perfect cu cea a lui Bosey.

— O, da, spuse acesta. Înseamnă că sunt căsătoriți.

— Căsătoriți? exclamă Arent, ridicând nedumerit din sprâncene.

— Nu ca pe uscat, ci ca între marinari, spuse ofițerul. Dacă unul moare în timpul călătoriei pe ocean, celălalt îi primeşte plata, prada dobândită şi sacul mortului. Nu înseamnă că… ar împărți un hamac sau ceva de felul ăsta, deşi țin să spun că s-a mai întâmplat.

— Atunci, cei doi au fost foarte apropiați.

— Asta da, încuviință el. Nu faci un asemenea legământ fără să fii sigur: dacă alegi pe cine nu trebuie, rişti să-ți taie gâtul şi să-ți fure banii.

Arent se opri din ceea ce făcea, pentru a-şi şterge sudoarea de pe frunte.

— Dar matale de ce eşti aşa slobod la gură? Restul echipajului mai degrabă mi-ar scuipa în față decât să îmi arunce vreo vorbă.

— Bună întrebare! admise ofițerul, cu un rânjet care dezvălui o gură ştirbă. Se pare că începi să înțelegi cum e viața pe un galion Indiaman. Soldații şi marinarii sunt asemenea flăcării şi fitilului. Aşa a fost de când cu prima navă, şi nu o să se schimbe în călătoria asta. Băieții ăştia te urăsc, Hayes.

Îşi atinse legătura de păr pe care o ținea în jurul gâtului, legată cu o sfoară.

— Eu mi-s bătrân, urmă el. Prea bătrân ca să mi se spună pe cine să urăsc. Vreau să mă întorc acasă la fiicele mele, să mă joc cu nepoții. Vreau să mai trăiesc cât să simt pământul din nou sub tălpi. Dacă vreun ticălos încearcă să scufunde vasul ăsta, atunci eu sunt alături de bărbatul care încearcă să-l oprească, fie el marinar, fie un nenorocit de soldat.

— Atunci, spune-mi, cum îl fac pe Wyck să vorbească? El ştie ce înseamnă „Laxagarr”, şi i-a tăiat limba lui Bosey dintr-un anume motiv.

— Wyck? zise ofițerul şi scoase un sunet cu limba, în timp ce se gândea. În mod ciudat, s-ar putea să te pot ajuta în legătură cu Wyck. Deschide-mi uşa aceea.

Arent o deschise, iar ofițerul de gardă îşi băgă capul prin deschizătură.

— E vreun mus prin preajmă? strigă el, întorcându-şi urechea şi aşteptând un răspuns, deşi nu venea niciunul. Ştiu sigur că e cineva acolo! Tot timpul unul dintre voi, ticăloşi mici ce sunteți, vă ascundeți aici, în beznă, ca să nu vă îndepliniți îndatoririle. Treci încoa’!

Se auziră nişte paşi timizi pe podea. O faţă tânără şi speriată apăru în cadrul uşii.

— Adu-mi-l pe Wyck, îi ordonă ofiţerul. Ar trebui să fie la el în cabină. Spune-i că ofiţerul de gardă are nevoie de el cu treburi urgente.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Arent, în timp ce aşteptau.

Însă ofiţerul dădu din cap, exersând ceea ce avea să-i spună lui Wyck, atunci când acesta urma să sosească. Nu mai aşteptară mult.

— Ce crezi că faci? urlă Wyck de la jumătatea punţii inferioare, paşii lui bocănind peste duşumele. Tu nu mă chemi niciodată! Tu nu…

Wyck năvăli în magazia cu praf de puşcă în culmea furiei, cu pumnii încleştaţi şi cu umerii încordaţi. Atunci când Arent îl înfruntase pe Wyck în noaptea de dinainte, bezna îi ascunsese adevăratul gabarit, dar acum, în lumina punţii inferioare, părea cu adevărat enorm.

Deşi nu era de înălţimea lui Arent, era la fel de lat în umeri, cu braţe şi picioare groase, chel şi rotund la trup. Părea o avalanşă de pietre, în haine marinăreşti, pătate de urină.

Înfricoşându-se, ofiţerul de gardă sări de pe scăunel şi se lipi de peretele din spate, cu mâinile în sus, în semn că se preda. Înainte ca Wyck să ajungă să îi sucească gâtul, Arent trânti uşa în spatele lui.

— Nu el te-a chemat, spuse el. Eu am făcut-o.

Wyck se întoarse, scoţând pumnalul mai repede decât un lup îşi putea dezvălui colţii.

— Nu-i nevoie de aşa ceva, Johannes, îl imploră ofiţerul, care încerca să pună cât mai multă distanţă între el şi şeful de echipaj, înnebunit de furie.

Ochii lui Arent fixară faţa cu urme de vărsat a lui Wyck, apoi pumnalul. Apoi se întoarseră la chipul şefului.

— Ce înseamnă „Laxagarr”? îl întrebă. Şi de ce i-ai tăiat limba lui Bosey?

Wyck clipi, după care îl privi pe ofiţerul de gardă, confuz.

— Pentru asta m-ai trezit?

— Te-am trezit pentru că mi-a venit o idee, spuse ofiţerul.

— Mă faci să pierd vremea.

— Ideea de a te bate cu Arent, iar el să piardă.

Ochii lui Arent se îngustară, surprins.

Ofiţerul se dezlipi de perete şi încercă să îl liniştească pe Wyck, ca pe un taur care o luase razna pe câmp:

— Se ştie cum se câştigă postul de şef de echipaj: cu forţă brută, nu prin

promovare. Am auzit că sunt destui băieți care se gândesc să îți ia gâtul.

Ofițerul de pază își trecu limba peste buze, neliniștit.

— Trebuie să faci o demonstrație de forță, continuă el să își explice ideea. Doboară-l pe Arent în luptă, și cu toții au să-ți dea ascultare. Înțelegi ce vreau să spun.

Ochii lui Wyck licăriră. Era vizibil tentat de propunere.

— Asta e ultima ta călătorie, ai spus-o chiar tu, continuă ofițerul. Familia ta se bazează pe tine, și nu ai destui bani ca să o întreții.

— Dacă mai dai din casă, o să curgă sânge, mârâi Wyck, deși devenea evident că, în interior, balanța începea să se încline într-o altă direcție.

Arent cunoștea efectul pe care mărimea sa îl avea asupra celorlalți, și învățase să își dea seama când cineva era intimidat de ea sau când, din contră, se simțea provocat și aproape ofensat la gândul că un om atât de mare refuza să se sperie de prezența altcuiva. Ochii lui Wyck făceau acum astfel de calcule. Îl tot măsurau, observând că Arent trebuia să stea cocoșat pentru a putea intra în încăpere, și era atât de lat în umeri, că bloca ușa cu totul.

— În schimbul înfrângerii, presupun că vrei să îți răspund la întrebări, spuse Wyck, scărpinându-și urechea cu un deget murdar.

Arent încuviință.

— Și mai ce?

— Nimic altceva, spuse Arent. Plătesc răspunsurile cu umilirea pe care mi-o va aduce înfrângerea.

Wyck își întoarse privirea înspre ofițer:

— Și ție ce îți iese de aici, boșorog lacom?

— Eu o să pariez împotriva lui Arent, râse acesta. Garantez că nimeni altcineva n-are să o mai facă.

Wyck grohăi, șiret.

— Nu se pot organiza bătăi pe corabia asta fără să existe o plângere, spuse el. Altfel ne alegem cu biciuiri. Dă-mi câteva ore și găsesc eu ceva cu care te poți prezenta în fața lui Isaack Larme.

Își scoase o gâlmă de ceară din ureche și îi dădu un bobârnac cu vârful unghiei.

— Dacă vreunul din voi încercați să mă trageți în piept, vă las fără mațe, încheie Wyck.

Apoi ieși tropăind din încăpere și afară se lovi de Dorothea, care căuta disperată pe cineva. După ce îl zări pe Arent, ușurarea i se putu citi pe chip.

— Domnule locotenent Hayes, vă căutam. Stăpâna mea are veşti despre lepros.

29

Atârnat de o frânghie legată de arborele artimon, Crauwels atingea acum cu picioarele acoperişul cabinei guvernatorului general, cu apa oceanului spumegând sub el. Inspectase partea inferioară a cocii, căutând urmele trecerii leprosului.

— Ei bine, căpitane? striga Sara Wessel de sus, de pe dunetă.

— Urmele coboară de la balustradă până la linia apei, urlă acesta, înfigându-şi degetele în găurile lăsate de lepros când escaladase coca navei. Aţi avut dreptate, domniţă. Îmi cer scuze pentru îndoielile pe care le-am avut noaptea trecută.

Sara nu era de obicei răzbunătoare, dar amintirea rânjetului lui Reynier van Schooten încă o deranja. Se întoarse spre acesta.

— Şi dumneavoastră, domnule comerciant-şef? Încă aveţi impresia că leprosul din hublou a fost doar o închipuire de-a mea?

— Nu, mormăi acesta, lovindu-şi glezna.

Era deja beat şi se legăna, iar hainele sale, deşi trase corect pe trup, nu erau în cea mai bună ordine. Cu o noapte în urmă, Creesjie îi spusese că van Schooten era rănit. Sara se întreba din ce cauză.

Hainele de pe el se deşirau pe la cusături.

— Mi-ai acuzat soţia de isterie, van Schooten, spuse guvernatorul general cu asprime, primind o privire ascuţită din partea Sarei, care îşi aducea prea bine aminte că soţul ei fusese de acord atunci cu presupunerile comerciantului-şef. Şi nici măcar nu eşti în stare să te prezinţi treaz. Cred că e timpul să îţi ceri scuze.

Van Schooten se îndreptă înspre Sara, jalnic.

— Îmi cer iertare, domniţă, moşmondi el.

Fiindu-i ruşine că nu simţea milă, Sara privi înspre balustradă, acolo unde Arent îl ajuta pe Crauwels să ajungă pe punte. Căpitanul îşi inspectă imediat hainele frumoase, căutând urme de murdărie şi pete. Pufni atunci când observă că pe cămaşă se întindea un strop de catran, ceea ce îl făcu să regrete profund întâmplarea.

— Scuzele dumneavoastră sunt acceptate, domnule comerciant-şef, spuse Sara. Dar mai tare mă preocupă ce anume intenţionaţi să faceţi de acum înainte.

— Asta nu te interesează, Sara, o întrerupse guvernatorul general,

făcându-i vânt cu unghiile sale ascuțite. Sunt sigur că ai alte îndatoriri de care trebuie să te preocupi.

— Bărbate…

Guvernatorul general îi făcu semn lui Drecht, căpitanul gărzii.

— Escortează-mi nevasta înapoi în cabina ei, ordonă el.

— Haideți, domniță, spuse Drecht, aranjându-şi sabia.

Frustrată, Sara păşi fără tragere de inimă în urma căpitanului gărzii. Se străduise să îi adune pe toți pe punte, pentru a vedea cum anume aveau să reacționeze privind urmele de mâini.

Soțul ei se speriase, pe când Vos aşteptase cuminte lângă cotețele pentru animale, deranjat că fusese chemat de la treburi. Dacă urmele mâinilor îl tulburaseră, nu o arăta. Drecht, care susținuse sus şi tare că nu credea în diavoli, se albise, dar, în rest, nu spusese nimic.

Arent îi dominase pe toți cu statura lui, ascultând ceea ce avea Sara de spus în felul în care un munte ascultă vântul care urlă în jurul versanților săi. Era imposibil de aflat ce anume gândea. Nu se fâțâia, nu umbla de colo colo. Fața lui era la fel de expresivă ca o armură. Presupunea că aşa se întâmpla atunci când lucrai pentru un bărbat care îți putea citi gândurile numai dintr-o fremătare a buzelor.

Drecht se mişca apatic pe scările care duceau spre puntea superioară, şi Sara trebui să se abțină să nu îl împingă. Privi, în schimb, către muşchetarii din garda lui, care, aliniați pe rânduri, despicau aerul cu lamele săbiilor. Era o privelişte ciudată, parcă se luptau cu o armată invizibilă.

— Asta e investigația ta, Arent, se auzi vocea guvernatorului general în spatele ei. Cum crezi că ar trebui procedat?

— Ar trebui să căutăm zdrențele leprosului, răspunse acesta.

— Ai văzut urmele lăsate de mâini, spuse Vos. Leprosul a ieşit din apă, de-a lungul cocii şi până la hublou. E probabil să se fi întors pe acelaşi drum. De aceea nu am putut să îl vedem.

— Se poate, dar Sammy Pipps a sugerat că ar trebui să percheziționăm corabia, iar Sammy nu se înşală prea des.

La baza scărilor, Drecht deschise uşa roşie care dădea înspre cabinele pasagerilor, şi îi făcu semn Sarei, politicos, să o ia înainte.

Ridicându-şi marginea rochiei, aceasta păşi în beznă.

O busculadă izbucni în rândul muşchetarilor, întrerupând orice conversație. Doi dintre ei se luaseră la harță, iar ceilalți formaseră un cerc în jurul lor, fluierând şi vociferând.

— Ăla-i Thyman, mârâi Drecht, făcând deja un pas în direcția lor. Pricinuieşte multe probleme în ultimul timp. Îmi permiteți, domniță?

— Desigur, spuse Sara, fericită să îl vadă că se zoreşte să plece.

Intră în cabina ei şi zăvorî uşa, înainte de a se grăbi înspre hublou. Duneta era chiar deasupra acestuia şi, după cum se aşteptase, putea trage cu urechea la toată discuția bărbaților.

— Domnule căpitan, organizează o percheziție pentru a găsi zdrențele leprosului, spunea soțul ei. Vreau nava întoarsă cu fundul în sus, dacă trebuie, şi scuturată asemenea unui buzunar.

— Da, stăpâne.

Căpitanul plecă. După o clipă, urla deja undeva, afară, către Isaack Larme.

— Chiar crezi aşa ceva? îl întrebă Reynier van Schooten, cu îndoială. Cineva de la bord se deghizează într-un lepros mort?

— Sammy crede asta, îl corectă Arent. Şi oricine ar fi, cu siguranță că s-a chinuit să ne ducă în continuare de nas.

— Şi atunci de ce e atât de sigur Pipps că nu e Bosey întors din morți? se întreba van Schooten, părând îngrijorat. Când eram eu băiat, o vrăjitoare ne-a năpăstuit satul cu grozăvii necurate. În fiecare seară, copiii se adunau în pădure, cântându-i numele. Animalele domestice turbaseră. Laptele se acrea şi recoltele se uscaseră.

Urmă o pauză contemplativă, după care răsună vocea soțului ei.

— Dumneata ce părere ai, Vos?

— Sunt puteri pe lumea asta cu care Pipps nu se poate măsura, şi mărturisesc că mi se par mai plauzibile decât teoria lui trasă de păr, răspunse Vos cu o voce monotonă şi ternă, care tremura. Urmele acelea de mâini au ars lemnul. Degetele leprosului au fost destul de puternice încât să pătrundă lemnul cocii. Deghizat sau nu, aşa ceva nu e lucru omenesc.

Arent scoase un sunet, gata să îl contrazică, însă Vos vorbi peste el:

— Şi dacă este o deghizare, este una destul de proastă. Un lepros naşte teroare şi furie oriunde ar apărea. Ce anume ar avea cineva de câştigat, deghizându-se în lepros?

— Sunt genul de întrebări pe care le-ar ridica de obicei Sammy, şi ar şi răspunde la ele, remarcă Arent. Oricare ar fi delictele lui în Batavia, acum nu mai contează.

— Uşor de zis din partea cuiva care nu are habar despre respectivele delicte, spuse soțul ei.

Sara cunoştea acel ton contemplativ. Probabil că îşi închisese ochii şi îşi masa fruntea, încercând să îşi forţeze gândurile să iasă la iveală.

După aceea vorbi din nou, cu autoritatea cuiva care îl auzea pe Dumnezeu şoptindu-i în ureche.

— O să opresc flota, domnule comerciant-şef, zise el. Ordonă căpitanilor celorlalte corăbii să caute de-a lungul cocilor semne ale trecerii leprosului şi spune-le să caute pe navele lor după zdrenţele acelea. O să îmi raporteze personal, după ce clopotul va suna de opt ori, s-a înţeles?

Cei din preajmă îşi murmurară aprobarea.

— Puteţi merge. Vos, rămâi o clipă, trebuie să vorbim.

O pală de vânt intră în cabina Sarei, jucându-se pe coardele harpei. Pe puntea de deasupra se auzeau paşi, iar animalele din cotețe începuseră să se agite. Scările scârţâiră, iar vocile se îndepărtară.

Aşteptă cu sufletul la gură. Nu îşi putea imagina ce i-ar fi făcut soţul său dacă ar fi prins-o trăgând cu urechea, dar posibilitatea o înfiora. Erau atât de puţine feluri în care putea să îl sfideze în siguranţă, şi, cumva, reuşise să o facă de două ori în aceeaşi zi.

— Te-ai comportat de minune, îl complimentă soţul ei pe Vos.

— Vă mulţumesc, Sire.

Urmă o pauză. O tăcere îndelungată. Sara ar fi crezut că se îndepărtaseră, dar putea auzi unghiile lungi ale soţului ei zgâriind o suprafaţă din lemn – semn că era îngrijorat.

— Ştii care e problema atunci când convoci un demon, Vos? spuse el, în cele din urmă.

Sara simţi că nu mai avea aer.

— Îmi pot imagina una sau două probleme, răspunse Vos, sec.

— Tinde să îţi scape de sub control, continuă soţul ei, oftând îngrijorat. Bătrânul Tom m-a ajutat să ajung cine sunt – Sara îşi astupă gura, ca să nu strige, şocată – şi acum se pare că altcineva de pe corabie l-a adus la bord. Întrebarea e cine anume, şi ce urmăreşte?

— Totul se întâmplă ca acum treizeci de ani, stăpâne. Presimt că în curând va urma o ofertă. Trebuie să anticipăm ce anume ar putea să ceară, şi cât anume suntem dispuşi să plătim.

— Aş prefera să nu fiu nevoit să plătesc nimic. De mult timp nu am mai fost forţat să fac ceva împotriva voinţei mele. Ai adunat numele pe care ţi le-am cerut?

— Atâtea câte mi-am putut aminti. A trecut ceva vreme de când i-am dat

drumul Bătrânului Tom. Lista e pe masa dumneavoastră de scris… şi dacă aş putea îndrăzni…

— Ce e, Vos?

— Se pare că printre ele se află un candidat evident.

— Arent, propuse guvernatorul general.

— Nu poate fi o coincidență că simbolul a reapărut odată cu întoarcerea lui.

— Înțeleg implicațiile, însă nu reuşesc să îmi dau seama care ar putea fi motivul.

— Poate că şi-a adus aminte, până la urmă, ce i s-a întâmplat în pădure, zise Vos, şi de ce are o cicatrice cu semnul Bătrânului Tom pe încheietură. Poate că, stăpâne, cunoaşte prețul pe care l-ați plătit pentru a convoca demonul.

30

Nava răsuna de forfota căutării zdrenţelor leprosului. Trebuiau inspectate şi bagajele, iar echipajul se plângea că lucrurile personale erau întoarse cu fundul în sus în lăzile lor. Ancorele fuseseră aruncate şi velele strânse. În preajma corabiei pluteau iole, iar căpitanii flotei puteau fi văzuţi escaladând scările de sfoară. Erau acri cu toţii şi aveau numai plângeri. Larme se făcuse nevăzut. Îşi vedea de cioplitul lui, aşteptând ca ei să plece.

Stătea pe sculptura capului de leu, aflată în partea cea mai din faţă a corabiei. Picioarele lui scurte se bălăngăneau în aer, în timp ce modela bucata de lemn cu cuţitul. Nimeni, în afară de el, nu putea ajunge pe capul de leu. Nu erau destul de agili.

Unde mai pui că acolo aerul duhnea teribil. Pentru că în spatele său se afla platforma etravei. Era o punte mică, făcută din grătare de lemn, prin care echipajul se uşura în apa de dedesubt, mânjind prora corabiei. Mirosul îi făcea ochii să lăcrimeze, dar era un preţ destul de mic de plătit pentru singurătate.

Învârtea lama cuţitului, încercând să disloce o fâşie încăpăţânată de lemn. Era într-o dispoziţie proastă. Aşa era de obicei, dar acum avea şi motive întemeiate. Era ghinion să te opreşti când apele erau calme, şi vântul putea crede că nu mai aveau nevoie de el. Mai rău, erau la mila piraţilor. Aceştia bântuiau apele din regiune şi s-ar fi bucurat să atace o flotă de corăbii comerciale doldora cu marfă, trase la ancoră.

— Leproşi! scuipă acesta, rupând schija de lemn. De parcă n-am avea destule necazuri.

Mângâie coca, aşa cum cineva îşi mângâia animalul de companie preferat.

Saardam nu însemna doar piroane şi lemn, aşa cum un bivol nu era doar muşchi şi tendoane. Avea o burtă plină de mirodenii, aripi mari şi albe şi un corn enorm, care ţintea înspre casă. În fiecare zi, o călăfătuiau şi îi reparau trupul ostoit. Îi coseau acele aripi delicate din cânepă şi o ghidau cu blândeţe printre pericolele pe care nava era prea oarbă pentru a le putea vedea.

Nu era bărbat la bord care să nu o iubească. Cum altfel? Era casa lor, viaţa lor şi protecţia lor. Era mai mult decât le dăduse vreodată orice tovarăş de ticăloşii.

Larme ura lumea care se întindea în afara corabiei. Pe străzile din Amsterdam devenea ţinta perfectă pentru ciomăgeală, jaf şi batjocură. Odată fusese bătut măr şi apoi obligat să facă roata pentru amuzamentul agresorilor săi.

În clipa în care pusese pentru prima oară piciorul pe un galion Indiaman, ştiuse că era acasă.

Acolo, lumea era croită pentru dimensiunile lui. Nu conta că era pe jumătatea înălţimii altora, căci el ştia să repare trinca{18}. Da, echipajul râdea de el îndată ce întorcea spatele, dar, până la urmă, îşi băteau joc de oricine. Doar asta îi ajuta să nu o ia razna după cinci luni petrecute pe o corabie, care mai avea încă cinci luni până când ajungea la destinaţie.

Dacă o furtună l-ar fi aruncat peste bord, ar fi avut încredere în oricare dintre băieţi să îl prindă de braţ şi să îl tragă înapoi pe punte. Dacă ar fi încercat cineva să îl omoare în bătaie la Amsterdam, era convins că alţi cinci din echipaj i-ar fi sărit în ajutor.

O bucată de lemn căzu din cioplitură. Nu era sigur ce formă avea să capete opera sa. Nu era destul de priceput ca să ştie dinainte, dar deja avea picioare. Chiar patru, şi nu avansase niciodată atât de mult ca acum.

Auzind paşi în spatele său, întoarse capul şi îl văzu pe Jacobi Drecht, căpitanul gărzii, împingând din spate un muşchetar şi un marinar, pe scările ce duceau în sus, către puntea teugei.

Larme îl cunoştea pe băiat, era unul dintre ajutoarele de tâmplar, Henri. Johannes Wyck îl bătuse după ce descoperise că acesta îi „ciripise” Sarei Wessel. Avea faţa umflată ca o gulie stricată.

Muşchetarul era Thyman. Atrăsese mânia lui Arent Hayes atunci când dăduse de pământ cu vânătorul de recompense, la îmbarcare. În acea dimineaţă scăpase uşor, dar acum se părea că nu. Un ochi al său arăta primele semne ale învineţirii. Henri şi Thyman se bătuseră.

Larme se ridică de pe capul de leu, se balansă pe marginea punţii murdare a etravei, apoi sări peste balustradă, către puntea teugei.

Ochii lui Drecht se îngustară sub borul pălăriei. Îşi aranjă sabia. Dar Isaack Larme nu se speria uşor – în mare parte, treaba ofiţerului secund era să atragă duşmănia tuturor, în locul căpitanului – totuşi, îi răspunse lui Drecht strângând un pic mai tare mânerul cuţitului pe care îl ţinea în mână. Nu se mai întâlniseră de ceva timp, dar puţini uitau întâlnirea cu un pitic.

— Tu erai, Larme? întrebă Drecht.

— Da, eu, răspunse acesta, necatadicsind să-şi ascundă disprețul.

— Reţin întotdeauna o privire încruntată, completă Drecht, rânjind. Apoi deveni brusc serios, când celălalt nu îi întoarse zâmbetul.

— S-au bătut? întrebă Larme, atingându-şi amuleta cu jumătatea de faţă, pe care o purta la gât.

Nu că aceasta l-ar fi ajutat prea mult. Nu părea. În orice caz, jumătatea lui Bosey nu prea funcţionase. Chiar dacă nu fusese un om de ispravă, parcă nu merita să ajungă ars de viu pe docuri.

— Am auzit că ai un fel anume prin care rezolvi asemenea conflicte pe corabia asta, spuse Drecht.

— Pe *Saardam,* plângerile se rezolvă cu pumnii, pe puntea teugei, explică Larme. Care-i baiul?

— Mi-a furat rindeaua, scuipă Henri, uitându-se urât la Thyman.

Larme privi cu un aer de expert, după care oftă. I-ar fi plăcut o bătaie ca la carte, dar în cazul celor doi nu se punea problema. Certurile de genul acela se terminau cu nişte palme. Tâmplarul şi muşchetarul păreau două băşici de pişat umplute până la refuz, gata să se arunce una asupra celeilalte.

— S-a dovedit furtul? întrebă Larme.

— Am martori, pufni Henri.

— Negi?

— Nu, recunoscu Thyman, lovind duşumeaua. I-am furat-o şi m-a prins. Mi se pare corect.

— O poţi înapoia? îl întrebă Larme.

— Am aruncat-o peste bord.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, spuse Drecht. De ce?

— A comentat despre muşchetari, domnule. Trebuia să arunc ceva peste bord. M-am gândit că mai degrabă aţi prefera să-i arunc rindeaua decât pe el.

Drecht zâmbi în barbă.

— Întoarceţi-vă aici după ce aruncăm ancora, spuse Larme, cu vocea compătimitoare a unuia care văzuse multe rindele şi mulţi indivizi de teapa lui Thyman la viaţa lui. Thyman, ai recunoscut vina, aşa că vei fi pedepsit. Vei lupta cu o mână legată la spate.

Thyman protestă:

— Nu se poate aşa ceva…

— Astea-s regulile, mârâi Larme. Ai trişat, acum ai să plăteşti. Luptaţi până când unul din voi cade lat. Restul o să privească şi o să pună pariuri, aşa că aţi face bine să ne oferiţi un spectacol pe cinste.

— Mi se pare corect, spuse căpitanul gărzii, punându-şi mâinile pe umerii celor doi bărbați. Hai, valea cu voi!

În timp ce aceştia se îndepărtau boscorodind, Drecht scoase ceva din bandulieră, care mirosea groaznic. Era pe cale să îl ducă la nas, când îşi aminti de bunele maniere şi îi oferi şi lui Larme.

Acesta îi făcu semn să îndepărteze din fața sa orice ar fi fost.

— E adevărat ce se spune? întrebă Drecht, trăgând praful pe nară şi lăcrimând pe dată. Chiar ştie căpitanul când vine o furtună?

— Da, spuse Larme.

— Şi zice că una ar fi pe drum încoace?

Larme încuviință. Drecht îşi îndreptă bărbia înspre cerul albastru.

— Mă gândesc că de data asta greşeşte, pufni Drecht.

— Nu s-a întâmplat să greşească până acum, îl contrazise Larme, îndreptându-se spre scări. Eu merg să ajut cu percheziția.

— Ai stat şi tu deoparte până acum, urlă Drecht, aruncând acuzația înapoi. Aşa că nu are rost să mă disprețuieşti. Mai avem mult de călătorit împreună, tu şi cu mine. Mai bine am face să fim prieteni.

— Rămâi pe partea ta de corabie şi o să fiu cât de prietenos vrei, răspunse Larme, coborând scările. Chiar s-ar putea să îmi țin lama departe de spatele tău.

Drecht îl urmări lung cu privirea, apoi se aplecă şi ridică sculptura pe care Larme o scăpase, în graba de a pleca. Fruntea i se încreți atunci când o întoarse în mâini. Nu-şi dădea seama ce reprezenta, cert era că avea o aripă.

„O aripă de liliac, poate.”

31

Sara deschise uşa înainte ca Isabel să aibă timp să ciocăne, pentru că îi auzise paşii pe culoar.

— Dorothea mi-a spus că doriți să mă vedeți, spuse Isabel, remarcând opulența cabinei.

— Putem afla cumva din cartea de demonologie în ce fel poate fi convocat Bătrânul Tom? întrebă Sara.

Isabel scoase incunabulul din geanta de piele, găsind repede pagina.

— Aici, spuse ea, atingând pasajul cu degetul.

Sara citi fragmentul cu voce tare.

— Pentru a-l convoca pe Bătrânul Tom, e nevoie de trei lucruri: sângele unei persoane iubite, scurs pe o lamă; pe urmă, acea lamă, folosită în sacrificarea unei persoane pe care o urăşti; după care o rugăciune întunecată, rostită în cinstea demonului, înainte ca trupul mortului să se răcească.

Sara scoase un oftat. Colțul paginii se ridică uşor sub răsuflarea ei.

Se gândi că tatăl lui Arent trebuie să fi fost persoana spre care se îndreptase ura, pentru că fusese singurul care murise în acea pădure. Iar Arent trebuie să fi fost persoana iubită. Sara continuă să citească: „Odată chemat şi pus sub legământ, Bătrânul Tom este constrâns să ofere un hatâr în schimbul eliberării sale. Se va tocmi, va încerca să linguşească şi să înşele, dar cei care îi înțeleg vicleşugurile pot să îi ceară orice; cunoscând că prețul este dezlănțuirea unui rău groaznic asupra acestei lumi, liber să stârnească urgii după cum pofteşte – un preț pentru care vor plăti din greu la Ziua Judecății de Apoi. După ce diavolul a făcut hatârul celui care l-a chemat, acesta trebuie să plătească zeciuială pentru fiecare nouă favoare. Prețul este de obicei foarte mare. Bătrânului Tom nu îi place să fie luat de prost”.

Sara cuprinse mâna Isabelei, mulțumindu-i.

— Mi-ai făcut un mare serviciu. L-ai văzut pe Arent Hayes?

— A coborât pe puntea inferioară acum câteva minute.

Sara o zbughi afară din cabină şi, ieşind în soare, fu cât pe ce să se lovească de căpitanul Crauwels, care se uita la o clepsidră mare, în timp ce Larme lăsa o frânghie înnodată să coboare în apă. La capătul ei era legată o bucată de lemn, care plutea în spatele corabiei. Clepsidra se goli.

— Avem o viteză de 10,2 noduri, domnule căpitan.

— Să sperăm că e destul ca să ne ferim de furtuna care vine.

Sara trecu mai departe pe lângă ei şi se îndreptă către puntea inferioară, unde găsi scările aglomerate cu pasagerii care se întorceau, fără tragere de inimă, de la gimnastica de dimineaţă. Făcându-şi loc prin mulţime, îl văzu pe Arent dispărând în cala de mărfuri de dedesubt. Ignorând privirile uimite pe care le stârnea, înaintă şi ea spre capătul scării pe care dispăruse Arent. O duhoare urcă de acolo pe dată spre nările ei. Scara cobora mai mult decât îşi închipuise, dispărând în beznă. Arent probabil că ajunsese la baza ei, pentru că nu îl mai putea vedea.

— Arent, strigă după el, şoptit, de frică să nu fie auzită.

Nu primi răspuns. Îşi încordă simţurile şi auzi sunetele percheziţiei: cufere răsturnate şi butoaie deschise. Marinarii controlaseră partea de la proră şi nu găsiseră nimic; acum se mişcau înspre pupă.

Începu să coboare scara, apoi ezită, imaginându-şi felul în care ar fi reacţionat soţul ei. Încă se întreba ce forţă pusese stăpânire pe ea când stătuse cot la cot cu Arent şi cu Jacobi Drecht, cu o noapte înainte. Fusese o prostie din partea ei. Drecht nu ar fi pârât-o, dar bârfa făcea întotdeauna cumva şi reuşea să ajungă la urechile soţului ei. Mulţi încercau să intre în graţiile unui bărbat puternic.

„Dacă ar afla…” – gândul o făcu să se cutremure. Cu toate acestea, nu putea să tacă, după ce aflase ce aflase. Avea prea multe întrebări.

Se afundă în întunericul calei de mărfuri. Îl simţea uleios pe piele şi mirosind a apă de santină{19} şi a rumeguş, a mirodenii şi a putregai. Picuri căzeau din tavan, lovind lăzile – părea că se scurgeau, adunându-se acolo, toate gândurile mizerabile ale celor de pe punţile de deasupra.

Îl găsi pe Arent inspectând o gaură în treapta cea mai de jos, la lumina unui felinar de metal. Sara recunoscu tehnica respectivă, din rapoartele pe care le citise. După raţionamentul lui Pipps, orice obiect putea spune o poveste, dacă reuşeai să îi înţelegi limbajul. O pânză de păianjen ruptă indica faptul că fusese cineva care trecuse pe acolo, în timp ce prezenţa unor fire de pânză de păiajen pe umărul cuiva îl identifica drept cel care trecuse pe acolo.

— Arent.

Acesta îşi ridică ochii spre ea prin ceaţa care curgea din felinar. Ardea cu ulei de peşte. Mirosul era inconfundabil.

— Sara? Ce cauţi aici, jos?

— Soțul meu a fost cel care l-a chemat pe Bătrânul Tom, l-am auzit spunându-i lui Vos, izbucni ea. L-a ucis pe tatăl tău ca parte a ritualului, şi el este cel care ți-a lăsat semnul pe încheietură.

Lui Arent îi trebuiră câteva secunde pentru a absorbi tot, expresia schimbându-i-se din mirare în neîncredere, şi apoi în mânie.

— Unchiul meu… bâigui el, dar nu reuşi să termine. De ce ar face una ca asta?

— Putere, bogăție… Persoana care îl cheamă pe Bătrânul Tom poate cere *orice,* cât timp se învoieşte să îl elibereze pe demon.

— Unde este unchiul meu?

— În cabina principală.

Arent abia puse un picior pe scară, că un mârâit veni din profunzimea calei de mărfuri. Îşi întoarse imediat felinarul înspre labirintul de lăzi puse una peste alta. Dar acestea se ridicau ca nişte ziduri, sfidând lumina împrăştiată de felinar.

— Ce a fost asta? întrebă Sara, speriată.

— Lup? întrebă Arent.

— Pe un galion Indiaman?

— Ți-ai adus pumnalul? o întrebă el.

Sara trase de rochie.

— Croitorul meu urăşte buzunarele, ai uitat?

— Urcă înapoi pe puntea inferioară.

— Unde te duci?

— Să văd ce anume a scos acel sunet, răspunse el, păşind în direcția labirintului de lăzi care umplea cala de mărfuri.

Felinarul lui părea minuscul în acel întuneric.

Sara se întoarse să urce treptele. Era învățată să se supună. Întreaga ei viață i se spusese cum anume să se comporte, şi ascultase. Aşa fusese crescută. Totuşi, dintr-un anumit motiv, faptul că el se pregătea să se aventureze acolo de unul singur nu i se părea o idee prea bună. Parcă îl abandona.

În loc să plece, se îndepărtă de scară, păşind în apa înghețată a santinei. I se ridica până la glezne, suficient cât să îi ude fustele, şi pleoscăia odată cu mişcările corabiei.

— Arent, strigă ea. Aşteaptă.

— Întoarce-te, şuieră acesta.

— Vin cu tine, insistă ea, tonul ei punând punct disputei.

Câteva culoare înguste şerpuiau printre stive, pentru a permite marinarilor să treacă pe acolo. Nu mergeau în linie dreaptă şi nu exista un traseu bine delimitat. Culoarele ba se îngustau, ba se lărgeau, iar orientarea se făcea doar după miros. Cala fusese încărcată în funcție de specificul mărfurilor, aşa că la început strănutară din cauza piperului, apoi se înecară din cauza norilor groşi de praf de ardei iute.

Urmându-l pe Arent, Sara îi privea spatele enorm şi umerii masivi şi lăsați, scăldați de lumina felinarului.

Sara îşi dădu seama că îşi pierduse orice cumpătare. Arent putea să facă orice voia cu ea, şi ea nu ar fi avut cum să i se opună. Dacă ea se înşela şi Sander Kers avea dreptate, atunci tocmai se predase în ghearele Bătrânului Tom, fără ca cineva să ştie unde se află – şi o făcuse nechibzuit, orbită, dând frâu exact acelor „calități" pe care soțul său le disprețuia la ea.

— Rămâi aproape, îi spuse Arent.

Cum de putuse să fie atât de nesăbuită? Nu îl cunoştea deloc pe acel bărbat. Nu îi cunoştea sufletul. Văzându-i bunătatea în incidentul de la docuri, presupusese că îl definea. Şi tocmai se lăsase atrasă într-o situație periculoasă.

Strânse din dinți şi îşi trecu o vergea de fier prin gânduri.

Îşi dădu seama, furioasă, că frica pe care o simțea nu era a ei. Era a lui Sander Kers, dar se lipise de ea ca ciuma.

De fapt, îl cunoştea pe Arent. Ştia ce hram poartă. Îl văzuse atunci când sărise în ajutorul leprosului, pe când restul lumii stătea şi căsca ochii. Ştia cum e, după felul în care cântase la vioară şi văzând plăcerea cu care o făcuse. Îl cunoştea datorită pumnalului pe care i-l oferise după ce apăruse leprosul. Îl cunoştea prin loialitatea lui față de Samuel Pipps, şi prin strălucirea care îi ardea în spatele ochilor atunci când vorbea despre el. Îl cunoştea inclusiv prin prisma investigației pe care tocmai o făcea. Dacă Arent Hayes era un demon, atunci se deghizase atât de radical, încât devenise din greşeală un om bun.

— Arent, tu porți Semnul Bătrânului Tom?

Arent tresări de parcă Sara îl lovise cu ceva. Felinarul tremură în mâna lui când se întoarse spre ea.

— Da, răspunse. Mi-a apărut după ce tatăl meu a dispărut, dar nu îți pot explica în ce fel, deşi aş vrea.

— Deci ai legătură cu inamicul nostru, spuse ea, cu mândria rănită. De ce mi-ai ascuns acest lucru?

— Nu ştiam cum să-ți spun, recunoscu el, privindu-şi încheietura. Bunicul meu m-a rugat să nu spun nimănui, şi de atunci am ținut secret. Nu îmi vine să vorbesc despre asta, nici măcar cu tine.

Un alt mârâit se rostogoli printre culoare, făcându-i să înlemnească. Trecu un minut tensionat, dar nu se mai auzi nimic.

— Doamne Dumnezeule, ce mi-aş dori să fiu cât tine de mare, spuse Sara, simțindu-şi pulsul în urechi.

— Mai peste tot pe unde am umblat, mărimea aceasta m-a făcut, de fapt, să fiu o țintă.

Începuse să înainteze din nou, mutând felinarul când la stânga, când la dreapta, în căutarea pericolului.

— Crede-mă, nu vrei să fii cel mai masiv individ de pe câmpul de luptă, continuă el. Eşti primul pe care îl ochesc toți arcaşii din armata inamică.

— Ți-e dor?

— Să fiu luat la țintă?

— De război.

Arent clătină negativ din cap, privind precaut întunericul.

— Nimănui nu îi lipseşte războiul, Sara. Ar fi ca şi cum ți-ar fi dor de o boală venerică.

— Dar gloria? Onoarea? Faptele tale în bătălia pentru Breda…

— Minciuni, cele mai multe, obiectă el, părând aproape înfuriat. Nu există glorie, e doar invenția menestrelilor, pentru ca nobilii să se simtă bine în legătură cu măcelul pentru care au plătit. Îndatorirea unui soldat este aceea de a sfârşi undeva, departe de casă, luptând pentru un rege care nu i-ar întinde nici măcar firimiturile de pe masa lui.

— Atunci de ce să o facă?

— Aveam nevoie de o slujbă când am plecat de acasă, fără să mă gândesc la ce avea să urmeze, spuse Arent. Şi, din una în alta, am ajuns să mă afund în sânge şi noroi. Am încercat să lucrez ca funcționar, dar bunicul meu mă tot găsea, aşa că am început să caut o ocupație care să nu aibă de-a face cu el. Dar ce ştiam eu despre lumea în care încercam să îmi fac loc? În prima iarnă pe cont propriu, am înțeles ce înseamnă cu adevărat frigul şi foamea. Până atunci nu fusesem nevoit vreodată să îmi fac rost de mâncare. Aşa am acceptat primii bani pe care cineva a fost dispus să mi-i ofere, şi am ajuns vânător de recompense.

Se afundaseră bine în labirint. Rochia Sarei era îmbibată de atâta apă, că începuse să îi îngreuneze mersul.

— Şi cum a fost munca de vânător de recompense? Niciodată nu vorbeşti despre viaţa ta de dinainte de a lucra pentru Sammy, în rapoartele pe care le-ai scris.

— Rezolvam certuri mărunte, în cea mai mare parte, zise pe o voce care se încălzise, umplându-se de afecţiune. Prima mea misiune a fost să conving un pantofar să se smulgă din tavernă şi să îşi ţină promisiunea faţă de femeia pe care o lăsase însărcinată. Am vorbit cu omul preţ de o oră, înainte să îmi dau seama că tot ce trebuia să fac era să îi trag un pumn şi să îl iau după mine, aşa leşinat, ca să îl duc în faţa predicatorului.

— Şi cum ai ajuns să lucrezi pentru Pipps?

— E o poveste lungă.

— Şi labirintul ăsta e destul de întortocheat.

Arent râse, încuviinţând. Având în vedere situaţia în care se găseau, Sara era surprinsă că el nu se temea. Judecau pericolul în feluri diferite. Ea vorbea ca să îşi distragă singură atenţia, ştiind că, dacă ar fi tăcut, ar fi luat-o la goană pe scări în sus, îngrozită.

Arent, în schimb, se ţinea tare. Tonul îi era ferm. Văzându-l, cineva ar fi presupus că ieşise la plimbare.

— Făceam pe vânătorul de recompense de un an deja, când am fost trimis să colectez o datorie de la un englez, pe nume Patrick Hayes, continuă Arent. Dar el m-a atacat prin surprindere, iar eu l-am ucis. Nu am vrut să o fac, dar…

Arent îşi privi mâinile pline de cicatrice.

— …puterea mea câteodată preia controlul atunci când îmi pierd cumpătul.

— De aceea eşti tot timpul atât de calm?

— Nu tot timpul. Nu m-ai văzut încercând să cânt *Balada lui Samuel Pipps* la vioară. Bardul care a compus-o avea probabil nouăsprezece degete.

— Şi de ce i-ai luat numele?

— Bardului?

— Acelui Hayes, oftă ea. Numele bărbatului pe care l-ai ucis.

— De ruşine, răspunse Arent, întorcându-se să o privească pe Sara peste umăr. Voiam să îmi aduc mereu aminte de felul în care te simţi când omori un om.

— A funcţionat?

— Şi acum mă mai gândesc la el.

Picăturile de apă uleioasă care se scurgeau de pe tavanul înalt cădeau cu

zgomot pe carcasa felinarului.

— Mi-am închipuit că avea să fie de ajuns. Am crezut că tot ce trebuia să fac era să mă simt vinovat şi să promit că nu mai ucid pe nimeni, gata. Însă Hayes avea fraţi, care au căutat răzbunare. Şi ei aveau prieteni, iar prietenii lor aveau şi ei fraţi. Nimeni nu te previne că, dacă iei o singură viaţă, va trebui să omori şi gloata care vine după ea.

Avalanşa lui de regrete o făcu pe Sara să se simtă prost pentru suspiciunile ei. Trăgând cu ochiul după un colţ, Arent continuă:

— Cu durerea, treaba stă în felul următor: cu fiecare moarte, grămada crescândă de cadavre ajunge să fie mai puţin apăsătoare. O moarte cântăreşte mai greu decât zece, dar o sută abia dacă se mai simt. Când am terminat cu toţi cei care au încercat să îmi ia viaţa, doar slujba de mercenar părea în stare să mă ajute să câştig bani. După ce l-am salvat pe unchiul meu la Breda, el mi-a răscumpărat contractul, aşa că nu a trebuit să mai lupt în războaie. După care a apărut Sammy.

Zâmbi.

— Adevărul e că lui Sammy nu îi mai pasă ce se întâmplă cu păianjenul, odată ce el a terminat de umblat la pânza lui. Din păcate pentru el, clienţii lui nu prea erau de aceeaşi părere. Aşa că m-a angajat pe mine pentru vânătoarea şi luptele de care el nu avea chef.

Sara se opri în loc. În rapoartele lui Arent, Sammy era cel care sărea tot timpul prin ferestre, direct pe cai, pentru a-i prinde pe cei vinovaţi. Era curajos, lovindu-i pe cei răi ca fulgerul venit din înalt. De multe ori se imaginase pe ea însăşi alăturându-se „ursului şi vrabiei”, într-o nouă aventură. Aflând că Pipps era cu totul altcineva decât îşi imaginase, o făcu să se întristeze puţin, chiar să se simtă un pic prost.

— Şi tu de ce o faci? îl întrebă.

— Pentru justeţea acestei ocupaţii, răspunse Arent, mirat de întrebare. Sammy îndreaptă răul de care mulţi nu se sinchisesc sau pe care nu îl văd. Nu contează dacă eşti un sărman care a pierdut două monede sau un nobil căruia i-au dispărut copiii din pătuţuri. Dacă îl interesează cazul, Sammy acceptă să îl investigheze. Imaginează-ţi cum ar fi dacă ar exista mai mulţi oameni ca el! Închipuie-ţi cum ar fi dacă toţi am avea pe cineva care să ne ajute atunci când se întâmplă lucruri rele!

Părea un visător, care parcă implora lumea întreagă să se schimbe, cu tânjeala din vocea lui.

— Bunicul meu considera că majoritatea oamenilor sunt de unică

folosință, buni doar să fie exploatați și apoi abandonați pe drumul spre tot mai multă bogăție, tot mai multă putere. Acestor oameni, nimeni nu le ia apărarea. Nimeni nu încearcă să îi protejeze. Bunicul credea că, dacă nu ești bogat și nu ești puternic, trebuie să accepți orice nedreptate pe care viața ți-o aruncă în cârcă. Detestam această gândire a lui. Și uram și mai mult faptul că avea dreptate.

Mârâitul se auzi din nou, atât de aproape, încât Sarei i se făcu pielea de găină. Arent agită felinarul în toate direcțiile și lumina dezvălui, în treacăt, o scrijelitură. Sara o sesiză și îl prinse de antebraț, trăgând flacăra spre cea mai apropiată ladă. Simți un nod înghețat în stomac.

Ochiul cu coadă fusese incrustat pe lemnul acelei lăzi.

— Semnul Bătrânului Tom, spuse Arent dezgustat.

Făcu fără să vrea un pas înapoi, iar lumina felinarului trecu peste un alt semn, aflat mai în față. Pe când se apropiau și de acesta, văzură un altul, apoi altul, și altul.

Un nou mârâit veni din capătul culoarului.

Se întoarseră și îl văzură pe lepros, care ținea în mâini o mică lumânare.

Acesta îi țintuia cu privirea.

Le lăsă timp să îl vadă bine, după care dispăru fără grabă. Sara se prinse de brațul lui Arent, și observă cu un fel de ușurare că nesiguranța se cuibărise în cele din urmă și pe figura lui.

— Vrea să îl urmăm, spuse ea.

— Probabil ne atrage într-o capcană.

— Atunci de ce nu ne-a atacat de la spate? De ce ne-a ademenit atât de mult timp?

Lipiți unul de celălalt, urmară culoarul înspre locul în care îl zăriseră pe lepros. Dând colțul, îl văzură din nou, așteptându-i la o oarecare distanță. Mai aproape, de data aceasta. Avea capul aplecat, reverențios, deasupra lumânării.

— Ce vrei? îi strigă Arent.

Leprosul se întoarse și dispăru. De data aceasta nu mai ezitară, grăbind pasul și urmându-l. Mirosul mirodeniilor gâdila nasul Sarei. Șobolanii fugeau din calea lor, prin apa care clipocea.

Simbolurile marcau fiecare ladă în acea parte a labirintului. Liniile păreau că prind viață și mișună, ca mii de păianjeni care se urcau pe pereți.

Sara scrâșnea din dinți. Era moartă de frică, dar așa își trăise o bună parte a vieții. Măcar avea un rost de data aceasta. Măcar frica de acum ducea spre

ceva.

O lumină licări, ca şi când o lumânare aprinsă fusese acoperită cu mâna şi acum era lăsată liberă.

Arent se încordă, după care se îndreptă precaut în direcția luminii, Sara urmându-l îndeaproape.

Aşteptându-se la un atac, îşi ridică brațele pentru a-şi proteja fața, după care dădu colțul. Opt lumânări ardeau pe un altar improvizat, pe care se lățea Semnul Bătrânului Tom. Pereții din preajmă erau acoperiți de sute de semne similare.

— E o biserică, spuse Sara, oripilată. Bătrânul Tom şi-a făcut biserică.

— Ceea ce înseamnă, cel mai probabil, că deja are enoriaşi printre membrii echipajului, spuse Arent.

32

Confuzi, Arent şi Sara se întoarseră înapoi prin labirint. Cala pentru mărfuri era în continuare cufundată în beznă, aerul tot fetid se simțea, iar duhoarea încă le infesta pielea, dar amândoi ştiau că scăpaseră de pericol – cel puțin pentru moment.

Leprosul îşi îndeplinise misiunea.

— Ce vrea Bătrânul Tom? zise Arent, pe gânduri.

— Devotament, îi răspunse Sara. La ce altceva ți-ar trebui un altar?

— Un sacrificiu?

Amândoi se gândiseră la asta. Arent vorbi din nou, pierdut în propriile teorii.

— Mă întreb dacă altarul este motivul pentru care Isabel a coborât aici.

— Isabel?

Arent îi relată întâlnirea inopinată dintre Isabel şi ofițerul de gardă, cu o noapte înainte.

— „Şi-a băgat morcovul înapoi în sac?” repetă ea, chicotind. Aşa s-a exprimat?

— Era să îmi vină micul dejun înapoi pe gât când am auzit, spuse Arent, hohotind. Cert este că ştim clar acum că Isabel se furişează pe corabie, noaptea. Altarul e un motiv la fel de bun ca oricare altul. Se poate ca Bătrânul Tom să o fi convertit pe pupila predicatorului.

— Ar avea sens, spuse Sara. Pentru că Sander Kers îl vânează pe Bătrânul Tom şi crede că demonul posedă pe cineva de pe corabie. Aşa mi-a spus în dimineața aceasta.

— Pe cine?

— Pe tine.

— Pe mine?

— E posibil. Aparent, trebuie să vânăm pe cineva care are un trecut însângerat.

— Păi, atunci nu este greu, răspunse Arent sarcastic, suflând uşor în fitilul felinarului, pentru a îmboldi flacăra să ardă mai bine. Şi, cumva, Sander Kers îşi doreşte ca demonul să moară? Poate că a descoperit o scuză bună pentru a comite o crimă.

— Da, dar nu cred că minte.

Deasupra lor se vedeau acum raze de lumină străpungând ochiurile

grătarelor de lemn prin care fuseseră coborâte mărfurile în cală. Peste grătare se auzeau paşii celor care treceau pe deasupra. Le-ar fi fost mai uşor să iasă la suprafață dacă se cățărau pe lăzi pentru a deschide unul dintre grătare.

Dar Sara îşi dădu seama cât de grea îi devenise rochia.

— Şi Sander a fost ademenit aici, continuă ea. A primit o scrisoare de la soțul lui Creesjie, în care era rugat să i se alăture în Batavia pentru a lupta contra Bătrânului Tom, însă Pieter era mort de mult atunci când scrisoarea a fost compusă.

— Trebuie neapărat să aflăm mai multe despre Sander şi Isabel, spuse Arent.

— Lasă în seama mea, am să întreb…

Undeva aproape se auzi ceva ca un râcâit, apoi un bufnet. Cineva trase o înjurătură.

— Părea vocea lui Isaack Larme, spuse Sara, ridicând dintr-o sprânceană.

— Larme, tu eşti? strigă Arent.

— Aici, urlă acesta.

Urmară sunetul vocii, până când îl găsiră inspectând Semnul Bătrânului Tom la lumina unei lumânări care se odihnea pe o tăviță. Avea un cuțit în mână, cu lama ruginită şi mâncată. Pufăia încet, de parcă tocmai terminase de trudit la ceva. Când cei doi se apropiară, bătu cu degetele pe scrijelitură.

— Le-ați văzut? Aceleaşi simboluri ca şi pe velă.

Sara observă că o bucată de lemn încă atârna de lama lui Larme.

— E Semnul Bătrânului Tom, spuse Arent. Unde apare, urmează şi dezastrul. Despre asta încercam să te avertizez.

— Sunt peste tot, spuse Sara. Arătă înspre inima labirintului. Leprosul a construit un altar. Bătrânul Tom începe să preia controlul corabiei.

Larme se uită iar la semne, după care îşi vârî cuțitul în cizmă.

— Sau cineva din echipaj se crede amuzant, răspunse el. Privirea lui o cuprinse pe Sara, măsurând-o, fără să îi pese de rangul ei. Nu ar trebui să te afli aici. Ăsta nu e un loc pentru femei.

— Am auzit un râcâit, apoi o bufnitură, spuse Arent.

Pe chipul lui Larme trecu rapid o expresie de vinovăție.

— Probabil din cauza percheziției, spuse el, neconvingător.

— Părea să vină de undeva mai de aproape, comentă Sara.

— Eu nu am auzit nimic.

Sara privi în jur, încercând să dezlege enigma, dar cala pentru mărfuri era prea întunecată şi lumânarea prea orbitoare. Îl scotea în evidenţă pe Larme, însă, în rest, nu puteau vedea nimic.

— De ce nu mi-ai spus că erai prieten cu Bosey? întrebă Arent.

— Nu eram.

— Fiecare aveţi câte o jumătate din aceeaşi amuletă, spuse Arent. Am auzit că asta înseamnă că vei lua şi salariul lui la sfârşitul călătoriei. Trebuie să fi avut o relaţie specială voi doi.

— Nu-i treaba ta, spuse Larme, apucând tăviţa şi făcând flacăra lumânării să tremure.

— Nu vrei să afli cine l-a ucis? rosti Sara. Nu vrei să ştii cine l-a urcat pe acele lăzi, după care i-a dat foc?

Larme îşi trecu speriat limba peste buze.

— Sau poate că deja ştii, spuse Arent încet. Şi nu vrei ca noi să aflăm.

— Habar nu ai despre ce vorbeşti, mârâi Larme.

— Atunci spune-ne tu, îl provocă Arent.

— Crezi că nu vreau? Crezi că mă bucură gândul că există ceva care vrea să ne tragă în adâncuri? Dar nu-ţi pot spune, pentru că eşti soldat.

— Eu nu sunt, încercă Sara.

— Tu eşti femeie. La fel de rău.

— Pentru numele Domnului, spuse ea, enervată de încăpăţânarea acestuia. Suntem doar noi trei în întunericul acesta. Ce contează?

Larme dădu din cap, furios, ridicând un deget înspre cei doi.

— Lumea crede că navigaţia are de-a face doar cu vântul şi valurile. Nu e aşa. Navigaţia presupune un echipaj, ceea ce înseamnă superstiţie şi ură. Bărbaţii de care depindeţi să vă ducă acasă sunt criminali, hoţi şi răzvrătiţi, şi nu sunt buni de nimic altceva. Se află pe corabie pentru că oriunde altundeva ar atârna în ştreang. Sunt tot timpul cu capsa pusă şi au porniri violente. Stau la grămadă, în condiţii în care ne-ar fi milă să ţinem vitele. Căpitanul Crauwels conduce nava, iar eu am grijă ca echipajul să nu se răzvrătească. Dacă vreunul dintre noi face o greşeală, suntem morţi cu toţii.

Îşi ridică bărbia furios, parcă pregătindu-se să dea de pământ cu stacana cuiva, într-un han.

— Ştii de ce ăştia din echipaj urăsc atât de tare soldaţii? urmă Larme. Pentru că aşa îi îndemnăm noi. Dacă nu ar fi soldaţii, şi-ar da seama cât de mult se urăsc unul pe altul, şi nu am mai ajunge acasă.

Ridică lumânarea şi continuă:

— Dacă îți răspund la întrebări, dacă te ajut în vreun fel, mă dau de partea ta, nu de a lor. Aşa că trebuie să aleg: Bosey sau corabia. Tu ce ai alege?

Neprimind răspuns, pufni şi o luă din loc.

Sara şi Arent îi ascultară paşii îndepărtându-se, după care Arent se duse în locul în care stătuse Larme.

— Oare ce-ar fi putut provoca sunetele pe care le-am auzit? Ce făcea Larme aici?

— Muta lăzi? sugeră Sara.

Arent împinse câteva, dar erau blocate de greutatea celor de deasupra.

— Alte idei?

— Poate vreuna dintre ele are un perete fals, sugeră ea.

Arent lovi una dintre lăzi. Toate scândurile ei păreau a fi bine prinse împreună.

Sara lovi podeaua, stropindu-se pe picioare. Întotdeauna îi plăcuse acea parte din poveştile lui Pipps în care era descoperită o trapă secretă, şi îşi dorea şi ea una. Dar fu dezamăgită. Dacă duşumelele aveau secrete, le păstrau foarte bine.

În acest timp, Arent privea grinzile groase ale cocii arcuindu-se înspre ei şi îşi trecea degetele peste blănile aspre de lemn.

— Ce cauți? îl întrebă Sara, încercând să îl ajute.

— Ceva ce îmi scapă, ceva ce Sammy ar fi… încercă Arent să-şi explice gândurile, apoi îşi lovi deodată palmele una de alta. Larme e pitic! Nu ar ajunge la nivelul la care căutăm noi.

Îngenunche în apa de santină, udându-şi pantalonii. Duhoarea era insuportabilă.

Sara se uită îngrețoşată către apa murdară, dar realiză că şi ea era foarte murdară deja. Tremurând, îl ajută să caute prin zoaie.

Degetele ei, mai mici, se împiedicară de un cârlig.

— Aici, strigă ea triumfător.

Nu fusese prea bine ascuns. Cel care îl construise se bazase mai mult pe întuneric decât pe pricepere. Trase chiar ea de el, făcând un panou de lemn să se mişte scârțâitor şi să se lase la podea.

Dincolo de el se căsca un compartiment.

Arent trase felinarul mai aproape pentru a putea vedea înăuntrul lui.

— Of! spuse Sara, dezamăgită.

Compartimentul era gol. De fiecare dată când Pipps descoperea aşa ceva,

înăuntru se găseau diverse lucruri, de obicei bijuterii, iar o dată, cu o ocazie extrem de sângeroasă, descoperise un cap.

— Orice o fi fost înăuntru, Larme a fost aici ca să îl recupereze, spuse ea.

— Nu, a venit aici ca să ascundă ceva.

33

Când Arent ajunse în cabina principală, îi găsi acolo pe căpitanii flotei, adunați în jurul mesei. Loveau cu pumnii în tăblie, țipând unul peste celălalt, şi admonestându-l pe Adrian Crauwels pentru nesăbuința de a le fi cerut tuturor să ocupe poziții de luptă. O lumină singuratică, într-o noapte, ar fi putut să însemne orice – spuneau ei. Nu ar fi trebuit să îi trezească panicat şi să îi scoale din paturi.

Singura persoană care nu țipa la Crauwels era el însuşi. Fuma pipă şi îşi făcea de lucru cu discul metalic pe care îl ținea într-o mână, trecându-şi unghia peste contururile celor două capete care formau o pajură bicefală.

Era o tăcere înțeleaptă, îşi spuse Arent. Pe unchiul său era mult mai uşor să îl enervezi decât să îl impresionezi şi jumătate din bărbații adunați acolo deja se calificau la cărat turbă pe şlepuri obosite, în mai puțin de un an, întrebându-se dacă îi părăsise norocul.

— Domnilor! urlă guvernatorul general, în cele din urmă şi adunarea se linişti. Domnilor! În noaptea aceasta o să ne stingem felinarele de semnalizare, aşa că nava misterioasă nu va avea ce să mai urmărească. Dacă se întoarce, *Saardam* va coborî la apă o iolă şi va investiga. Întoarceți-vă pe corăbiile voastre şi începeți pregătirile. Zi bună!

Arent îi aşteptă pe căpitani să plece mormăind, unul după altul, după care intră în încăpere. Unchiul său rămăsese aşezat la masă, discutând ceva cu Vos, care era lângă el, în picioare, cu mâinile la spate. Căpitanul gărzii, pironit în dreptul uşii, îl întâmpină pe Arent cu o scurtă plecăciune prietenoasă.

Stăpânul şi cei doi dulăi, gândi Arent, nemilos.

Auzind paşii lui Arent, guvernatorul îşi întoarse capul, după care zâmbi, încântat să îşi vadă nepotul.

— A, Arent, eu…

— Cum a ajuns semnul acesta aici, unchiule? tună Arent, arătându-şi încheietura. Ce s-a întâmplat cu tatăl meu?

Tonul îl făcu pe Drecht să pună mâna pe mânerul sabiei, în timp ce Vos îi aruncă o căutătură urâtă, în locul stăpânului său. Guvernatorul general se lăsă mai bine în scaun şi îşi uni degetele în forma unei piramide.

— Dacă aş şti, ți-aş spune, răspunse el, calm.

— Te-am auzind vorbind cu Vos, spuse Arent, sperând să o poată feri pe

Sara de orice acuzație. Știu că *tu* l-ai chemat pe Bătrânul Tom, şi mai ştiu că prețul a fost viața tatălui meu.

Guvernatorul general se albi la față. Îl privi intens pe şambelan, care se retrase un pas mai în spate sub tirul acelei priviri.

Aveai impresia că un şoim observase un şoarece undeva, la sol.

— E adevărat? insistă Arent. L-ai sacrificat pe tata pentru a-l aduce pe Bătrânul Tom în această lume?

Guvernatorul general îl cântărea pe nepotul său cu o expresie copleşită de calcule. Ochii săi de culoarea unor pete de cerneală erau imposibil de citit.

— Bunicul tău a ordonat uciderea tatălui tău, spuse el, până la urmă. Pentru că era un fanatic şi un dement, care a crezut că tu eşti lucrul diavolului din clipa în care te-ai născut. După ce ți-a tras bătaia aia soră cu moartea, bunicul tău şi-a dat seama că, până la urmă, avea să te omoare. Casper nu putea să lase aşa ceva să se întâmple, te iubea prea mult. M-a rugat să mă ocup, iar eu am făcut aşa cum mi-a cerut.

Arent simți că totul se învârte cu el, ameţitor. Misterul dispariției tatălui său îl bântuise toată copilăria. Îl gonise din casa mamei sale. Îi stârnise pe servitorii bunicului său să schimbe şoapte atunci când credeau că el nu îi auzea; pe copiii lor, să inventeze jocuri prin care să îl chinuie, şoptind prin uşă că erau stafia tatălui său, care se întorsese pentru a-l lua cu el.

Şi întotdeauna rămăsese întrebarea dacă nu cumva chiar Arent trăsese o săgeată în spatele părintelui său. Şi atunci ce însemna că era Arent, dacă, într-adevăr, o făcuse?

Faptul că unchiul şi bunicul său ştiuseră în tot acest timp răspunsul i se părea cea mai gravă trădare, din câte îşi putea imagina.

— De ce nu mi-ai spus? se bâlbâi, încă simțind vertijul.

— Pentru că nu e o nimica toată să ordoni moartea propriului fiu, Arent.

Răspunsul lui Jan Haan era plin de compasiune, însă Arent nu îşi putea da seama dacă aceasta era îndreptată spre el sau spre Casper van den Berg.

— Bunicului tău îi era ruşine de ceea ce devenise fiul lui. Îi era ruşine de ceea ce trebuise să facă. Şi îi era ruşine că nu fusese în stare să o facă el însuşi, cu mâna lui. Bunicul tău urăşte slăbiciunea de orice fel, mai ales cea pe care o găseşte în propria ființă.

Guvernatorul general se aplecă şi această mişcare îl plasă sub o fâşie de lumină. Începu să respire adânc, de parcă putea să guste raza de soare.

— Trecutul e o otravă. Îşi dorea să îl lase în urmă, iar eu am jurat să

păstrez secretul.

— Atunci de ce am semnul acesta pe încheietură?

— L-a făcut asasinul, răspunse unchiul său, strângând din buze. Asasinul a făcut mai multe lucruri neliniştitoare. Trebuia să îl ucidă pe tatăl tău în apropiere de casă, nu să te lase să rătăceşti trei zile prin pădure. Nu ştim ce ți s-a întâmplat în tot acel timp.

— Şi ce s-a ales de asasin?

Guvernatorul general îşi închise şi îşi deschise degetele.

— A dispărut. Cu totul. I-a adus lui Casper rozariul tatălui tău, după care i-a luat banii. Nu am mai auzit nimic despre el după aceea.

— Rozariul trebuia să fie dovada că îl omorâse?

— Da. Era obiectul cel mai de preț al tatălui tău. Casper ştia că el nu l-ar fi înstrăinat de bună voie nici în ruptul capului.

— Dar tu l-ai chemat pe Bătrânul Tom! Te-am auzit când ai recunoscut.

Vos tuşi în semn de avertisment. În intensitatea conversației, Arent uitase că şambelanul se afla în cameră. Guvernatorul general îşi ignoră consilierul, privindu-l şiret pe Arent.

— Crezi în demoni, Arent? întrebă el.

— Nu, răspunse acesta, ferm.

— Dacă nu crezi, cum aş fi putut să îl convoc? Mă întrebi fel de fel de lucruri, deoarece viața ți-a fost schimbată în pădure, şi vrei să ştii de unde provine schimbarea. O să-ți spun atât: doar deciziile tale te-au adus în punctul în care te afli. Nu eu sau bunicul tău. Nici măcar Bunul Dumnezeu sau Bătrânul Tom. Crede-mă, şi eu, şi bunicul tău ne-am dorit altceva pentru tine, dar tu ți-ai ales de fiecare dată propriul drum.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Am răspuns la *o* întrebare, îi replică unchiul său, ştergându-se la un ochi cu degetul mare. Câteodată, nu poți spera la mai mult.

— Aceasta e o replică din rapoartele mele.

— Crezi că nu am urmărit ce ai făcut în toți aceşti ani? zise unchiul său şi lovi în masă, trasând parcă un marcaj de care îi era interzis să treacă. Nu pot să îți spun prea multe.

— Unchiule…

— Faptul că răspund la întrebări, cu onestitatea pe care o posed, e o dovadă a iubirii mele pentru familia ta. Nimeni altcineva nu ar îndrăzni să îmi ceară aşa ceva.

Arent simți reproşul. După standardele unchiului său, ceea ce se întâmpla

era de nivelul unei bătăi pe o uliță desfundată. Răbdarea sa era pe terminate.

— Bunicul meu ştia despre Bătrânul Tom? întrebă Arent.

— Nu i-am ascuns nimic lui Casper.

— De ce se întâmplă toate astea, unchiule? Cine se află în spatele acestor lucruri? De ce a apărut simbolul demonului pe velă?

— Pentru că am dorit mai mult decât mi s-a oferit. Restul mă aştept să descoperi tu, în numele meu.

Se opri.

— Mă crezi că te iubesc, Arent?

Arent răspunse fără ezitare:

— Da.

Guvernatorul general îşi umflă un pic pieptul.

— Atunci află că îmi păstrez secretele pentru a te proteja. Nu pentru că mă îndoiesc sau pentru că îmi este frică. Am încredere în tine mai mult decât oricine de pe această corabie. Sunt mândru de ceea ce ai devenit.

Se ridică în picioare şi îşi puse mâinile pe umerii lui Arent, cu căldură. Zâmbea cu un aer uşor trist. După care intră în cabina sa, fără să mai scoată un cuvânt. Vos îl urmă înăuntru, închizând repede uşa în urma sa.

Drecht se holba mirat la Arent, dar nu spunea nimic.

Arent ieşi, ducând cu el o furie ce arsese complet, făcându-se scrum. Practic, fusese minţit toată viaţa, chiar dacă din cele mai bune motive. Unchiul său avea dreptate: tatăl său fusese un monstru, care până la urmă l-ar fi omorât. Casper şi Jan Haan îl asasinaseră pentru a-l proteja pe Arent, după care minţiseră, pentru a se proteja pe ei.

Sara aştepta nerăbdătoare, afară.

Se grăbi să îl întâmpine.

— Am auzit totul, spuse ea. Îmi pare nespus de rău, Arent.

— Nu de mine să îţi fie milă, ci de *Saardam,* avertiză Arent, privind înciudat înapoi, spre uşa pe care ieşise. Dacă Bătrânul Tom îl controlează în vreun fel pe unchiul meu, atunci înseamnă că are control şi asupra corabiei. S-ar putea ca bătălia să fie pierdută deja.

34

— Şi compartimentul secret din cala pentru mărfuri era gol? întrebă Drecht, care stătea aşezat pe un scăunel, lustruind cu o piatră zgârieturile de pe lama sabiei sale.

Căpitanul gărzii nu avea nimic pe el în partea de sus, lăsând la vedere un piept acoperit cu cârlionți de păr blond. Ca de obicei, purta pe cap pălăria cu boruri largi, în care stătea înfiptă o pană roşie.

Cu o oră mai înainte, intrând în compartimentul de sub puntea mijlocie, îl găsise pe Arent de unul singur, privind în gol. Fără a pomeni nimic despre ceea ce auzise în cabina principală, trântise o carafă de vin pe butoiul pe care îl foloseau drept masă şi întrebase, aparent fără urmă de ironie, cum îi fusese ziua lui Arent. Mercenarul începuse să îi povestească despre altarul leprosului – între timp distrus deja, la ordinele lui Crauwels – şi despre compartimentul pe care îl găsise împreună cu Sara.

— Complet gol, confirmă Arent, scoțând capacul celei de-a doua carafe.

Canicula după-amiezii lovea puntea principală şi toți marinarii se adăposteau de ea în spațiile interioare ori stăteau ascunşi sub câte o fâşie de umbră, oricât de îngustă. Drept urmare, *Saardam* – de-obicei plină de zgomote – era ciudat de tăcută, exceptând plescăitul valurilor.

— Cât de mare era compartimentul? întrebă Drecht.

— Probabil că ai putea băga un sac cu grâu înăuntru.

— Compartiment de contrabandist, confirmă Drecht ca un cunoscător, trecând piatra peste lama sabiei. *Saardam* cred că are mai multe. Orice galion Indiaman e plin de aşa ceva. Ofițerii superiori le folosesc ca să nu plătească taxă de transport Companiei pentru acareturile personale.

Arent mai luă o gură de vin, dar o scuipă. Licoarea se încinsese în carafă.

— Ce transportă? întrebă, ştergându-şi buzele.

— Orice ar putea aduce profit.

— Bosey şi Larme erau prieteni, spuse Arent, gânditor. Şi Bosey era tâmplar. Dacă Bosey a construit acel compartiment, poate că Larme îl folosea să ascundă acolo ceva marfă ilegală, împărțind profiturile cu prietenul său. Dar ce o fi scos oare Larme de acolo, în această dimineață?

Drecht mormăi ceva. Îşi pierduse interesul.

— Ştii de ce l-a aruncat unchiul meu pe Sammy Pipps în celulă? întrebă, brusc, Arent.

— Pentru a face cuiva un favor, din câte am înțeles. Dar nu știu cui. Guvernatorul general nu îmi spune mie lucruri de genul ăsta.

Drecht se încruntă, găsind o ciobitură în lama sabiei sale, apoi adăugă:

— Vos îi păstrează secretele. Eu doar îi omor pe cei care i le fură.

„Un favor, gândi Arent. Pentru cine ar face unchiul un asemenea favor? Oricine ar fi, are în mod clar un scop neortodox în minte."

— O să fac schimb de întrebări cu tine, continuă Drecht. Știi cumva ce conține încărcătura asta secretă pe care a urcat-o la bord?

— Năzbâtia?

— Nu, altceva. Ceva mult mai mare.

— Nu am auzit nimic în legătură cu ea, spuse Arent.

Drecht se opri din ceea ce făcea, enervat.

— Orice ar fi, a luat trei zile să fie transportată. A furișat-o afară din fort în miezul nopții și acum ocupă jumătate din cala pentru mărfuri.

— De ce te preocupă?

— Nu am cum să îl protejez, dacă nu știu pentru ce anume ar vrea cineva să îl omoare. Orice ar fi în transportul ăla, e important. Sunt prea multe secrete pe corabia asta, și jur că toate mărșăluiesc înspre el, înarmate cu săbii.

Dădu iritat din cap.

— De când îl păzești?

— Nici nu mai știu, răspunse căpitanul, acru. Când am capturat Bahia, oare?

— Acum aproape șaptesprezece ani.

— Cam de pe atunci, așadar, concluzionă Drecht și se încruntă, aducându-și aminte. Unchiul tău avea nevoie de cineva care să îl scoată din Spania și eu încă eram întreg, aveam toate membrele, în comparație cu mulți dintre cei care supraviețuiseră bătăliei. I-am spus nevestei că urma să mă întorc acasă peste șase luni, dar de atunci tot pe lângă el stau. Tu de cât timp ești lângă Pipps?

— De cinci ani, spuse Arent, încercând o altă înghițitură din vinul neplăcut de cald. Auzise cântecele despre mine și a hotărât că avea nevoie de cineva ca mine, care să stea în fața lui atunci când acuza pe unul și pe altul de crimă.

Drecht râse.

— Despre *asta* nu vorbești niciodată în poveștile tale.

— Buna judecată poate fi luată drept lașitate când o așterni pe hârtie, zise

Arent şi ridică din umerii săi masivi.

— Dar cum e, de fapt? întrebă Drecht, trăgând din nou piatra peste lama sabiei.

— Depinde de zi, îi răspunse Arent. S-a născut sărac lipit şi e îngrozit să se întoarcă în sărăcie. Eu scriu doar despre cazurile mai interesante, dar el acceptă orice puzzle care se plăteşte bine. Pe majoritatea le rezolvă în câteva minute, după care se îmbufnează pentru că se plictiseşte, aşa că începe să îşi risipească banii pe cel mai la îndemână viciu.

Drecht părea un pic dezamăgit.

— Poveştile îl fac să pară atât de nobil, spuse.

— Poate fi, dacă soarele stă unde trebuie pe cer şi vântul îi bate din spate.

Arent oftă prelung. Cu adevărat, Sammy era generos doar din când în când, şi aproape întotdeauna o făcea pe negândite. Dar talentul său era de o asemenea natură, încât schimba vieți. Odată, Sammy auzise o femeie în vârstă jelindu-şi soțul mort. Omul fusese atacat pe stradă şi lăsat fără punga cu bani. Într-o oră, Sammy rezolvase crima, găsise monedele şi i le înapoiase bătrânicii, adăugând încă o sută din buzunarul lui. Misterul îl distrase atât de bine, încât meritase să plătească pentru el – explicase Sammy, dar Arent văzuse expresia acelei bătrâne. Sammy îşi întinsese mâna, şi dărâmase lumea pentru ea.

Şi iată de ce era complicat să îi răspundă lui Drecht, care voia să ştie ce fel de om era Sammy. Întrebarea nu era suficientă. Arent ar fi putut spune că Sammy era isteț, unic sau special, sau ar fi putut spune că era vanitos, lacom, leneş, câteodată crud. Fiecare cuvânt ar fi fost adevărat, dar niciunul dintre ele nu era potrivit.

Aşa cum cerul nu era doar albastru. Oceanul nu era doar ud. Şi Sammy nu era un om obişnuit. Bogăția, puterea şi privilegiul nu contau pentru el. Punea sub acuzare pe oricine socotea vinovat de crima pe care o investiga.

Sammy era ceea ce Arent spera că lumea ar fi putut să devină. Dacă o bătrânică fusese nedreptățită, urma să fie despăgubită, fie că era bogată sau săracă, puternică sau slabă. Cei slabi nu ar fi trebuit să se teamă de cei puternici, iar cei puternici nu ar fi trebuit să poată lua orice, fără să suporte consecințele. Puterea ar fi trebuit să fie o povară, nu un scut. Ar fi trebuit folosită pentru a-i ajuta pe toți să devină mai buni, nu doar pe unii.

Arent îşi scutură capul. Nu îi plăceau deloc momentele în care gândurile sale o luau pe această pantă. Îl făceau sentimental. Trăise prea multe şi

călătorise îndelung, şi nu mai credea în poveşti spuse în jurul vetrei, dar cât timp Sammy era în viață, regii şi nobilii aveau de ce să se teamă. Şi această idee îl liniştea.

Îi întinse carafa lui Drecht, după care îl întrebă:

— Tu cum ai ajuns în Batavia?

— Am avut de ales între fort şi un alt câmp de luptă blestemat, răspunse căpitanul cu amărăciune, luând o duşcă. Şi văzusem prea multe câmpuri de luptă deja ca să mă mai atragă. În plus, unchiul tău mi-a promis că, dacă are să ajungă teafăr la Amsterdam, o să mă facă bogat. Aş putea lua şi eu servitori şi nevastă-mea nu ar mai trebui să lucreze câmpul. Iar copiii mei ar putea năzui să ajungă ceva mai mult decât am reuşit eu. Da, ar fi un lucru bun.

Îşi ridică sabia, ca să îi poată verifica marginea. Lumina soarelui dansa de-a lungul lamei.

— Ți-a dăruit-o unchiul meu? întrebă Arent.

— Recompensă pentru loialitatea mea în toți aceşti ani.

Ochii lui Drecht se îngustară, înainte de a continua. Ajungea, în sfârşit, la ceea ce urmărise, de fapt, prin acea vizită.

— Unchiul dumitale e puternic, iar bărbații puternici au mai degrabă duşmani decât prieteni. Şi un duşman anume, bănuiesc eu, îi stă pe gânduri.

— Cine?

— Nu ştiu, dar, oricine ar fi, îi e frică de el de multă vreme. S-a înfricoşat atât de tare, încât nu a mai părăsit fortul. Din acelaşi motiv are acum la bord întreaga sa gardă personală, în loc să călătorească doar cu o mână de muşchetari, cât ar fi fost decent pe vas. E îngrozit de ceva. Genul de teroare pentru care zidurile înalte şi o garnizoană de soldați nu sunt de ajuns. Acum, spune-mi tu mie, ce anume ar putea fi?

— Bătrânul Tom? întrebă Arent.

Drecht mormăi ceva şi se apucă iar să îşi lustruiască sabia.

35

Căpitanii celorlalte vase din flotă se întorceau la corăbiile lor, iar Sara cânta la harpă. Nu îşi putea găsi liniştea în altceva. Atingea corzile cu dexteritate, dar nu se concentra la muzică. Sunetele se formau natural, înconjurând-o la fel cum oceanul înconjura *Saardam.* Curând, avea să uite complet că ea provoca acele sunete.

Pentru că, dincolo de muzică, pluteau gânduri întunecate şi înfricoşătoare.

După cum recunoscuse, soţul ei îl convocase el însuşi pe Bătrânul Tom – o creatură care cauzase suferinţe de nedescris pe întreg cuprinsul Provinciilor, şi care acum îşi construise un altar pe *Saardam.* Ce fel de învoială făcuse el, şi oare câte dintre ororile pe care le săvârşise în ultimii ani erau cauzate de faptul că avea o datorie de plătit, din urmă? – se întreba Sara.

Privi printre corzile harpei, la Creesjie şi Lia. Prietena ei purta aceeaşi rochie din mătase şi damasc pe care o avusese şi la cină, iar Lia stătea ghemuită la picioarele acesteia, cu ace de croitorie între buze şi o bucată de ţesătură în mână. Lângă ele se afla şi un tub gol pentru pergamente.

— Te mai poţi plimba odată prin cameră? o rugă Lia.

— M-am plimbat deja de cinci ori, răspunse Creesjie, iritată. E bine.

— Dar dacă ţi s-ar schimba pasul din cauza tubului, iar oamenii ar băga de seamă? se nelinişti Lia.

— Nu pasul meu va fi lucrul la care se vor uita bărbaţii de pe această corabie.

— Te rog, insistă Lia.

— Lia! o avertiză Creesjie, exasperată.

— Mamă, ceru Lia.

— Creesjie, interveni Sara, mai mergi prin cameră încă o dată. Las-o să se convingă.

Pe când continuau cu pregătirile, gândurile Sarei se întoarseră la soţul ei. Era bogat şi puternic, situaţie de care se bucura de foarte mult timp. Dacă asta îi ceruse Bătrânului Tom, oare cât de mare fusese preţul pe care trebuise să i-l plătească?

Încet, trecu în revistă fiecare act de răutate săvârşit de el, de când erau căsătoriţi. Măcelărise populaţia insulelor Banda pe seama unui contract.

Oare se întâmplase la insistențele Bătrânului Tom? La Breda supraviețuise cumva datorită intervenției creaturii? Iar cele trei ocazii când aproape o omorâse în bătaie? Erau firimituri aruncate bestiei pentru a o menține sătulă?

Degetul ei rată o coardă şi cântecul se prăbuşi ca o casă prost construită. Începu din nou.

— Cred că ar trebui să fac bucla mai mare, murmură Lia, privind rochia lui Creesjie.

— Bucla e destul de mare, spuse Creesjie, trăgând tivul din mâna Liei.

— O poți ridica lejer? Sau e prea grea?

— Termină cu îngrijorarea, ceru Creesjie. Sara, îi spui fiicei tale infernale că totul e perfect şi că ar trebui să înceteze?

Sara nu le auzea. Îngrijorarea o acaparase şi pe ea.

Cunoştea modul de a gândi al soțului ei: dacă un duşman nu putea fi zădărnicit, atunci îl ucidea; dacă nu îl putea ucide, îl cumpăra; dacă nu avea cum să îl cumpere, se tocmea. Aşa că, dacă Bătrânul Tom era pe acea corabie şi dacă, într-adevăr, îi amenința, primul lui impuls ar fi trebuit să fie acela de a-i oferi ceva la schimb.

Şi avea multe de dat la schimb.

Călătorea spre Amsterdam pentru a deveni unul dintre membrii Consiliului celor 17 Gentilomi, grupul celor mai puternici bărbați din lume. Prin ei, soțul său ar fi putut controla flotele Companiei şi armatele acesteia. Ar fi putut provoca un dezastru oriunde doar arătând cu degetul înspre un punct de pe hartă. Dacă Bătrânul Tom tânjea după suferință, soțul ei putea să îi poarte blazonul în mod desăvârşit.

Muzica deveni disonantă. Îi tremura mâna.

În fort, pe când îşi imagina că e Samuel Pipps, ştia că, şi dacă dădea greş, şi dacă nimerea, întrebările oricum aveau să-şi găsească un răspuns. Misterul avea să fie elucidat, binele avea să învingă, iar cei pe care îi iubea ar fi rămas nevătămați.

Dar acum nu mai era aşa. Bătrânul Tom se ascundea printre pasageri şi, dacă ea nu descoperea mai repede unde anume, toți cei pe care îi iubea aveau să fie măcelăriți.

— Lia?

— Da, mamă.

— Cât de bine cunoşti principiile fizice în baza cărora pluteşte corabia aceasta?

— Totul ține de încărcătura pe care o poartă şi…

— Minunat, o întrerupse Sara, neavând timp să înțeleagă profunzimea cunoştințelor Liei. Ai putea să determini care este locul ideal pentru a construi compartimente secrete în cocă?

— Mi-ar trebui o machetă a corabiei, spuse Lia, cu ochi strălucitori.

— Am să îți fac rost de nişte lemn. Cam cât ți-ar lua să construieşti macheta?

— O săptămână sau poate mai mult, spuse Lia, fericită. De ce ai nevoie de aşa ceva?

— Dacă Bosey s-a gândit la un compartiment pentru contrabandă, e posibil să fi amenajat mai multe. Nu ştiu ce anume ascundea Larme, dar, orice ar fi fost, se poate să îl fi mutat în alt compartiment.

— Ce bine, ai un proiect nou! spuse Creesjie către Lia. Poate că acum o să mă laşi, în sfârşit, în pace.

36

Restul zilei îl petrecură lenevind. Canicula atârna peste corabie ca o greutate.

Percheziția se încheiase fără succes: nici urmă de zdrențele leprosului. Din această cauză, echipajul era agitat şi irascibil.

Pe când soarele se înroşea şi începea să apună după orizont, Crauwels dădu ordin să fie lăsată ancora şi să fie strânse velele. Două dintre navele flotei continuară să călătorească în lumina amurgului, pentru că irosiseră timp peste zi, iar apele erau molcome. Era clar că hotărâseră să navigheze şi pe parcursul nopții.

Crauwels le privi dispărând în soarele roşiatic.

— Complet stupizi, murmură el. Complet stupizi şi iresponsabili.

37

Servitorul aşeza tacâmurile pentru cină, când Sara intră în cabina principală. Merse să bată la uşa soţului ei, cu aceeaşi înfiorare pe care o simţea întotdeauna.

Nu primi răspuns.

Încercă din nou – şi nimic.

— E înăuntru? îl întrebă ea pe Drecht, care stătea de pază, trăgând din pipă.

Puţini puteau să îndeplinească această îndatorire aşa cum o făcea Drecht. Aerul însuşi parcă primise sabie şi pălărie. Iar căpitanul părea că nici nu respiră.

— Dacă eu sunt aici, el e înăuntru, spuse el, simplu.

Sara bătu a treia oară. Crăpă uşa şi îşi vârî capul înăuntru, văzându-l pe soţul ei aşezat la masă, cu gâtul ţeapăn, lângă o lumânare care pâlpâia. Studia registrul pasagerilor.

— Bărbate, încercă ea.

Întotdeauna îi fusese frică de el, dar acum, ştiind de înţelegerile lui cu diavolii, Sara simţea o teamă diferită. Judecând după ceea ce aflase, soţul ei se predase mai mult ca sigur Bătrânului Tom. Ar fi dat orice ca să nu trebuiască să intre în acea cameră.

— Hmm, se mişcă el.

Apoi clipi, alungându-şi gândurile care îl preocupaseră până atunci. Îşi fixă privirile asupra ei, apoi asupra cerului violet care se vedea prin hublou, sugerându-i cam cât era ceasul. Surprinderea îi trecu peste chip.

— Cum a trecut timpul! spuse el, distant. Nu mi-am dat seama că e vremea să ne îndeplinim obligaţiile.

Ridicându-se, începu să îşi desfacă pantalonii.

— Un moment, te rog, imploră ea, mergând imediat la raftul lui cu băuturi, de unde luă o sticlă de vin portughez, despre care ştia că îi place.

Veni cu ea la el.

— Poate ar trebui să bem ceva înainte?

— Mă consideri atât de respingător, încât trebuie să te amorţeşti cu vin pentru a-ţi putea îndeplini responsabilităţile? se încruntă el.

„Da”, răspunse ea pentru sine, ascunzând de el acest gând.

— Sunt însetată, atâta tot. Iar corabia e jilavă.

Cu spatele la el, scoase iute din mânecă fiola ce conținea licoarea pentru somn. Îi îndepărtă dopul şi o răsturnă deasupra cănii lui de vin. Era aceeaşi esență pe care o folosise la docuri pentru a-i uşura suferința lui Bosey. Exact ca atunci, cu aceeaşi lentoare agonizantă, un strop de lichid începu să se adune către marginea fiolei.

Pe masa de scris observă un colț de pergament ieşind de sub registrul pasagerilor. Pe el erau trei nume, deşi era clar că se găseau şi altele dedesubt:

Bastiaan Bos – 1604
Tukihiri – 1605
Gillis van de Ceulen – 1607

Se încruntă. Primele două nume nu îi spuneau nimic, însă familia van de Ceulen fusese importantă, până când căzuse în dizgrație.

Încerca să îşi aducă aminte din ce cauză, dar nu era sigură că ştiuse vreodată. Era adolescentă atunci când se întâmplase, iar întrebările ei în legătură cu subiectul primiseră răspunsuri vagi, care erau mai mult zvonuri decât fapte. Aşa era nobilimea: se hrănea cu scandaluri, dar uita repede ce mâncase; şi, până la urmă, mereu urma un alt festin.

— S-a înțepenit dopul? întrebă soțul ei, care se ridică în picioare, făcând lemnul să scârțâie.

— Nu, spuse ea repede. E un păianjen în cana mea, atâta tot. Încerc să îl scot.

— Zdrobeşte-l şi încheie.

— Nu vreau să îl rănesc.

— Inimă de muiere! replică el, ironic, râzând de timiditatea ei. Nu e de mirare că majoritatea exemplarelor din specia voastră preferă vatra şi gospodăria.

„Majoritatea”, accentuă Sara, în gând. Cuvântul era ca o fereastră deschisă către sufletul lui, prin care se vedea peisajul sterp al vieții lor împreună.

Privi fiola. Arent o întrebase ce efecte avea esența, începând cu o picătură, apoi două, apoi trei. Dar nu întrebase ce puteau face cinci picături.

Cinci picături omorau.

Era cel mai uşor dintre lucruri. Trebuia doar să scuture fiola un pic mai tare, iar lichidul s-ar fi vărsat cu totul. Ar fi fost mort în câteva ore.

Se luptase cu implicațiile unui asemenea gând.

Dacă Bătrânul Tom bântuia cu adevărat în interiorul soțului ei, Sander ar fi putut să îl exorcizeze, punând capăt amenințării. Şi chiar dacă soțul ei nu era posedat de Bătrânul Tom, era totuşi cel care îl asmuțise pe acesta asupra lumii. Merita chiar mai mult decât pedeapsa cu moartea.

Mâna îi tremura. Îşi dorea atât de mult să o facă. „O viață murdară, luată în schimbul vieții Liei", îşi spunea ea. O viață mai puțin, şi s-ar fi terminat cu frica aceea care o bântuia de cincisprezece ani.

Dar nu avea curajul. Ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi prins-o şi l-ar fi chemat pe Drecht? Sau dacă licoarea nu funcționa? Şi ce s-ar fi întâmplat dacă funcționa? Bătrânul Tom ar fi fost alungat, dar cine ar fi crezut-o că şi-a ucis soțul ca să scape lumea de un demon? Potrivit regulamentului Companiei, van Schooten ar fi avut autoritatea să o arunce la mila echipajului, pentru tot restul călătoriei, după care ar fi executat-o la Amsterdam – dacă nava reuşea să ajungă atât de departe.

Lia ar fi rămas singură.

Ruşinată, lăsă planul la o parte.

— La ce te gândeai atunci când am intrat? întrebă Sara, încercând să câştige timp, căci primul strop al licorii pentru somn încă nu se strânsese la gâtul fiolei.

— De ce?

— Am bătut de trei ori, dar nu mi-ai răspuns.

Scutură fiola, şi un al doilea strop căzu odată cu primul.

Inima i se opri.

Un singur strop l-ar fi aruncat într-un somn adânc, dar nu mai mult ca de obicei. Acum, cei doi stropi aveau să îl facă să doarmă cu mult după micul dejun. Pentru cineva care de obicei se trezea înainte de venirea zorilor, acest lucru avea să ridice întrebări. Se gândi să găsească o scuză pentru a o lua de la capăt, dar exista riscul ca soțul ei să intre la bănuieli. Până la urmă, turnă vinul, sperând ca el să dea vina pe oboseala cauzată de aerul marin.

— Pari distras, continuă ea, aducându-i cana cu vin. Rar ți se întâmplă.

— Nu te-au interesat până acum dispozițiile mele, replică el, suspicios.

Bătu în cană cu o unghie lungă şi ascuțită.

Simțind un început de panică, Sara îşi dădu seama că nu jucase cum trebuie. Nu mai făcuse pe soția preocupată de mulți ani, şi, chiar şi când o făcuse, o făcuse de ciudă.

— A fost o zi stranie, spuse ea slab, nefiind în stare să inventeze o

minciună mai bună.

— Aşa am auzit şi eu, spuse el şi ochii i se îngustară maliţios, în timp ce o privea. Sau crezi că nu ştiu despre fuga ta în cala de mărfuri, cu Arent?

Trânti cana pe masă şi se ridică.

— Ce intenţionai, Sara? Să mă umileşti? Ce sperai să câştigi?

Panica ei luă proporţii. Tresări, aşteptându-se ca soţul ei să o lovească, dar el doar o privea.

— Şi crezi că nu am habar de beţia ta din noaptea trecută? continuă el, cu figura contorsionată într-un rânjet lasciv. Spune-mi, te-ai bucurat de vioara lui?

— Bărbate…

— S-a încheiat, Sara! se răsti el. Nu o să îl mai vezi. Arent merită mai mult, iar eu nu am să te las să mă faci de ruşine cu amorezarea ta. Gata cu micul dejun împreună, gata cu întrebările! Libertatea ta a luat sfârşit. O să îţi petreci toate zilele în cabină, cu excepţia momentelor în care îţi îndeplineşti obligaţiile faţă de mine, după care o să te întorci imediat la tine.

Recăpătându-şi cumpătul, goli cana cu vin şi o puse la loc pe masă.

— Dezbracă-te, îi ordonă el, părând că furia i se evaporase.

Sara îngheţase. Îşi coborî ochii şi începu să îşi desfacă nodurile de la umeri. Rochia îi alunecă pe podea, urmată de corset şi de pieptar, şi acum stătea goală în faţa lui. O studia cu dispreţ, în timp ce îşi desfăcea cele şase chingi din piele care îi susţineau cuirasa. Când isprăvi, o atârnă de suportul pentru armură, aflat într-un colţ al camerei. Cu coada ochiului, Sara observă o bucată de pergament băgată după o cataramă.

El îşi dădu jos pantalonii, dezvăluind nişte picioare osoase şi palide, şi penisul erect.

Făcându-i semn să se întindă pe pat, se aşeză deasupra ei.

Nu dură mult.

După câteva grohăieli, cu dinţii încleştaţi, îşi lepădă sămânţa.

Gâfâia, aruncând pe faţa ei o respiraţie râncedă.

Umilită, Sara lăsă liber cearşaful pe care îl strânsese în mâini. Privi gâtul lui subţire, imaginându-şi cum ar fi fost să îl vadă dându-şi ultima suflare.

O apucă de bărbie şi o fixă cu ochii lui întunecaţi, săpând parcă direct în fiinţa ei.

— Dă-mi un fiu şi obligaţiile tale vor înceta.

— Te urăsc, murmură ea.

Fusese nesăbuit din partea ei, o scăpare prostească. Nu ar fi trebuit să o

spună, dar sentimentul crescuse în ea ca o boală lentă. Nu mai putea să îl ascundă.

— Ştiu. De ce crezi că te-am ales *pe tine* dintre toate surorile?

Se rostogoli de pe ea şi se duse la masa de scris, turnându-şi nişte vin.

— Tatăl tău mă duşmănea, Sara. Am trimis piraţi să îi ardă depozitele şi să îi atace corăbiile; şi, după ce l-am ruinat, i-am luat una dintre prețioasele fiice, drept trofeu – cea care nu m-ar fi iubit niciodată, cea care m-ar fi urât cel mai mult.

Îşi termină vinul dintr-o înghițitură prelungă, după care râgâi.

— Cum te simți, ştiind că suferința ta e ceva secundar, că tortura prin care treci e provocată pentru altcineva?

O privea cu interes, aşteptându-i reacția.

— Ştiu că ai făcut un târg cu Bătrânul Tom, scuipă ea, covârşită de scârbă. Ştiu că tu l-ai chemat.

Ceva se mişcă în spatele ochilor lui. Nu era şoc sau furie. Nici măcar tristețe sau surpriză.

Era mândrie.

— Am fost cel de-al patrulea fiu într-o familie strâmtorată, care se îndrepta înspre ruină din cauza incompetenței tatălui meu, spuse el. Dumnezeu nu avea planuri măreţe pentru viitorul meu, aşa că le-am ticluit împreună cu diavolul, fiindcă el îmi era la îndemână. Nu vei vedea ruşine la mine, Sara. Şi nu vei găsi vreun regret. Când Năzbâtia va fi livrată, eu voi intra în istorie, în timp ce *tu* – cu nimic remarcabilă, ştearsă – vei fi uitată.

Cu un gest sugestiv, o pofti afară.

— Acum, pleacă. Nu mai am nevoie de tine.

38

În spațiul îngust pe care îl avea la dispoziție pentru dormit, Arent se strecură în vechea sa uniformă militară. La fiecare mişcare, brațele şi picioarele lui împungeau perdelele. Pantalonii îi rămăseseră strâmți, şi abia putea să îşi încheie peste piept vesta care fusese odată verde.

Se simțea jenat, dar deloc surprins.

Cu toate că alerga după diverşi indivizi, trăia o viață mult mai bună ca înainte. Mânca bine şi bea vinuri alese, petrecând săptămâni la rând fără să facă efort în vreun fel. În armată nu fusese aşa, acolo mărşăluise şi luptase aproape zi de zi. Iar atunci când nu existau inamici cu care să se lupte, camarazii se luptau între ei. Fusese groaznic şi neplăcut şi nu ducea deloc dorul acelor zile.

După ce reuşi să îşi încheie vesta, îşi băgă cămaşa în pantaloni. Avea tivul descusut şi, căutând-o de pete, descoperi lângă guler câțiva picuri de sânge uscat.

Aşa zdrenţăroasă cum era, uniforma rămânea cel mai bun set de haine pe care îl avea el şi singurul potrivit pentru cină. I-o cumpărase unchiul său, împreună cu contractul. Cu toate defectele lui nenumărate, Jan Haan fusese singurul care înțelesese de ce dorise Arent să plece din casa bunicului său. Fusese singurul care nu țipase la el şi nu îi interzisese nimic. Singurul care îl privise pe Arent în ochi şi văzuse teama ce pândea dincolo de ei. Loialitatea îl forțase să încerce o discuție cu nepotul său, dar, când fusese limpede că Arent nu avea să se răzgândească nicicum, unchiul făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a-şi aşeza nepotul cum se cuvine pe noul său drum.

Gândindu-se la bărbatul pe care îl cunoscuse odată, Arent simți din nou un junghi de regret, urmat de un şoc dureros când îşi aminti ce se alesese de acel om. Nu se putea convinge să creadă în demoni, dar înțelegea tentația. Arent însuşi ar fi vrut să se consoleze cu ceva pe care să dea vina, ceva pe care să îl poată izgoni, şi el să îşi recupereze, miraculos, unchiul cel de odinioară – cel care îl crescuse.

Îşi trecu un deget peste cicatrice. Unchiul său spusese că asasinul era autorul ei. Dar de ce? Şi oare cine mai ştia de ea? În mod clar, cineva care îi cunoştea trecutul, oricine ar fi fost, pusese Semnul Bătrânului Tom pe velă. Era aceeaşi persoană care îl racolase pe Bosey de pe corabie, cu un scop

anume; care îl îmbrăcase în hainele unui lepros şi îl urcase pe stiva de lăzi, pentru a-şi declama avertismentul.

Aşa ceva necesita putere şi organizare – destul efort, aşadar, învestit într-un mercenar oarecare.

Aranjându-şi jacheta, Arent trecu prin odaia goală a cârmei şi intră în cabina principală. Ospătari ursuzi serveau invitaţii cu băuturi. Pasageri şi ofiţeri se amestecau precum apa caldă şi apa rece într-o cadă de baie. Crâmpeie de voioşie veneau după pauze sfioase, şi conversaţii forţate virau înspre tăceri inevitabile.

Sander şi Isabel discutau cu Lia şi Sara. Ochii Sarei erau sticloşi, ceea ce sugera că plânsese recent. Dar cum îl văzu în prag, îi oferi un zâmbet binevoitor.

Arent simţi cum inima îi creştea în piept.

Vos trecu prin faţa lui, privind lung la ceva aflat în cealaltă parte a încăperii: la Creesjie. Dintre toţi, ea părea să fie singura persoană care se distra. Stătea la bârfe cu Crauwels, iar Arent nu ştia care dintre cei doi era mai bine îmbrăcat. Creesjie purta o rochie din mătase şi damasc, cu intarsii de mărgele. Dantela îi curgea pe piept, la fel ca părul blond, pe spate. Crauwels purta o vestă de piele şi o cămaşă de mătase pe dedesubt. Pantalonii oranj şi capa asortată erau tivite cu pene.

Creesjie râdea, arătându-şi dinţii frumoşi, în timp ce trăgea jucăuş de eşarfa căpitanului.

— Spuneţi-mi, domnule căpitan, ce sunteţi cu adevărat: un necioplit de căpitan de vas comercial sau un gentilom?

— Nu aş putea fi ambele?

— Imposibil, spuse ea, jucându-se cu părul. Unul creează bogăţie şi este preocupat doar de acumularea şi păstrarea ei. Celălalt o cheltuie şi îl interesează nu cum a ajuns bogăţia la el, ci să tot vină. Sunt nişte interese incompatibile şi, cu toate acestea, uitaţi-vă la dumneavoastră!

Căpitanul îşi umflă pieptul, mândru. Nu era puţin lucru să primeşti un compliment din partea lui Creesjie Jens.

— Aşadar, domnule căpitan, spuneţi-mi cum de aţi ajuns o asemenea contradicţie fascinantă?

Crauwels nu înţelesese aluzia – Arent era convins. Căpitanul era atât de fermecat, încât nu înţelegea cât de direct săpa în el. Întrebările dure trebuiau înveşmântate în cuvinte blajine, îi spusese Sammy odată. Sammy era un maestru, dar Creesjie era şi mai iscusită.

Arent se întreba ce anume urmărea.

— Am să vă spun, domniță Jens, căci am impresia că o să vă placă povestea, începu acesta, aplecându-se cutezător înspre femeie. Familia mea a fost una nobilă, până când bunicul meu – blestemat să-i fie sufletul – a vânturat toată averea. Crescând, în preajma noastră se mai găseau urme ale fostei glorii. Mama păstra mobile în camere prea mici pentru a le cuprinde şi avea purtarea unei clase din care nu mai făceam parte. Ocazional, apela la câte o cunoştință care încă o mai împrumuta, sau la cineva de la care avea de primit o datorie. Aşa am obținut eu contractul de căpitan în această flotă. A fost ultimul favor pe care un fost prieten de familie ni l-a făcut, după care nu a mai vrut să aibă de-a face cu noi, pentru că nu îi ofeream nimic la schimb.

Creesjie îşi acoperi gura cu mâna, uimită.

— Însă, după cum s-a dovedit, sunt un marinar înnăscut, se lăudă căpitanul, bucurându-se de reacția ei. Nimeni nu se pricepe mai bine decât mine să navigheze şi să citească oceanul şi cerurile; puteți să întrebați echipajul. Nu las pe nimeni să atingă vreo hartă de pe *Saardam,* de frică să nu greşească direcția. Chiar şi aşa, astfel de talente nu par cine ştie ce, în comparație cu bogăția care s-a pierdut, însă mă agăț şi eu de ce pot. Şi îmi păstrez cu grijă manierele, ținuta vestimentară şi educația, încât, atunci când am să pot reconstrui averea familiei mele, să reiau viața pe care am pierdut-o.

Creesjie îl privi cu atât de multă insinuare, încât Arent îşi mută privirea, de teamă să nu îi deranjeze.

— Eşti un bărbat remarcabil, căpitanul meu, spuse Creesjie. Şi cum anume îți vei reclădi averea – şi, aş putea întreba, se va întâmpla curând?

Crauwels îşi coborî vocea.

— Destul de curând, cred. Întotdeauna se găsesc oportunități pe o astfel de corabie.

Căpitanul privi insinuant înspre cabina guvernatorului general.

Oricât mai încercă Creesjie, nu reuşi să scoată altceva de la el, iar conversația lor începu să se îndrepte înspre frivolități.

Dându-şi seama că venise timpul să treacă pragul, Arent trase aer în piept.

— Şi eu am făcut la fel, veni o voce băută, din spatele său.

Arent se întoarse şi îl văzu pe Reynier van Schooten prăvălit într-un colț al cabinei cârmei, cu o sticlă între picioare. Încercase să se îmbrace pentru

cină, dar rezultatul era dezastruos. Îşi trăsese o vestă pe el, ca să acopere faptul că vărsase vin pe cămaşă, dar îşi încheiase greşit nasturii. Panglicile îi atârnau, desfăcute, până la glezne, iar pantalonii erau pătaţi de urină. Emana un miros de alcool şi transpiraţie, de nopţi pierdute şi regret.

— Ce ai păţit? întrebă Arent.

— Am făcut o greşeală, răspunse el, înghiţind în sec.

Era ceva disperat în purtarea lui. Ceva groaznic şi trist.

— Mi-am dorit atât de mult să fiu ca ei, completă el.

— Despre cine vorbeşti?

— Ei! exclamă van Schooten, aruncând o mână înspre cabina principală. Nobilimea. Fie de trei ori blestemată! Şi am fost atât de aproape.

Capul îi căzu, şi bărbia i se propti în piept.

— Nu ştiam ce fac pentru a dobândi ce au. Cât de mult îţi cer. Cât de mult costă.

Arent se apropie de el. Bătrânul Tom oferea unei persoane ceea ce îşi dorea cel mai mult, în schimbul unui favor. Ştia din avertismentul lui Bosey, la docuri, că ruina avea să lovească nemilos *Saardam,* şi că şeful navei urma să fie un aliat de nădejde în atingerea acestui scop.

— Cât te-a costat, van Schooten? întrebă Arent.

Capul lui van Schooten se ridică.

— Ce-ţi pasă ţie? Băiatul care a renunţat să fie un Berg, ca să devină ce? Ce eşti acum? Căţeluşul lui Pipps?

— Cât te-a costat? insistă Arent.

Van Schooten râse, trăgând de hainele sale murdare de parcă le vedea pentru prima oară.

— Urăsc Compania asta, ştii? Dintotdeauna am urât-o. Pune profitul înaintea principiilor, a mândriei şi a oamenilor. Mama ar fi murit de ruşine dacă m-ar fi văzut acum. I-ar fi fost ruşine dacă ar fi aflat ce-am făcut.

Arent realiză cu surprindere că aveau ceva în comun. Tatăl său ar fi gândit la fel. În fiecare duminică, la liturghie, vorbea de rău Compania United East India, numind-o „compania dorinţei”. El credea că tot ce îi trebuia omenirii era dat de la Dumnezeu, fără să coste nimic: mâncarea atârna în copaci, creştea în pământ şi ţopăia prin păduri. Era bogăţia Domnului, şi aparţinea oamenilor, din născare. Dorinţa venea de la diavol – predicase tatăl lui Arent. Diavolul tenta oamenii cu frivolităţi: zahăr, tutun, alcool; lucruri care îi sminteau, care dispăreau prea repede, care trebuiau tot timpul înlocuite, şi după care oamenii alergau înnebuniţi. Compania United

East India era diavolul pus pe treabă, întemniţând omenirea în dorinţă, convingând-o să îşi cumpere singură cătuşe noi, lună de lună.

Arent îşi urâse tatăl, dar ajunsese să fie pe jumătate de acord cu ticălosul acela bătrân şi nebun. Văzuse fermieri murind pe câmp, în timpul lucrului, pentru că erau plătiţi prea puţin pentru ceea ce produceau. Cei care refuzau preţul erau forţaţi. Cei care se opuneau erau ucişi, deoarece progresul cerea sacrificiu.

Van Schooten avea dreptate. Oamenii nu contau pentru Companie. Erau consideraţi bunuri, la fel ca orice altceva: erau produşi gratuit şi se înlocuiau ieftin. Doar ceea ce scoteau din pământ avea valoare.

— Ştii ce? spuse van Schooten, împleticindu-se. Îţi spun drept, eu chiar am să fiu bucuros atunci când Bătrânul Tom o să tragă corabia asta pe fundul oceanului. Nimeni de la bord nu merită salvat.

— Nu o să se ajungă acolo, spuse Arent.

— Pentru că ai să te opui tu? ripostă van Schooten, dar era ceva demn de milă în vocea lui. Ursul dansator al lui Pipps crede că ţine el lanţul acum. Ce chestie!

Ochii i se îngustară, şi tonul i se ascuţi.

— Am auzit eu o poveste despre tine, continuă el. Despre ultimul caz pe care l-ai avut tu pe mână, ceva legat de un bărbat pe nume Edward Coil şi un diamant furat.

Arent se încordă.

— Asta a fost acum mult timp, spuse el.

— Şi bijuteria nu a fost niciodată recuperată. Ai furat-o tu, Arent? Aşa se spune.

— Am ajuns la Lille la trei luni după ce fusese furată. O lună mai târziu a sosit şi Sammy. Bijuteria dispăruse de mult. Coil avea o mie de guldeni într-o ladă pe care o ţinea sub pat.

— Averea familiei.

— Asta a descoperit Sammy, zise Arent, cu dinţii încleştaţi. Am făcut o greşeală.

— Ce s-a întâmplat cu Edward Coil?

— Nu ştiu.

— I-ai distrus reputaţia, şi nu ştii ce s-a ales de el? buhăi van Schooten.

— A fugit înainte ca Sammy să demonstreze că e nevinovat. Nu ştim unde a fugit.

Arent simţi pe cineva trecând pe lângă el. Mirosul de pomadă îi spunea

că era căpitanul.

— Cristoase, Reynier, spuse Crauwels, privindu-l de sus pe van Schooten, cu milă. Ce ai pățit? Te porți ca o puță de măgar de două săptămâni.

Van Schooten îşi ridică privirea, cu ochii în lacrimi.

— Eu…

Fu întrerupt de duduiala unor paşi. Uşa fu izbită de perete, şi Isaack Larme țâşni în încăpere.

— S-a întors, căpitane, spuse el, gâfâind. Cel de-al Optulea Felinar a apărut din nou.

39

Îndată ce uşa celulei se dădu într-o parte, Sammy se aruncă afară, trăgând în piept aer curat. În ciuda umidității, era transpirat. Ochii săi păreau mari cât nişte farfurii, avea părul lipit de scalp şi respirația urât mirositoare. Ținea în mână fiola primită de la Sara.

— Pentru Dumnezeu, ce bine e să nu mai fii acolo! spuse el, folosindu-se de brațul întins al lui Arent pentru a se ridica în picioare.

Arent încerca să nu îi arate disperarea sa. Nu avea altă treabă pe lume decât să îl ferească de rău pe Sammy Pipps, dar fiecare oră petrecută de prietenul lui în acea celulă însemna pentru Arent o oră în plus de eşec. Până mai deunăzi, bazându-se pe afecțiunea unchiului său, fusese convins că putea să-i recâştige libertatea lui Sammy. Acum, ştia că nici măcar o celulă decentă nu putea obține pentru el.

Când ajunseră pe puntea principală, Sammy îl puse din nou pe Arent să întoarcă spatele, la fel cum făcuse şi în noaptea de dinainte, iar el îşi lăsă pantalonii în vine şi începu să îşi facă nevoile peste marginea corabiei.

— Precum văd, Cel de-al Optulea Felinar s-a întors, spuse el, numărând luminile din depărtare.

— Au lăsat o iolă la apă, ca să investigheze, spuse Arent. Dacă dai mai repede, îi putem urmări.

— Nu zori pe cineva când e la toaletă, îl certă Sammy, pe când un torent de urină se arcuia peste marginea navei. Spune-mi ce ați mai aflat.

— M-am întâlnit cu leprosul. M-a condus la un altar pe care îl construise în cala de mărfuri.

— Mai e acolo? Pot să îl văd?

— Căpitanul Crauwels a ordonat să fie distrus.

— Normal, oftă Sammy. Altceva?

— Credem că Bosey a construit compartimente secrete pentru mărfuri de contrabandă peste tot pe *Saardam* şi făcea afaceri, cot la cot cu Isaack Larme, ofițerul secund. Noi credem…

— Care „noi”?

— Eu şi Sara Wessel.

— A, zise Sammy, pe un ton grăitor. Sara Wessel.

— Da, Sara Wessel.

— Foarte bine.

Arent clipi.

— Ce e aşa de bine?

Sammy îşi deschise braţele larg, cu bucurie.

— Eşti la fel de impenetrabil ca muntele din care ai fost sculptat.

Îl privi pe prietenul său ca şi când era o cauză pierdută.

— Ce se găsea înăuntrul compartimentului secret al lui Larme?

— Nimic. Până să ajungem noi acolo, Larme îl golise. Dar a părut surprins să vadă semnele Bătrânului Tom scrijelite prin preajmă.

— Atunci se poate ca Bătrânul Tom să se fi folosit de Bosey ca să urce ceva la bord, fără ca Larme să ştie?

— După care l-a ucis, ca să nu poată vorbi despre asta, fu Arent de acord. Ah, şi Reynier van Schooten are un secret care îl mănâncă pe dinăuntru. Puțin a lipsit să îl aflu, dar…

Făcu un semn înspre Cel de-al Optulea Felinar.

Sammy îşi trase pantalonii, alăturându-se prietenului său. Arent îi dădu o bucată de friptură de pasăre, şterpelită de la cină, împreună cu un colțuc de pâine şi un urcior cu vin.

— Şi cred că am găsit o cale prin care să îl fac pe Johannes Wyck să îmi spună motivul pentru care i-a tăiat limba lui Bosey, spuse Arent, pe când treceau de mijlocul corăbiei.

— Cum?

— Trebuie să pierd o luptă.

Sammy înghiți bucata de pâine pe care o mesteca.

— Ai mai făcut aşa ceva până acum?

— Cred că e la fel ca atunci când câştigi, numai că la final te arunci la podea.

Erau destul de aproape acum pentru a vedea iola pe care echipajul o cobora la apă. Era mai largă decât păruse pe punte, unde stătea acoperită. Avea trei bănci, fiind destul loc pentru trei marinari, şi încă unul la proră. În mod evident, Crauwels nu voia să rişte prea mulți oameni, din moment ce doar trei marinari coborau spre iolă pe scările din frânghie.

Aceştia nu păreau prea fericiți.

Isaack Larme cotcodăcea ca o cloşcă.

— Apropiați-vă doar cât să puteți vedea ceva, nu mai mult, le spunea el, îngrijorat. Încercați să vedeți sub ce pavilion călătoreşte chestia aia, şi ce limbă se vorbeşte pe punte, dacă puteți.

„Chestia”, gândi Arent. Aşa numise Larme nava. Nu spusese „ea”, cum

se vorbea în mod obişnuit despre o navă, şi nici „ei”, legat de echipaj. Aceasta era puterea pe care o emana Cel de-al Optulea Felinar.

Vos răsări din compartimentul de sub puntea mijlocie. În lumina lunii, arăta groaznic – parcă avea prea multă piele pe un craniu prea mic.

— Unde e guvernatorul general? întrebă Crauwels.

— Nu am putut să îl trezesc, spuse Vos.

Sammy atinse braţul lui Arent şi, cu un semn al bărbiei, îi direcţionă atenţia spre puntea superioară, acolo unde Lia şi Sara priveau şi ele, alături de Creesjie. În mod evident, doamnele nu fuseseră interesate să guste băuturile de după cină.

Sub ele, iola atinse apa cu un plescăit domol.

— Domnule căpitan, strigă Isaack Larme. Priviţi!

Arătă în direcţia Celui de al Optulea Felinar. Licărul oranj al acestuia se transformase într-un roşu sângeriu.

După o secundă, un ţipăt agonizant tăie aerul şi apoi se curmă fulgerător.

Cu toţii îşi acoperiră urechile, însă Arent ştia bine: ţipătul era un avertisment. Ori alergai înspre el, ori te îndepărtai.

— Arent! urlă Sara, de pe puntea superioară. S-a auzit din spatele nostru.

Urcă scările în câteva salturi, cu Sammy în urma lui. Cu greu, împiedicată de rochie, Sara ajunse şi ea pe dunetă. Lia şi Creesjie tropăiau după ea.

Arent simţi că podeaua e lipicioasă, aşa că se aplecă s-o atingă, dar vocea lui Sammy îl opri:

— E sânge, îi simt mirosul, spuse el, pe un ton care trăda că i se făcuse rău.

Nu avusese niciodată stomacul prea puternic.

Trăgând uşa care ducea spre cotețe, Arent văzu că toate animalele erau moarte, cu maţele vărsate pe paie. Sărmana scroafă o păţise cel mai rău, gândi acesta. Probabil că de la ea fusese ţipătul.

Creesjie se repezi către balustradă, vomând, în timp ce Sara se dădea înapoi, îngrozită.

— Arent, se auzi Sara.

Arent se întoarse către ea, crezând că are nevoie de încurajare, dar ea arătă spre picioarele lor. Desenat în sânge, pe podea, se vedea un ochi cu coadă.

— Semnul Bătrânului Tom, şopti Lia, şocată.

— Eram la douăzeci de paşi distanţă, spuse Sara. Cum se poate ca ceva

să fi măcelărit animalele şi să fi desenat semnul fără ca noi să auzim?

Îl privea fix pe Arent, parcă sperând că el avea răspunsul.

Dar nici el nu ştia. Era la fel de descumpănit ca şi ea. De atâția ani de când lucra cu Sammy, în niciunul dintre cazurile imposibile la care fusese martor nu văzuse ceva atât de ciudat.

Părea un act haotic, săvârşit din ranchiună. Nişte semne ciudate şi nişte animale ciopârțite nu puteau fi indicii, erau mesaje. Oricine s-ar fi aflat în spatele faptelor – fie că era un diavol sau nu – dorea să le transmită că ei nu aveau nicio putere. Că erau prinşi în capcană. Că putea să îi lovească foarte uşor. Încerca să îi înspăimânte.

Şi reuşea. Arent îşi simțea pielea tremurând. Ar fi vrut să se arunce de pe corabie şi să înoate înapoi spre Batavia. Doar că nu era sigur că ar fi putut purta prea mulți oameni în spate.

— Acesta e unul dintre ele, nu-i aşa? întrebă Lia, agățându-se de maică-sa. E primul dintre miracolele necurate. Se întâmplă exact cum a spus predicatorul.

— Ce miracol necurat? întrebă Arent.

— Sander ne-a avertizat că vor fi trei miracole necurate, spuse Sara. Ele ne vor convinge de puterea Bătrânului Tom, pentru ca din ce în ce mai mulți oameni să accepte o înțelegere cu el. Fiecare dintre miracole îi va purta semnul.

— De ce numai trei? întrebă Sammy.

— Pentru că, după aceea, cei care nu vor fi făcut un târg cu demonul vor fi măcelăriți de cei care l-au făcut.

Revenindu-şi, în sfârşit, din şoc, căpitanul Crauwels strigă înspre cei de pe iolă:

— Vâsliți cât mai repede înspre acel felinar, vreau să…

— Prea târziu, domnule căpitan, spuse Vos. A dispărut deja.

Crauwels privi într-acolo.

În locul în care se văzuse licărul roşiatic domnea acum bezna.

40

Punând mâna pe un felinar de la mijlocul navei, Sammy se întoarse la cotețele de animale şi făcu semn, nerăbdător, înspre punga de piele în care Arent îşi ținea cremenea. Sammy începu să caute un amnar, iar căpitanul Crauwels îl luă pe Isaack Larme pe după umăr.

— Adu aici câțiva muşi, să curețe mizeria asta.

Calmul său părea vulgar, având în vedere ce se afla în fața lor.

— Stai aşa, ceru van Schooten, pe care şocul îl trezise din beție. Nu putem lăsa ca cineva să vadă una ca asta. Echipajul are să o ia razna din cauza panicii.

— Nu există secrete pe un galion Indiaman, răspunse Crauwels, apoi privi spre greement. E plin de ochi acolo, sus, ascultă la mine. Vestea a trecut deja de jumătatea navei.

— Poate au văzut ce s-a întâmplat, sugeră Sammy, care reuşise să aprindă, în sfârşit, felinarul.

Lumina acestuia țopăia peste punte.

— Ştim ce a fost! spuse comerciantul-şef, în pragul isteriei. Putem vedea cu ochii noştri! Corabia aia blestemată le-a omorât. A semnalizat roşu şi le-a măcelărit. Şi o să urmăm noi.

— Larme, cațără-te pe greement, spuse Crauwels, împingând cadavrul scroafei cu piciorul. Adu-mi aici pe oricine găseşti acolo. Avem nişte întrebări de adresat. Şi trimite-mi-i pe predicator şi pe bucătar, după ce ai terminat. Carnea asta trebuie binecuvântată, tranşată corespunzător şi pusă la sărat.

Văzu privirea mirată a comerciantului-şef, şi dădu din umeri.

— La dracu' cu forțele malefice, nu am de gând să irosesc bunătate de carne. Oricum, nu avem destule provizii.

Arent simți o mână pe brațul său şi se întoarse. Era Sara, care o ținea pe Lia la piept. Fata plângea incontrolabil. Creesjie şi Vos nu se mai vedeau. Probabil că dispăruseră în agitație – realiză el.

— O duc pe Lia înapoi în cabina ei, spuse Sara. Putem sta de vorbă după aceea?

Arent încuviință, apoi îşi mută atenția înspre Sammy, care se târâse atât de mult în interiorul cotețelor, încât doar picioarele i se mai vedeau afară.

— Ia să vedem, vânătorule de recompense, spuse Crauwels, adresându-i-

se lui Sammy. Ce părere ai de toate acestea?

— Mi se pare curios că hubloul în care a apărut leprosul în prima noapte se află chiar sub noi, răspunse Sammy dinăuntrul cotețelor. Ați găsit până la urmă zdrențele?

— Am întors corabia cu fundul în sus, dar nu am găsit nimic.

— Şi *încă* mai credeți că avem de-a face cu ceva glumeț, pus pe şotii? îi întrerupse comerciantul-şef. Felinarul s-a făcut roşu în clipa în care iola a atins apa. Animalele au fost măcelărite la scurt timp după aceea. Am auzit biata creatură țipând.

Arătă înspre scroafă.

— Dacă nimeni nu a sărit peste bord, urmă el, nu poate să fie om cel care a făcut asta, pentru că nu avea unde să fugă fără să îl vedem. Iar dacă ar fi sărit peste bord, am fi auzit clipocitul apei.

Sammy se strecură afară din cotețe. Aducea două obiecte, care atârnau la capătul unui băț.

— Ce ai găsit? întrebă Crauwels, făcând ochii mari.

Problematistul dezvălui o fâşie însângerată de bandaj şi un rozariu.

— Aşadar, *leprosul* a fost, proclamă van Schooten. Acesta este unul dintre bandajele lui. Iar rozariul trebuie să îi fi scăpat atunci când a atacat animalele.

— Hmm, se auzi Sammy, circumspect, pe când inspecta rozariul. Acesta e proprietatea unei persoane bogate, care a căzut în sărăcie. A călătorit mult şi era un devotat. Un predicator, poate?

Van Schooten se cutremură, alarmat.

— Cum a…

— Găurile din mărgelele de lemn sunt mult prea mari pentru sfoara care le ține, şi, dacă priveşti înăuntru, vei observa zgârieturile făcute de metal. Aceste mărgele au atârnat odată pe un lanț. Majoritatea rozariilor din metal sunt deținute de oameni bogați, care au cel mai adesea bijuterii pe post de mărgele. Aşadar, rozariul acesta şi-a început viața ca ceva mult mai prețios. Mărgelele originale au fost probabil vândute şi înlocuite cu alternativa mai ieftină. Şi, încetul cu încetul, pe măsură ce deținătorul a sărăcit tot mai tare, până şi lanțul de metal a ajuns să fie vândut, fiind înlocuit cu o sfoară. O persoană săracă ar fi vândut rozariul cu totul şi, cu prețul obținut, ar fi cumpărat unul mai ieftin. Dar sărăcia a cuprins proprietarul acestui rozariu gradual. Observați ce netede sunt mărgelele de lemn. Au fost folosite foarte des, acompaniind momentele de rugăciune, ceea ce ne indică faptul că

persoana respectivă era foarte credincioasă. Iar mărgelele acestea sunt făcute din mai multe esențe de lemn. La prima vedere, pot identifica esențe tari şi moi, dintr-o varietate de soiuri de copaci care provin din Provincii, Germania şi Franța. După cum spuneam, rozariul a călătorit îndelung.

Ieşind din concentrare, Sammy observă fețele uimite din jurul său.

— Întreaga noastră civilizație a fost construită pe bază de lemn, piatră şi câteva tipuri de metale, explică el mai departe. Dacă ați reuşi să le identificați, ați fi surprinşi cât de evidente pot fi unele lucruri. Cine are de obicei grijă de animale, domnule căpitan?

— Muşii, în cea mai mare parte, se bâlbâi acesta, impresionat de demonstrația lui Sammy. Servitorii vin pe timpul nopții şi le aruncă resturile de la cină.

— Poți întreba dacă vreunul dintre aceştia era bandajat sau avea un rozariu?

— E ridicol, exclamă comerciantul-şef, agitându-şi brațele în aer. Adevărul este evident, şi cu toate acestea, refuzați să îl vedeți.

Sammy îl ignoră şi continuă conversația cu căpitanul:

— Cine ştie cursul pe care corabia trebuie să îl țină până la Amsterdam?

— Eu îl decid, odată ce văd stelele de deasupra, zise căpitanul cu mândrie. Celelalte nave se iau după noi, cât de bine pot.

— Şi nu vă temeți că se vor separa?

— Nu poți menține un convoi împreună timp de opt luni, vântul şi valurile nu permit aşa ceva. Chiar şi pe vreme calmă, trebuie să ne menținem distanța de siguranță. Două nave au luat-o înainte în seara aceasta, şi probabil că vom ajunge să ne pierdem şi de celelalte, nu avem ce să facem.

— Şi, cu toate acestea, urmăritorul misterios ne tot dă de urmă, spuse Sammy, privind înspre locul în care Cel de-al Optulea Felinar dispăruse. Impresionantă performanță!

— E lucrul diavolului, repetă comerciantul-şef, încăpățânat. Şi eu nu am să stau cu mâinile în sân în timp ce ne mănâncă. Căpitane, îți ordon să ne întorci în Batavia de cum răsare soarele.

Crauwels se pregăti să înceapă cearta, însă realiză că îl mâna instinctul, nu chibzuință. Renunță, cu un suspin.

— Mda, cred că aşa ar fi cel mai bine. O să trimit un mesaj întregii flote în zori, dar vom avea nevoie de încuviințarea guvernatorului general.

— O vei avea, spuse van Schooten, plecând.

Pe când stabileau detaliile, Arent îl trase pe Sammy într-o parte.
— Nu trebuie să căutăm proprietarul rozariului, spuse el şoptit.
Ştiu cui îi aparţine.
— Minunat! exclamă Sammy. Ai văzut pe cineva avându-l asupra sa?
— Da, spuse Arent. Tatăl meu. În ziua în care a dispărut.

41

Creesjie Jens îşi mirosi pomada, încercând să alunge din memorie imaginea animalelor căsăpite. Sângele o chinuia. Nu faptul că îl văzuse, ci mirosul lui. Îi intrase în păr şi în piele. Simțise cum i se scursese peste rochie, chiar dacă nu îl atinsese. Era ca şi cum se îmbăiase în el.

— Tremurați, spuse Vos, atent.

— E de la şoc, spuse Creesjie, coborând treptele către puntea superioară. Nu am mai fost niciodată atât de aproape de moarte.

Plecase pentru a-i ține companie guvernatorului general, după cum îi erau îndatoririle, şi realizase că Vos se ținea, tăcut, după ea. Tocmai îşi făcuse glasul auzit pentru prima dată de când o urmărea. Ca de obicei, ea găsea prezența lui extrem de agasantă.

— Aş putea să vă vorbesc în legătură cu o chestiune personală? întrebă el, pe acelaşi ton fad pe care îl avea când vorbea despre absolut orice.

Părea compus din rotițe şi arcuri – gândi Creesjie. După tot ceea ce văzuseră, el vorbea de parcă ieşiseră la plimbare. De ce nu putea să îşi dea seama că e tulburată şi că dorea să fie lăsată în pace?

— Nu poate aştepta până mâine? Eu…

— Sunt pe cale să câştig o sumă care îmi va schimba considerabil poziția, o întrerupse el, cercetându-i fața, în căutarea unei reacții.

— Cum aşa? întrebă Creesjie, neştiind ce să spună.

— Fac planuri de ceva timp, răspunse el. Şi se vor realiza, de cum vom ajunge la Amsterdam. Folosindu-mi proaspăta bogăție, intenționez să devin următorul guvernator general al Bataviei, cu binecuvântarea Consiliului celor 17 Gentilomi. Contez pe susținerea lui Jan Haan, desigur.

Ea îl privi, uimită de noua informație.

— De ce îmi spui mie toate acestea, Vos?

— Deoarece aş dori să vă cer în căsătorie.

Creesjie rămase cu gura căscată.

— Ştiu că sunteți promisă ducelui de Astor, dar, conform cercetărilor mele, conturile ducelui sunt la un război depărtare de faliment, şi el nu se află niciodată prea departe de următorul război.

Privirea lui Creesjie împietrise, fixându-l. Tocmai fusese cerută în căsătorie de către un abac. Fără să îşi dea seama că e complet nedumerită, Vos continuă:

— Ducele de Astor e o partidă foarte bună, dar ce o să vă faceți când va muri pe câmpul de luptă, peste trei ani? Sunteți frumoasă, însă frumusețea trece. Şi, când o să se întâmple asta, cum veți trăi, ce veți mânca, de unde vă vor veni bani? Vă propun o căsătorie reciproc avantajoasă. Vă admir, şi am să vă las să țineți frâiele, iar dumneavoastră mă veți ajuta să îmi clădesc cariera pe care o consider ca fiind destinul meu.

— Eu… eu…

Creesjie gesticula neajutorată. Nu îşi putea găsi cuvintele şi nu era sigură că şi le-ar fi recunoscut, dacă ar fi reuşit să articuleze ceva.

— Înțelesesem că este conte, spuse ea, slab.

— Chiar şi un conte ar fi mult sub dumneavoastră.

Ochii lui Creesjie treceau peste fața ternă a lui Vos, şi parcă o vedeau pentru prima oară.

— Nu mi-am dat seama că eşti atât de ambițios, spuse ea, arătând interes pentru prima oară.

— Guvernatorul general nu tolerează ambiția, iar eu nu sunt atât de nesăbuit încât să îl nemulțumesc.

— Averea de care ai avea nevoie…

— Am făcut calculele. Ştiu ceea ce cer, şi ceea ce mi se oferă. Vă pot arăta cifrele mele, dacă preferați.

Trecură stângaci prin cabina cârmei şi intrară în cabina principală. Candelabrul fusese stins şi pus deoparte, împreună cu vesela şi cu veselia. Inclusiv scaunele fuseseră strânse, iar interiorul era luminat doar de lună. Geamurile cu gratii țeseau o pânză de umbre.

— Înțelegi cât de periculoasă e propunerea dumitale? spuse Creesjie, coborându-şi vocea.

Lumina lumânărilor licărea pe sub uşa guvernatorului general.

— Sunt la bordul *Saardam* doar pentru că Jan Haan a dorit acest lucru, urmă ea. Mi-a cumpărat biletul şi îmi plăteşte o rentă.

Vos se încruntă şi degetele sale începură dansul lor ciudat pe lateralele corpului său. Părea să sugereze că la acele subiecte tabu nu se gândise.

— Dacă ar descoperi că încerci să îmi faci curte, cât timp încă îi sunt amantă…

— Nu cer un răspuns acum, doar o promisiune că vă veți gândi, spuse Vos. M-ar ajuta să dorm mai liniştit.

— Ai această promisiune, spuse Creesjie, înclinându-şi capul.

Vos se lumină, îi întoarse salutul cu aceeaşi înclinare din cap, după care

dispăru pe unde veniseră.

Creesjie suspină uşurată, dar argumentele lui Vos îi zăngăneau printre gânduri. Era o propunere bună – gândea ea. Şambelanul pomenise lucruri despre care şi ea avusese îndoieli, dar parcă reuşise să scoată veninul din ele. Pentru prima dată de când îl ştia pe Vos, se pomeni zâmbind cu gândul la el.

Traversă încăperea şi ajunse la uşa guvernatorului general.

— Bună seara, doamnă, se auzi Jacobi Drecht, căpitanul gărzii, cu acelaşi ton, cumva dezaprobator, pe care îl adopta întotdeauna atunci când i se adresa.

Creesjie ştia că puterea ei consta în faptul că era dorită de toţi bărbaţii pe care îi întâlnea, aşa că, atunci când întâmpinase pentru prima oară dispreţul lui Drecht, îl văzuse ca pe o provocare. Flirtase cu el, îi adusese mâncare, îl invitase la diverse adunări, dar totul eşuase.

Singurul lucru pe care Drecht îl dorea de la Creesjie era ca între ei doi să existe tot timpul un perete.

Prin unul dintre oamenii căpitanului, Creesjie descoperise că Drecht avea o soţie şi o fiică în Drenthe, pe care le iubea foarte mult. De patru ani nu le mai văzuse, dar nu fusese cu alte femei. Soldatul mai spusese – pe un ton de parcă nici el nu credea – că acesta era felul de a fi al lui Drecht, nu ceva cu care se mândrea. Exact cum cineva nu se laudă că respiră sau că vorbeşte. Era, pur şi simplu, jurământul pe care îl făcuse la cununie.

Şi cu aceasta se încheiase campania lui Creesjie. Bărbaţii ca Drecht erau rari şi periculoşi. Îşi făceau datoria oricâtă suferinţă le-ar fi cauzat, sau ar fi cauzat altora. Soţia lui putea să îl păstreze sănătoasă.

Dându-se la o parte, Drecht îi permise lui Creesjie să intre.

Odată ce uşa se închise în spatele ei, expresia lui Creesjie se schimbă. Abandonându-şi zâmbetul fermecător, ochii îi deveniră ca doi cărbuni.

După cum promisese Sara, licoarea îl afundase pe Jan Haan într-un somn adânc, pieptul său slab urcând şi coborând, cu fiecare coastă la vedere.

Îl privi distantă, de parcă acesta nu era decât o muscă dându-şi duhul pe un pervaz. Forţa fizică a lui Jan Haan dispăruse de mult, dar îşi deghiza pierderea cu fel şi fel de reuşite personale, cu maniera sa directă şi cu loialitatea unor duli ca Drecht şi Vos, care îi îndeplineau orice moft. Încercă să îşi imagineze ce ar fi crezut cei doi despre stăpânul lor dacă ar fi ştiut de ce o chema, de fapt, în fiecare noapte. Nu se datora virilităţii sale sau pentru că avea un apetit greu de stăpânit.

O chema pentru că îi era frică de întuneric.

În majoritatea nopților, pur şi simplu, se dezbrăca şi se întindea lângă el, pentru ca, atunci când se trezea speriat, să găsească pe cineva în jurul căruia să îşi treacă brațul slăbănog.

Doar câteodată făceau sex, dar Creesjie era convinsă că Jan o chema pe ea pentru că Sara nu dorea să petreacă noaptea cu el.

Încăpățânarea prietenei sale se dovedi un gând care aprinse o mândrie feroce în ea.

Orice altă femeie s-ar fi supus cerințelor soțului ei fără să se plângă, considerând că merita, pentru confortul vieții oferite în schimb.

Nu şi Sara, însă.

După toate bătăile, certurile, umilințele şi crizele, încă se ținea tare, asemenea unei stânci care refuza să cedeze ciocanului unui sculptor. În multe nopți, sosind la el, Creesjie îl găsise pe Jan furios din cauza soției sale încăpățânate, dezvăluind un chin pe care s-ar fi ruşinat să îl facă public. În toți acei ani, aroganța lui îl convinsese că el era cel care o chinuia, însă Creesjie ştia că se întâmpla exact invers: Sara era singurul duşman pe care el nu reuşise niciodată să îl învingă.

Jan murmură în somn, scoțând-o din gânduri.

Se duse la masa de scris şi găsi lista cu nume de care Sara îi pomenise în acea după-amiază. O rugase să le copieze, iar Creesjie făcea tot ce îi cerea Sara fără să pună întrebări. Adevărul era că Sara semăna mai mult cu soțul ei decât ar fi vrut să o recunoască, deşi autoritatea ei avea drept fundament bunătatea, nu lăcomia.

Luând o pană de scris, observă suportul de armură al lui Jan şi o bucată îndoită de pergament, îndesată după una dintre chingile cuirasei sale.

— Ce ar putea fi asta? se întrebă ea.

42

Sara nu auzi de la început şoaptele.

Răsăritul era aproape, dar licoarea pentru somn îi acaparase mintea. Lua tot timpul o singură picătură, chiar dacă în unele momente, în Batavia, îşi dorise mai multe. În zilele rele, întunecate, atunci când simțise plictisul cum o zdrobeşte, privise orizontul, dorindu-şi să poată alege o altă viață decât cea pe care o trăia.

În acele zile, i se întâmplase să privească fiola timp îndelungat, poate ore în şir, după cum i se părea ei. Apoi îi cerea Dorotheei să o ascundă.

— *Sara…*

Şoapta se târa de-a lungul pereților şi peste tavan, traversând corpul ei pe o mie de picioruşe.

Deschise ochii, nesigură la început în privința a ce anume o trezise din somn.

Camera era cufundată în întuneric, ora fiind greu de ghicit. Cu paravanul tras peste hublou, se putea să fi trecut o oră sau şapte, de când adormise.

Îşi simțea cabina îmbâcsită, şi gura uscată. Bâjbâi după urciorul de la capătul patului.

— *Sara…*

Şoapta o făcu să înlemnească şi pielea i se făcu de găină.

— Cine e? întrebă ea, simțind cum sângele îi pulsează în urechi.

— *Dorința ta cea mai ascunsă, pentru un preț…*

Şoapta era colțuroasă, fiecare cuvânt parcă îi zgâria pielea. Căută încet după pumnal, pe măsuța de lângă pat. Degetele sale îi cuprinseră mânerul.

Cu o noapte înainte, simțise acel pumnal greu şi liniştitor, dar acum i se părea de nimic.

Făcându-şi curaj, sări din pat şi cercetă cele patru colțuri ale cabinei. Erau goale. Nu era nimeni, în afară de luna de pe cer, căreia nişte margini de nori îi desenau colți.

— *După ce tânjeşti?*

Se repezi la uşă şi o deschise cu o smucitură.

Lumânarea pâlpâia în alcov, iar coridorul era gol.

— *După ce tânjeşti?*

Sara îşi puse mâinile peste urechi.

— Dispari, ceru ea.

— După ce tânjeşti?

„Libertate.” O spusese aproape cu voce tare. Era să urle cuvântul. Voia să poată decide cum să trăiască în fiecare zi. Voia să îşi cultive talentele, fără să fie judecată, şi voia să fie mama care îşi dorea să fie, nu cea care trebuia să fie.

— După ce tânjeşti? Spune-mi, şi am să plec.

— Vreau liberate, spuse ea încet.

— Şi ce ai da la schimb?

Gura Sarei se deschise, apoi se închise la loc. Chiar şi în beznă, chiar şi îngrozită, era totuşi soție de negustor şi ştia cum sună tocmeala.

— Cât m-ar costa?

În cămaşa lui de noapte, Vos îşi puse mâinile la urechi, încercând să nu asculte şoapta.

— Creesjie o să te respingă…

— Ba nu, sâsâi el, printre dinții încleştați.

— Îşi râde de tine…

— Nu!

— O vărsare de sânge şi o învoială iscălită, şi va fi a ta…

— Aş pune pumnalul sub pat…

La lumina lumânării, cu ochii larg deschişi, Lia ținea strâns macheta *Saardam,* pe care o construia. Era o ofertă aşa de simplă – se gândea ea. Atât de puțin efort, pentru o recompensă atât de mare.

— După ce tânjeşti?

Johannes Wyck se rostogoli de pe rogojină şi se întoarse către uşă, cu lama scoasă, treaz şi atent.

Un şef de echipaj nu îşi permitea să doarmă adânc. Cei care o făceau mureau între două sforăieli.

Compartimentul lui Wyck se afla sub teugă, acolo unde se relaxa echipajul. Putea auzi o vioară şi zaruri rostogolindu-se deasupra sa.

— După ce tânjeşti?

— Cine e acolo? întrebă el, deschizând cu putere uşa care dădea în compartimentul meşterului velier.

„Individul ăsta inutil sforăie în hamac, ca de obicei.”

— Bătrânul Tom.

— Bătrânul Tom, repetă Wyck, expresia feței sale schimbându-se imediat.

Se întoarse la el în compartiment. Era beznă, dar nu îl deranja acest lucru.

Aveau o înțelegere.

— Da, ne ştim de demult, nu-i aşa? zise Wyck, atingându-şi peticul de piele de la ochi. Mă întrebam când ai să mă găseşti, deşi nu mă aşteptam să se întâmple în felul ăsta.

Declarația lui fu întâmpinată cu tăcere.

— Crezi că nu te-am recunoscut pe punte? se lăudă Wyck. Ți-am mai păstrat secretul odată şi mi-am pierdut ochiul. A fost ultimul lucru onorabil pe care l-am făcut în viața mea. Ştiu ce cauți pe corabia asta.

Wyck se învârti în cerc, căutând prin cabină. Avea un rânjet viclean pe față. Diavolii nu îl înfricoşau. Nu mai aveau efect, nu după viața pe care o dusese. Încercase toate lucrurile odioase care îi trecuseră prin cap. Ştia că îl aşteaptă iadul, orice ar fi fost. Acum, păşea pe o altă cărare.

Tăcerea păru că se mişcă, adunându-se.

— *După ce tânjeşti?*

— După ceva ce ai să îmi dai, răspunse, atingând iar peticul de pe ochi. Ceva ce îmi datorezi.

Mai jos, pe puntea inferioară, pe rogojina ei, Isabel se întorcea de pe o parte pe alta. Privi fața Dorotheei, care dormea. Era luminată de luna plină, şi acest lucru o făcea să arate ca un spiriduş. Isabel parcă se aştepta cumva ca femeia mai în vârstă să se trezească şi să se ofere să îi îndeplinească o dorință.

Servitoarea îşi mutase rogojina lângă cea a Isabelei în acea după-amiază, spunându-i că s-ar fi simțit mai în siguranță să doarmă alături de o figură prietenoasă. Isabel intui imediat minciuna. După cum spusese Dorothea tot în acea după-amiază, minciunile erau de două feluri. Iar cea pe care i-o servea Isabelei era prea răsuflată.

Mai mult ca sigur, o trimisese Sara.

Pe puntea de deasupra, se auzi clopotul bătând de două ori. De cealaltă parte a paravanului de lemn, auzi marinarii mişcându-se. Unii mormăiau, trezindu-se din somn. Paşi tropăiră pe scări în jos, cât se schimbă cartul.

Isabel se ridică tăcută, spionând tot timpul fața Dorotheei. Din hamacurile şi rogojinile din preajmă se auzeau sforăituri sau frânturi de

cuvinte, mormăite în somn. Singura lumină venea de sub uşa ce ducea spre magazia cu praf de puşcă, acolo unde ofițerul de gardă cânta de unul singur.

De când dăduse peste el, cu o noapte înainte, nu încetase să se tot certe. Probabil că tocmai din acest motiv Dorothea dormea acum lângă ea. Isabel îşi jurase că avea să fie mult mai atentă. Trebuia să fie.

Mai privind o dată cu atenție către Dorothea, dispăru pe scări, în jos, înspre cala de mărfuri.

Pe când Sara ieşea pe coridor pentru a merge să vadă ce face Lia, Creesjie i se aruncă în brațe. Bocea.

— Bătrânul Tom a venit să îmi şoptească, țipă ea speriată, agățându-se de Sara.

— Şi mie, spuse Sara, care tremura. Ce ți-a promis?

— Că are să îi cruțe pe băieți dacă îți omor soțul! zise Creesjie, încercând să controleze răsuflarea care îi ridica şi cobora pieptul, alert. De la tine ce a vrut?

— Acelaşi lucru, spuse Sara. Chiar mi-a spus cum anume să o fac.

— Un pumnal sub patul său, completă Creesjie, oripilată. Dacă soțul tău e cel care l-a chemat pe Bătrânul Tom, oare de ce îl vrea demonul mort?

43

Arent porni spre culcuşul său pe când se iveau zorile. Avea rozariul tatălui său în jurul încheieturii. Reynier van Schooten ceruse să fie aruncat în apă, susținând că era blestemat, dar Sammy îl oprise. Rozariul era important pentru investigație. Nu aveau nicio teorie despre cum anume ajunsese pe *Saardam.* Conform unchiului său, reprezenta obiectul luat de asasin pentru a demonstra faptul că îl ucisese pe tatăl lui Arent. Asta însemna că, ultima oară, rozariul fusese în posesia lui Casper van den Berg. Aşadar, cum oare ajunsese în cotețul animalelor?

Genul acesta de mistere îl delectau pe Sammy, însă pentru Arent era ca şi cum ridica acelaşi bolovan, sperând de fiecare dată să găsească altceva sub el.

Ceva cald îi atinse gâtul – era o rază de soare ce răzbătea până la el. Dincolo de bord, era lăsată la apă o iolă. Reynier van Schooten ordonase ca aceasta să vâslească până la cea mai apropiată corabie din flotă, ca să anunțe că urmau să se întoarcă, de cum încuviința guvernatorul general. De la acea corabie avea să plece o iolă proprie către următoarea corabie şi tot aşa, până când mesajul va fi ajuns la întreaga flotă.

Pe când marinarii desfăceau nodurile care țineau iola în loc, bârfeau despre cum o corabie-fantomă îi atacase cu o noapte înainte şi cum îi însemnase cu un simbol demonic. Povestea înflorise tot mai tare, pe măsură ce fusese repetată – observă Arent. Cel de-al Optulea Felinar era acum o creatură eterică, vagă şi greu de descifrat, nu doar distantă, iar echipajul misteriosului vas era alcătuit din sufletele celor pierduți în larg. Când Semnul Bătrânului Tom fusese ars pe puntea *Saardam,* ochiul clipise, iar coada lui se mişcase, înainte să dispară.

Bârfa îl urmări pe Arent până în pat. Dând la o parte perdeaua, îşi privi uimit hamacul.

Surprinderea i se transformă îndată în mânie. Cineva îl folosise pe post de toaletă.

Ecouri de râsete se rostogoleau de-a lungul punții. Wyck şi alți câțiva marinari stăteau pe greement, cu fețe zâmbitoare.

Iată plângerea pe care trebuia să o ducă în fața lui Larme – îşi dădu Arent seama. „Se putea găsi ceva mai curat”, mormăi el pentru sine.

Ieşind pe puntea superioară, îl acostă pe Larme.

— Am o plângere, spuse el.

Larme trase adânc aer în piept.

— Cum dracu' ai aflat despre legea plângerii?

— Contează?

— Nu prea, dar nu e bărbat pe vasul ăsta care să nu se plângă de ceva, aşa că a ta de ce ar fi mai specială?

— Am auzit că nu trebuie să fie specială, trebuie doar să fie o plângere.

— Doar marinarii au voie să prezinte plângeri, spuse Larme, disperat, uitându-se în jur, să vadă dacă îi auzea cineva.

— Dar ieri un muşchetar s-a bătut cu un marinar, contră Arent.

— Pentru o rindea nenorocită, şi ce mai farsă a fost şi aia! spuse Larme, renunțând. De cine vrei să te plângi?

— Johannes Wyck.

Larme îl privi fix, nevenindu-i să creadă.

— Dintre toți oamenii de pe corabie, trebuia să te cerți cu Johannes Wyck?

— Cred că el vrea să se certe cu mine.

— Şi ai vreo dovadă?

— Doar felul în care chicoteşte acolo, sus.

Larme fluieră spre greement, chemându-l pe Wyck. Şeful de echipaj coborî de pe greement cu o agilitate surprinzătoare, purtându-şi încruntarea caracteristică pe sub peticul de pe ochi.

— Te-ai căcat în hamacul uriaşului? întrebă Larme.

— Nu eu, spuse Wyck.

— Dați-vă mâna şi încheiați, atunci, ceru Larme.

— Eu am o plângere, repetă Arent încăpățânat. După legile corabiei, cer să mă bat cu pumnii, pe teugă.

— Nu va fi nicio pedeapsă de genul ăsta, îl avertiză Larme. Nu ai nicio dovadă, aşa că nu pot să…

— Nicio pedeapsă! exclamă Wyck, sceptic. Mărimea individului e destulă pedeapsă.

— Lasă că nici tu nu eşti mic, comentă Larme. E ca şi cum s-ar lua la pumni catargul principal cu arborele artimon.

Wyck se dădu un pas înapoi, ridicându-şi brațele, de parcă era pregătit să respingă un atac.

— Ai auzit şi tu poveştile. Ăsta-i eroul de la Breda. S-a luptat cu toată armata spaniolă de unul singur.

— Trebuia să te gândeşti la asta înainte să te caci acolo unde doarme. Poate gândul ăsta te-ar fi constipat.

— Vreau ceva care să facă lupta egală, ceru Wyck, privindu-i cu încăpățânare. Altfel nu am să accept.

— A convocat Dreptul la Plângere, replică Larme.

— Şi eu ți-am spus că nu am făcut nimic. Mă pui să mă bat cu un urs, fără să ai dovezi. Nu e corect.

Larme se scărpină la subraț. Voia să ajungă cât mai repede în pat.

— Dar ce vrei, atunci? îl întrebă.

— Lame.

Spinarea lui Arent îngheță. „De ce schimbă Wyck înțelegerea?" Era mult mai dificil să piardă convingător atunci când la mijloc erau cuțite. În primul rând, ar fi sângerat mult mai tare. Simți cum şeful de echipaj îl sfredelea cu ochiul său de culoarea cenuşii.

— Ce spui, soldat? Ți se pare corect?

— De acord, spuse Arent, nesigur că ar fi putut face altceva. Când?

— La apus, după ce am lăsat ancora.

Larme încuviință.

— Sunteți amândoi nişte nenorociți ridicoli. Eu am să mă bucur în momentul când unul din voi are să crape.

44

Mulțimea adunată pentru ceremonia religioasă murmura confuză.

Se strânseseră în fața catargului principal, aşteptând slujba predicatorului, însă acesta încă nu sosise. Isabel se dusese să îl trezească, dar hamacul său era gol.

Începuse să cadă o ploaie rece. Raze de soare se vedeau ici şi colo, dar abia răzbeau printre norii întunecați.

Era un semn rău – se vorbea în şoaptă.

Sara privea cum adunarea devenea neliniştită, alături de Lia şi Creesjie. Acel diavol care le şoptise lor trei în noapte, fără îndoială le şoptise şi acelor oameni. După expresiile vinovate de pe fețele lor, era limpede că toți fuseseră tentați.

Se întreba dacă le făcuse aceeaşi ofertă pe care o primiseră ea, Creesjie şi Lia.

„O să pun un pumnal sub patul lui.” Asta spusese vocea.

Ochii ei trecură de catargul principal. Marinarii se uitau la oameni cu priviri de prădători. Oare câți dintre ei veniseră, aşteptându-se să îl vadă şi pe guvernatorul general printre cei adunați pentru ceremonia religioasă? Oare câți dintre ei se gândeau deja să îl ucidă? Oare ce li se oferise? Văzând felul în care ochii lor le pipăiau pe Lia şi Creesjie, credea că ştia răspunsul.

Johannes Wyck se urcase pe puntea teugei. Sara nu înțelegea de ce alesese locul acela. Nu ar fi putut auzi slujba de acolo, deşi putea să îi vadă bine pe pasageri.

Oare auzise *şi el* vocea Bătrânului Tom, cu o noapte înainte?

Isabel trecu prin mulțime, venind către Sara.

— Am căutat pe puntea inferioară, spuse ea agitată. Nu îl pot găsi pe Sander. Şi nu l-a văzut nimeni.

— Poate că ştie Arent ceva, spuse Sara.

Creesjie tuşi, făcându-i semn Sarei să mai aştepte.

— Înainte să vorbeşti cu Arent, trebuie să îți arăt ceva. Azi-noapte, în cabina soțului tău, am văzut o bucată de pergament, băgată în cuirasa lui. Ştiu că te tot întrebai pentru ce a fost întemnițat Pipps… Iată!

Îi înmână o bucată de pergament.

— Am copiat totul în timp ce Jan dormea.

Sara citea în timp ce ploaia păta literele:

Încătuşează-l pe Samuel Pipps. Am descoperit acuzaţii care susţin că e spion englez. Nu e doar un trădător al companiei noastre nobile, ci şi al naţiunii noastre. Încă nu s-a aflat oficial, dar am verificat acuzaţiile şi le voi prezenta colegilor mei în curând. Îl aşteaptă execuţia. Adu-l în faţa Consiliului celor 17 Gentilomi, şi poziţia ta va fi considerabil îmbunătăţită. Fă toate acestea şi vino cât mai repede.

Al tău, care te aşteaptă,
Casper van den Berg

— Pipps e spion? exclamă Sara.

— Nu ai voie să îi arăţi asta lui Arent, o avertiză Creesjie. Dacă soţul tău află că i-am furat documentele din cabină, are să mă arunce în ocean.

— Atunci am să inventez o minciună prin care să explic cum am aflat, spuse Sara. Arent trebuie să afle, Creesjie. Îl venerează pe Pipps.

Cele patru femei se îndreptară către compartimentul de sub puntea mijlocie, dar Sara rămase în prag. Soţul ei îi interzisese să îl mai vadă pe Arent sau să îi mai vorbească. Era adevărat că, dându-i o doză dublă din licoarea ei, el încă dormea în acel moment. Chiar şi aşa însă, era riscant să îl sfideze, pentru că era în văzul lumii.

Dacă ar fi văzut-o Vos, ochii acestuia erau, practic, ochii soţului său.

Inima o împingea înainte, dar frica o trăgea înapoi. Dacă voia să continue investigaţia, trebuia să o facă fără să atragă atenţia. Se uită la Lia.

— Du-te, te rog, la cârmă şi vezi ce fac tatăl tău, Vos şi Drecht.

Lia zâmbi larg.

— E ca într-una dintre poveştile lui Pipps, spuse ea, îndepărtându-se.

Perdeaua care împrejmuia hamacul lui Arent era trasă, iar acesta sforăia alături, pe o rogojină. Podeaua din jurul lui era udă pentru că fusese spălată recent, dar încă se simţea un miros slab de excremente.

— Mamă, ce te-ai mai distra, spuse Creesjie insinuant, privind pieptul uriaş al lui Arent şi braţele sale groase.

— Arent, spuse Sara moale, cu faţa roşie de la remarca lui Creesjie.

Încerca să îl trezească. Acesta nu se mişcă.

— Arent! încercă din nou Sara şi îl lovi uşor peste o talpă, nerăbdătoare. Trezeşte-te!

— Eeee devreme, mormăi acesta, trăgându-şi piciorul. Eu doar ce… am

adormit.

— Sander Kers a dispărut. Avem nevoie de ajutorul tău.

Arent se trezi anevoios, frecându-şi ochii încețoșați ca să le privească. Un miros puternic de praf de ardei iute atârna greu în aer. Cineva spărsese probabil o cutie în cala pentru mărfuri.

— Sander a plecat de aici dis-de-dimineață, spuse el, ridicându-se în coate. Apoi i-am auzit paşii pe scară, se îndreptau spre puntea inferioară.

— Am căutat acolo, spuse Isabel acuzator.

Arent se ridică în capul oaselor, ținându-şi capul între palme, obosit.

— Poate că a coborât în cala pentru mărfuri. Sau poate a trecut dincolo de paravan? Ați căutat de cealaltă parte a catargului principal?

— Eu nu am voie să trec de el, spuse Isabel, agitată.

— O să întreb eu de el, spuse Arent. După ce îmi dau seama cum să îmi încalț cizmele.

Sara îi dădu pergamentul cu rândurile copiate de Creesjie.

— Mai înainte, citeşte asta, spuse ea. E o scrisoare de la bunicul tău către soțul meu. Explică motivul pentru care Sammy a fost întemnițat.

Pus în gardă, Arent luă iute misiva şi o citi de două ori. Izbucni în râs.

— Nu ştiu de unde are bunicul meu informațiile acestea, dar sunt minciuni, spune el, pe un ton amuzat. Sammy nu e spion. Nu ar fi bun de nimic la spionaj. Lui nu îi pasă de națiuni sau de regi. Îi pasă doar de banii lui de buzunar şi de misterele interesante.

— Cere-i lămuriri bunicului tău, îl rugă Sara. Şi nu îi spune soțului meu că ai aflat. Pentru că eu am furat asta de la el din cabină.

Arent aruncă pergamentul pe fereastră şi vântul îl făcu să dispară.

— Sigur că nu am să spun nimic. Îți mulțumesc, Sara.

Sara, Lia, Isabel şi Creesjie se întoarseră pe punte. Ploaia devenise destul de puternică şi dispersase adunarea dezamăgită.

— Încă nu ştim sigur dacă nu cumva Arent e demonul, spuse Isabel.

— Nu e, spuse Sara, tonul ei încheind conversația.

Certitudinea ei le luase pe toate prin surprindere, dar ea le risipi îndoielile. Două zile în compania lui Arent, şi îl ştia mai bine decât îşi cunoştea soțul, după cincisprezece ani de căsnicie.

— Crede-mă, dacă există cineva care îl poate găsi pe Sander, acela este Arent. Ar trebui totuşi să vorbim cu Reynier van Schooten. Îl tot implora să îl spovedească. S-ar putea să ştie el unde a plecat predicatorul în dimineața aceasta.

— Putem întâi să îi ducem pe băieți înăuntru? o rugă Creesjie, în timp ce ploaia le lovea. Nu e prea primitor aici.

Marcus şi Osbert erau pe puntea superioară, alergându-se în cercuri. Jucau de-a prinselea într-o variantă pe care doar ei o cunoşteau. Dorothea îi privea foarte agitată, aşteptându-se ca ei să cadă până la urmă printre spațiile libere ale balustradei, drept în apă.

Având în vedere talentul băieților de a da de bucluc, nu era neîntemeiată grija ei.

Cele patru femei ajunseseră la baza scărilor când băieții le ieşiră înainte. Tocmai porniseră să le caute, supravegheați de Dorothea.

— Cred că mai bine intrăm înăuntru, stăpână, zise aceasta, apărându-şi boneta albă împotriva vântului.

Sara o prinse de mână.

— Dorothea, ai putea să îți găseşti timp azi ca să îmi faci rost de nişte haine mai practice? zise Sara, gesticulând către cămaşa largă de bumbac a Isabelei şi către fusta de cânepă a acesteia. Cam aşa ceva. Şi mi-ar mai trebui o pălărie, o bonetă sau ceva cu boruri, care să îmi acopere părul şi fața.

— O deghizare, vrei să spui? întrebă Dorothea, care avea experiență cu asemenea lucruri, deoarece o ajutase pe Sara să se furişeze afară din fort de mai multe ori.

— Exact.

— O să trebuiască să sacrific o rochie, două.

— Foloseşte oricâte ai nevoie, spuse Sara.

După ce Dorothea dispăru cu băieții înăuntru, Creesjie îşi drese stângaci vocea.

— Sara… începu ea.

— Da.

— Arent Hayes.

— Da, repetă Sara, mai încet de data aceasta, mai mult în semn de avertizare şi nu de invitație.

— Felul în care l-ai apărat a fost foarte…

— Energic, îi veni Lia în ajutor.

— Da, energic, confirmă Creesjie, dându-şi din ochi părul blond.

— Serios?

— Şi ai petrecut mult timp alături de el, în ultima vreme.

— Nu chiar aşa de mult, contră Sara.

— Ții la el?

— Da, recunoscu ea, făcând o uşoară grimasă.

Era prima oară când o spunea cu voce tare, şi se simțea ciudat. Lia zâmbi, lăsând-o pe Creesjie să ajungă cu tact la concluzie:

— Sentimentele acestea pe care le ai… Înțelegi că ele sunt imposibile, nu-i aşa?

— Desigur, spuse Sara, trăgând de gulerul rochiei sale, iritată.

Dorothea trebuia să spele totul cu apă scoasă din ocean, ceea ce făcea ca hainele să fie aspre şi să provoace mâncărimi.

— Sunt… reluă ea stângaci. Îmi place cum mă simt în preajma lui. Mă lasă să fiu cine sunt, nu mă forțează să fiu ceva la care nu mă pricep… Atâta tot. Dar asta nu înseamnă că nu îl pot ignora.

— Dar eşti convinsă că trebuie? întrebă Lia, precaută. Te face fericită, am văzut-o.

— Nu există speranță pentru mine şi Arent, răspunse Sara, coborându-şi vocea. Dacă planul nostru reuşeşte, eu o să dispar, iar Arent…

Se opri. Nu ştia ce urma să se întâmple. Unde avea să se ducă el, odată ce Samuel Pipps ar fi fost executat? Înapoi la război? O speranță începu să pâlpâie.

Era un mercenar. Mai mult decât atât, era bărbat. Nu avea obligații. Nu trebuia să răspundă unor aşteptări. Putea merge oriunde îşi dorea. Poate că ar fi primit să o urmeze şi să înceapă o viață nouă, departe de toate. Poate că ea ar fi putut să îi trimită un mesaj, odată ajunşi în port, prin care să îi dea de ştire unde o putea găsi.

Clătină înfuriată din cap. De ce se gândea la aşa ceva? Era atât de aproape de a câştiga şi libertatea Liei, şi pe a sa. Cum se putea gândi să rişte totul pentru o înamorare copilărească?

Eggert salută, în timp ce le făcea loc să intre.

Înăuntru, Sara bătu la uşa cabinei lui Reynier van Schooten.

Comerciantul-şef apăru în cadru, purtând pe el doar un costum marinăresc subțire, din bumbac. Toate îşi feriră ochii, dezgustate. Camera lui arăta ca o tavernă, zeci de carafe goale de vin zăceau pe masa de scris şi pe podea.

„Aşa bea un om disperat”, gândi Sara.

— Bătrânul Tom *chiar* m-a ascultat aseară, spuse el, privind figurile doamnelor din fața sa.

Creesjie pufni amuzată, făcând-o pe Sara să zâmbească involuntar.

— Ai fost ieri la Sander Kers pentru spovedanie? întrebă ea.

— De ce să trebuiască să mă spovedesc? răspunse el, arătând larg înspre cabina sa. Din moment ce guvernatorul general conduce călătoria, eu sunt doar un alt călător bogat, cu un cufăr plin cu vin lângă el.

— L-ai ajutat pe soțul meu să urce ceva la bord, în secret, îi aminti Sara, privind cum se schimbă pe dată expresia interlocutorului ei. Nimeni nu pare să știe despre ce este vorba, dar, după cum se vede, bei zdravăn de atunci.

Fața lui păru lovită, un moment, de frică, îndoială și vină. Sara crezu că urma să audă ce o interesa să știe, dar comerciantul-șef își vărsă întreaga fiere asupra ei:

— Soțul dumitale știe că faci pe vânătorul de recompense, alături de Arent Hayes? rânji el. Știe că îți târăști fiica după dumneata, în aventurile astea? Poate ar trebui să-i spun…

— Sander Kers a dispărut, îl întrerupse Isabel, băgându-se în fața lui. Dacă a venit la dumneata ca să te spovedească, înseamnă că ai fost ultimul…

— Nu știu nimic, și nu i-aș spune nimic unei blestemate de mardijker, nici dacă aș ști.

Le trânti ușa în față.

45

— Ce ne facem? întrebă Isabel, pe când părăseau uşa cabinei lui van Schooten.

Sara se gândi, după care se întoarse spre Lia:

— Ai mai progresat cu macheta navei?

— Abia am început. De ce?

— Tatăl tău a adus ceva la bord şi vrea să fie ţinut secret, iar Reynier van Schooten l-a ajutat cu asta. Dacă i-a mărturisit lui Sander, iar tatăl tău a aflat, s-ar putea să descoperim motivul dispariţiei predicatorului. Încărcătura se află undeva pe corabie, iar compartimentele de contrabandă construite de Bosey par locurile ideale în care să începem căutările. Trebuie doar să aflăm unde anume se găsesc.

— Nu uita de scrisoare, o avertiză Creesjie. Sander a fost ademenit la bordul *Saardam*. Dacă Bătrânul Tom se află în spatele acestei întâmplări, poate că tot el e responsabil şi de dispariţia predicatorului.

— Oricum ar fi, nu mai putem face nimic pentru moment, în afară de a-l aştepta pe Arent să îşi încheie investigaţia, spuse Sara.

Era limpede că răspunsul nu o mulţumise pe Isabel, dar nu mai era accesibilă nicio altă pistă. La fel ca în cazul tuturor celorlalţi pasageri, libertatea ei era limitată.

Creesjie mai scoase o bucată de pergament din mânecă şi i-o întinse Sarei.

— Pe de altă parte, asta ar trebui să te înveselească. E lista cu nume pe care ai văzut-o în cabina soţului tău.

Bastiaan Bos – 1604
Tukihiri – 1605
Gillis van de Ceulen – 1607
Hector Dijksma – 1609
Emily de Haviland -1610

— Recunosc câteva dintre aceste nume din cartea de demonologie, spuse Isabel, privind peste umărul Sarei. Aparţin unora dintre familiile care au intrat sub influenţa Bătrânului Tom. Au fost investigate de către Pieter Fletcher.

Fata mirosea slab a ardei iute. Mirosul nu era neapărat neplăcut. De fapt, o făcu pe Sara să se simtă înfometată. Se întrebă de ce nu remarcase aroma până atunci. Era plin de lăzi cu praf de ardei iute în cala pentru mărfuri. Probabil că Isabel dormea exact deasupra locului în care se aflau depozitate.

— Ştii cumva de ce Jan este interesat de aceste nume? întrebă Creesjie.

— L-am auzit vorbind ieri cu Vos, spuse încet Sara, parcă încercând să îşi răspundă şi sieşi la aceeaşi întrebare. L-am auzit recunoscând că el a fost cel care l-a eliberat pe Bătrânul Tom acum treizeci de ani, în schimbul puterii pe care a acumulat-o. Crede că acum altcineva a convocat demonul, împotriva lui. Arent l-a chestionat, dar nu a vrut să îi spună mai multe.

Creesjie se albi, prinzând-o pe Sara de braț.

— Jan a fost cel care l-a convocat?

— Aşa a spus, întări ea, întorcându-se imediat spre Isabel. Ştii cumva ce s-a ales cu cei de pe listă?

— Pieter Fletcher ținea jurnale detaliate despre subiect, răspunse Isabel, atingând geanta de piele. Cartea de demonologie ar trebui să conțină răspunsurile.

— Atunci să mergem la mine în cabină şi să ne uităm, propuse Sara.

Apoi o privi pe Creesjie.

— Ai descoperit ceva despre căpitanul Crauwels?

— Nu cred că el e demonul, dacă asta întrebi, spuse Creesjie. Familia lui a făcut odată parte din nobilime, şi el încearcă să-şi refacă averea pierdută. Cumva, pare să creadă că Jan îl poate ajuta.

— Şi ai aflat cum anume?

— Nu, dar o să mai încerc în seara asta. Ah, şi s-ar putea să mai scot informații de la Vos în legătură cu soțul tău şi Bătrânul Tom.

— E foarte loial, spuse Sara sceptică. Nu mă îndoiesc de farmecele tale vestite, însă…

— M-a cerut în căsătorie, o întrerupse Creesjie, cu un licăr în ochi.

— Vos? exclamă Lia.

— Da, aseară, după ce am fost atacați de Cel de-al Optulea Felinar.

— Dar tu… se miră Sara, căutându-şi cuvintele. Tu eşti *cine eşti,* iar el…

— El este cine este, încuviință Creesjie, gânditoare. Dar se pare că în curând urmează să devină foarte bogat, după care va încerca să ajungă noul guvernator general al Bataviei.

— Foarte bogat? repetă Sara, devenind curioasă. Prin ce mijloace?

— Nu ştiu, dar spune că plănuieşte de ceva vreme… Ooh!

Dintr-odată, realizase ceva.

— Nu se poate să fie Vos! Cu siguranță nu. E prea…

Căuta cuvântul.

— …insipid.

— Are influență, iar statutul său e pe cale să se schimbe, obiectă Sara. Dacă Bătrânul Tom posedă pe cineva, Vos e un candidat destul de valid, ca oricine altcineva. Soțul meu i-a dat foarte multă autonomie în anii din urmă. Era al doilea cel mai puternic bărbat din Batavia, şi se pare că acum îşi doreşte mai mult. Trebuie să investigăm averea asta pe care se laudă că o va dobândi în curând.

— Desigur, spuse Creesjie. Oricum, urma să îl întreb. O să am nevoie de toate detaliile, dacă ar fi să îi iau în serios propunerea de căsătorie.

— Chiar te gândeşti serios la aşa ceva?! exclamă Lia.

— De ce nu? spuse Creesjie uşor. E infatuat, slab şi lipsit de imaginație. Gândeşte-te ce viață aş putea să clădesc pentru băieții mei pe fondul unor asemenea defecte. În plus, frumusețea mea nu o să țină veşnic. Trebuie să o vând la cel mai bun preț pe care îl găsesc.

Sara o căută din priviri pe Isabel, care rămăsese mai în spate.

— Vrei, te rog, să duci cartea de demonologie la mine în cabină, cât timp stau de vorbă cu Creesjie? îi ceru ea, cu blândețe.

Isabel făcu după cum i se ceru. Îndată ce se îndepărtă, Sara o luă pe Creesjie de braț.

— Dacă te căsătoreşti cu Vos, ce se va alege de planul nostru? o întrebă îngrijorată. Cum rămâne cu Franța? Cum rămâne cu mine şi cu Lia?

— O, nu îți face griji, inima mea, spuse Creesjie calm. Se rezolvă uşor. Năzbâtia e prea valoroasă ca să fie ținută în loc de planurile mele de nuntă, iar eu nu am să vă abandonez niciodată.

Sara o privi pe prietena ei. Era frumoasă şi loială, dar trăia după cum bătea vântul. Chiar nu se gândise la ea şi la Lia atunci când cântărise cererea în căsătorie, dar nu pentru că era egoistă sau ranchiunoasă, ci pentru că, pur şi simplu, considerase că toate aveau să se aranjeze în avantajul ei. Şi ea îşi dorea libertate pentru ele, aşa că urma să o obțină. Pentru Creesjie, de când se ştia, de obicei aşa se întâmplau lucrurile.

— Ai reuşit să faci rost şi de planuri, noaptea trecută? o întrebă Sara schimbând subiectul.

După ce se asigură că nu era nimeni prin preajmă, Creesjie îşi ridică fusta şi îi arată tubul de pergamente pe care îl purta pe dedesubt, legat cu

trei bucle de material.

— Bineînțeles, spuse ea, scoțând tubul la iveală. Jan a dormit adânc cât am lucrat. Aplaud eficiența tincturilor tale.

— Dumnezeule, Creesjie, de ce nu ai lăsat tubul în cabina Liei?

— Păi, dacă unul dintre muşi l-ar fi observat? Sau dacă soțul tău ar fi intrat în cabină? Nu, nu. M-am gândit că e mai sigur să îl țin asupra mea.

— Asta nu e rochia pe care am modificat-o, interveni Lia, luând tubul de pergamente.

— Nu, am modificat eu alta, răspunse Creesjie cu mândrie.

— Şi ai umblat cu tubul legat de picior toată dimineața?

— Aşteptam momentul potrivit.

— O să încep lucrul imediat, spuse Lia. O să am însă nevoie de mai multe lumânări.

— O să cer unui servitor să mai aducă, spuse Sara.

— Şi poate ar trebui cerute pentru alte cabine, spuse fata. O să petrec multe nopți lucrând la macheta aceasta a corabiei, urmărind tot timpul desenele pe care le conțin planurile. Nu ne-am dori ca tata să se întrebe de ce prăpădesc atât de multe lumânări.

Lia dispăru în cabina ei, ținând la piept tubul de pergamente. Cele două femei intrară în cabina Sarei.

Cartea de demonologie era deschisă pe masa de scris.

Isabel privea harpa, cu capul într-o parte, cuprinsă de admirație. În tavernele Bataviei auzise fluiere, viori şi tobe, la care se cânta mai degrabă cu entuziasm, nu neapărat cu virtuozitate. După încântarea de pe figura ei, era evident că nu văzuse niciodată în viața sa un instrument atât de elegant. Corzile păreau făcute din raze de soare, iar lemnul era atât de bine lustruit, încât îşi putea observa propria reflectare plutind peste suprafața cutiei de rezonanță, ca şi când un suflet era prins înăuntru.

Întinse un deget murdar pentru a atinge una dintre corzi, dar când le văzu pe cele două femei, îşi trase fulgerător mâna. Pentru prima oară de când se cunoscuseră, Sara îşi dădu seama cât de tânără era Isabel, de fapt: o fetişcană.

— Poți să cânți la harpă liniştită, spuse Sara cu mărinimie. Aş putea să te învăț, dacă vrei.

Isabel tresări, ruşinată de ofertă.

— Nu vreau să par necioplită, spuse ea, nefiind în stare să o privească pe Sara în ochi. Dar nu-i de mine, şi e crud din partea dumneavoastră să îmi

oferiți tocmai așa ceva. Degetele dumneavoastră sunt perfecte pentru harpă. Sunt lungi şi catifelate. Le văd, şi înțeleg că Dumnezeu le-a creat pentru așa ceva.

Apoi îi arătă propriile mâini. Erau bătătorite şi aspre, şi murdare din cauza faptului că umbla mereu de-a lungul corabiei.

— Mâinile mele au fost create pentru câmp, pentru trudă şi greutăți. Prima dată când l-am văzut pe Sander, lua bătaie de la doi hoți pe o uliță a Bataviei. Pentru că era predicator, mi-am scos cuțitul şi le-am luat gâturile înainte să îşi dea ei seama că sunt acolo. Nu voiam recompensă, dar Sander a văzut providența în faptul că l-am salvat. M-a luat pe lângă el şi m-a educat ca pe un vânător de vrăjitoare.

Dintr-odată, mândria i se auzea în voce:

— Misiunea mea e divină. Eu am să-i pun capăt Bătrânului Tom. Asta-i menirea mâinilor mele. Nu sunt făcute pentru instrumentul ăsta, pe care n-am să-l mai văd vreodată, odată coborâtă de pe corabie.

Sara îşi deschise gura, neştiind dacă ar fi trebuit să protesteze sau să îşi ceară scuze, dar Isabel o cruță, lovind în coperta cărții de demonologie.

— Am adus cartea, așa cum mi-ați cerut, spuse ea.

Sara continua să o privească pe Isabel.

— Creesjie, verifici tu dacă această carte ne poate ajuta cu numele pe care le-ai luat de pe masa de scris a soțului meu? Aş vrea să examinez copilul Isabelei, dacă m-ar lăsa.

Isabel scoase un suspin, punându-şi mâinile peste pântec.

— Cum v-ați dat seama?

— Am văzut cât de duios te uitai la Marcus şi Osbert în timpul slujbei de ieri, spuse Sara cu blândețe. Păreai că visezi, imaginându-ți cum are să arate copilaşul tău la vârsta la care sunt băieții acum. Am avut trei copii, cunosc privirea. Şi, în plus, îți tot pui mâinile pe burtă.

Pe când Sara palpa cu grijă burta Isabelei, şi murmura din când în când, satisfăcută, Creesjie începuse să răsfoiască incunabulul, dezgustată.

— Numele sunt ale unor oameni pe care soțul meu îi suspecta ca fiind posedați de Bătrânul Tom.

Creesjie îşi drese vocea şi începu să lectureze cu voce tare:

— Bastiaan Bos era un negustor avut, dar investigațiile au arătat că bogăția acestuia se datora mai multor întâmplări în care avusese acel gen de noroc care este considerat extrem de rar, numai că fiecare coincidea cu un eveniment teribil petrecut în satele din jurul domeniilor sale. Metoda era

evidentă. L-am capturat pe drum, într-o noapte, iar după trei zile de interogatoriu, fața Bătrânului Tom ni s-a arătat. Am început exorcismul, însă Bos nu a putut fi salvat. L-am purificat prin…

Creesjie aproape îşi pierduse vocea.

— …prin foc, încheie aceasta slab.

— Creesjie?

— Soțul meu spunea că nu a făcut niciodată… încercă ea cu greu să continue. Susținea că nu a omorât pe nimeni. Spunea că ritualurile erau îndeajuns pentru a-l alunga pe Bătrânul Tom.

Trase aer în piept şi trecu la următorul nume:

— Tukihiri era un făuritor de corăbii de prin alte țări, şi avea bărci mai uşoare, mai rapide şi mai rezistente decât galioanele noastre Indiaman. După o inspecție făcută de nişte constructori de vase creştini, s-a confirmat: ceea ce construia Tukihiri plutea din cauza unor lucrări diavoleşti. Şi, după cum ne aşteptam, am descoperit simbolurile magiei negre inscripționate pe coca vaselor sale. Tukihiri a negat acuzațiile. A murit în timpul interogatoriului. Nu am putut să îi salvăm sufletul.

Creesjie se ridică brusc şi se duse la hublou, acoperindu-şi gura cu mâna.

Sara termină consultul Isabelei.

— Copilul ăsta e norocos să te aibă ca mamă, spuse ea, zâmbindu-i fetei. Totul pare să evolueze bine. O să am grijă de tine în timpul călătoriei, iar dacă te simți inconfortabil, am nişte fineturi care pot ajuta.

Sara se duse la masa de scris şi privi cartea de demonologie.

Pasajele erau în engleză – o limbă neîndemânatică, formată din prea multe părți care nu se potriveau. Era o limbă lipsită de eleganță. Sara putea să o vorbească, dar cu greutate, şi câteodată se trezea citind cu voce tare câte un cuvânt, pentru a-l putea pronunța.

Încercă să îşi țină cumpătul pe când parcurgea rapoartele interogatoriilor şi confesiunilor – descrieri seci despre orori pe care vânătorul de vrăjitoare le văzuse, şi orori pe care le săvârşise drept răspuns.

— Soțul meu nu era greu de convins, nu-i aşa? întrebă Creesjie, care stătea cu brațele încrucişate. Ai ajuns la pasajul în care a condamnat-o pe Emily de Haviland pentru simplul motiv că nega că ar fi fost vrăjitoare? Era doar o copilă!

Sara găsi raportul:

— Doar fățărnicie a fost mărturia ei, minciună peste minciună, pentru a-l ascunde pe demonul dinăuntru, citi ea cu voce tare. S-a ordonat exorcizarea,

iar Emily a fost eliberată de demon, însă prea târziu. Auzind de faptele întunecate ale lui de Haviland, o gloată de săteni au atacat conacul familiei sale, au dat foc şi au ucis, ducând în ruină o familie măreaţă.

Mai urmau două nume: Hector Dijksma şi Gillis van de Ceulen. Aceştia se părea că supravieţuiseră caznelor şi îşi trăiseră viețile mai departe.

Creesjie tremura, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Nu îmi recunosc soţul în paginile acelea, spuse ea, atunci când Sara se opri din citit. Acela nu e bărbatul care venea acasă la mine. Pieter al meu nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nu lui Bastiaan Bos, Tukihiri, Emily de Haviland, sau oricărui alt om. Soţul meu nu era un criminal.

46

Căpitanul Crauwels privea prin una dintre ferestrele cabinei principale, cu mâinile la spate, în timp ce degetele îi jucau nerăbdătoare. Era înspre prânz, iar *Saardam* şi restul vaselor flotei erau încă ancorate.

Oceanul devenea din ce în ce mai agitat. Ploaia lovea în geam, pe când fulgerele dansau maliţios la orizont. Nu îşi permiteau să rămână pe loc, pentru că, atunci când ar fi lovit furtuna, ar fi fost spulberaţi înainte să îşi poată desfăşura velele.

Ar fi trebuit deja să încerce să se îndepărteze de furtună, însă van Schooten insistase că urmau să se întoarcă în Batavia. Pentru ca asta să se întâmple, aveau nevoie de permisiunea guvernatorului general, dar acesta încă nu se trezise. Situaţia era atât de neobişnuită, încât şambelanul îşi băgase capul în dormitorul acestuia de câteva ori, ca să se asigure că Jan Haan încă respira.

În mod previzibil, ceilalţi căpitani reacţionaseră cu furie atunci când primiseră ordinele. În afară de faptul că văzuseră Cel de-al Optulea Felinar, celelalte nave ale flotei nu raportaseră alte întâmplări ciudate de când plecaseră din Batavia, fiind nerăbdătoare să continue călătoria. Aveau de câştigat pe seama a ceea ce urmau să livreze la Amsterdam, iar dacă se întorceau în Batavia, mărfurile s-ar fi stricat.

Din spatele său, Crauwels auzi cum Vos străbătea cabina principală, pentru a bate din nou în uşa guvernatorului general, însă aceasta se deschise înainte să ajungă acolo. Jan Haan ieşi, clipind din cauza luminii. Arăta groaznic. Îşi încheiase doar patru dintre cele şase chingi ale cuirasei, iar aceasta îi atârna strâmb peste cămaşa pe care nu şi-o băgase încă în pantaloni. Panglicile nu erau legate corect, iar pantalonii îi erau şifonaţi. Avea ochii înroşiţi de somn.

— Stăpâne.

— Domnule guvernator general…

— Sire, trebuie să…

Ridicând mâna, arătă înspre Vos, ameţit.

— Spune-mi pe scurt, ceru el, cu o voce încă somnoroasă.

— Căpitanul Crauwels şi comerciantul-şef van Schooten doresc să întoarcă nava în Batavia, stăpâne.

— Nu! spuse guvernatorul general, căscând. Să mi se aducă micul dejun,

Vos.

Vos înclină din cap şi părăsi încăperea.

— Stăpâne, interveni van Schooten, azi-noapte, Cel de-al Optulea Felinar a apărut din nou. Atunci când am încercat să lăsăm o iolă la apă, după cum ați ordonat, ne-am trezit cu toate animalele noastre măcelărite.

Vorbi cu repeziciune, însă limpede. Era treaz – îşi dădu seama Crauwels. Nu-şi putea aduce aminte când îl văzuse ultima oară pe van Schooten fără o carafă în mână. Probabil că fusese cu o săptămână înainte de plecare, atunci când Drecht, căpitanul gărzii, urcase la bord ca să inspecteze corabia. Van Schooten avea de felul său un spirit plin de viață. Enervant, însă şarmant, câteodată. Se întreba oare ce anume îi stricase buna dispoziție atât de tare.

Guvernatorul general se lăsă în scaun, frecându-şi chelia. Era încă pe jumătate adormit.

— Cum anume au fost ucise animalele? întrebă el.

— Leprosul, domnule, spuse Crauwels. Le-a despicat burțile. Ieri, locotenentul Hayes a găsit un altar pe care leprosul l-a construit în cala pentru mărfuri. A început deja să recruteze adepți printre cei din echipaj.

— Şi cum anume ne putem lupta cu acesta, întorcându-ne în Batavia?

— Trebuie să golim corabia, spuse Crauwels. Să verificăm fiecare…

— Dacă facem după cum sugerați, tot ce transportăm se va strica, şi toată călătoria asta va fi fost în zadar, interveni guvernatorul general. Eu mă întorc în Amsterdam pentru a face parte din Consiliul celor 17 Gentilomi, şi o voi face triumfător. Nu cu cala de mărfuri goală şi cu un surplus de scuze.

— Desigur, domnule, dar sunt momente în care…

— Câteva găini moarte şi vrei să fugi înapoi în cuibuşor? îl întrerupse, sfidător, guvernatorul general. După toate prin câte am trecut împreună cu alte ocazii, domnule căpitan, nu te-aş fi crezut atât de slab de inimă.

Crauwels tresări, însă guvernatorul general începu să bată în masă cu unghiile, ignorându-l.

— Dacă există un demon care bântuie corabia, Arent îl va găsi.

Nava se mişcă sub ei, dărâmându-l pe guvernatorul general din scaun. Crauwels şi van Schooten se treziră azvârliți înspre masă. Numai ce se puseră pe picioare, că se întâmplă din nou, iar Crauwels se poticnea acum să ajungă la ferestre.

Oceanul era agitat şi spumega. Cerul se cutremura.

— Ce se întâmplă? întrebă guvernatorul general, furios, ca şi când cineva îi desconsidera autoritatea.

— Furtuna despre care v-am avertizat, mârâi Crauwels. Se îndreaptă spre noi.

— Atunci vă sugerez să ridicați velele şi să o luăm în direcția stabilită, domnule căpitan, spuse guvernatorul general.

Nemaiavând ce să facă, Crauwels intră în cabina cârmei, unde stinse lumânarea din alcov.

— Stingeți toate lumânările, ordonă el, pe când Isaack Larme venea gonind din direcția opusă. Tot ce ne mai trebuie acum e un incendiu pe care să ne chinuim să îl stingem, în timp ce încercăm să nu ne scufundăm.

— Ce ordonați, căpitane?

— Toate pânzele sus! O să încercăm să ocolim furtuna.

Dar furtuna îi urmărea asemenea unui lup.

Toată ziua, *Saardam* se legănase în ancoră, iar acum îşi ridica toate pânzele, pentru a o lua înainte cu nesăbuință. Cursul lor era atât de imprevizibil, încât lui Isaack Larme i se părea că seamănă cu un ghem de ațe, deşirat în toate părțile, deasupra unei hărți. Oricât încercaseră să o ia în altă direcție, furtuna era tot timpul în spatele lor, căscându-şi înspre ei gura neagră, umplută cu fulgere strălucitoare.

Oceanul era brutal şi starea vremii era oribilă; până şi marinarii reuşeau cu greu să îşi mențină echilibrul pe punte. Nobililor li se ordonase să rămână în cabine şi să stea acolo până când nava va fi depăşit vremea rea. Pasagerilor de pe puntea inferioară li se interzisese să urce la aer, de frică să nu sfârşească aruncați în ocean.

Trecu o zi, apoi încă una, şi încă una, şi tot aşa. Crauwels era destul de iscusit pentru a-i ține departe de fălcile furtunii, însă nu putea să se îndepărteze complet de aceasta.

Timp de două săptămâni, furtuna îi fugări cu o asemenea furie, încât cei din echipaj începură să vadă ceva malefic în ea. Extenuați după atâtea eforturi, se lăsau pe greement atunci când se schimba cartul, atingându-şi amuletele, în speranța că aceea era ziua în care furtuna le-a pierdut urma, după ce tocmai văzuseră o altă navă din flotă dispărând din raza vederii lor, la orizont.

Freamătul lor se simțea în fiecare ungher al *Saardam*. Pe punțile interioare, capacele trase peste hublouri aruncau totul în beznă, pasagerii stăteau înghesuiți şi murmurau rugăciuni, pe când nobilii erau cuprinşi de griji în cabine.

Pe puntea superioară, căpitanul Crauwels arunca blesteme vântului, furia lui crescând odată cu frica. Oricât de îndrăzneț navigase, oricât de viteaz fusese, furtuna păstra aceeaşi distanță.

„De parcă ne adulmecă tot timpul urma”, gândea căpitanul, mânios.

Vechii lupi de mare vedeau furtuna ca pe un blestem, ce nu avea să se oprească până când şoaptele nu îşi primeau zeciuiala, în vieți omeneşti. Nu era de mirare că Sander Kers fusese luat, susțineau ei. Nu iubeau preoții, dar nu putea fi o coincidență faptul că dispăruse cu câteva clipe înainte ca furtuna să lovească. Arent Hayes îl căutase timp de trei zile, în ciuda faptului că sub el corabia era tot timpul mişcătoare, aruncându-l de colo până colo.

Nu găsise nimic. Kers dispăruse de parcă nici nu fusese la bord.

Marinarii gândeau că şoapta îi oferise cuiva o avere ca să îl hăcuiască pe predicator şi să îl facă bucățele, pe care să i le ofere oceanului. Aproape toți auziseră vocea ascuțită, făcându-le oferte în noapte: *ce îşi doreau ei cel mai mult, în schimbul unui favor.* Erau învoieli uşoare pentru unii, mai periculoase pentru alții – nu părea să existe o regulă în ceea ce se cerea, nici în ceea ce se oferea la schimb.

Atunci când discutaseră a doua zi dimineață despre ce li se oferise, câțiva îşi apucaseră amuletele, alungând răul, pe când alții căzuseră pe gânduri, cu ochii plini de visuri. „De ce nu?”, se gândeau unii în tăcere. Ce preț ar putea fi mai ridicat decât viața pe care o duceau deja? De la posturile lor, priveau înspre pupă, acolo unde nobilii dormeau în cabine. Cum de ei meritaseră atâta bogăție? Habar nu aveau să coasă o velă sau să călăfătuiască nava. Erau bogați pentru că familiile lor fuseseră bogate, şi tot aşa, într-o buclă nesfârşită.

Prin comparație, marinarii erau săraci, pentru că fuseseră dintotdeauna săraci. Nu aveau la ce să spere şi ce să lase moştenire. Bogăția era o cheie, iar sărăcia – o carceră, iar ei se născuseră înlănțuiți, fără să fie vina lor.

Nu avea noimă şi era nedrept, iar omenirea putea să îndure orice, mai puțin nedreptatea.

Şi tot aşa, se plângeau, aţâţându-şi unii altora nemulțumirile.

Dacă acesta era planul Domnului, atunci poate că Bătrânul Tom merita ascultat, pentru că nu cerea mare lucru pentru recompensa oferită. Şi, până la urmă, poate că nici nu aveau de ales. Chemase Cel de al Optulea Felinar ca să îi chinuie, iar acum furtuna urla în spatele lor. Chiar dacă ar fi putut să o depăşească, un lepros bântuia în continuu printre mărfurile din cală,

zgâriindu-şi semnul peste tot. Îl văzuseră. Avea veşminte zdrenţuite şi era acoperit de bandaje însângerate. O lumânare singuratică îi atrăgea mereu pe marinari prin labirint, înspre un altar aflat în inima corabiei. De fiecare dată când căpitanul ordonase distrugerea altarului, leprosul îl reconstruise.

Era Bosey – spuneau unii dintre ei. Alţii scuipau, oripilaţi de un asemenea gând. Bosey era mort. Îl văzuseră pe docuri. Văzuseră cum luase foc şi fusese ucis de Arent Hayes. Dar nu îşi târa cumva unul dintre picioare şi mirosea groaznic? Nu avea oare ceva de împărţit cu corabia, pentru cum fusese tratat? Pentru ceea ce îi făcuse Johannes Wyck?

Fie că era Bosey, fie că nu, cu toţii erau de acord că ghinionul pândea după colţ. Un mus, un ajutor de meşter velier şi un trâmbiţaş muriseră deja în întuneric. Musul căzuse de pe o scară, frângându-şi gâtul. Ceilalţi doi muriseră însângeraţi. Se tăiaseră reciproc. Ura dintre ei clocotise o vreme înăuntru, după care scosese capul afară.

Marinarii care petreceau prea mult timp în cala pentru mărfuri se întorceau de acolo schimbaţi – susţineau unii dintre ei. Distanţi. Ciudaţi.

Desigur, unii fuseseră aşa din clipa în care urcaseră la bord. Nu că ar fi contat. Zvonurile se încolăceau în jurul lor, chiar şi aşa. Se spunea că unii îngenunchează în faţa altarului şi îşi declaraseră devoţiunea.

Nimeni nu se mai apropia de aceştia.

Ceva colcăia în apa întunecată, spuneau bătrânii mateloţi. Ceva ce-şi spunea Bătrânul Tom.

47

— De două săptămâni, parcă ne zbatem ca un peşte în cârlig, şi acum cineva începe să tragă de fir, urlă Crauwels, pe când furtuna căzu asupra lor.

Echipajul său era extenuat. Lupta se încheiase. Încercaseră totul, îşi încordaseră fiecare muşchi şi tendon, însă furtuna fusese nemiloasă. Era mândru de cei din echipaj, dar nu putea să le ceară mai mult. Voia să le spună asta, dar vântul îi acoperea vocea.

Ieşind pe puntea superioară, Crauwels îşi întoarse privirea spre cer. Nu putea să îşi dea seama dacă era zi sau noapte. Palele de vânt se învârtejeau, iar ploaia lovea puternic. Pe punte, apa ajungea până la glezne.

— Nu se vede nici pe dracu', se plânse căpitanul către Larme, încercând să răzbată cu privirea, printre picăturile de ploaie, până la velele celorlalte corăbii ale flotei.

Doar trei reuşiseră să rămână aproape în timpul manevrelor. Acum, regreta acest lucru.

— Coboară în cabina cârmei şi îndreaptă-ne într-o direcţie diferită de cea în care se îndreaptă celelalte nave, urlă căpitanul. S-ar putea să ne ciocnim unii de alţii.

Larme o zbughi ca o vulpe. Pe când Crauwels încerca să-l urmeze, nava se mişcă sub el, podeaua dispărându-i de sub picioare. Se aruncă înspre balustradă şi reuşi să îşi încolăcească braţele în jurul acesteia, văzând cum, în acelaşi timp, doi marinari erau catapultaţi în aer, şi izbiţi înapoi de punte.

Din mijlocul navei, un clopot răsună disperat.

Crauwels apucă un mus de guler, scoţându-l din alcovul în care se ascunsese.

— Astupă clopotul ăla, urlă căpitanul peste valurile care loveau.

Aducea ghinion să laşi clopotele să bată singure, toată lumea ştia una ca asta. Ar fi trebuit să îl amuţească de la bun început, atunci când oceanul începuse să se agite.

— Şef de echipaj! urlă Crauwels deasupra vântului.

Johannes Wyck înaintă spre mijlocul corabiei, ţinându-se de o frânghie.

— Da, domnule căpitan.

Crauwels îşi apropie gura de urechea lui.

— Marinarii care nu sunt de gardă nu au voie pe puntea inferioară, toţi trebuie să fie aici, ordonă el, ştergându-şi stropii de ploaie de pe faţă.

Wyck încuviință şi puse mâna pe cei mai apropiați doi marinari, urlându-le ordine, după care îi împinse înspre trape.

Pe când valuri cu margini înspumate loveau puntea, Crauwels răzbi cu greu în cabina principală, unde Arent repara un capac de hublou care se desfăcuse, lăsând la vedere apa care izbea geamul. Aproape tuturor pasagerilor li se interzisese să îşi părăsească, în ultimele două săptămâni, cabinele, dar cu Hayes nu se putea discuta. Venea şi pleca, orice i s-ar fi spus. Crauwels ştia că îşi petrecea timpul între celula lui Sammy şi cabina Sarei Wessel, deşi despre aceste două aspecte căpitanul nu prea avea cine ştie ce de comentat.

Nava se înclină periculos, şi vesela se auzi făcându-se bucăți.

— Hayes, am nevoie de tine, spuse Crauwels, proptindu-se în perete. Îmi trebuie brațe puternice la pompa de evacuare. Luăm apă mai repede decât putem scăpa de ea.

— Trebuie să îl scot pe Sammy mai întâi, urlă acesta.

— Guvernatorul general a spus că…

— Dacă rămâne în celula aia în timpul furtunii, o să fie pulverizat, iar dumneata ştii asta.

Crauwels încercă să îl convingă din priviri, dar nu reuşi.

— Poate să rămână pe puntea inferioară, spuse Crauwels, înciudat. Să îl fereşti de guvernatorul general. După aceea, treci la santină.

Părăsiră împreună cabina principală. Ajunseră în compartimentul de sub puntea catargului principal, şi corabia fu cât pe ce să îi dărâme pe amândoi. Crauwels se folosi de o bancă pentru a se ridica în picioare, şi o văzu pe Sara Wessel cum se poticnea în direcția arcadei ce ducea la puntea deschisă, cu Lia urmând-o îndeaproape.

Căpitanul nu putu decât să clipească, rămas fără cuvinte: Sara se schimbase în haine de țărancă – o fustă maronie, simplă, un şorț, o cămaşă de bumbac şi o vestă. O bonetă de bumbac îi acoperea capul, şi avea un pumnal la brâu. Lia era îmbrăcată în acelaşi fel de haine.

Era udă leoarcă.

Pentru Crauwels, care se împodobea atât de ales, nu era faptă mai gravă față de propria persoană decât actul de a te îmbrăca asemenea unui țăran.

— E prea periculos să vă părăsiți cabina, domniță, urlă el, chinuindu-se să se facă auzit, din cauza valurilor care loveau capacul hubloului.

— Peste tot e periculos, domnule căpitan, iar eu pot să fiu de ajutor, spuse Sara, sprijinindu-se de peretele arcadei. Sunt o tămăduitoare

pricepută, iar oamenii vor avea nevoie de cunoştinţele mele, până la încheierea zilei. Merg jos, la infirmerie.

Arent ajunse cu greu la Sara şi îi dădu cheia cufărului său.

— Vei găsi înăuntru instrumentele de alchimie ale lui Sammy. În trusă e şi un unguent care are miros de urină, dar care e bun pentru vindecare.

Sara îi atinse brațul cu afecțiune şi îşi apropie gura de urechea lui.

— Pune-l pe Pipps la mine în cabină, dacă vrei.

Privirea lui întâlni ochii ei verzi.

— De unde ştii că mă duc să îl iau pe Pipps?

— Pentru că e în pericol, spuse ea simplu. Unde altundeva te-ai fi putut duce?

— Să ții pumnalul la îndemână, o avertiză Arent, privind-o. Tot timpul se va găsi cineva care să profite de confuzie.

— O să mă feresc, spuse ea. Încearcă să faci şi tu la fel.

Pe când Sara se îndrepta spre hamacul lui Arent, iar mercenarul cobora scara, Crauwels se căznea să iasă mai repede pe punte. Ajuns acolo, văzu un perete enorm de apă ridicându-se în fața sa şi prăbuşindu-se peste punte.

Marinarii urlau, înghițiți de potop.

Cerul era foc şi cenuşă, iar flăcări verzui izbucneau în capetele catargelor. Încrengături de fulgere împânzeau cerul; oceanul fierbea. Cei mai mulți dintre membrii echipajului se legaseră de catarge. Se pregăteau pentru următorul val.

Crauwels se târî mai sus, pe scări, folosind balustrada, şi îşi ocupă poziția de pe dunetă. Guvernatorul general Haan era exact acolo unde îl lăsase. Acesta apăruse imediat ce furtuna lovise în plin pentru prima dată. Îşi ocupase tăcut locul, fără să ofere vreun comentariu sau vreo explicație legat de motivul pentru care se afla acolo.

Apa i se scurgea peste față, picurând de pe nasul prelung şi de pe bărbie. Clipea foarte des şi privea norii negri şi vineții, care se umflau peste capul său, cu o jumătate de zâmbet întipărit pe buze.

Crauwels mai văzuse acea privire. Apa pusese stăpânire pe el. Îi intra pe sub ochi şi îi săra respirația. Fiecare bărbat de pe corabie cunoştea din propria experiență privirea aceea, când te simțeai umplut de goliciunea rece a oceanului. Nu mai aveai linişte, odată ce pătrundea înăuntrul tău.

O parte din oameni deja se înecau stând în picioare. În zare, una dintre corăbii se răsturnă mult într-o parte, spre babord, şi echipajul căzu în apă. Îşi agitară brațele, strigând după ajutor, dar Crauwels nu putea auzi nimic

din cauza urletului furtunii.

Nici nu se gândi să îi salveze; o iolă nu ar fi rezistat mai mult de un minut în acele valuri. Băieții aceia erau ca şi morți deja, deşi oceanul avea să se joace mai înainte cu ei.

Guvernatorul general îl atinse pe umăr, arătând undeva în sus. Urmărind direcția degetului său, Crauwels observă o corabie aflată pe creasta unui val foarte înalt. Urma să se izbească de corabia răsturnată.

Crauwels îşi întoarse capul, nefiind în stare să privească, însă fața guvernatorului general îi povestea totul: corabia fusese azvârlită de val peste cea care se răsturnase, exact în coca ei, rupând-o în două.

De ce ar fi vrut să vadă aşa ceva? se întrebă Crauwels. Ca şi când furtuna era un duşman căruia nu îi poți întoarce spatele.

După calculele sale, în afară de *Saardam,* mai rămăsese o singură corabie din flota care părăsise Batavia. Crauwels o căută disperat cu privirea, în speranța că era bine, însă aceasta se zbătea şi ea în depărtare. După pavilion, părea să fie vorba de *Leeuwarden.* Nu îi dădea şanse de supraviețuire mai mari decât avea *Saardam.*

Confruntat cu valuri înalte cât catargul principal, Crauwels comandă ca *Saardam* să se îndrepte direct în ele. Nava escalada pereți de apă şi apoi cădea în văi adânci, aflate de cealaltă parte.

Marinarii stăteau legați de greement şi de balustrade. Împroşcați de apă, luptându-se să îşi mențină echilibrul, supraviețuiseră fiecărui asalt, convinşi din ce în ce mai mult că furtuna fusese adusă asupra lor de către Bătrânul Tom.

Crauwels nu mai dădu alte ordine. Făcuse tot ce se putea face. Dacă *Saardam* era destul de puternică, avea să îi salveze. Dacă una dintre coastele ei se îndoia, sau dacă îi putrezise coca fără ca ei să îşi fi dat seama, urma să se crape ca un ou. Fiecare furtună era la fel.

Trăiai sau mureai, în funcție de cât de bine construise un necunoscut corabia, la Amsterdam.

Pe când fulgerele loveau puntea, Crauwels se rugă la Dumnezeu să îi ajute. Şi când nu primi răspuns, se rugă Bătrânului Tom.

„Deci aşa ajung oamenii să se roage la diavol”, gândi el cu amar. Cu pălăria în mână, lipsiți de speranță, rămaşi fără răspuns la rugăciunile lor.

48

Aruncat încoace şi încolo, ținându-se de fiecare mâner disponibil, Arent înaintă anevoie înspre puntea inferioară. Slăbite de loviturile valurilor, capacele care acopereau hublourile permiteau acum apei să intre prin deschizături, picurând peste cei cazați în dreptul lor. Marinari amețiți, plini de sânge şi vomă stăteau agățați de stâlpi, pe când lumea se întorcea cu fundul în sus.

Pasagerii se strânseseră mai aproape unii de alții, protejându-i pe copii, în timp ce țipau înfricoşați. Într-un colț o zări pe Isabel. Respira greu, terorizată. Sara îngenunchease lângă ea şi încerca să o liniştească.

Furtuna nu le permisese să organizeze o căutare riguroasă a lui Sander, iar Arent ştia că Sara devenise singura persoană care o mai putea linişti pe Isabel.

Chiar şi aşa, se mira la cât de apropiate ajunseseră cele două.

— Porți cu tine cuvântul Domnului, Isabel, îi spunea Sara. Acum, oamenii au nevoie de tine. Alină-i, aşa cum ar fi făcut-o Sander.

Era evident că Isabel dorea să o facă, însă nava se mişca, iar ea țipa, ținându-şi genunchii la piept.

— Curajul nu înseamnă lipsa fricii, îi strigă Sara. E lumina pe care o găsim atunci când suntem înconjurați de frică. E nevoie de tine acum, aşa că găseşte-ți curajul!

Isabel ezită la început, după care se ridică şi se poticni de-a lungul punții. Pătrunse în mijlocul unui grup de pasageri şi aceştia o primiră cu îmbrățişări.

Pe când Sara mergea spre infirmeria aflată de cealaltă parte a punții, Arent trecu cu chiu, cu vai de paravanul de lemn care împărțea corabia în două, păşi peste rogojinile marinarilor şi se îndreptă către cabina meşterului velier. Rolele de pânză se desprinseseră de lângă pereți, înveşmântând cabina în alb. Arent ridică trapa, coborî scara în magazia de dedesubt şi lovi în uşa celulei lui Sammy.

Dinăuntru nu veni niciun răspuns.

— Sammy!

Panicat, încercă să spargă zăvorul, dar mâinile sale erau umede, iar tangajul corabiei îi îngreuna mişcările.

— Sammy! urlă el, îngrozit de tăcere.

Reuşi până la urmă să spargă zăvorul, deschise uşa şi cercetă celula înghiţită de beznă.

Încercă să pătrundă înăuntru, dar intrarea era mult prea mică, abia reuşind să îşi strecoare prin deschizătură umerii şi capul.

— Sammy!

Nimic.

— Sammy!

Încercă să se calmeze şi să îşi strunească gândurile. Copleşit de teroare, începuse să îşi imagineze ce ar fi făcut dacă l-ar fi găsit pe Sammy mort. Faptul că era protectorul lui i se părea cea mai lăudabilă misiune pe care o putea avea cineva. Se mândrea cu faptul că era asociat cu reuşitele lui Sammy. Pentru prima oară de când plecase de lângă bunicul său, Arent simţea că făcea lucruri bune, în loc să omoare pentru bani şi să mărşăluiască prin ţări străine, dându-şi viaţa pentru scopuri de nimic. Tocmai de aceea, acuzaţia că prietenul lui era spion i se păruse goală de conţinut. Sammy cunoştea preţul puterii şi, din acest motiv, nu putea fi decât suspicios faţă de ea. Rămăsese consternat atunci când îi dezvăluise acuzaţia, deşi nu se amuzase tot atât de mult ca Arent în ziua în care o aflase. Faptul că Sammy era englez de origine îi adusese mereu complicaţii, de când servea Compania, dar nu se aşteptase niciodată să ajungă într-o celulă din cauza naţionalităţii sale.

— Arent, gemu deodată Sammy, scoţând o mână la lumină.

Lui Arent îi venea să plângă de uşurare, dar se stăpâni. Îl prinse pe Sammy de braţ şi îl trase afară. Fruntea lui Sammy era însângerată.

— Eşti bine?

— Ameţit, însă teafăr, spuse Sammy cu greu. Cumva Bătrânul Tom a adus furtuna?

— Am presupus că nu crezi în demoni, spuse Arent pe când îl ajuta pe Sammy să urce scara.

— Mi-a şoptit noaptea trecută, Arent.

Vocea lui Sammy părea îngrozită.

— Cunoştea lucruri pe care nimeni nu avea cum să le ştie, secrete. Voia ca eu să…

— Să îl omori pe guvernatorul general? ghici Arent, împingându-l în sus, pe scară. Exact acelaşi lucru pe care l-a şoptit Sarei şi lui Creesjie.

— În schimb, s-a oferit să mă elibereze şi să îmi reabiliteze reputaţia. Ţie ce ţi-a oferit?

— Eu nu am auzit nimic. Se pare că sunt singurul, după cum vorbeşte echipajul.

Din capătul scării, Sammy îi zâmbi.

— Pentru că tu nu eşti în stare decât de conversaţii plicticoase, ceea ce creează, iată, unele avantaje.

Cei doi ieşiră prin trapă şi auziră urletul unui suferind. Bărbierul, care avea şi rol de chirurg, tocmai îi amputa piciorul rupt lui Henri, ajutorul de tâmplar. La infirmerie, Sara şi Lia aveau grijă de răniţi. Protejat de o perdea, compartimentul infirmeriei nu se deosebea prea mult de alte spaţii, cu excepţia faptului că avea două lespezi pentru operaţii, şi nişte burghie şi lame cu forme ciudate, care atârnau pe pereţi.

— Sara! strigă Arent.

Văzându-l pe Sammy, Sara veni grăbită înspre cei doi.

— Nu are nimic, spuse ea, verificându-i rana. Doar un cucui. Culcă-l aici, o să am grijă ca cineva să se ocupe de el.

— Nu e nevoie, spuse Sammy, făcând un efort să se ţină pe picioare. Mă pricep şi eu să vindec. Aş putea să fiu de ajutor, dacă îmi permiţi?

— Domnule Pipps, spuse Lia, apropiindu-se entuziasmată. Sunt o mare admiratoare…

Dar Sammy privea fix, dincolo de fată, către ustensilele sale, care erau întinse pe o masă.

— Aceea e trusa mea de alchimie, spuse el, înfuriat.

— Şi ne-am bucura dacă ne-ai instrui cum să o folosim, spuse Sara. Nu înţeleg mulţi dintre compuşi.

Sammy încă privea încruntat.

— Nu am intenţionat să te ofensez, spuse Sara, confuză. Arent a sugerat că trusa dumitale ne-ar putea ajuta în tratarea răniţilor.

— Da, desigur, o întrerupse Sammy, ruşinat. Te rog să mă ierţi. Compuşii ăia sunt munca vieţii mele. M-au ajutat să rezolv mai multe cazuri decât pot număra pe degete, şi le-am păzit cu grijă secretele. Pentru o clipă m-a copleşit dorinţa mea egoistă de a-mi ţine trucurile ascunse. Dă-mi voie să vă arăt ce anume ar fi de ajutor.

Arent schimbă o privire amuzată cu Sara, după care coborî în cala pentru mărfuri. Acolo, apa trecuse de un metru şi pleoscăia între culoarele cu lăzi, iar şobolani înecaţi pluteau la suprafaţa sa. Mai mulţi tâmplari băteau în cuie, cu disperare, scânduri suplimentare care să acopere scurgerile din cocă, în timp ce marinari şi muşchetari trudeau la pompa de santină – însă

fără prea mare efect asupra nivelului apei, care continua să crească. Drecht era printre ei, cu bustul gol.

Corabia se legăna violent, iar câteva lăzi rupseseră plasele care ar fi trebuit să le țină pe loc şi căzuseră peste marinarii care lucrau în preajma lor.

Se auzeau urlete de durere, înghițite de zgomotul valurilor care loveau coca vasului.

Sângele înflorea în apă.

— Drecht! strigă Arent, îndreptându-se către acesta şi primind o privire de uşurare din partea lui, drept răspuns. Tu ocupă-te de răniți. O să mânuiesc eu pompa.

În mod obişnuit, era nevoie de trei bărbați care să acționeze mânerele lungi ale pompei, însă Arent îi îndepărtă pe toți, ordonându-le să se îngrijească de ceilalți mateloți.

Undeva, în depărtare, se auzeau bubuituri de tunuri, trase ca strigăte de ajutor.

Una dintre corăbiile flotei era probabil într-o situație mai disperată decât *Saardam,* dar semnalele ei erau inutile. Nimeni nu le putea veni în ajutor, nu în acea furtună. Şi o ştiau cu toții.

Arent pompa foarte repede, încercând să se piardă în ceea ce făcea.

Continuă ore la rând, până îşi distruse palmele. Drecht încerca să îl convingă să se odihnească, dar dacă s-ar fi oprit, nu ar mai fi fost în stare să înceapă din nou.

Extenuarea îl cuprinse în amurg, şi căzu în genunchi.

Saardam se oprise din tangaj, şi nu mai intra apă prin crăpăturile cocii. Tâmplarii se chirciseră pe lângă pereți, cu ciocanele în mâini, ca nişte gheare din care nu se mai puteau descleşta.

Apa fusese evacuată aproape complet, încât se ridica acum doar până la nivelul gleznelor.

O mână îi atinse umărul şi în fața ochilor săi apăru o cană cu fiertură de orz, acompaniată de un colțuc de pâine. Arent îşi ridică greoi capul şi o văzu pe Sara în fața sa.

— Suntem în siguranță, spuse ea şi, anticipându-i următoarea întrebare, adăugă: Toată lumea e în siguranță: Sammy, Lia, Creesjie, Dorothea şi Isabel. Prietenii noştri au supraviețuit.

Avea o vânătaie pe frunte, iar cârlionții ei roşcați scăpaseră din acele de păr, căzându-i peste față şi umeri. Îşi suflecase mânecile, iar rochia şi

antebrațele îi erau pătate de sânge.

— E sângele tău? întrebă el, luând-o de mână, prea obosit ca să îi pese că gestul era necuviincios.

— Foarte puțin, spuse ea, zâmbind.

— Continui să creşti în ochii mei, Sara Wessel.

Ea râse, după care îi observă palmele, zdrențuite de atâtea ore în care acționase pompa de evacuare a apei de santină.

— Dacă vii la infirmerie, îți pot trata rănile, spuse ea.

— Nu sunt aşa de grave cum par, spuse el.

Căpitanul gărzii se aşează lângă Arent şi îl luă pe după umăr.

— Ar fi trebuit să îl vedeți, îi spuse el, impresionat, Sarei. A presat pompa de unul singur, o noapte întreagă, fără să se oprească. Nu am mai văzut aşa ceva. Parcă ne-a fost trimis din ceruri.

Arent era prea ocupat să înțeleagă de ce simțea o aromă acră urcând din fiertură, pentru a băga în seamă complimentul.

— Ce este în cană? întrebă Sara, fiindcă nici ea nu ştia. Bucătarul împarte porții tuturor.

— Fiertură de orz, spuse Drecht, strâmbând din nas. Cea mai groaznică materie pe care am înghițit-o vreodată.

— Aşa are gust faptul că am rămas în viață, îl corectă Arent, pe când zâmbea fericit.

Primeai aceeaşi fiertură când te întorceai de la o bătălie, tremurând de frig, acoperit din cap până în picioare de noroi şi sânge, cu un prieten sau doi lipsă. Mâncarea era fierbinte şi sărată şi te înveselea, dar mai important decât atât, era ieftină. Cazanele clocoteau în fiecare tabără de pe întinsul teritoriilor Companiei. Bucătarii țineau focurile aprinse sub cazane zi şi noapte, aruncând înăuntru bucăți de carne alterată, resturi de gulie şi oase de pui, orice nu mai era de folos. Tot ce intra în cazane era de obicei expirat, astfel încât fiertura trezea un balaur în mațele oricui se simțea destul de viteaz să o încerce.

Radiind, luă o înghițitură mare, după care îşi şterse lichidul uleios de pe buze.

— Vrei să guşti? o întrebă pe Sara.

Ea primi bolul timid, şi îl duse la buze. O cuprinse scârba. Scuipă imediat fiertura, luă un urcior cu vin şi îşi clăti gura.

— E groaznică, spuse ea.

— Da, spuse Arent, fericit. Dar îți dai seama de asta numai atunci când

eşti viu.

49

Oceanul se liniştise, iar cerul se despicase în două jumătăţi zdrenţuite; întunericul rămăsese în spatele lor, iar în faţă se întindea un cer senin. Ploaia se învârtejea, dar acum era blândă şi caldă, pierzându-şi înţepătura. Greementul era rupt, iar frânghiile şi parâmele care îl alcătuiau atârnau de catarge ca nişte liane, plesnind, la fiecare adiere, velele făcute fâşii. Punţile erau pline de crăpături, însă nimeni nu era în stare să le repare. Zăceau cu toţii întinşi pe jos, extenuaţi, cu feţele golite de orice sentiment, din cauza şocului.

Nimeni nu vorbea.

Crauwels se aplecă peste balustradă şi inspectă daunele. Cămaşa sa scumpă se rupsese, dezvăluindu-i părul întunecat de pe piept. Tremura şi sângera dintr-o tăietură de pe braţ. Abia se mai ţinea pe picioare.

— Cum stăm? întrebă guvernatorul general, venind înspre el.

Trecuse prin dezastru aproape fără nicio zgârietură. Şambelanul Vos îşi urma, din nou, stăpânul.

— Putem să ne considerăm o plută, spuse Crauwels şi arătă înspre velele inutilizabile. Meşterul crede că o să îi trebuiască două zile să le peticească. Tot atât va dura să rezolvăm scândurile crăpate şi arse ale punţii. Coca însă pare să fi rămas intactă.

— Am supravieţuit, totuşi.

— Da, numai că furtuna ne-a scos bine de pe traseu. Nu ştiu unde ne aflăm, şi nu se vede nicio altă corabie. Am rămas singuri.

Tresări când îşi atinse rana de pe braţ.

— Ultima oară am văzut-o plutind pe *Leeuwarden,* spuse guvernatorul general, privind oceanul pustiu. Dacă o găsim, s-ar putea să ne ajute.

— Observatorul nu a reperat-o, spuse Crauwels, iritat de speranţa nefondată. O parte din oamenii noştri spun că au văzut-o răsturnându-se. Chiar dacă a supravieţuit, probabil că e rău avariată, la fel ca noi, şi la fel de pierdută. Nu o s-o găsim, nu la ce noroc avem!

Guvernatorul general îl privi fix.

— Simt că vrei să îmi ceri ceva.

— Avem nevoie de Năzbâtie.

— Îmi ceri mai mult decât un favor, căpitane!

— Îi cunosc puterea, am testat-o pentru dumneavoastră, spuse el. Fără

acest ajutor, mă pot ghida doar după stele. O să ajungem să navigăm în buclă, în speranța că vom da de uscat. Şi între noi fie vorba, nu avem destule provizii pentru o asemenea întârziere, mai ales că restul flotei e de negăsit.

O picătură de sânge se scurse din nasul guvernatorului general. Vos îi dădu imediat o batistă cu care să se şteargă.

— O să te conduc eu însumi, spuse guvernatorul general.

Pornind toți trei către magazia cu praf de puşcă, îl întâlniră pe Drecht, care urca scările.

— Cum merge, domnule căpitan al gărzii? întrebă guvernatorul general.

— Am pierdut patru muşchetari în furtună, spuse el.

Guvernatorul general reflectă la situație în timp ce coborâră pe puntea inferioară. Acolo, dezastrul îi opri în loc. Din tavan curgea apă, care se aduna în băltoace de sânge şi vomă. Tunurile erau răsturnate, iar bunurile pasagerilor zăceau împrăştiate peste tot. O cizmuliță atârna de un cârlig din tavan – parcă furtuna, dând peste ea în furia ei, alesese să o cruțe.

Marinari şi pasageri răniți, care tuşeau, scuipând apă de mare, zăceau întinşi pe podea, protejându-şi brațe şi picioare rupte. Aşteptau să fie tratați de bărbierul chirurg, Sara, Lia şi Sammy. Cu aceştia vorbea Arent.

Crauwels le văzu pe cele două doamne şi pe prizonier ascunzându-se rapid în spatele perdelei infirmeriei. Probabil se temeau de reacția guvernatorului general dacă i-ar fi descoperit pe acea punte. Din fericire, Jan Haan privea un mus care arăta complet extenuat şi, cu toate acestea, acoperea morții cu cearşafuri din pânză de cânepă. Crauwels se întrebă dacă îi ordonase cineva să facă asta, sau era din proprie inițiativă. Oricum, urma să primească drept recompensă o rație în plus în acea seară.

Un cadavru zăcea chiar la baza scării. Drecht sări peste el şi bătu în uşa magaziei cu praf de puşcă.

— Mai trăieşti, domnule ofițer de gardă? întrebă el.

Vizeta uşii se dădu la o parte, dezvăluind o pereche de sprâncene albe, sălbatice.

— Părțile pe care încă le mai simt trăiesc, se plânse ofițerul. Cine sunteți?

Guvernatorul general se băgă în fața lui Drecht.

— E cu mine. Deschide. Am venit să luăm Năzbâtia.

Pe fața ofițerului de gardă apăru frica, dar făcu după cum i se ceruse, trăgând zăvorul şi dându-se la o parte.

— Nu înțeleg, spuse Drecht. Cum o să ne ajute o ditamai cutia?

— Năzbâtia ne ajută să ne determinăm cu acuratețe poziția în timp ce navigăm, îi explică Crauwels. Obiectul ăla urmează să îmi spună în ce direcție se află Batavia şi care este drumul cel mai scurt către ea.

— Eu credeam că e o armă, pufni Drecht, deloc impresionat.

— Cu Năzbâtia, navele Companiei vor putea naviga fără să țină cont neapărat de culoarele de navigare, adică vor putea explora şi părțile de ocean pentru care nu avem hartă, explică Vos.

Tăcerea lui Drecht indica faptul că era încă şi mai puțin impresionat.

— Nu înțelegeți, domnule căpitan al gărzii? continuă Vos. Cu Năzbâtia, flotele noastre vor putea să facă manevre mai uşor decât inamicii noştri. Vor fi capabile să cartografieze complet oceanele, vor descoperi popoare şi locuri pe care nimeni nu le-a mai văzut până acum. Cu Năzbâtia, Consiliul celor 17 Gentilomi va cuceri lumea.

Guvernatorul general făcu semn către ei, îndemnându-i să treacă la treabă.

— Vos, apucă de un capăt! Drecht, du-te la celălalt! Trebuie să urcăm cutia pe punte.

Cei doi o ridicară gemând, şi abia apucară să facă un pas, că îl auziră pe guvernatorul general strigând:

— Lăsați-o jos!

Îi urmăriră privirea îngrozită. Pirogravat pe scândurile de sub cutie, se vedea Semnul Bătrânului Tom. Drecht îşi făcu imediat cruce, în timp ce Vos înjură, trăgându-se repede înapoi.

Arăta extrem de vulgar: ochiul era bulbucat, iar coada părea că viermuieşte. Sub felinarul care se legăna, semnul părea că se mişcă. Drecht aproape că se aştepta să țâşnească afară din podea.

— Deschideți cutia, ceru guvernatorul general, scoțând o cheie mare de metal din jurul gâtului său şi întinzându-i-o căpitanului gărzii. Deschide imediat!

Zăvorul ruginise de la umezeală, aşa că Drecht făcu mai multe încercări până să deschidă lacătul, care căzu pe podea.

Drecht trase în sus capacul, după care fluieră.

— Nu e nimic înăuntru, spuse el, întorcând cutia pentru a o arăta guvernatorului general.

Se vedeau doar cele trei compartimente goale, unde ar fi trebuit să se afle cele trei componente ale Năzbâtiei.

Guvernatorul general îl apucă pe ofițerul de gardă de bărbie, ridicându-i fața pentru a-l privi în ochi.

— Unde e Năzbâtia?

— Nu ştiu, murmură ofițerul de gardă.

— Ai crezut că nu o să aflăm? aproape urlă guvernatorul general. Ce ai făcut cu ea?

— Nu ştiu, domnule. Chiar nu ştiu. Nici nu ştiam ce e înăuntru, domnule. Pentru mine era doar o cutie. O cutie.

Guvernatorul general mârâi şi îl împinse cu putere, aruncându-l la podea.

— Cred că douăzeci de lovituri de bici au să îți reîmprospăteze memoria.

— Nu, domnule, vă rog, milă, boci ofițerul, ridicând o mână care implora, însă Drecht îl scotea deja din magazia cu praf de puşcă.

Arent se simțise foarte bine cu Sammy, Sara şi Lia înainte ca unchiul său să îşi facă apariția.

Sara tocmai îi povestea pe larg lui Sammy tot ce aflase despre Bătrânul Tom, inclusiv suspiciunea lui Sander Kers că acesta ar fi putut să îl posede pe Arent. Sammy nu considerase plauzibil aşa ceva, aducând, cu bucurie, drept argument, o listă de însuşiri foarte plicticoase şi complet nediavoleşti ale prietenului său. Cu toții începuseră să râdă.

Cât timp guvernatorul general fusese în magazia cu praf de puşcă, nu mai discutaseră nimic, şi continuaseră să stea ascunşi, de frică să nu fie prinşi. La plecare, în spatele guvernatorului general venea Drecht, care îl ținea pe ofițerul de gardă de singurul său braț.

— Ce se întâmplă, unchiule? întrebă Arent, ieşind din infirmerie.

— Omul acesta a furat Năzbâtia, îi răspunse guvernatorul general, fără să se oprească din mers.

— Nu eu, domnule, a fost demonul despre care vorbeşte lumea, plânse ofițerul de gardă, pe care Drecht îl târa după el. Am văzut semnul cu ochii mei, demonul a făcut-o!

Îl privi pe Arent cu disperare în ochi.

— Te rog, ajută-mă, domnule locotenent, imploră ofițerul. Te rog.

— Unchiule, eu îl cunosc pe bărbatul acesta, şi…

Guvernatorul general îi aruncă o privire plină de milă.

— Ți-am oferit şansa de a-l opri pe Bătrânul Tom. Mi-ai spus că nu eşti în stare, iar eu ar fi trebuit să te ascult. Nu e vina ta, ci a mea. Fii fără teamă, o să pun capăt aşa cum ştiu eu mai bine.

Arent încercă să protesteze, însă Drecht îl opri cu o mână prietenoasă pe piept, şi clătină din cap ca să îl avertizeze să renunțe, înainte de a-l împinge pe ofițerul de gardă pe scări, în sus.

De cum plecară, Arent îl luă pe Sammy cu el.

— Haide cu mine, vor pedepsi un om nevinovat. Trebuie să îți dai seama ce s-a întâmplat înainte să îl biciuie.

— Am găsit deja blestemăția aia o dată, mormăi Sammy, pe când Arent îl trăgea înspre magazia cu praf de puşcă şi, în ciuda spuselor sale, ochii săi trădau faptul că era deja dornic să rezolve noul caz. Cât timp am la dispoziție?

— Depinde cât le va lua, în tot dezastrul ăsta, să găsească totuşi ceva cu care să îi lege mâinile.

Arent îl împinse către magazie, aşa cum ar fi făcut-o cu un prizonier într-o carceră, după care îşi încrucişă mâinile, aşteptând în uşă. Sara şi Lia priveau din spatele lui.

— Miroase a bere, pârțuri şi pişat stătut aici, se plânse Sammy, în timp ce amuşina aerul. Ai cumva pomadă la îndemână?

Sara i-o oferi pe cea care îi atârna la şold, iar el o acceptă bucuros, după care trecu la treabă.

— Eu ce ar trebui să fac? întrebă Sara.

— Priveşte, spuse Arent, entuziasmat.

Una dintre marile lui plăceri era să îl vadă pe Sammy la treabă, încercând să rezolve o problemă imposibilă.

Întins pe burtă, Sammy inspectă podeaua magaziei, apoi cutia, trecându-şi mâna peste fiecare bucată de lemn. Nemulțumit, țâşni în cealaltă parte a încăperii, unde începu să examineze fiecare butoi cu praf de puşcă de pe rafturi, mişcându-le pe rând. Dădea acum satisfăcut din cap.

Sări pe cutie, lovi grinda mobilă din tavan, care lega safranele de cârmă, după care ochi atent plafonul acoperit în cositor.

Murmură ceva pentru sine, după care coborî.

— Cine a avut chei de la încăperea asta şi de la cutie, Arent?

Arent încercă să îşi amintească răspunsul. Pusese întrebarea atunci când investigase de unde putea să vină o amenințare pentru corabie, dar se întâmplaseră destule în ultimele două săptămâni, timp în care dormise foarte puțin.

— Repede, Arent, repede, va fi prea târziu pentru ofițerul tău de gardă, spuse Sammy, mişcându-şi degetele nerăbdător.

— Unchiul meu şi Vos au chei pentru cutia Năzbâtiei, spuse Arent. Iar căpitanul Crauwels, Isaack Larme şi ofițerul de gardă au câte o cheie a magaziei. Nimeni nu are ambele chei.

— Nu, dar una dintre cheile magaziei poate fi uşor de obținut, mai uşor decât una dintre cele care deschid cutia Năzbâtiei.

Pentru prima oară, Sammy observă mulțimea care se adunase în spatele lui Arent, privind demonstrația.

— Doamnelor şi domnilor, deşi sunt evident onorat de curiozitatea dumneavoastră în ceea ce priveşte munca mea, cele discutate aici trebuie tratate cu discreție. Lia, vrei, te rog, să închizi uşa?

Urmară suspine de dezamăgire, care fură înghițite îndată de sunetul unei tobe de pe puntea de deasupra. Ritmul era lent şi constant, de parcă, dintr-odată, se putea auzi bătând inima corabiei.

— Nu mai avem mult, spuse Arent. Ce ai aflat?

— Am două teorii, dar niciuna dintre ele nu mă mulțumeşte.

Sammy îşi frecă mâinile. Arent observă cum Lia îi aruncă o privire entuziastă mamei ei, care nu se putu abține să nu i-o întoarcă. Ştia că se jucau pe seama rapoartelor, şi îşi putea imagina cât de mult se bucurau acum de posibilitatea de a fi martore la un caz care se desfăşura chiar sub privirile lor.

— Prima teorie: Năzbâtia a fost furată în fortul Bataviei şi doar cutia goală a fost adusă la bord, continuă Sammy. După ce noi am recuperat Năzbâtia, a fost lăsată în trezoreria fortului. Acolo se aflau cele mai prețioase avuții ale familiei, şi aveau acces numai guvernatorul general, Vos şi…

„Sara”, completă Arent în gând, privind-o.

Ea îi spusese că acele de păr cu giuvaieruri erau păstrate acolo şi că mersese în trezorerie pentru a le lua în dimineața plecării. Nu i-ar fi fost greu să ia cheia soțului său, să o folosească pentru a îndepărta componentele Năzbâtiei din cutie, după care să o încuie la loc.

Teoria trebuia să mai explice doar ce putea să facă ea cu acele componente, după ce le-ar fi furat. Ar fi trebuit să le poată scoate din trezorerie. Se poate să fi fost ajutată?

— Am vizitat trezoreria în dimineața în care am plecat, spuse Sara, de parcă îi citise gândurile. Cutia a fost deschisă atunci de către…

Numele îi dispăru de pe buze.

— …de către un expert care trebuia să se asigure că Năzbâtia nu e

deteriorată. Cu siguranță a fost urcată la bord.

— A doua teorie e la fel de plină de lacune, deşi ingenioasă, dat fiind timpul pe care l-am avut la dispoziție, spuse Sammy, fără să îşi dea seama că Arent era pierdut în gânduri. Încăperea însăşi e compactă, fără trape de niciun fel, dar ce spuneți de următoarea posibilitate? Vos a furat fie cheia căpitanului, fie pe cea a lui Isaack Larme, după care a folosit-o pentru a pătrunde în magazia aceasta.

— Vos? exclamă Sara. De ce tocmai Vos? Nu îl cred în stare să posede atâta imaginație, mai ales că ştie ce daune i-ar cauza soțului meu acest furt. Ascensiunea sa în Consiliul celor 17 Gentilomi depinde de livrarea Năzbâtiei.

— Atunci când lucram pentru a o recupera în Batavia, am observat că guvernatorul general şi Vos nu lăsau niciodată cheile cutiei nesupravegheate. Le țineau legate în jurul gâtului. Când l-am văzut pe guvernator părăsind încăperea adineauri, am observat că avea cheia în jurul gâtului. Mă îndoiesc că astfel de chei sunt uşor de obținut. În schimb, cheile care deschid magazia nu par să fie tratate cu atât de multă grijă. Atunci când am urcat la bord, Isaack Larme cu siguranță nu avea cheia asupra sa. Era în haine marinăreşti fără buzunare, şi cu bustul gol.

Sammy se aşează pe scăunelul ofițerului de pază.

— Dacă presupunem – după cum trebuie să o facem, dat fiind timpul de care dispunem – că a fost furată cheia de la magazie, suspecții noştri sunt guvernatorul general şi Vos, dar e limpede că guvernatorul general nu are nimic de câştigat de pe urma furtului. Năzbâtia era în posesia lui, şi ar fi fost în beneficiul Companiei, al cărei conducător urmează să devină.

— Şi Vos ce motiv ar avea ca să săvârşească un asemenea act? se miră Arent. E loial ca un câine.

Deasupra lor, bătăile tobei se întețiră.

— Năzbâtia e neprețuită, spuse Sammy. L-am auzit pe Vos vorbind despre asta. Națiunea care o deține poate să modeleze lumea după cum doreşte. Poate explora părțile necartografiate ale oceanului, poate întemeia noi rute comerciale, îşi poate lovi inamicii din unghiuri necunoscute, care nu sunt pe hartă. Un rege şi-ar goli vistieria pentru a pune mâna pe o asemenea putere.

Sara murmură aprobator.

— Atunci când a cerut-o în căsătorie, Vos i-a spus lui Creesjie că avea să primească foarte curând o sumă mare de bani. Dacă furase deja Năzbâtia,

asta ar explica de ce a avut îndrăzneala să îi ceară mâna, după atâția ani.

— Iar unchiul meu este cel care i-a ruinat compania, spuse Arent. Vos susține că nu ar avea resentimente în legătură cu acest lucru, dar se poate să îşi fi planificat răzbunarea timp de mulți ani.

— Atunci haideți să punem furtul în seama lui Vos, pentru moment, concluzionă Sammy. A doua întrebare este: cum a reuşit oare să scoată Năzbâtia dintr-o încăpere încuiată şi păzită fără să fie văzut de către pasageri?

— Ofițerul de gardă mi-a mărturisit că ieşea să îşi facă nevoile, după care mergea să se plimbe în fiecare noapte. Oricine îl putea spiona, aflând de acest obicei al său.

Sammy sări de pe scăunel şi deschise uşa către mulțimea aflată de cealaltă parte.

— Ați văzut careva vreodată un om trăgând după el ceva greu, pe la…

Se întoarse spre Arent:

— Cam la ce oră ieşea să se uşureze ofițerul?

— Când clopotul bătea de două ori, spuse Arent.

— Când clopotul bătea de două ori, repetă Sammy către mulțime. S-ar fi putut întâmpla în orice noapte, de când am plecat la drum.

Oamenii se priviră, dar nimeni nu ştia nimic. Sammy le trânti din nou uşa în nas.

— Atunci ştim în ce moment a acționat Vos, dar nu şi felul în care a făcut-o. Are cumva vreun prieten pe corabie?

— Nu, din câte mi-am putut da seama, spuse Sara.

Sammy făcu câțiva paşi, căzând pe gânduri.

— Trei dintre butoaie erau goale atunci când le-am mişcat, murmură el.

— Ofițerul de gardă mi-a spus că erau goale din cauza unor marinari care îşi încărcaseră tunurile fără să li se ordone, spuse Arent.

— Trei butoaie, iar Năzbâtia are trei componente separate.

Se duse la rafturi, de unde încercă să coboare unul dintre butoaiele goale, dar nu reuşi, rugându-l pe Arent să îl ajute. Scoase capacele şi inspectă interiorul acestora.

— Uite! Aici! arătă Sammy spre unul dintre ele, trecând la următorul. Şi aici. Se văd urmele lăsate de dinții rotițelor instrumentului, care au zgâriat lemnul atunci când au fost introduse în interiorul butoaielor.

Se îndreptă de spate, satisfăcut.

— Vos a furat o cheie de la magazie, după care a folosit-o pentru a intra

înăuntru, pe când ofițerul de gardă era plecat să își facă nevoile. Folosind cheia de la gât, a furat cele trei componente ale Năzbâtiei din cutie, după care le-a ascuns în cele trei butoaie, pe care probabil că întâi le-a golit.

Ochii i se înceţoşară, după care licăriră. Pocni din degete, entuziasmat.

— Oho, dar ce om meticulos! spuse el, admirativ.

— Sammy?

— Pozițiile de luptă! continuă Sammy, întorcându-se spre Arent. Un galion Indiaman îşi convoacă echipajul în poziții de luptă de cel puțin zece ori într-o călătorie de opt luni. Vos ştia asta, aşa că a anticipat. Avea tot timpul să îşi însuşească Năzbâtia înainte ca nava să ajungă la Amsterdam, dar mai întâi i-a ascuns piesele componente în butoaie, şi pe urmă a aşteptat. Prima dată când s-a ordonat ocuparea pozițiilor de luptă, s-a deghizat în marinar, după care, urmat de doi complici, a intrat în magazie. În confuzia iscată, nimeni nu l-ar fi recunoscut ascuns sub o pălărie.

— De ce doi complici? întrebă Sara. De ce nu ar fi luat el singur toate cele trei butoaie?

— Exista riscul ca cineva să ia din greşeală unul dintre butoaiele care ascundeau componentele.

Arent se îndreptă spre uşă.

— Ce faci? întrebă Sammy.

— Merg să îi spun unchiului meu.

— Nu te va asculta, se grăbi Sammy după el. Arent, opreşte-te! Nu te va asculta. Vos este servitorul cel mai loial al unchiului tău. Nu ar crede una ca asta, aşa cum nu ar crede că *Saardam* ar putea să îşi pună aripi şi să îşi ia zborul. Avem nevoie de dovezi.

— Sunt pe cale să biciuiască un om nevinovat, mârâi Arent, privind scara. Un om bun.

— Nu va fi ultimul, spuse Sammy, trist. Şi, oricum, teoria noastră nu îl exonerează pe prietenul nostru. Ba, din contră, îl implică şi mai mult în conspirație. Planul lui Vos a mers ca uns dacă l-a mituit pe gardian să pună deoparte butoaiele de care avea nevoie. Încercând acum să îi spui guvernatorului general ce suspectezi, îl alertezi pe Vos. Dacă taci şi observi, are să greşească. Are să îți ofere singur dovezile de care avem nevoie.

— Cum ştii asta? întrebă Sara.

— Întrucât cei care ucid nu se pot abține, cei care şantajează nu se pot opri, iar hoții continuă să fure, spuse Sammy. Ceva îi trage înspre asta. Şi îi duce la pieire.

Arent se pleoşti. Sammy avea dreptate, ca de obicei.

Vina era ca murdăria. Intra în piele şi nu se mai ducea. Îi făcea pe oameni să se îndoiască de orice, să găsească defecte acolo unde nu existau şi să îşi imagineze greşeli care nu fuseseră făcute. Îi cuprindeau fel de fel de temeri, şi creşteau odată cu îndoiala. Din acest motiv, făptaşii se întorceau în patru labe la locul crimei, căutând să ascundă indicii pe care nu le lăsaseră.

Sammy îi prinsese pe mulți din cauza acestor înclinații.

— Şi atunci ce dracu' să fac? întrebă Arent.

— Singurul lucru la care nu te pricepi: nimic, îi răspunse Sammy. Ține-l sub observație pe Vos. Dacă are complici, după cum suspectăm, vestea că Năzbâtia a dispărut îl va zori să fugă la ei, sau se vor grăbi aceştia să îl caute. Dacă se întâmplă lucrul acesta, o să ai tot ce îți trebuie.

— Inclusiv pe Bătrânul Tom, adăugă Sara, care, observându-le fețele uimite, adăugă: Sander a spus că vor exista trei miracole necurate, fiecare fiind identificat cu Semnul Bătrânului Tom. Atunci când Cel de-al Optulea Felinar a măcelărit animalele, a lăsat Semnul Bătrânului Tom pe punte. Acum, semnul apare aici. Dacă Vos este cel care a furat Năzbâtia, atunci poate că am descoperit şi cine este pasagerul posedat.

— Sau poate doar a ascultat şoaptele care bântuie noaptea, o contră Arent. Poate că acesta a fost prețul pentru care…

Deasupra lor, tobele se opriră.

50

Arent luă o sticlă de vin din cufărul său şi trecu prin compartimentul de sub puntea mijlocie, ferindu-şi ochii de lumina soarelui.

Lia şi Sara încă aveau grijă de răniți pe puntea inferioară, iar Sammy se întorsese la el în celulă, speriat să nu fie observat, acum că agitația se încheiase. Arent ar fi vrut să îl escorteze, dar nu putea să îl lase pe ofițerul de gardă să sufere de unul singur. Fără să ştie de ce, se simțea responsabil pentru ceea ce i se întâmpla bătrânului.

Echipajul se îmbulzise spre mijlocul corabiei şi aştepta în tăcere, îmbrăcați în hainele lor marinăreşti, cu piepturile goale, mateloții erau greu de distins unul de altul. Unii erau mai înalți, alții mai scunzi, dar viața în larg îi sculptase pe toți în aceeaşi formă, care sugera malnutriția: aveau umerii puternici şi picioarele crăcănate, şi nu păreau buni de nimic altceva, în afară de marinărit.

Ofițerul de gardă tocmai era pregătit pentru pedeapsă: cineva îi rupea cămaşa pe spinare, în timp ce Drecht aştepta lângă el, ținând în mână biciul. În mod evident, guvernatorul general decisese să lase pedeapsa în mâinile cuiva în care avea încredere.

— Vă rog, domnilor, urlă ofițerul de gardă. Jur pe viața celor cinci fiice ale mele că eu nu am făcut nimic, eu nu am…

Vocile îi cerură să tacă, îngrijorate că limba lui slobodă avea să îi aducă încă douăsprezece lovituri de bici.

Arent îşi făcu loc înspre el, în timp ce din mulțime auzea amenințări şoptite. Ar fi vrut să le spună că nu el era de vină, că el se opusese, dar ştia că nu avea să conteze. După părerea echipajului, lumea se împărțea între „ai lor” şi „ai noştri”. Pasageri şi echipaj. Bogați şi săraci. Ofițeri şi marinari de rând.

Nu conta în ce fel se îmbrăca sau vorbea Arent; pentru marinari, el era unul dintre „ceilalți”.

Însă adevărații „ceilalți” erau strânşi pe puntea superioară, aflată deasupra lor. Priveau spectacolul de sus, ca dintr-o lojă de teatru.

Unchiul său stătea lângă Vos, care asista fără emoție la ceea ce se întâmpla. Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi bucurat – se gândea Arent. Ar fi fost mai bine dacă ar fi avut un comportament malefic, dacă ar fi arătat ură, răutate, orice. Dar nu arăta nimic. Fața lui era impasibilă. Ochii săi verzi,

luminoşi erau goliți de orice urmă de emoție.

Căpitanul Crauwels şi restul ofițerilor stăteau în spatele lui Vos, expresiile lor sugerând cât se poate de limpede că nu aveau nimic de-a face cu pedeapsa.

Doar van Schooten lipsea. Se părea că preferase să se izoleze în cabina sa, împreună cu o sticlă de vin, până când pedeapsa se va fi încheiat.

Ieşind din mulțime, Isaack Larme îi şopti bătrânului ofițer de gardă:

— Curaj! O să am grijă să primeşti rații duble după ce se termină totul.

Dând cu privirea de Arent, ofițerul de gardă fu cuprins de o panică sălbatică.

— Hayes! se tângui el, pe când lacrimi mari îi curgeau peste obrajii suri. Te rog, domnule locotenent, nu îi lăsa să îmi facă una ca asta. Nu mă țin puterile.

— Nu te pot ajuta, răspunse Arent, blând.

Apoi se întoarse cu spatele, îşi ridică marginea cămăşii, şi îi arătă ofițerului de gardă cicatricele sale de pe spate.

— Am primit cincizeci de lovituri, şi am țipat de la prima până la ultima. Ar trebui să faci la fel. Țipă cât de tare poți, altfel durerea nu are unde să se ducă.

Scoase dopul carafei cu vin şi o duse la buzele ofițerului de gardă, îndepărtând-o doar atunci când bărbatul avu nevoie să se oprească pentru a respira.

— O să vină şi ziua în care o vor păți, atât guvernatorul general, cât şi Vos, spuse Arent. Dar nu-i asta ziua. Azi trebuie să rabzi, înțelegi? Eşti destul de puternic, iar acasă te aşteaptă cinci fete.

Ofițerul de gardă încuviință, părând că prinsese curaj la gândul acela.

Din cauza brațului lipsă, marinarii nu îi putuseră lega mâinile în jurul catargului, aşa că îl legaseră de talie, trecându-i frânghiile foarte strâns peste burtă.

Arent lăsă carafa cu vin într-un colț din apropiere, unde ochii bătrânului puteau să se agațe de ea.

— Restul e al tău, când totul se va termina, îi spuse el şi se îndepărtă.

Drecht înfipse în gura ofițerului un gogoloi de pânză murdară. Orice părere avea el, personal, despre pedeapsă, nu o arăta. Era doar un soldat care îşi făcea datoria.

Vântul muşca pânzele. Valurile loveau coca. Toți ochii priveau spre guvernatorul general, aşteptând ca arătarea aceea slăbănoagă să rostească

sentința.

— S-a comis o crimă odioasă, spuse Haan, odată ce ofițerului i se pusese şi căluşul. Ceva de mare valoare a fost furat.

Lăsă timp pentru ca acuzația să se aşeze.

— Consider că ofițerul de gardă e hoțul, dar nu cred că a acționat de unul singur. Până când obiectul nu va fi returnat, zilnic, câte un membru al echipajului va fi biciuit.

Marinarii huiduiră, începând să protesteze.

Guvernatorul general tocmai dăduse foc la *Saardam* – se gândea Arent.

— Douăzeci de lovituri apăsate de bici, atunci când eşti pregătit, domnule căpitan al gărzii, ceru guvernatorul general.

Făcu semn toboşarului să înceapă să bată din nou.

Drecht desfăşură biciul şi îşi duse brațul în spate.

Voia să îşi potrivească lovitura cu ritmul tobei – o mică milostenie, dar era milostenie: ofițerul de gardă urma să ştie când anume venea lovitura, având astfel timp să se pregătească.

Biciul pocni, tăind carnea ofițerului. Un țipăt agonic răsună peste punte, urmat de gemetele dezgustate ale marinarilor împroşcați cu sângele victimei.

— Mai vrea cineva să mărturisească sau să dea în vileag furtul? întrebă guvernatorul general, pe un ton care făcea ca o moarte prelungă şi dureroasă să pară preferabilă biciuirii.

Nimeni nu răspunse, iar Drecht ridică din nou biciul.

Douăzeci de lovituri fuseseră cerute, şi douăzeci fură date, chiar dacă ofițerul leşinase după cea de-a douăsprezecea – iar pierderea cunoştinței venea pentru el tot ca o milostenie.

Când totul se încheie, Drecht aruncă biciul pe punte.

Briza rece îi făcea pielea de găină ofițerului biciuit, năclăit de sudoare.

Arent scoase pumnalul şi tăie frânghiile cu care îl legaseră pe bătrân de catarg, prinzând trupul inert înainte ca acesta să se prăbuşească. Îl purtă cu blândețe prin mulțime, spre infirmerie.

Toba se opri, iar echipajul se împrăştie. Se întorceau acum la îndatoriri, luându-şi ura după ei.

Sus, pe puntea superioară, cu mâinile la spate, Vos îi observa cum se împrăştie. Chipul său era ca un văl, sub care gândurile lui se mişcau întunecat.

51

Aplecată peste masa de scris, Lia fredona fericită, copiind schițele de pe o bucată de pergament pe alta. Originalul stătea în stânga ei şi era acoperit cu desene ciudate: roți zimțate şi traiectorii cereşti, sori, lună şi stele, instrucțiuni scrise în latină. Majoritatea oamenilor ar fi crezut probabil că simbolurile erau la fel de malefice ca şi cele din cartea de demonologie.

Dar Lia nu se lăsa distrasă de astfel de gânduri. Se concentra pe ceea ce avea de făcut, deoarece documentul era extrem de riguros, perfect în fiecare detaliu al său. În Batavia îi luase trei săptămâni să facă schița obiectului, fiecare literă, fiecare strop de transpirație şi urmă de cerneală amintindu-i de acea perioadă groaznică: în ciuda căldurii înăbuşitoare, tatăl ei o închisese într-o cameră, refuzând să o lase să iasă de acolo, până când nu îşi termina munca.

Lia nu avusese voie să primească vizitatori, nu cumva să îi fi distras atenția, făcând-o să greşească, însă mama ei venise oricum. Îi cântase încetişor şi o ținuse în brațe, atunci când obosea. Când tatăl ei trecea să o vadă, Sara se ascundea sub pat. Chiar şi acum, amintirea mamei ei ieşind de acolo, acoperită toată de praf, o umplea de o dragoste copleşitoare.

Se auziră bătăi insistente în uşă.

Lia se pregăti să ascundă ceea ce făcea, însă vocea lui Creesjie îi domoli panica.

— Eu sunt, draga mea, spuse aceasta, în timp ce crăpa uşa şi se strecura înăuntru.

În spatele ei, Lia îi zări pe Marcus şi pe Osbert jucându-se cu balerinele lor. Alergau de-a lungul culoarului, sub supravegherea Dorotheei. Băieții considerau jucăriile magice. Lia le considera doar nişte lucrături sprintene din lemn. Câteodată îşi dorea să fie din nou mică, pentru a se bucura aşa cum o făceau băieții. Mama ei încercase să o țină ocupată, însă fortul fusese un loc singuratic, mai ales pentru o fată.

Chiar şi aşa, avusese timp pentru invenții.

Creesjie se îndreptă spre masa de lucru şi luă între mâini macheta aproape finalizată a vasului *Saardam,* pe care o întoarse pe toate părțile. Era perfectă. Chiar şi greementele făcute din sfoară erau la locul lor.

— Asta te-a rugat Sara să construieşti? o întrebă, uimită.

— Da, spuse Lia.

Se întinse către ea, trase de o clemă ascunsă, iar macheta se despărți în două bucăți. Înăuntrul ei, Creesjie vedea toate punțile. Lia deschise o ușiță din interior.

— Am calculat spațiile din cocă, acolo unde compartimente de contrabandă ar fi putut fi construite fără să afecteze echilibrul corabiei.

— Sunt foarte multe, spuse Creesjie.

— Da, spuse Lia.

Creesjie lăsă macheta pe masă, şi se uită la schițele împrăştiate peste tot, trecându-şi afectuos mâna prin părul lung şi negru al Liei.

— Eşti o minune pentru mine, spuse Creesjie. Eşti în stare de miracole.

Lia roşi, bucuroasă de compliment.

Femeia îşi netezi rochia şi se aşează pe marginea patului.

— Am vrut să… zise Creesjie, neştiind cum să formuleze. O să mă văd cu tatăl tău la noapte. Vrei să mai duc din schițe?

— Da, te rog, confirmă Lia. O să mai am nevoie de acestea o oră sau două, şi apoi sunt gata.

Creesjie tuşi, incomodată.

— Nu te-am întrebat niciodată dacă… vreau să spun, te simți împăcată cu ceea ce facem?

— Împăcată? întrebă Lia.

Îşi lăsă capul într-o parte în acelaşi fel în care o făcea şi mama ei atunci când era nesigură de o întrebare.

— *Tu* îți doreşti asta? o întrebă Creesjie, direct. Mama ta a fost foarte categorică, dar eu m-am gândit că poate tu ai altă părere.

— Mama spune că, dacă mergem la Amsterdam, tata o să mă forțeze să mă căsătoresc cu cineva cu care nu aş vrea, spuse Lia, chinuindu-se să înțeleagă ce încerca Creesjie să afle.

— Mama ta spune asta, spuse Creesjie, aplecându-se spre Lia. Dar tu ce părere ai? Tu crezi că e rău să te căsătoreşti cu cineva ales de alții?

— Nu ştiu, spuse Lia precaut, pe când întreaga conversație începea să îi semene cu un labirint. Tu ai mai fost căsătorită prin aranjament, nu-i aşa?

— Prima oară. A doua oară a fost alegerea mea. Poate şi cea de-a treia, dacă renunț la contele de Astor pentru Vos.

— E duce, mătuşă Creesjie.

— Vos spune că e conte.

— Sunt sigură că a vrut să spună „duce”. De obicei, el e destul de exact.

— Deci aş face vânt unui duce, spuse Creesjie, care îşi trecu mâna prin

aer şi aruncă rangul în vânt.

— Parcă îl urai pe Vos.

— Da, cel puțin o parte din mine îl urăşte, recunoscu Creesjie, tonul ei sugerând că *acea* parte nu era extraordinar de importantă. Mi s-a părut tot timpul un bărbat mărunt, dar propunerea lui e foarte atrăgătoare. Şi demonstrează că are ambiție, ceea ce până acum nu observasem la el, iar asta era o trăsătură care îmi displăcea foarte mult.

— Dar nu îl iubeşti, spuse Lia, confuză.

— Eşti cu adevărat fiica mamei tale, spuse Creesjie, în timp ce o privea cu afecțiune. Iubirea poate fi trucată, draga mea. Te poți convinge să iubeşti pe cineva dacă te străduiești destul de mult, în schimb e imposibil să cheltui o avere imaginară. Căsătoria este un aranjament câteodată incomod. Lanțul pe care îl acceptăm în schimbul siguranței noastre.

— Mama spune că e mai bine să fii liberă decât prizonieră într-o cuşcă de aur.

— Şi e o polemică pe care eu şi ea o purtăm deseori, pufni Creesjie. În comparație cu mama ta, eu nu cred că femeile pot fi libere, nu atâta vreme cât bărbații sunt mai puternici decât ele. Ce rost are libertatea care îți permite să fii agresată în prima uliță întunecoasă pe care te plimbi? Nu ne putem lupta, aşa că alegem să cântăm, să dansăm – şi astfel supraviețuim. Cornelius Vos mă venerează, şi, dacă va deveni bogat, ar fi demn de luat în căsătorie. Fiii mei ar primi o educație aleasă, ar fi protejați şi ar deveni moştenitorii unui viitor mai bun. Dacă renunț la această protecție pentru o libertate imaginară, ce s-ar alege de ei? Unde ar locui, cum s-ar hrăni, cum ar arăta viitorul lor? Şi de mine ce s-ar alege? Aş fi la mila oricărui libidinos care ar avea puterea să îşi pună labele pe mine. Nu, nu, nu. Căsătoria este prețul pe care îl plătesc pentru privilegiul nobilității, şi cred că e prețul potrivit. Sărăcia e cel mai periculos lucru pentru o femeie. Nu ne prinde bine să ne petrecem viața în stradă.

— Dar ție îți *place* să fii căsătorită?

— Nu întotdeauna, recunoscu Creesjie.

Părul ei blond strălucea în lumină. Lia privea invidioasă. Firele păreau de aur.

— Primul meu soț a fost un ticălos, spuse Creesjie fără emoție. Dar cel de-al doilea, Pieter, a fost dragostea vieții mele.

Vocea ei se însufleți, ca un tufiş cuprins de trilul păsărilor.

— A fost un bărbat fermecător şi expresiv. Putea să danseze şi să cânte,

şi mă făcea să râd.

— Nu prea vorbeşti despre el, spuse Lia, întristată de melancolia femeii.

— E prea dureros. În fiecare dimineaţă mă trezesc şi mă aştept să îl găsesc în pat. Aud uşa şi cred că e el, întorcându-se dintr-o călătorie. Mi-e foarte dor de el.

— Crezi că ar fi putut să îl oprească pe Bătrânul Tom?

— Nu s-a simţit în stare de aşa ceva atunci când ne-a forţat să fugim din Amsterdam, dar Pieter a făcut foarte multe greşeli, zise ea, cu amărăciune în glas. Şi, cu toată admiraţia mea pentru el, trebuie să recunosc faptul că el nu era la fel de deştept ca mama ta. Chiar şi aşa, nu e cel mai uşor lucru din lume să găseşti un demon printre oamenii de pe corabia asta. E atâta răutate pe *Saardam,* că ar duce până şi raiul în faliment.

Uşa se trânti de perete, şi Sara dădu buzna înăuntru, fără suflare.

— Bună, îi spuse lui Creesjie, luând macheta de pe masa de scris. Nu mă băgaţi în seamă, mi-a venit o idee.

— Sara! se auzi vocea lui Arent din capătul coridorului. Ce ai vrut să…

Sara o sărută pe Lia pe frunte.

— Îţi mulţumesc pentru asta, draga mea, e minunată.

După care dispăru, trântind uşa.

Lia zâmbi.

— Nu am văzut-o niciodată pe mama atât de fericită.

— E grozav ce se întâmplă, nu-i aşa? spuse Creesjie, bucuroasă că putea schimba subiectul. Ce păcat! Mama ta e minunată, dar nu se potriveşte cu tatăl tău.

— De ce?

Creesjie se gândi o clipă.

— Pentru că el nu are nevoie de un partener, ci de o soţie, spuse ea până la urmă. Iar mama ta nu are nevoie de un soţ, ci de un partener.

— De asta o bate?

Creesjie tresări din cauza răcelii din vocea Liei.

— Cred că da.

— Din cauza aceasta a rănit-o atât de tare, încât nu a mai putut să meargă? continuă Lia, cu o figură contorsionată de ură.

— Nu încerc să te conving sau să te fac să te răzgândeşti, spuse Creesjie, evident încurcată. Vreau doar ca tu să iei decizii bine întemeiate, cu toate faptele pe masă. E groaznic să îţi trădezi rudele, mai ales când nu înţelegi preţul. Regretul e răul cel mai mare pe care ni-l facem singuri.

— Înțeleg, spuse Lia, dând din cap.

Şi, într-adevăr, înțelesese, în cele din urmă. Creesjie credea că tot ce făcea Lia se explica prin faptul că nu dorea să fie forțată la o căsătorie, odată ce ajungeau la Amsterdam. Credea că intenția de a-şi răni tatăl era doar un pas nefericit pe drumul ei în viață. Desigur, Creesjie înțelesese totul pe dos.

Îşi aranjă fustele şi se îndreptă spre uşă.

— Crezi că există fapte ce nu pot fi iertate? întrebă Lia.

Fața lui Creesjie se mişcă imperceptibil, de parcă încerca să înțeleagă întrebarea.

— Da, răspunse ea, cu voce spartă.

— Foarte bine, spuse Lia. Şi eu cred la fel.

Se întoarse apoi la schițele de pe masa ei de scris.

52

Sara ieşi pe puntea superioară şi îi înmână lui Arent macheta *Saardam*. Confuzia acestuia se transformă în uimire atunci când întoarse cu degetul roata miniaturală a cabestanului. Elementul nu fusese neapărat necesar, însă reuşea să facă macheta încântătoare. Era una dintre calităţile pe care Sara le iubea cel mai mult la Lia.

Ochii lui Arent priveau uimiţi, iar un zâmbet pierdut îi răsărise pe buze. Pentru o clipă, Sara ghici în el băiatul care trebuie să fi fost odinioară.

— E magnifică, spuse el. De unde ai făcut rost de aşa ceva?

Sara ezită. Avea încredere în Arent, dar secretele Liei erau periculoase. Le ascundea de multă vreme, de când un bătrân o auzise pentru prima dată pe fată comentând faptul că trebuiau adăugate caneluri ţevilor de tun ale fortăreţei, pentru a le mări raza de acţiune.

Înainte să înţeleagă ce se întâmpla, mulţimea o înconjurase. Nu mai auziseră până atunci asemenea cuvinte, cel puţin nu ieşind din gura unei fetiţe de opt ani. Sara reuşise să o scoată din mulţime înainte de a mai stârni şi alte întrebări, dar acelaşi lucru se repetase după numai câteva zile, atunci când Lia îi sugerase cu nonşalanţă inginerului un alt plan de construcţie pentru zidurile cetăţii.

Omul recunoscuse imediat că sugestia era una bună, însă nu putuse să treacă peste faptul că venise din partea unei fetiţe. Mai mult, de frică, inginerul o adusese în faţa guvernatorului general. După aceea, Liei nu îi mai fu permis să părăsească fortul.

— Lia a construit macheta, spuse Arent încet, observând neliniştea Sarei. Isteţimea ei e una dintre trăsăturile acelea pe care oamenii e mai bine să le ţină pentru ei. Nu te teme, am văzut în ce necazuri l-a băgat inteligenţa pe Sammy. Nu am să spun nimănui. Ea a inventat Năzbâtia?

Sara se pregătea să mintă, dar fu învinsă de privirea lui cinstită.

— De unde ai ştiut?

— Am văzut cum arată Năzbâtia când am recuperat-o, spuse Arent. Evident, era inteligent construită, dar şi frumoasă, şi elegantă. Şi era ceva jucăuş în felul în care fusese proiectată, te făcea să te gândeşti la o jucărie. Macheta îmi pare la fel.

Arent o inspectă cu atenţie, apoi murmură:

— Faptul de a fi autoarea Năzbâtiei o face pe Lia cea mai valoroasă

persoană de pe corabie. Dacă află Bătrânul Tom, s-ar putea ca ea să fie în pericol.

— M-am gândit şi eu la asta. Dacă Bătrânul Tom vine după soţul meu, nu mă îndoiesc că ar da-o pe Lia la schimb, ca el să rămână în viaţă.

Arent o privi, nevenindu-i să creadă. Cum se putea ca unchiul său să nu fie devotat propriei fiice? Cât de neagră îi era inima, de ajunsese să o perceapă pe Lia drept nimic mai mult decât o altă cuirasă?

— Nu pot să cred că vorbim despre acelaşi bărbat care m-a crescut, spuse el.

— Puterea îi schimbă pe oameni, Arent.

Acesta privi înspre ocean, îngândurat. Încă nu se obişnuise cu peisajul. Cu câteva săptămâni mai înainte, prezenţa celorlalte nave, în larg, fusese un fapt liniştitor. Fără ele, oceanul părea, dintr-odată, imens, cerul – ameninţător, iar *Saardam* – incredibil de fragilă.

Arent schimbă subiectul, încercând să se concentreze pe o altă temere, care măcar era una în legătură cu care putea face ceva.

— Şi care-i scopul machetei? Ai spus că ne-ar putea ajuta.

Sara dezvălui interiorul machetei şi deschise o uşă minusculă.

— Am rugat-o pe Lia să îşi dea seama ce spaţii de pe corabie ar putea conţine compartimente pentru contrabandă. M-am gândit că am putea să le verificăm unul câte unul. Bosey le-a construit, aşa că, dacă Bătrânul Tom a fost implicat în furtul Năzbâtiei, s-ar putea să îi găsim componentele în acele compartimente.

— Dacă îi returnăm unchiului meu Năzbâtia, s-ar putea să îl oprim din a biciui fără noimă întreg echipajul.

— Am preveni o răzmeriţă.

Aproape ajunseseră la compartimentul de sub puntea mijlocie, atunci când auziră paşii repezi ai lui Larme în spatele lor.

— Arent, strigă acesta.

Mercenarul se întoarse să îl privească.

— Echipajul mă bate la cap în legătură cu lupta la care te-ai învoit cu Wyck. Acum, că a trecut furtuna, ai mei sunt nerăbdători să vadă sângele promis.

Înainte ca Arent să poată răspunde, piticul ridică un deget.

— Te rog să te răzgândeşti, continuă el. Au trecut două săptămâni, şi cred că e suficient pentru ca mândria ta rănită să îşi revină. Ţi-a murdărit culcuşul, dar nu ţi-a făcut alt rău, spre deosebire de ceea ce îţi pot povesti

alții. Uită toată întâmplarea, Hayes. O să chinuie pe altcineva. Îl cunosc eu.

— Vreau să mă lupt cu el, spuse Arent, calm.

— Faci pe încăpățânatul. Asta o să te omoare. Wyck e cel mai bun cuțitar din câți cunosc, şi are un temperament feroce. Dacă îl răneşti, probabil că o să te omoare.

— Iar eu vreau să mi se răspundă la nişte întrebări, spuse Arent. Vezi tu vreo altă cale prin care să îl pot convinge să îmi dea nişte răspunsuri?

Larme îl privi intens.

— Nu, recunoscu piticul, înciudat.

— Atunci ne vedem la amurg.

Sara îl privi speriată, dar nu spuse nimic. Nu avea sens. Fiecare aborda investigația în stilul său, folosind uneltele pe care Dumnezeu i le pusese la dispoziție. Sammy observa, Creesjie flirta, iar Lia inventa. Sara punea întrebări şi Arent urma să se lupte, aşa cum făcea dintotdeauna.

Era capabil de mai mult – Sara era sigură de asta. Intuise cine crease Năzbâtia văzând doar în trecere obiectul, dar, dintr-un motiv necunoscut, Arent nu se încredea în abilitățile sale. Femeia se întreba ce îl făcea oare să se îndoiască de sine atât de mult.

Petrecură restul după-amiezii în cala pentru mărfuri, bântuind la lumina lumânării şi încercând potriviri între compartimentele machetei şi cele aflate în interiorul corabiei. Dura mult, şi nu se confirma nimic. Bosey şi Larme nu avuseseră atât de multă imaginație ca Lia. Îşi construiseră doar câteva compartimente de contrabandă, şi erau în locuri destul de evidente. Însă niciunul nu conținea Năzbâtia, şi nici altceva.

— Ăsta trebuie să fie ultimul, pentru că nu mai am timp, spuse Arent, pe când se apropiau de o suprafață mare de perete. O să trebuiască să urc pe teugă în curând, pentru a mă lupta cu Wyck.

Compartimentele erau întotdeauna închise cu un zăvor. Sara găsi unul cu uşurință şi trase de el, pe când Arent ridica deja panoul ce acoperea peretele.

O duhoare teribilă se rostogoli afară din întuneric, făcându-i să se îndepărteze, în timp ce îşi acopereau gurile.

— Ce e înăuntru? tuşi Arent, cu ochii plini de lacrimi, de la miros.

Sara se apropie, ținând lumânarea în fața ei. Ascuns în întuneric, cu gâtul tăiat, în compartiment zăcea cadavrul lui Sander Kers.

53

Amurgul aduse după sine schimbarea cartului, pe care ofițerul secund îl anunță bătând clopotul de la mijlocul corabiei. Reparațiile continuaseră pe tot parcursul zilei. Nava arăta curată, chiar dacă nu era gata de călătorie. Sub un cer oranj şi mov, Arent urmă mulțimea de marinari şi muşchetari înspre puntea teugei, cu Sara după el.

Îi spuseseră căpitanului despre cadavrul lui Sander, iar acesta trimisese nişte marinari care să îl aducă pe punte, pentru a fi aruncat în ocean. Arent îl rugase să mai aştepte, pentru ca Sammy să îl poată inspecta în acea seară, dar Crauwels refuzase. Toată lumea ştia că moartea aducea după sine ciuma, dacă mortul era lăsat să putrezească. O corabie suspectă de ciumă la bord era ținută în afara oricărui port timp de şaizeci de zile, iar pasagerii şi echipajul trebuiau să îndure până când molima ar fi trecut, sau i-ar fi ucis.

Crauwels nu dorea să rişte.

Sara estimase că mortul stătuse în acel compartiment timp de câteva săptămâni, ceea ce sugera că murise în noaptea dispariției sale. Noaptea în care Cel de-al Optulea Felinar atacase.

O anunțaseră pe Isabel, care primise veştile mai bine decât se aşteptaseră. Ochii i se umpluseră de lacrimi, dar se ținuse bine. După ce întrebase unde fusese dus, mersese să se roage lângă cadavrul lui.

— Nu îl lăsa pe Wyck să te taie aici, sau aici, spuse Sara indicând o zonă pe picioarele lui Arent şi una pe pieptul lui. O să sângerezi abundent, şi nu o să te pot ajuta.

— Sara…

Sara îl ignoră. Vorbea repede şi era agitată. Se temea pentru el.

Mijlocul corabiei se umpluse cu spectatori, care se dădură la o parte pentru a-i lăsa să treacă, aruncând insulte sau încurajări, în funcție de pariuri. Pasagerii de pe puntea inferioară ignoraseră interdicția, şi se adunaseră sub catargul principal. Unii îşi întindeau gâturile ca să vadă mai bine, în timp ce alții se urcaseră pe balustrade pentru acelaşi motiv. Creesjie îi adusese pe Marcus şi Osbert, iar băieții stăteau pe umerii a doi oameni, care fuseseră destul de amabili.

Chiar şi guvernatorul general privea, după cum se zvonea. Arent era bucuros că Sara îşi purta hainele țărăneşti, însă îi era în continuare frică să nu fie recunoscută de cineva. O implorase să nu vină cu el, dar ea refuzase

categoric.

Arent ajunse pe puntea teugei şi îl văzu pe Wyck. Acesta se afla pe platforma etravei, exersând de zor cu pumnalul.

— E priceput, spuse Sara.

— E *foarte* priceput, o corectă Arent.

Mâinile lui Wyck se mişcau atât de rapid, că abia se vedeau. Unghiul de atac se schimba cu fiecare răsucire a lamei. Mai important decât atât, picioarele şefului de echipaj se aflau în continuă mişcare.

Arent începea să aibă emoţii. În ciuda gabaritului său, Wyck era rapid şi agil. Avea să fie greu de prins, pe când Arent urma să fie greu de ratat. Nu conta dacă lupta urma să fie amicală sau nu. Dacă lama aceea l-ar fi tăiat în locul greşit, ar fi fost imediat mort.

Drecht apăru în faţa sa, cu pălăria trasă peste ochi şi o pipă ieşindu-i din barbă. Căpitanul gărzii privi înspre Sara, neliniştit, dar ştia că nu avea rost să se certe cu ea. Scoase pumnalul său de la brâu şi i-l înmână lui Arent.

— Fereşte-ţi corpul şi îndată ce ai ocazia, înfige-i lama în gât, îi spuse el, ridicând borul pălăriei pentru a-l privi direct, cu ochii săi de un albastru nemilos. Fiecare secundă care trece va fi în avantajul său.

— Ţi-am mai spus, am să pierd, spuse Arent. Nimeni nu trebuie să moară.

— Ăsta-i planul tău, spuse Drecht. Planul lui a fost să te mintă, după care să te ucidă fulgerător. Şi, dacă nu-i reuşeşte, atunci are să te omoare încet. Cunosc bărbaţii de teapa lui. Nu poţi avea încredere în ei.

Arent luă pumnalul şi îi înmână Sarei rozariul tatălui său.

— Poţi să ai grijă de el pentru mine?

— Te va aştepta să te întorci.

Cei doi se mai priviră o clipă, dar Arent simţea ochii lui Wyck asupra sa. Atinse braţul Sarei şi păşi în ring, acolo unde Wyck se balansa pe vârfuri, aşteptându-l.

Mulţimea mugea, îndemnându-i să înceapă. Arent se lăsă pe vine şi îşi ridică braţele, încercând să îşi protejeze cât mai mult corpul. De obicei îl ajuta faptul că era înalt şi lat în umeri. Într-o luptă cu cuţite însă, acolo unde cheia era să fii cât mai greu de lovit, statura lui nu era deloc avantajoasă.

Wyck îi dădea ocol şi încerca să găsească un unghi de atac.

Împunse cu repeziciune, însă Arent pară cu marginea lamei sale, redresându-se şi atacând.

Wyck se feri. Râse la încercarea lui Arent.

Era la fel de enervant ca şi atunci când vorbea, îşi dădu Arent seama.

Marinarii urlau, susținându-l pe şeful de echipaj, în timp ce muşchetarii țineau cu Arent.

Şeful de echipaj se apropie de mai multe ori, tăind şi înțepând. Arent evită primele două atacuri – pe cel de-al doilea îl pară din nou cu lama sa, oțel zgâriind în oțel, în timp ce încerca să îl împingă pe Wyck înapoi. Dar namila era prea puternică.

— Bătrânul Tom te salută, îi rânji Wyck.

Profitând de surprinderea lui Arent, Wyck îl lovi cu pumnul în coaste, după care încercă să îi înfigă lama în stomac. Trăgându-se la timp, Arent evită înțepătura, alegându-se cu o tăietură superficială.

Mulțimea mugea. Aprecia spectacolul.

Drecht avusese dreptate. Nu era o luptă amicală. Aşadar, nu era loc de milă. Nici de ezitare. Wyck intenționa să îi ia gâtul, şi urma să o facă la cererea Bătrânului Tom.

— Trebuie să opreşti lupta! urlă Sara. Nu e prefăcătorie. Wyck vrea să te omoare!

Arent şi-ar fi dorit să o poată linişti, dar nu îndrăznea să îşi întoarcă privirea de la Wyck. Cu toții credeau că se apăra disperat, încercând să nu se lase ucis şi sperând ca Wyck să obosească, dar planul său era altul. El nu se apăra, observa felul în care Wyck lupta, încerca să determine alonja şefului de echipaj, precum şi pozițiile în care era vulnerabil.

Pe când Wyck lupta, Arent îşi construia planul.

Şeful de echipaj mârâi şi atacă, văzând că Arent e distras. Numai că acum Arent nu dădu înapoi, şi nici nu pară lovitura care venea. Doar se învârti puțin, lăsând lama lui Wyck să treacă pe lângă, în timp ce el încercă să îi cresteze fața.

Şeful de echipaj opri lovitura cu antebrațul, şi sângele său țâşni până pe hainele lui Arent.

În loc să se retragă, Wyck îşi trimise brațul rănit direct în ochii lui Arent, orbindu-l pentru o clipă.

Arent lovi cu piciorul, disperat, şi îl nimeri pe Wyck în stomac, lăsându-l fără aer. Pe când Wyck horcăia, Arent îşi şterse sângele din ochi. Vederea i se înceţoşase, dar era încă destul de bună pentru a-l observa pe Larme cum făcea semn cuiva din mulțime. Privind în aceeaşi direcție, Arent observă licărul unei lame de cuțit ieşind din mâneca unui marinar.

Wyck se roti şi atacă brusc, încercând să îl împingă pe Arent spre lama

ascunsă.

Arent îi făcu jocul, dar lăsă câțiva paşi între el şi asasinul complice.

Atunci când Wyck atacă din nou, Arent era pregătit. În loc să pareze, lăsă ca lovitura să îl nimerească în braț şi, ignorând durerea, îl trase pe Wyck lângă corpul lui, imobilizându-i încheietura. Cu un răget, îl aruncă pe şeful de echipaj înspre marinarul cu lama ascunsă, iar cei doi se izbiră.

Arent ajunse peste ei numaidecât, luă cuțitul căzut şi îl înfipse în palma marinarului, pironindu-l de punte. Se aruncă peste Wyck, îl pocni, după care se aplecă la urechea lui. Un miros greu de praf de ardei iute îi întră mercenarului în nări.

— Ce înseamnă „Laxagarr”? întrebă Arent.

Wyck se întinse şi smulse cuțitul înfipt în mâna marinarului, îndreptând vârful lamei înspre şoldul lui Arent.

Gemând, mercenarul apucă brațul lui Wyck şi îl izbi de punte, făcând să îi zboare pumnalul din mână. Înainte să mai poată reacționa, Arent îl lovi cu cotul în față, amețindu-l.

— Ce înseamnă „Laxagarr”?

Wyck scuipa sânge, cu ochii duşi în fundul capului.

— Să te ia Bătrânul Tom! blestemă el.

Arent îl lovi din nou şi pumnul său izbi ca o lovitură de ghiulea. Fața lui Wyck pârâi.

O auzi pe Sara, cerându-i să se oprească.

— Ce înseamnă „Laxagarr”?

— Du-te-n…

Arent îl lovi din nou. Capul lui Wyck izbi puntea. O parte mică şi întunecată din Arent se bucura. Se abținuse îndelung, evitând să se bată, pentru că ştia cum avea să se încheie. În miezul ființei sale era un ghem de furie pe care îl ținea sub control, şi ghemul fusese acolo de când îşi putea aduce aminte. Fiecare insultă, fiecare rânjet, fiecare jignire – le înmagazina pe toate acolo. Erau combustibilul furnalului întunecat pe care de obicei nu îl aprindea.

Îşi ridică din nou pumnul.

— Ce înseamnă…

— „Capcană”, bolborosi Wyck. Înseamnă „capcană”.

Vorbind, scuipa sânge.

Mulțimea tăcuse.

Arent ridică privirea. Gâfâia ca foalele. Mulțimea privea cuprinsă de

teroare, ca nişte soldaţi care luau pentru prima oară parte la un bombardament.

În afară de Bătrânul Tom, Wyck era cel mai fioros şi înfricoşător individ de pe corabie. Toţi cei care îl înfruntaseră avuseseră de suferit, enorm.

Bosey o încasase cel mai rău, dar nu fusese singurul. Cu toţii purtau cicatricele întâlnirilor cu Wyck.

În coşmarurile acelor criminali, pierde vară şi violatori de pe *Saardam* nu apărea decât Wyck. Iar Arent îl nimicise.

Echilibrul delicat, dar esenţial de pe *Saardam* se schimbase.

Pe când marinarii cântăreau aceste lucruri, Sara trecu prin mulţime şi îl îmbrăţişă pe Arent.

— Sara, ce o să…

— Taci, spuse ea, afundându-şi faţa în pieptul lui şi ridicând-o, în sfârşit, după aceea, pentru a-şi şterge lacrimile. Am crezut că ai să-l omori.

Arent ridică antebraţul, inspectând tăietura. Era superficială, dar avea să îl doară timp de o săptămână.

— „Laxagarr” înseamnă „capcană”, spuse Arent. Atunci când ceilalţi marinari l-au întrebat pe Bosey la ce lucra, asta le-a răspuns el.

Drecht trecu şi el prin mulţime.

— De ce nu l-ai ucis, nesăbuitule?

— Morţii nu pot răspunde la întrebări, spuse Arent, înapoindu-i pumnalul.

— Dar morţii nu pot nici să pună întrebări. Puterea ascultă numai de putere. L-ai făcut să pară slab. Acum o să te vâneze. Va fi nevoit.

— Cineva se află tot timpul pe urmele mele, spuse Arent, privind stăruitor înspre Isaack Larme. Şi ar fi bine să mă prindă mai repede, până nu îl prind eu.

54

Anevoie, Arent intră în compartimentul de sub puntea mijlocie. Sângele i se scurgea din rană peste degete. O lumânare ardea pe un butoi, îmbâcsind încăperea cu un fum gros şi urât mirositor.

Dinspre umbrele din spatele compartimentului venea râsul Isabelei. Era aşezată pe un scăunel şi vorbea cu Dorothea. Cele două se opriră la vederea lui, cu privirile cuprinse de spaimă.

— Ai câştigat? întrebă Dorothea.

— A câştigat, răspunse Sara în locul lui, deschizând o cutie cu articole de prim ajutor, de unde scoase cârpe şi unguente, fiole cu capac de plută şi săculeți ce conțineau diverse prafuri.

După care puse mâna pe un ac încovoiat şi pe un fir de catgut{20}.

Trăgând lumânarea mai aproape, Sara inspectă rana.

— O să trebuiască să îți dai jos cămaşa, îi spuse ea lui Arent. Îmi stă în cale.

El se dezbrăcă, lăsând la vedere o rețea de cicatrice şi arsuri – urme lăsate de înjunghieri sau plumbi de muschetă – prost vindecate.

Isabel murmură o rugăciune.

— Dumnezeu ți-a cerut un preț ridicat ca să te lase în viață, spuse ea cu o voce pioasă.

— Nu El mi-a pus sabia în mână, o contră el.

Mânjită pe mâini de sângele lui, Sara trebui să o roage pe Isabel să treacă catgutul prin urechea acului.

— Mă puteți învăța şi pe mine să vindec oameni? o întrebă fata, încruntându-se în timp ce se chinuia cu firul şi cu acul.

— Dacă ai har pentru îndeletnicirea aceasta, aş fi mai mult decât bucuroasă, răspunse Sara, primind acul. Vedeți prin preajmă vreun urcior de vin, rămas neatins?

— Pot să găsesc eu unul, domniță, spuse Isabel.

— Poți să îmi spui pe numele mic, o îndemnă Sara. Dacă nu găseşti, cere-i unui servitor. Şi spune-i că eu te-am rugat să aduci vinul.

Isabel plecă.

Cu un capăt al firului chirurgical între dinți, Sara împunse vârful acului în pielea lui Arent, făcu o buclă şi o luă de la capăt. În locul acelor înțepături, Arent ar fi preferat o săptămână sau două de zile în care să zacă

fără să se atingă de rană, cum făcuse altădată, în speranța că nu avea să moară.

Aşa îl învățase în armată un bătrân bărbier chirurg, care era întotdeauna slinos şi care îi explicase cum umorile cele rele trebuiau lăsate să se elimine din organism. După aceea, corpul ar fi făcut restul, autovindecându-se. Cel puțin aşa spunea el.

Sammy nu fusese de acord. Prima oară când îl văzuse pe Arent rănit, îl cususe ca pe o jachetă jerpelită. Arent încercase să se opună, îi explicase despre umori şi despre sfaturile chirurgului, dar Sammy nici nu voise să audă. Ba chiar îl înțepase de câteva ori în plus, ca să îşi liniştească îngrijorarea.

Era surprins că şi Sara cunoştea tehnica.

— De unde ai învățat aşa ceva? o întrebă, în timp ce privea cum lucrează.

— De la mama, spuse ea concentrată. Bunicul meu a fost un tămăduitor destul de renumit. El a învățat-o pe mama, şi mama pe mine.

— Iar tatăl tău? Ştia şi el să facă aşa ceva?

Sara clătină din cap.

— Era negustor, zise ea cu o voce rece. Aflat în trecere prin satul mamei, s-a îmbolnăvit, şi mama şi-a folosit toată priceperea pentru a-i salva viața. S-a îndrăgostit de ea, deşi el era nobil, şi ea era cu doar câțiva guldeni mai înstărită decât o țărancă, dar tatălui meu nu i-a păsat. S-au căsătorit şi au trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Doar că el şi-a pierdut toți prietenii, alegând să nu ia în căsătorie pe cineva de familie bună, dintre fiicele lor.

Mai termină o buclă şi adăugă:

— Dragostea era să-mi distrugă familia, spuse ea, sec. Dar partea bună a fost că au avut cinci fete, aşa că tata a avut destule şanse să îşi repare greşeala.

Apoi lucră în tăcere, pe care i-o impuse şi lui Arent atunci când acesta deschise gura să spună ceva.

Când Isabel se întoarse cu vinul, Sara îl folosi pentru a spăla rana, oferindu-i apoi lui Arent ceea ce rămăsese, ca să îşi amorțească durerea.

Hayes abia se atinse de vin.

Faptul că Sara îngenunchease în fața lui era problematic, chiar dacă justificat de circumstanțele situației. Părea că doar durerea ținea lucrurile la distanță, aşa cum se cuvenea.

Isaack Larme intră tropăind în compartiment şi aruncă o pungă cu

monede la picioarele lui Arent.

— Câştigurile tale, spuse el, apoi rânji spre Sara. Dar se pare că te-ai descurcat deja destul de bine.

— Sunt o femeie nobilă cu rang înalt, avere şi un pumnal foarte ascuțit, replică ea, în timp ce privea copcile. Aşa că, un pic de respect, te rog!

— Mă iertați, domniță, spuse Larme, coborându-şi privirea.

— Ai asmuțit câțiva băieți din mulțime asupra mea, spuse Arent, calm. Te-am văzut cum le-ai făcut semn.

— Ar fi fost mai mulți la număr, dacă mi-aş fi permis să pierd atâția, spuse Larme, neruşinat.

— De ce?

— Wyck îi ține pe băieți sub control şi pentru mine, ceea ce înseamnă că am mai multă nevoie de el decât de tine. Ai căutat-o cu lumânarea. Am încercat să te conving să renunți, dar nu ai vrut să asculți. De aceea mă aflu aici. Vreau să ştiu ce planuri ai cu mine.

Îşi drese vocea, stânjenit.

— Planuri? întrebă Arent, confuz.

— Nu am să aştept tot restul călătoriei să îmi înfigi o lamă în spate. Aşa că fă ceea ce ai de făcut!

Piticul îşi scoase pieptul în afară, de parcă se aştepta ca Arent să îl înjunghie pe loc.

Sara îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse la treabă.

— Nu am de gând să te omor, Larme, spuse Arent, obosit. Dacă ai face o stivă cu toți morții pe care îi am pe conştiință, te-ai putea sui peste ea ca să îl scuipi pe Dumnezeu chiar în față. M-am oprit, nu vreau să mai adaug la grămadă. Flăcăul pe care ți l-ai luat complice nu trebuia să moară, aşa că nu l-am ucis. La fel şi cu Wyck, la fel şi cu tine. Răspunde-mi la întrebări şi încheiem ziua asta ca prieteni.

Larme îl cercetă atent. Era clar că încerca să descopere o presupusă capcană, ascunsă în spatele unei asemenea bunăvoințe. Era aceeaşi privire pe care Eggert i-o aruncase lui Arent când acesta îşi ceruse scuze fiindcă îi pusese lama la gât. Generozitatea era atât de rară pe acea corabie, încât nimeni din echipaj nu mai era în stare să o recunoască.

— Nu ai supraviețui nici măcar un ceas ca marinar, spuse Larme până la urmă.

— E cel mai frumos compliment pe care mi l-a făcut cineva vreodată, spuse Arent, invitându-l să ia loc pe scăunelul din fața sa.

— Ce era în compartimentul secret din cala pentru mărfuri? întrebă Arent cu o grimasă, pe când Sara termina altă buclă. Ai golit-o înainte ca noi să ajungem acolo.

— O bucată din Năzbâtie, veni răspunsul lui Larme, cauzând expresii de şoc, aşa că adăugă repede: Nu eu am furat-o, să ştiți. Căutam hainele lui Bosey, la ordinele căpitanului. M-am gândit că la fel de bine ar fi putut să fie ascunse într-unul dintre compartimentele secrete, dar am găsit altceva acolo, după cum spuneam.

— Doar o parte din obiect?

— Da, îmi pare rău.

Avea în voce regretul ghinionistului care pierduse de prea multe ori când şansa aruncase cu moneda.

— O bucată s-ar fi vândut la preț bun, dar dacă aş fi reuşit să vând întreaga drăcie, mi-aş fi putut cumpăra propria corabie.

— Ai fi putut? întrebă Arent. Dar ce i s-a întâmplat?

Larme îl privi cu suspiciune:

— De ce?

— M-am săturat de egoismul de pe corabia aceasta, oftă Sara. Dacă nu ne răspunzi la întrebări, am să îi spun soțului meu că tu ai furat Năzbâtia, şi o să vezi cum o să te taie în bucăți.

— Bine, bine, spuse acesta, grăbit. Am distrus bucata aceea, după ce voi doi era să mă prindeți. Am făcut-o țăndări şi am aruncat totul prin hubloul magaziei de cabluri. M-am gândit că era prea periculos să o păstrez.

Arent o privi pe Sara. Aceasta îşi lăsă capul într-o parte, sugerând că probabil Larme spunea adevărul.

— De unde ştiai că e o bucată din Năzbâtie? îl întrebă ea.

— Guvernatorul general a testat-o pe *Saardam*. Bine, nu mi s-a permis mie personal să o folosesc. Căpitanul Crauwels se ocupă de navigație, noi, ceilalți, doar manevrăm corabia în direcția pe care o indică el.

— Sander Kers a fost ucis şi înghesuit într-unul dintre compartimente, spuse Arent, fără menajamente. Despre asta ce ştii?

— Nimic, spuse Larme. Eu nu am niciun motiv să fac rău cuiva.

— În afară de Bosey, spuse Sara. I-ai ordonat lui Johannes Wyck să îi taie limba, nu-i aşa?

Urciorul de vin se opri în timp ce se îndrepta înspre buzele lui Larme. Sara nici măcar nu îl privea. Cosea în continuare rana lui Arent.

— Aşa lucrezi, nu-i aşa? continuă ea, cu buzele strânse din cauza

concentrării. Wyck le face viața amară celor pe care îi indici tu, după care tu consolezi ce a mai rămas din aceştia. O demonstrează tertipul pe care l-ai pregătit astăzi, cu acel cuțit strecurat în mulțime. Ce tot spunea Bosey, de ți-a venit să îl amuțeşti?

Larme se aplecă în față, coborându-şi vocea:

— *Saardam* e casa mea. E singura pe care am avut-o, şi din care nimeni nu m-a dat afară, ca să se distreze. E treaba mea să o țin în siguranță, iar Bosey o pusese în pericol.

— Cum?

— Îi recruta pe băieții din echipaj. Le sucea mințile.

— Cum? insistă Sara.

— Avea bani, prea mulți pentru un marinar de rând. Îi cumpăra, îi punea să facă treburi ciudate pentru el.

— Capacitatea ta de a fi vag este impresionantă şi, deopotrivă, enervantă, spuse Sara.

— Nu ştiu ce îi punea să facă, dar, după ce am ajuns în Batavia, i-am prins pe el şi pe alți câțiva în anumite părți ale corabiei, în care nu ar fi trebuit să se afle. Căutau ceva, după socotința mea. Ciocăneau pereții şi băteau cu picioarele în duşumele. Orice ar fi fost, era mare, dacă e să mă iau după ce unelte aveau la ei. I-am prins măsurând pupa corabiei, dar nu am reuşit să îi fac să vorbească.

— Ce s-a întâmplat cu acei marinari? întrebă Arent, curios. Am putea vorbi cu ei?

— Au dispărut, spuse Larme, plin de tristețe. Au plecat de pe corabie într-o dimineață, de parcă însuşi diavolul ar fi fluierat după ei. Şi nu s-au mai întors. Asta din cauza lui Bosey, vă spun eu. Nu am cunoscut vreodată un om cu mai puține principii, atunci când îi treceau bani pe sub nas. I-a omorât pe băieții ăia, sunt sigur. De aia i-am ordonat lui Wyck să îi taie limba. Nu mai voiam să dispară şi alții după ce ar fi primit bani de la ticălosul ăla.

— Dar am crezut că era prietenul tău, spuse Arent. Ați construit compartimentele secrete împreună, nu-i aşa?

Larme fluieră, impresionat.

— Da, am construit găurile alea şi am făcut ceva bani frumoşi de pe urma lor, dar nu mai mult de atât.

Scărpinându-şi pântecul, Larme sări de pe scăunel.

Privi arcada care ducea către mijlocul corabiei, după care oftă, de parcă

pierduse lupta pe care o ducea cu propria conştiinţă.

— Ai grijă la noul tău prieten, Jacobi Drecht, spuse el.

— Drecht? De ce?

— Ai auzit de insulele Banda?

— Ce legătură au insulele Banda cu Drecht?

— Când populaţia s-a răzvrătit, au trimis-o chiar pe *Saardam* acolo, spuse Larme. Guvernatorul general era la bord şi a dat ordin ca populaţia să fie măcelărită. L-a însărcinat pe Jacobi Drecht să ducă la îndeplinire ordinul, cu muşchetarii săi. Aşa l-a cunoscut pe căpitan. Prietenul dumitale a măcelărit tot ce i-a stat în cale pe acele insule, după care s-a îmbătat şi a cântat, alături de prietenii lui. Pentru că i-a fost loial, guvernatorul general i-a făcut cadou o sabie, dar i-a mai promis şi altele.

— Ce anume?

— Avere cât pentru un rege. Mai mult decât ar fi putut cheltui Drecht vreodată, doar ca să îl ducă pe guvernator în siguranţă acasă. Se pare că atât costă să convingi pe cineva să căsăpească prunci care dorm în leagăne!

Furia pulsa prin tot trupul lui Larme.

— Bătrânul Tom poate să-i ia pe toţi, din partea mea, mai zise el.

55

La mijlocul corabiei, Arent, Sara şi Sammy stăteau în genunchi, cercetând cadavrul lui Sander Kers. Predicatorul fusese înfăşurat într-un sac de cânepă, ce avea să fie cusut şi aruncat peste bord, de cum vor fi mijit zorile. Zeci de cadavre erau aliniate pe punte în saci asemănători, şi altele noi erau aduse tot timpul. Cei mai mulţi muriseră de răni cauzate de furtună. Sara îşi imagină cum aveau să ajungă pe fundul oceanului: ca liniile punctate pe care Crauwels le trasa pe harta sa de navigaţie.

— Eşti sigur că nu e primejdios să nu fiu în celulă? întrebă Sammy.

Privea agitat mulţimea de marinari care se adunase să îl vadă cum examinează cadavrul.

Soarele cobora după orizont. Sammy nu îl mai văzuse de atâta timp, că izbucnise în lacrimi atunci când Arent îl adusese la aer.

— Dacă soţul tău aude că i-am ignorat ordinele, o să mă arunce în celula aia şi nu am să mai văd niciodată lumina soarelui, mai zise Sammy.

— Soţul meu s-a închis în cabină şi cugetă, răspunse Sara. Crede că furtul Năzbâtiei e parte din marea campanie a Bătrânului Tom împotriva sa.

Vorbele ei nu puteau ascunde entuziasmul faţă de disconfortul pe care îl resimţea guvernatorul general.

— Nu ai de ce să te temi, continuă ea, cel puţin nu în următoarea oră. Drecht, căpitanul gărzii, îi păzeşte uşa, iar Vos se află înăuntru, pentru a-i asculta diatriba. O să trebuiască să te întorci în celulă atunci când şedinţa se va încheia, dar pentru moment eşti în siguranţă. Şi eu la fel.

Sammy îşi trecu privirea peste hainele ei ţărăneşti.

— Călătoria asta te-a schimbat destul de mult, Sara Wessel, spuse el, ridicând un umăr al lui Sander pentru a-şi continua inspecţia, dar lăsându-l după numai un moment să cadă la loc. Cadavrul nu are ce să ne mai spună. Gâtul i-a fost tăiat acum aproximativ două săptămâni, apoi a fost îndesat în acel compartiment secret.

— Dar de ce a fost ascuns? murmură Sara, care trebui să repete întrebarea, pentru a acoperi bocăneala reparaţiilor pe care le făceau marinarii.

Intensitatea sunetului sugera o activitate mai amplă decât se putea vedea. Dacă ar fi trebuit să ghicească, nu părea că se găseau nici măcar zece marinari pe punte. După ce trudiseră în timpul furtunii, căpitanul îi lăsase pe

majoritatea să doarmă.

— Cu siguranță există ceva, dar noi nu trebuie să îl găsim, spuse Sammy.

Se ridică în picioare, ştergându-şi mâinile. Efortul era inutil. Erau acoperite de murdărie şi zoaie, acumulate în cele două săptămâni petrecute în celulă.

— Sander Kers avea duşmani?

— Credem că a fost atras în Batavia de Bătrânul Tom, spuse Sara. Am văzut scrisoarea cu ochii mei. Demonul nostru îl voia aici, şi acum e mort. Se pare că asta intenționase încă de la început.

Sammy îşi trecu enervat mâna prin păr, deranjând nişte păduchi ce-şi făcuseră loc acolo.

— Oricât mă chinui, nu reuşesc să fac legătura între faptele acestui caz, spuse el, măsurând puntea cu paşii, gânditor.

În acel moment, Sara ar fi vrut-o pe Lia acolo. În rapoarte, Arent descrisese în detaliu mersul energic al lui Sammy, iar când ea şi Lia încercau să îl reproducă, întotdeauna păşeau cu atâta exagerare, că apoi se prăpădeau de râs.

— De la început m-am concentrat pe uciderea lui Bosey, un tâmplar care a acceptat, din partea unei voci venite din întuneric, să i se ofere o avere în schimbul pregătirii corabiei pentru călătorie. Ce anume presupunea târgul nu ştim, însă Isaack Larme a descris cum i-a descoperit pe Bosey şi pe acoliții săi în locuri ciudate de pe corabie, căutând ceva. Când Bosey a fost întrebat ce face, a răspuns: „capcană”.

— Poate construia una, se aventură Sara.

— Sau căuta una, comentă Sammy.

— Sau neutraliza una, adăugă Arent.

Sammy îi privi pe cei doi, după care murmură:

— Amândouă ideile sunt bune. Oricum ar fi, îşi făcea munca la ordinul a ceva care îşi spunea Bătrânul Tom – în fapt, numele unui cerşetor omorât în bătaie pe când Arent era copil, aparent din vina acestuia, dar fără nicio legătură directă. După ce Arent a fost mutat la moşia bunicului său, acest demon se pare că a străbătut Provinciile, posedând negustori şi nobili bogați, pe care i-a determinat să comită orori de nedescris şi i-a adus apoi în ruină; se prezenta tuturor printr-un simbol ca un ochi cu coadă, semn gravat şi pe încheietura mâinii lui Arent acum treizeci de ani, când tatăl său a dispărut. Rozariul acestuia s-a găsit în țarcurile pentru animale imediat după apariția Celui de-al Optulea Felinar. Iar animalele acelea au fost sacrificate

fără ca nimeni să se fi apropiat de ele.

Concentrarea sa era totală. Parcă făcea o călătorie în timp, trăind el însuşi acele evenimente – se gândea Sara.

— Măcelărirea animalelor a fost primul dintre cele trei miracole necurate, conform spuselor predicatorului mort, aici de faţă. Cel de-al doilea miracol necurat a fost dispariţia Năzbâtiei, care se pare că a fost cauzată de Cornelius Vos, în scopul de a se căsători cu Creesjie Jens. Şi acum aşteptăm şi cel de-al treilea miracol necurat, după care oricine care nu a căzut la învoială cu Bătrânul Tom urmează să fie măcelărit. Am uitat vreun detaliu?

— Faptul că Bătrânul Tom posedă unul dintre pasageri, spuse Arent.

— Şi că soţul meu se pare că l-a invocat în urmă cu mulţi ani, iar acum demonul îi vrea moartea. Iar demonul ne-a cerut şi mie, şi lui Creesjie să îl ucidem cu un pumnal lăsat în sertarul de sub patul său.

— A, da, spuse Sammy, amuzat. Aţi verificat sertarul?

— Drecht îl verifică în fiecare noapte, dar jură că acolo nu e nimic altceva în afară de haine, răspunse Sara. Spuneţi-mi, domnule Pipps…

— Sammy, te rog.

— Sammy, zise Sara cu o plecăciune, onorată că îi fusese oferită familiaritatea. Crezi că un diavol îşi face mendrele pe corabie?

— Un diavol de o formă sau alta, zâmbi Sammy, sumbru. Adevărul este că mă confrunt cu un oponent care îi depăşeşte pe toţi cei pe care i-am întâlnit până acum, iar mândria mea ar fi gâdilată dacă aş afla că e vorba despre unul supranatural. Întrebarea ta este, dacă îmi permiţi, fără să te simţi jignită, irelevantă până la urmă. Şi fie că e vorba de un diavol deghizat în om, fie de un om deghizat în diavol, felul în care noi trebuie să procedăm rămâne neschimbat. Trebuie să investigăm fiecare incident, după care să urmăm indiciile pentru a descoperi adevărul.

Sara nu putea decât să se bucure de încrederea din vocea lui. Ascultându-l, părea că vor fi în stare să rezolve cazul. Pentru prima oară, se întrebă dacă acuzaţiile de spionaj aduse împotriva lui Sammy de Casper van den Berg făceau parte din ceea ce se întâmpla. Nu cumva acestea erau menite să îl scoată din peisaj pe detectiv, pentru ca Bătrânul Tom să poată opera în voie? Nu cumva bunicul lui Arent era implicat în toate acele fapte?

— Dacă Bătrânul Tom este cu adevărat un demon, ce o să ne facem? întrebă Sara.

— Nu ştiu, aşa ceva mă depăşeşte. Deşi ar explica de ce a fost ucis un

om a cărui ocupație era alungarea răului.

— O mai avem pe Isabel, spuse Sara. A studiat demonologia, şi e la fel de zeloasă ca şi Sander, dacă nu chiar mai mult.

— Să sperăm că ea ne va fi de ajuns.

— Cum procedăm, Sammy? întrebă Arent.

Stima din vocea lui îi suna ciudat Sarei. În mod obişnuit, el era foarte direct. Că vedea calea sau nu, mergea cu capul înainte. Admira asta la el. Dar atunci când vorbea cu Sammy, era de parcă nu mai ştia să gândească de unul singur şi nu ştia calea fără prietenul său.

Dar de ce se întâmpla aşa? Tot ce aflaseră despre Bătrânul Tom i se datora lui Arent, pentru că Pipps fusese închis; îl respecta până şi soțul ei, care nu ar fi avut niciodată considerație pentru un prost; şi era moştenitorul averii bunicului său, ales în detrimentul celor cinci fii ai acestuia.

Examină figura firavă de lângă Arent, care vorbea atât de repede, încât cuvintele păreau să i se rostogolească printre buze. Probabil că era greu să stai alături de Sammy Pipps şi să te consideri isteț. Lucraseră împreună timp de cinci ani. Începea să înțeleagă totuşi de ce cineva s-ar fi simțit ca un prost pe lângă Sammy.

— Urmăriți-l pe Vos. Să sperăm că el ne va conduce spre următoarea față a enigmei ciudate în care ne aflăm, înainte ca cel de-al treilea miracol necurat să aibă loc. Singurul nostru scop în acest moment este să prevenim un măcel.

56

La lumina stelelor de pe cer, marinarii scoteau ultimele cadavre pe puntea de la mijlocul corabiei, aşezându-le în saci de cânepă, unul lângă altul. Cei care îi boceau erau puțini. Morții aduceau ghinion pe un galion Indiaman. Toți marinarii din acel cart îşi fereau privirile. Meşterul care repara velele cosea sacii cu ochii închişi. Până şi căpitanul Crauwels, şi Isaack Larme priveau peste cadavre, nu direct către ele.

Isabel spuse o rugăciune pentru cei pierduți. Preluase multe dintre îndatoririle lui Sander după moartea acestuia. Sara, Creesjie şi Lia o priveau cu capetele plecate.

Când totul fu gata, Crauwels făcu un semn marinarilor. Aceştia ridicară cadavrele unul câte unul şi le aruncară peste bord.

Înmormântarea luă sfârşit la cinci minute după ce începuse.

Nu mai avea rost pentru nimeni să rămână pe punte. Ştiau cu toții că aveau să urmeze multe alte înmormântări până la finalul călătoriei.

57

Pe când Vos lua cina cu ceilalți pasageri, Arent se furişă în cabina acestuia. Locul reflecta perfect temperamentul ocupantului. Nu se vedeau decorațiuni, nici mărunțişuri inutile. Pe masa de scris avea o tăviță cu o lumânare, o pană de scris, o călimară cu cerneală şi un săculeț cu praf pentru uscare. Încăperea avea rafturi doldora cu suluri de pergament.

Arent nu era sigur dacă Vos era şi demonul, pe lângă faptul că era hoțul, însă cabina lui nega ideea oricărui viciu. Vorbea despre obsesie, ordine şi o ambiție crescândă, ce nu putea fi atinsă decât prin muncă asiduă. Dacă Sammy ar fi văzut încăperea, s-ar fi aruncat în apă: nu exista ceva mai contrar gusturilor sale, senzuale, schimbătoare şi total frivole.

Masa de scris era ordonată, cu excepția unui registru şi a trei documente. Acestea erau biletele de îmbarcare ale Sarei, Liei şi unchiului său, în care erau menționate şi cabinele pe care le primiseră. Se pare că Sara ar fi trebuit să fie cazată în cabina contesei Dalvhain, dar locurile fuseseră schimbate. În ceea ce priveşte registrul, el lista venituri şi cheltuieli, reprezentând probabil averea şi afacerile unchiului său.

Lăsând documentele deoparte, Arent ciocăni duşumelele şi panourile de lemn ale încăperii, căutând compartimente secrete, aşa cum îl învățase Sammy. Mişcă mai multe tuburi pentru pergamente, dar în zadar. Celelalte componente ale Năzbâtiei nu erau ascunse acolo. Pur şi simplu, nu era destul loc.

Ieşind din cabină, auzi un sunet ciudat venind din cealaltă parte a coridorului. Suna ca un sâsâit – unul prelung, apoi linişte, după care începea din nou.

Bătu la uşă.

— Doamnă vicontesă Dalvhain?

— De câte ori trebuie să vă spun că doresc să fiu lăsată în pace?! se auzi o voce slăbită.

— Aud un sâsâit.

— Atunci nu mai trage cu urechea! se răsti aceasta.

Arent se gândi să insiste, deoarece nicio situație ciudată de pe *Saardam* nu trebuia ignorată, dar trebuia să îl supravegheze pe Vos. Întorcându-se pe puntea superioară, se strecură între umbrele din apropierea catargului principal şi aşteptă ca şambelanul să îşi termine cina.

Arent se pricepea la aşteptat. Jumătate din misiunile pe care le îndeplinea pentru Sammy constau în aşteptare. Îşi puse mâinile în buzunare şi atinse mărgelele rozariului tatălui său. Încercă să îşi imagineze cum ar fi putut să ajungă în cotețele pentru animale.

În afară de ideea că însuşi bunicul său se furişase la bord, fără ca el să îşi fi dat seama, altă explicație nu îi venea în minte.

Simți o căldură cunoscută în pântec. Pe moment, ar fi primit cu mărinimie sfatul morocănos al bătrânului. După ce părăsise afacerea bunicului său, prima dată când se reîntorsese în Frizia fusese cu puțin înainte de a se îmbarca pe *Saardam*. Îl găsise pe bunicul său mult îmbătrânit, dar şi mult mai dispus să îi ierte nepotului său alegerile. Vorbiseră timp de două zile şi se despărțiseră prieteni. Acum, lui Arent îi era dor de el, ceea ce nu se mai întâmplase de foarte mulți ani.

Cina luă sfârşit şi pasagerii ieşiră în beznă. Erau sobri şi vorbeau şoptit. Sara ieşi prima, agățată de brațul Liei. Urmă Vos, cu Creesjie la braț. Aceasta râdea binedispusă, vrând să arate că îi face plăcere compania lui.

După câteva cuvinte stângace de rămas-bun, în fața uşii care ducea spre cabinele pasagerilor, Vos se întoarse şi coborî scările. Întreaga sa atitudine se schimbă, dintr-odată. Începu să se furişeze, scrutând puntea, ca să vadă dacă era cineva prin preajmă. Arent stătea nemişcat, având încredere că bezna îl făcea invizibil.

Vos o zbughi înspre scara ce ducea la cala de mărfuri. Tiptil, Arent o luă după el.

Auzi apa clipocind nu departe. Din vârful scării, privi în jos cu atenție. Îl observă pe Vos pe treptele de dedesubt, scoțând o lumânare şi un amnar. Reuşi să aprindă fitilul lumânării după a patra încercare, apoi începu să coboare. Desigur că venise pregătit – gândi Arent, aproape admirativ; el trebuise să renunțe la lumânare, de frică să nu se dea de gol.

Apropiindu-se de baza scării, Arent realiză că înăuntrul calei cu mărfuri ordinea fusese restabilită. Labirintul de lăzi puse una peste alta fusese refăcut, iar apa de santină, deşi evacuată în cea mai mare parte, avea acum un nivel mai ridicat decât înainte de furtună. Şobolani morți pluteau pe suprafața ei.

Din fericire, Vos se mişca cu precauție. Era evident că detesta să se afle acolo. Fiecare strop de apă şi sunet de gheruță grăbită îl făceau să se oprească şi să privească împrejur.

Pentru Arent, toate culoarele împânzite printre lăzi păreau la fel, dar Vos

găsi repede ceea ce căuta. Îngenunchind în apa de santină, începu să lovească una dintre lăzi cu mânerul pumnalului său, ascultând sunetul pe care îl scotea.

Una dintre lovituri sună a gol, şi Vos scoase un ţipăt de uşurare, pe care şi-l înăbuşi imediat, punându-şi mâna la gură.

Pe când împingea pumnalul sub capac, Arent înaintă ca să vadă mai bine despre ce anume era vorba.

Vos se opri, speriat. Trase o clipă cu urechea, băgă pumnalul înapoi în teacă şi fugi după primul colţ, cu lumânarea după el.

Arent se gândi să îl urmeze, dar realiză că, de fapt, ceea ce căuta era chiar în faţa lui.

Neavând niciun fel de lumină, îşi pipăi calea până în dreptul lăzii la care umblase Vos. Nu trebuia decât să scoată bucăţile Năzbâtiei şi să găsească repede calea înapoi, înainte ca Vos să se întoarcă.

Avea să îi prezinte imediat unchiului său dovada că se înşelase. L-ar fi eliberat pe ofiţerul de gardă, iar Drecht l-ar fi aruncat pe şambelan în lanţuri.

Atinse cu degetele marginile neregulate ale lăzii. În timp ce băga mâna în ea, auzi un zgomot slab în spatele său şi îşi dădu seama că fusese atras într-o capcană.

Încercând să se întoarcă să vadă, ceva îl lovi în cap, şi el se prăvăli în apă.

58

Arent îşi reveni, confuz. Valuri de durere pulsau la cea mai mică mişcare a capului. Se găsea tot în cala pentru mărfuri, dar fusese legat de un stâlp de susținere, iar un căluş îi fusese îndesat în gură.

Încercă să se elibereze, dar frânghiile cu care fusese legat erau bine înnodate.

Vos stătea lângă el, cioplind Semnul Bătrânului Tom pe un stâlp. Mai făcuse trei, dar cel la care lucra acum îi ieşise cel mai bine. Celelalte erau destul de stângace.

Arent încercă să se răsucească, sperând ca frânghiile cu care fusese legat să mai cedeze. Văzând că nu reuşeşte, se întrebă dacă nu cumva şi-ar fi putut întinde gâtul pentru a-l muşca pe Vos de ureche.

Auzindu-l că se agită, Vos îşi întoarse privea către el. Pe fața lui ternă se vedea teamă.

Îi puse lui Arent pumnalul la gât.

— Am să îți dau jos căluşul, ca să stăm de vorbă, zise el, grăbit. Dacă încerci să strigi după ajutor, îți tai gâtul, ai înțeles?

La cât era de înfricoşat, nu îi era greu să lanseze amenințări.

Arent încuviință.

Vos îi scoase căluşul doar parțial. Asprimea lui zgâria mustața lui Arent.

— Nu mulți sunt în stare să se furişeze în spatele meu, spuse Arent. Sunt impresionat.

— În atâția ani în slujba guvernatorului general, am învățat să trec neobservat.

— Talent util pentru un hoț.

Ochii lui Vos se măriră, după care se îngustară. Se relaxă.

— Aşadar, *ştii,* spuse el. Foarte bine, asta face lucrurile mai uşoare. Cine mai ştie? Cine mă aşteaptă sus?

— Toți, spuse Arent. Toată lumea ştie.

— Şi cu toate acestea, ai venit singur, replică Vos, ciulind urechea înspre ieşire. Nu aud paşi sau voci.

Un rânjet oripilant îi despică fața.

— Nu, ai venit singur. Cred că te-ai gândit că, fiind vorba de firavul Vos, nu aveai cum să te confrunți cu cine ştie ce pericol.

Îi trecu lama pumnalului pe sub ochi şi urmă:

— Nu eşti singurul care mă crede slab, dar cine se poate ridica din mocirlă ca să devină şambelanul guvernatorului general fără să scape mai întâi de câțiva rivali?

— Şi acum, că ai Năzbâtia, nu va mai trebui să fii şambelanul guvernatorului general.

Vos era confuz.

— Năzbâtia? Tu de aia… Izbucni în râs. Of, dragul meu Arent. Nu te prea iubeşte soarta, nu-i aşa? Nu eu am furat Năzbâtia, deşi mă simt onorat de bănuială. Mă tem că ai descoperit criminalul potrivit, dar îl acuzi de altă crimă.

Ideea îl gâdilase în mod evident, deoarece încă mai chicotea pe când îi punea lui Arent căluşul la loc, întorcându-se apoi la Semnul Bătrânului Tom.

— Oricât de ciudat pare, mă bucur că este aşa, continuă el. Munca mea presupune să mă ascund şi să mă prefac a fi mai slab decât sunt, dar tot timpul m-am gândit la viitor. Nu m-am mulțumit niciodată cu ideea de a fi veşnic dulăul favorit al guvernatorului general. Mă bucur să fiu remarcat, chiar dacă din greşeală.

O lumânare licări în depărtare – un picur de lumină care se apropia constant.

Vos trecu vârful pumnalului peste Semnul Bătrânului Tom.

— Nu te teme, nu am căzut în mrejele creaturii, dacă la asta te gândeşti. Partea minunată la o frică atât de mare este faptul că nimeni nu va căuta dincolo de ea, nimeni nu va încerca să înțeleagă. Ea e suficientă ca să explice totul. Am să crestez simbolul pe pieptul tău, şi toată lumea va crede că demonul te-a ucis. Nu se vor gândi nicio clipă să se îndoiască. Oamenilor le plac poveştile mai mult decât adevărul.

Lumânarea se apropia, şi din întuneric se iviră zdrențe. Apoi licărul dezvălui bandajele însângerate care înconjurau fața leprosului. Vos stătea cu spatele la el. Vrăjit de sunetul propriei sale voci, nu luă în seamă țipetele înăbuşite ale lui Arent, care încerca să îl avertizeze.

— Bătrânul Tom mi-a şoptit şi mie, să ştii. Mi-a oferit mâna lui Creesjie în schimbul vieții guvernatorului general. S-a oferit chiar să îmi lase un pumnal sub patul său, pentru această crimă.

Tăcu o clipă, gânditor, apoi reluă:

— Mărturisesc faptul că m-a tentat oferta, dar, din fericire, am propriile planuri, suspină el, lovind cu pumnalul în bucata de lemn, în extaz. Ştiam că

până la urmă Creesjie avea să mă accepte. A trebuit doar să am răbdare, atâta tot.

Leprosul se afla acum la doi paşi în spatele şambelanului. Arent se încordă, agitându-şi capul în direcţia lui şi ţipând prin căluş.

Vos se încruntă, uimit: cum putea cineva în situaţia în care se afla Arent să se gândească să protesteze?

— Liniştește-te, şi s-ar putea să îți dau voie să îți spui ultimele cuvinte, zise el.

Leprosul era acum la un pas de Vos. Arent renunță să mai țipe, iar Vos îi înlătură căluşul.

— În spatele tău, urlă Arent. În spatele tău, idiotule.

Speriat de teroarea din vocea lui Arent, Vos se întoarse, trezindu-se față în față cu leprosul. De undeva de sub bandaje, acesta sâsâi şi înfipse un pumnal în pieptul lui Vos, învârtind lama în rană.

Şambelanul scoase un țipăt agonic şi sunetul reverberă prin cala de mărfuri. Corpul său se pleoşti, iar leprosul îşi retrase lent lama şi îl lăsă pe Vos să se prăbuşească în apă.

Sări peste cadavru şi se apropie cu bandajele sale însângerate foarte aproape de fața lui Arent. Miroseau a stricat.

Trecu lama pumnalului prin fața ochilor lui Arent. Sângele lui Vos încă se scurgea de pe tăiş. Era un pumnal cu mâner rudimentar din lemn şi o lamă subțire şi ciudată, care părea că ar fi putut ceda la prima folosire.

Leprosul atinse obrazul lui Arent cu vârful lamei. Metalul era rece.

Arent încercă să îşi ferească fața.

Lama coborî de-a lungul obrazului şi gâtului, trecându-i peste stomac. Prin bandaje, Arent putea auzi respirația gâjâită a leprosului. „Morții nu respiră”, gândi el, jubilând.

Pumnalul îi apăsă stomacul, după care se opri brusc. Leprosul îl mirosi. Îl mai mirosi o dată, de parcă era surprins. O mână şerpui înspre buzunarul lui Arent şi scoase de acolo rozariul. Leprosul privi fascinat mărgelele, mârâind ciudat, ca un animal.

Arătarea îl mai privi pentru o secundă pe Arent.

După care sâsâi, suflă în lumânare şi dispăru.

59

Sara ştiu că Arent venea pe coridor înainte de a-i auzi bătaia în uşă. Paşii săi împiedicați, căzând greoi, trecuseră prin pereții de lemn, acoperind sunetul harpei la care Sara cânta pentru Lia, Dorothea, Creesjie şi Isabel.

Arent deschise uşa. Căra un sac greu pe umăr, şi toate încercările ultimelor zile marcau vizibil alura sa. Îi curgea sânge de pe frunte şi din tăietura de pe antebraț, pe care i-o cususe Sara. Încheieturile lui erau carne vie. Era îmbibat cu apa împuțită a santinei, iar figura îi era atât de extenuată, încât ea nu îşi putea imagina cum reuşise să se târască până acolo.

Arent aruncă sacul pe podea.

— Sammy avea dreptate în legătură cu Vos, spuse el răguşit.

— Era un hoț? întrebă Sara.

— Da.

— Acolo e Năzbâtia? întrebă Creesjie, privind sacul.

— Nu, spuse Arent. Sammy a greşit în privința asta. Vos nu a furat Năzbâtia. A furat altceva. Arent lovi sacul, din care ieşiră farfurii de argint şi pocaluri, tiare şi diamante, lanțuri de aur şi bijuterii.

Creesjie privi bijuteriile care îi străluceau la picioare.

— Mi-a spus că urma să devină bogat, spuse ea, îngenunchind pentru a-şi trece mâna peste pietrele prețioase, pofticioasă. Probabil că la asta se referea.

— E o avere, spuse Sara, uimită. Îl privi pe Arent. Era acoperit de o transpirație bolnăvicioasă, iar ochii săi erau înceţoşați. De unde a furat Vos toate acestea?

— Leprosul l-a ucis înainte să îmi poată spune.

— Leprosul? Ai văzut leprosul?

— Mi-a salvat viața, spuse Arent, care se rezemase de perete. La început am crezut că avea să mă omoare, dar a simțit rozariul tatălui meu. L-a furat şi m-a lăsat să mă eliberez din frânghii.

— Vos e mort? întrebă Creesjie, şocată. Of, ce idiot!

Pe când Lia o consola, Sara atinse pieptul lui Arent. Simțea prin materialul cămăşii febra care îl cuprinsese.

— Trebuie să te întinzi, Arent. Ai febră mare, spuse ea.

— Unele dintre bijuteriile astea sunt mai bătrâne decât mine, spuse

Dorothea, care adăuga bucuroasă inel după inel pe degetele sale. Credeți că mi se potrivesc?

Întinse mâna împodobită pentru ca Sara să o poată admira.

— Stai, spuse Sara, scoțând unul dintre inele de pe mâna Dorotheei. Recunosc pajura. Tata m-a pus să memorez foarte multe semne heraldice, pe când eram fată. Fiecare blazon, fiecare nume de familie, fiecare arbore genealogic. Inelul ăsta aparține familiei Dijksma.

— Hector Dijksma a fost unul dintre cei posedați de Bătrânul Tom, spuse Creesjie, surprinsă. Numele lui era pe lista pe care am furat-o din cabina lui Jan.

— Da, îmi aduc aminte că am citit despre el în cartea de demonologie, spuse Sara, chinuindu-se să își amintească pasajul cu exactitate.

— Dijksma a fost al doilea fiu al unei familii bogate de comercianți din Provincii, o ajută Isabel. Sander m-a pus să studiez cartea până când am reușit să o recit pe de rost. Dijksma a fost posedat de Bătrânul Tom în 1609, și l-a folosit pentru ritualuri întunecate. Fetele în casă au tot dispărut din toate satele înconjurătoare, timp de mai multe luni, până când Pieter a descoperit că toate fuseseră chemate la casa familiei Dijksma. A încercat să le elibereze, însă fuseseră măcelărite. S-a luptat cu Bătrânul Tom și a reușit să îl exorcizeze din Hector, care a fugit din Provincii înainte ca gloata să îi ridice rugul.

— Se spune în carte ce s-a ales de el?

— Nu, spuse Isabel. Dar dacă aceasta e comoara lui Hector Dijksma, poate că Vos era, de fapt, Hector? Odată ce numele familiei a fost ruinat, poate că a fugit cu ce mai rămăsese din avere.

— Sau Vos era Bătrânul Tom, speculă Creesjie. Se poate?

— L-am văzut scrijelind semnul pe lăzi, dar a negat că el ar fi demonul, începu să spună Arent, dar cuvintele lui se înnodau unele de altele, fiind tot mai greu de înțeles. Mi-a spus doar că frica e cel mai bun paravan pentru săvârșirea unor crime.

— Vino cu mine, Arent, spuse Sara, îngrijorată. Trebuie să dormi.

— Mă duc mai întâi să îl văd pe Sammy. Poate cineva să îi spună unchiului meu despre șambelan? Faceți-l să creadă că Vos a fost cel care a furat Năzbâtia. Nu mai vreau ca altă persoană nevinovată să fie biciuită.

Plecă împleticindu-se și Sara fugi după el. Trebuia să se sprijine de perete pentru a nu își pierde echilibrul.

— O să te descurci? întrebă ea.

Arent râse posomorât.

— A fost o zi lungă, în care o grămadă de oameni au încercat să mă ucidă, răspunse el, pe gânduri. Poate că Vos a fost Bătrânul Tom, poate că nu – un demon care poate că există, sau poate că nu. Dacă există, a fost chemat de unchiul meu, un om pe care l-am iubit, dar care se pare că a devenit un ticălos răzbunător şi criminal. Vos avea asupra sa averea unei familii pe care Bătrânul Tom a distrus-o acum treizeci de ani; cel mai nou prieten al meu, Drecht, a măcelărit o insulă plină cu băştinaşi; iar noi ne aflăm la un singur miracol necurat distanță de a fi măcelăriți, conform profețiilor unui predicator ucis. Mai rău decât atât, singurul om care ar putea desluşi haosul acesta e închis într-o celulă întunecată, sub acuzații false, venite din partea bunicului meu, iar eu nu îl pot ajuta în niciun fel.

După ultimele cuvinte, se prăbuşi.

60

Guvernatorul general fu deranjat de trei bătăi politicoase în uşa cabinei sale, pe care le recunoscu, datorită iuţelii lor.

— Intră, Drecht.

După două săptămâni pe care le petrecuse chinuit de propriile gânduri, guvernatorul general era nebărbierit şi cu obrajii supţi. Sub ochi avea cearcăne mari şi adânci. Puţinele kilograme cu care plecase din Batavia parcă se topiseră de tot. Părea că numai oasele şi voinţa îl mai susţineau.

Lucra la lumina unei singure lumânări, comparând lista cu numele persoanelor posedate de Bătrânul Tom cu registrul pasagerilor. O veche datorie se cerea plătită, iar cineva aflat la bord era responsabil. Semnul Bătrânului Tom fusese mânjit pe velă pentru a-i aduce la cunoştinţă lui Jan Haan că trecutul său înghiţise prezentul, şi acum se încolăcea în jurul viitorului său. Crezuse că Arent era în stare să treacă o sabie prin Bătrânul Tom înainte să se întâmple ceva, însă îi dăduse prea puţine informaţii. Arent era puternic şi isteţ, dar nici măcar el nu putea să lupte cu o glugă trasă peste ochi.

Jan Haan avea puţine regrete, unul dintre ele fiind faptul că îl minţise pe Arent în toţi acei ani. Trecutul era un teritoriu otrăvit – aşa îl învăţase Casper van den Berg. Cărarea fiecărui om era aleasă de Dumnezeu, aşadar, ce rost avea să îţi pese de cei care se pierduseră pe drum, cei pe care ajungeai să îi răneşti, cei care urmau să cadă pentru ca tu să îţi poţi continua ascensiunea?

Aşa gândea şi guvernatorul general, dar lui Arent voise mereu să îi spună despre pădure, şi despre tatăl său, şi despre învoiala care fusese făcută. Dacă ar fi aflat adevărul adevărat, cu siguranţă Arent ar fi descoperit cine anume ameninţa corabia. Dar secretul era prea bine îngropat. Oricât încerca, Jan Haan nu reuşea să îl scoată la iveală.

Iar acum Bătrânul Tom furase Năzbâtia.

Ascensiunea sa în rândurile Consiliului celor 17 Gentilomi se baza pe faptul că urma să le livreze acel instrument. Era singurul motiv pentru care acceptaseră să ignore dezgustul pe care îl simţeau faţă de el.

Nu se putea întoarce la Amsterdam cu mâna goală.

Dacă ofiţerul de gardă se tocmise sau nu cu diavolul, nu ştia sigur. Poate era nevinovat, aşa cum insistase Arent. Nu mai conta. Măcar frica era

contagioasă şi cei din echipaj văzuseră ce primise acel ofițer, iar acum ştiau că oricare dintre ei ar fi putut fi următorul. În adâncul inimilor lor mizerabile, se ascundea şi informația de care avea el nevoie; cel puțin o parte din ei cu siguranță nu erau străini de ea. Aşadar, dacă ar fi sângerat destui marinari, cineva avea să i-o furnizeze.

Între timp, privise iar şi iar registrul călătorilor şi lista sufletelor posedate. Bătrânul Tom se afla la bordul corabiei, iar guvernatorul general era pregătit să se tocmească. Trebuia să îşi dea seama doar cu ce anume l-ar fi putut ademeni pe diavol.

Drecht intră în cabină, trăgând după el un sac greu, care zăngănea. Îl răsturnă pe podea şi o cupă se rostogoli până la picioarele guvernatorului general. Acesta o ridică şi o ținu în lumină. Întorcând-o, văzu blazonul.

— Dijksma, murmură el.

— Cunoaşteți familia, domnule?

— De demult. Cum de ai găsit-o?

Căpitanul gărzii se îndreptă şi îşi duse mâna la mânerul sabiei. Era postura pe care o adopta înainte de a-i transmite veşti proaste.

— Nepotul dumneavoastră a recuperat-o de la Cornelius Vos, domnule, începu el şi îşi scoase pieptul în față. L-a identificat pe Vos ca fiind cel care a furat Năzbâtia, iar şambelanul a încercat să îl ucidă. Vos e mort, domnule. Omorât de lepros.

— Şi Arent? întrebă Jan Haan, îngrijorat.

— Cuprins de febră, stăpâne. Cineva are grijă de el.

Fața lui Drecht tresări pe sub barbă, odată cu ultimele cuvinte. Guvernatorul general se lăsă pe spătarul scaunului.

— Sărmanul Vos! zise el, clătinând din cap. Ambiția e o greutate pe care puțini o pot duce. Mi-e teamă că pe el l-a strivit. A fost un administrator excelent.

Şi astfel îşi încheie necrologul, gândurile sale trecând imediat la altceva.

— Năzbâtia a fost recuperată?

— Nu, domnule.

Haan înjură.

— Cum a furat-o?

— Se pare că hoțul a ascuns cele trei componente în trei butoaie separate, după care şi-a pus complicii să le scoată afară din magazia cu praf de pulbere, atunci când s-a ordonat luarea pozițiilor de luptă.

— Trei? murmură el.

Cu mulți ani înainte, fusese nevoie tot de trei pentru a-l chema pe Bătrânul Tom. Nu putea fi o coincidență.

— Probabil că aceşti complici s-au întors împotriva mortului. I-ați capturat?

— Nu încă, domnule.

— Atunci să biciui câte *doi* bărbați de acum înainte la catargul principal, în fiecare zi. Vreau să fie găsiți.

Răpăi pe masă cu unghiile sale ascuțite. Vos îl trădase. Dar era numai asta? I se păruse tot timpul inutil să îi ucizi pe cei pe care i-ai învins – altfel, cum ar fi putut înțelege aceştia pierderea pe care o suferiseră? Mila – credea Jan Haan – era cea mai dureroasă rană pe care o puteai cauza, era singura care nu se vindeca niciodată. Oare mila arătată atunci, în Provincii, adusese dezastrul de acum? Putea oare să îi arate şi calea prin care ar fi putut scăpa?

Privi prin hublou şi văzu luna plină, pândind după nori palizi şi zdrențuiți.

— Bătrânul Tom, murmură el, de parcă putea să vadă fața diavolului plutind peste cer.

Apoi continuă, fără să se adreseze cuiva anume:

— Ar fi trebuit să fim mai precauți. Ar fi trebuit să ştim că, odată şi odată, ceva atât de puternic avea să ne scape de sub control. Asta e problema atunci când convoci demonii, înțelegi? Mai devreme sau mai târziu, cineva îi va asmuți împotriva ta.

Fața lui Drecht se mişcă nedumerită, şi mai apoi îngrijorată, pe când privirea guvernatorului general trecea peste numele celor pe care demonul îi posedase de-a lungul timpului.

Bastiaan Bos
Tukihiri
Gillis van de Ceulen
Hector Dijksma
Emily de Haviland

— Cine au fost colaboratorii lui Vos? murmură el, comparând numele cu cele din registrul pasagerilor. Unde te ascunzi, demonul meu?

Ochii i se măriră, surprinşi. Nişte litere parcă se aranjaseră în fața lui, pe pagină. Timp de două săptămâni privise cele două documente, încercând să extragă din ele informația care fusese tot timpul acolo. Oare cum de nu

reuşise să observe ceva atât de evident?

— Nu este vorba despre Năzbâtie, spuse el, simțindu-se rău.

Fața i se albise. Îşi trecu mâna tremurândă peste ochi, după care îl privi pe căpitanul gărzii, care stătea în fața lui, îngrijorat.

— Haide, Drecht, mergem la cabinele pasagerilor.

Pe punte, ploaia răpăia pe duşumeaua de lemn, parcă încercând să treacă prin ea. Corabia gemea înfricoşător. Nu mai fusese aşa de când se oprise furtuna. Scârțâiturile semănau cu nişte scheunături, iar greementul – cu nişte pânze de păianjen încâlcite.

La fel ca tot ce exista pe corabie, soliditatea acesteia fusese o iluzie. Închişi între blăni de lemn şi piroane, ocupanții *Saardam* se avântaseră în apa oceanului, crezând că nu le trebuia altă protecție decât curajul. Însă duşmanul ridicase mâna asupra lor şi le arătase cât de ignoranți fuseseră.

Ploaia se scurgea pe nasul lung al guvernatorului general şi îi picura în bărbie. Îi sărea de pe pleoape, pe când clipea. Căpitanul gărzii abia putea ține pasul cu el.

— Aşteaptă aici, ceru guvernatorul general, atunci când ajunseră la intrarea ce ducea la cabinele pasagerilor.

— Domnule, eu nu…

— Aşteaptă aici! Te voi chema dacă voi avea nevoie de tine.

Drecht strânse din buze, schimbând o privire nesigură cu Eggert, apoi luă poziție de drepți. Guvernatorul îşi aranjă cuirasa, păşi înăuntru şi împinse uşa cea roşie în urma lui, însă Drecht manevră teaca sabiei în aşa fel încât să nu o lase să se închidă cu totul. Nu putea să vadă ce se întâmpla înăuntru, dar măcar putea să audă.

Guvernatorul general bătu în uşa unei cabine.

Nu veni niciun răspuns.

Guvernatorul general bătu din nou, după care îşi drese vocea.

— Sunt Jan Haan, spuse el, folosind tonul respectuos al unui negustor de carpete. Mă aştepți de ceva vreme.

Uşa se întredeschise în penumbră, dezvăluind o siluetă aşezată pe un scaun, într-un ungher. Fața îi era ascunsă de incandescența unei lumânări apropiate, dar pe când Haan pătrundea în cabină, silueta împinse lumânarea cu un deget lung, dezvăluindu-se.

— A, spuse guvernatorul general, posomorât. Am avut dreptate.

Uşa se trânti în spatele lui.

În întunericul oceanului, Cel de-al Optulea Felinar îşi deschise ochiul.

61

În vreme ce păzea încă intrarea spre cabinele pasagerilor, Drecht privea fix la Cel de-al Optulea Felinar, dincolo de tribordul corabiei, simțind o disperare crescândă. Pierduse bătălii la viața lui, fusese copleşit şi forțat să se retragă, dar niciodată nu eşuase total în a înțelege anvergura inamicului, intențiile acestuia şi termenii în care s-ar fi putut preda.

Cum ar fi trebuit să îl protejeze pe guvernatorul general de ceva ce putea să apară şi să dispară după bunul plac, ceva ce putea să vorbească fără voce, să măcelărească de la distanță şi să scoată lucruri din încăperi încuiate, fără să lase urme?

Isaack Larme apăru tropăind pe scări şi trecu de uşa roşie. Pătrunse în culoarul ce ducea spre cabinele pasagerilor şi, după câteva minute, ieşi de acolo împreună cu Crauwels. Trezit din somn, căpitanul reuşise să îşi tragă pe el pantalonii şi nimic altceva. Era pentru prima oară când Drecht îl vedea prezentându-se în public atât de neglijent.

Piticul şi căpitanul se îndreptară înspre balustradă.

— Nici măcar *noi* nu ştim unde ne aflăm, înjură Crauwels, privind apariția. Cum de ne-a găsit?

— Guvernatorul general a ordonat să ne îndreptăm tunurile înspre arătare, dacă mai apare, spuse Isaack Larme.

— E prea departe, şi are vântul în spate, spuse Crauwels iritat, privind steagul care flutura deasupra lor. Şi chiar dacă nu l-ar fi avut, velele noastre sunt încă sfâşiate. Nu putem manevra, ceea ce înseamnă că nu putem lupta. Nici măcar nu ştim contra a *ce* ar trebui să luptăm.

— Ce ordonați, domnule căpitan?

— Tot echipajul pe punte, sub arme. Până atunci, o să ținem apariția sub observație.

Guvernatorul general Jan Haan ieşi după două ore şi se întoarse tăcut în cabina sa. Jacobi Drecht se poziționă în fața uşii, ca întotdeauna, şi îşi aprinse pipa. După câteva minute, îl auzi pe Jan Haan plângând.

62

Nu îi atacă nimeni în prima noapte, şi nici în următoarea, deşi Cel de-al Optulea Felinar apăruse din nou. Ca de fiecare dată, dispărea înainte de zori.

În următoarele două zile, velele fură reparate, aşa că *Saardam* reuşi să pornească iarăşi la drum. Încercând să zărească uscatul pentru a-şi putea lua un reper, Crauwels ordonă să se navigheze în semicerc, în ideea de a acoperi o zonă cât mai întinsă.

Dar de fiecare dată când păreau a fi semne îmbucurătoare, sfârşeau cu noi temeri.

Din prima clipă în care părăsiseră Batavia, fuseseră blestemaţi, iar acum aşteptau cu toţii următoarea catastrofă. Guvernatorul general se încuiase în cabină şi refuza să mai iasă de acolo. Arent bolea, răpus de febră. Vos era mort. Predicatorul era mort. Leprosul bântuia cala de mărfuri, iar nava abia stătea pe linia de plutire. În fiecare noapte, Bătrânul Tom le şoptea marinarilor despre miracole necurate. Două fuseseră săvârşite, iar ultimul urma să se întâmple. Toţi cei care nu căzuseră la învoială cu el urmau să fie măcelăriţi de adepţii lui. Aşa promisese.

Pentru majoritatea, tentaţia fusese prea mare. Siguranţa lor contra sângele altora era o înţelegere prea avantajoasă pentru a putea fi refuzată – în orice caz, mult mai avantajoasă decât cea oferită de Companie.

În fiecare dimineaţă, tot mai multe amulete atârnau de greement. Clinchetul lor părăsit se auzea odată cu vântul. Echipajul făcuse pact cu diavolul de care ar fi trebuit să se ferească.

63

Arent se zvârcolea în hamacul său, bolborosind. Sara îşi puse mâna peste inima lui şi o simţi bătându-i furios în piept. Abia se întorsese din cabina soţului său şi se descurajă văzând că Arent era la fel de rău ca ultima oară când fusese la el.

Nu era limpede dacă febra era cauzată de rana de cuţit din timpul luptei cu Wyck sau faptului că asudase manevrând pompa de evacuare a apei de santină, însă viaţa lui atârna de un fir de păr. Sara auzise că se puseseră pariuri printre marinari şi muşchetari, şi cotele nu erau în favoarea lui. Oricât era de puternic, pariorii văzuseră bărbaţi răpuşi în acelaşi fel, după o bătălie. Un membru zdrobit putea fi amputat, iar sângele s-ar fi curăţat, până la urmă. În schimb, ceva ce nu era la vedere nu putea fi nici vindecat. Cei mai mulţi care păţeau aşa mureau şoptind, nu ţipând.

Timp de trei zile, Sara încercase tot ce putuse pentru a rupe febra şi nu îi mai rămăsese nimic de făcut – doar să aştepte şi să se roage.

— I-am trimis mâncare lui Sammy, îi spuse ea, ştiind că lui Arent i-ar fi plăcut să audă una ca asta. Muşchetarul care-i păzeşte uşa – Thyman cred că se numeşte – s-a oferit să îl scoată noaptea la plimbare. Ieri am şi vorbit un pic cu el. Îi e dor de tine. A vrut să vină să te vadă şi să te îngrijească. Dar l-am convins să nu o facă, de frica soţului meu. I-am amintit lui Sammy că tu nu mi-ai mulţumi dacă l-aş lăsa să moară în timp ce tu zaci la pat. A fost greu pentru el să accepte. Te iubeşte foarte mult.

Înghiţi în sec, înciudată că îi venea greu să adauge încă un lucru. Reuşi, în cele din urmă:

— Şi bănuiesc că nu e singurul.

Îi privi chipul, căutând o cât de mică tresărire, un semn că o recunoaşte. Apoi continuă:

— Sammy a încercat să mă liniştească. Mi-a spus că ai mai fost odată înghiţit de beznă şi ţi-ai găsit calea înapoi.

Sara îşi aduse buzele aproape de urechea lui:

— Mi-a spus că ai strigat după Dumnezeu şi nu ţi-a răspuns. Mi-a spus că nu crezi că ne-ar aştepta ceva dincolo – Dumnezeu sau diavol, sfinţi sau păcătoşi. Te admiră foarte mult. Mi-a spus că te consideră remarcabil, pentru că alegi să faci ceea ce este bine, dar nu din motive religioase, nu pentru că ţi-ar fi frică de pedeapsa care te-ar putea aştepta după moarte, aşa

cum fac cei mai mulți.

Se chinuia să fie coerentă.

— Eu nu cred că acolo, sus, cerurile sunt goale, urmă ea. Cred că Dumnezeu te aşteaptă, şi asta fac şi eu, aici.

Mâna ei apăsă tare pieptul lui Arent.

— Te aştept aici, pe corabia asta blestemată, bântuită de un diavol pe care nu am cum să îl opresc de una singură. Trebuie să te trezeşti şi să mă ajuți, Arent. Am nevoie de tine.

De afară, se auzi bufnetul a ceva greu care plesnise apa. Speriată, Sara îşi trase mâna de pe pieptul bărbatului. Se duse şi privi prin hublou. Peste suprafața oceanului unduiau câteva cercuri, dar nu putu să îşi dea seama ce anume le cauzase.

Apa îşi păstra secretele, ca de obicei.

Din spatele ei, Arent spuse răguşit:

— Nu îşi dă nimeni seama că încerc să dorm?

64

Sub felinarul cabinei principale, mesenii atingeau fără chef mâncarea.

Multe dintre scaune erau goale. După moartea lui Vos, guvernatorul general abia îşi mai părăsea cabina. Îl auziseră urlând după Drecht pe când se aşezau la masă, dar apoi fusese linişte. Căpitanul gărzii staționa acum în fața uşii lui, ca de obicei. Fuma pipă, cu fața învăluită în fum.

Pe puntea de dedesubt, Arent Hayes se zvârcolea în hamac. Sara Wessel petrecuse fiecare oră lângă el, plecând doar pentru a-şi îndeplini obligațiile față de soțul ei. Îl trata pe Arent cu tot felul de lucruri ciudate, cărora le dădea foc în nişte tăviţe înainte de a le folosi.

Vicontesa Dalvhain rămânea în continuare ascunsă în cabina ei. După furtună, pe când făcea verificări, căpitanul Crauwels trecuse şi pe la uşa ei, dar fusese alungat cu acelaşi lătrat pe care îl primiseră Sara şi Arent.

Ca urmare, la cină se aflau doar Crauwels, Reynier van Schooten, Lia, Creesjie şi Isabel. Şi toți priveau fără poftă mâncarea din farfurii. Părăsiseră Batavia cu un minimum de provizii, cât pentru a ajunge până la Capul Bunei Speranțe, plănuind să îşi completeze ulterior stocurile, din rezervele flotei. Numai că, după furtună, *Saardam* rămăsese izolată.

Van Schooten ordonase ca toți cei de pe corabie să fie trecuți pe sferturi de rație, ceea ce însemna câțiva pesmeți, o bucățică de carne şi câte o gură de vin sau whisky, pentru o întreagă zi.

Deloc surprinzător, din cauza tuturor celor întâmplate, conversația era subțire, sfârşind mereu înghițită de vârtejurile gândurilor intime ale fiecăruia. Până şi Creesjie era tăcută. Fața sa nu mai avea deloc acea sclipire ce izvora din apetitul pentru glume şi farse. Tăcerea se îngroşase atât de mult, încât cei prezenți tresăriră atunci când Isabel îşi drese vocea, pregătindu-se să întrebe ceva.

În mod normal, ea nu ar fi trebuit să se afle la masă, dar preluase unele dintre îndatoririle lui Sander, oficiind slujbe la catargul principal. Din ce în ce mai puțini oameni veneau la ceremonie, dar nu din cauza lipsei de zel – în acea copilă, Dumnezeu ardea mai puternic decât în Sander Kers.

— Domnule căpitan, m-ați putea ajuta cu ceva? întrebă ea.

Crauwels tocmai băgase în gură o bucată de pâine şi nu ascunse iritarea pe care i-o provoca faptul că toți ochii se îndreptaseră asupra sa. Îşi şterse firimiturile de pe buze şi luă o gură de vin.

— La dispoziția dumneavoastră, spuse el.

— Ce este apa întunecată? întrebă ea. Am auzit marinarii de pe punte vorbind despre ea.

Căpitanul mormăi, lăsând cana cu vin deoparte.

— Şi ce anume spuneau?

— Că Bătrânul Tom ar înota prin apa întunecată.

Crauwels ridică discul său de metal de pe masă şi îl învârti în palmă.

— Şi a menționat careva că Bătrânul Tom îi şoptise în noapte?

La unison, toți cei prezenți începură să exclame, schimbând priviri înfricoşate. Nimeni nu povestea despre şoaptele pe care le auzeau în noapte. Toți le tratau ca pe un secret ce aparținea fiecăruia. Invitat sau nu, Bătrânul Tom era un demon. Simpla sa prezență sugera o greşeală prealabilă, tentația desfrâului. Şoapta făcea oficial păcatul pe care fiecare îl simțea în interior.

Crauwels privi pe rând către cei prezenți, dând din cap satisfăcut.

— M-am gândit eu, spuse el. Înseamnă că noi, cei de aici, am auzit şoaptele. Şi toți cei de pe corabie, probabil.

— *„După ce tânjeşti?”,* repetă Drecht, din fața uşii guvernatorului general.

— Exact aşa, confirmă Reynier van Schooten, care arăta ca şi cum urma să i se facă rău.

După ce decisese raționalizarea alimentelor, reuşise să se mențină cât de cât treaz, deşi cu toții erau de acord: ceva îl bântuia în continuare. Avea o privire goală şi ochii roşii din cauza lipsei de somn.

— Domnule căpitan, insistă Isabel. Ce este apa întunecată?

— Numele pe care bătrânii lupi de mare îl dau sufletului, răspunse van Schooten, din cealaltă parte a mesei. Ei cred că păcatele noastre zac în străfunduri, aidoma epavelor pe fundul oceanului. Apa întunecată reprezintă sufletul nostru, iar Bătrânul Tom înoată în adâncurile sale.

De parcă fusese chemat, Cel de-al Optulea Felinar tocmai răsări din nou peste apă. Lumina sa trecu prin ferestre şi le atinse fețele îngrozite.

De data aceasta, era mult mai aproape.

Iar lumina strălucea roşiatic.

65

Johannes Wyck zăcea pe una dintre lespezile infirmeriei.

Era tratat de bărbierul chirurg, care scosese larve de muscă din cadavrul unui şobolan mort şi le aplicase pe rana bărbatului, unde începuseră să se zvârcolească pentru a-şi face loc.

Stomacul lui Wyck se zvârcolea şi el, scârbit, ameninţând să îi împingă mâncarea înapoi pe gât, dar şeful de echipaj îşi întoarse capul şi trase aer adânc în piept. Începu să audă vocile câtorva marinari care discutau despre lupta lui cu Hayes.

Râdeau de el. Promisese că avea să îl umilească pe Hayes, apoi să îl omoare încet. Însă fusese bătut de mercenar atât de rău, încât abia putea vorbi fără să simtă durere. Nici măcar cea de-a doua lamă, complice, din mulţime, nu îl putuse ajuta.

În mod obişnuit, simpla privire a lui Wyck ar fi fost de ajuns să îi împrăştie pe guralivi, dar aceştia prinseseră curaj pentru că era rănit. Nu mai avea să treacă mult timp până când cineva ar fi venit să îi ia gâtul. Aşa se punea mâna pe o slujbă ca a lui. Exact aşa o dobândise şi el, şi tocmai de aceea căuta acum să scape de ea.

Wyck clătină din cap. Voia să se retragă, să se bucure de o viaţă cu trudă grea, dar cu linişte, însă parte din el suspecta că avea să păţească la fel, oriunde ar fi mers. Tot timpul avusese duşmani. Era un bărbat cu o fire colerică, şi se simţea tot timpul atacat, ieşindu-şi din fire pentru jigniri imaginate. Ţinea minte toate ranchiunele. Cu toate acestea, în el se găsea şi ceva nobil: din cauză că era înconjurat de atât de mulţi duşmani, ajunsese foarte protectiv cu cei pe care îi iubea.

Mersese pe dunetă în fiecare dimineaţă pentru a privi slujba. În timp ce adunarea cânta rugăciuni, el făcea cuiva promisiuni – singurei persoane de dragul căreia s-ar fi ţinut de ele.

Tot la o slujbă o recunoscuse pe punte şi pe mincinoasa aceea.

Wyck nu fusese niciun pic surprins de faptul că Bătrânul Tom venise să îi şoptească, întocmai ca la conacul la care lucrase în Provincii. Atunci refuzase să coopereze cu demonul, şi îşi pierduse ochiul în urma torturilor care acompaniaseră căutarea de vrăjitoare. De aceea, când Bătrânul Tom îi şoptise din nou, pe corabie, Wyck căzuse la învoială, dar indicând foarte clar în ce termeni o făcea. Ştia pe cine anume proteja Bătrânul Tom. Ştia

scopul său pe acea corabie. În schimbul păstrării secretului, ceruse o viață nouă pentru familia lui; o casă; o slujbă decentă; şi ca toate membrele să îi rămână întregi.

Bătrânul Tom îi oferise mult mai mult, şoptindu-i despre bogăţii nemaiauzite, cu condiţia să îl ucidă pe Arent. Demonul nu îi menţionase că Hayes mânuia lama mai bine decât oricine. Nu îi spusese că era mult mai rapid decât ar fi trebuit să fie cu un asemenea gabarit şi că putea să îi anticipeze atât de precis mişcările.

„Nu te tocmi niciodată cu nenorocitul de diavol!” Când avea oare să se înveţe minte?

Pe puntea inferioară răsunară ţipete.

Ridicându-se în capul oaselor, Wyck îl răsturnă pe chirurgul bărbier, spulberă larvele pe podea şi ieşi din infirmerie. Dincolo de perdea deja izbucnise haosul. Ofiţeri panicaţi se grăbeau în toate direcţiile, urlând ordine pe care nimeni nu le băga în seamă. Capacele erau trase peste hublouri, iar paravanul de lemn care despărţea puntea în două părţi fusese dat la o parte, pentru a permite rostogolirea către tunuri a butoaielor cu praf de puşcă aduse din magazie.

Se strigase ocuparea poziţiilor de luptă. Cel de-al Optulea Felinar revenise, arzând cu o flacără roşie ca sângele. Ultima oară când se întâmplase aşa, animalele fuseseră măcelărite fără să se audă un zgomot.

Wyck înaintă prin haos, privind atent chipurile pasagerilor, întrebându-se dacă *ea* se afla acolo. Pentru că, de cele mai multe ori, se afla.

— Incendiu! urlă cineva.

Wyck văzu un fum albicios ridicându-se printre scândurile de lemn ale podelei. Oamenii se îmbulzeau pe scări, zdrobindu-se unii pe alţii în graba de a ajunge sus, pe punte.

— Staţi pe loc, blestemaţilor! urlă Wyck. Aduceţi apă!

Nimeni nu îl ascultă. Vocea lui, care de obicei stârnea frica în inima oricărui ticălos aflat pe punţile interioare, se pierdea acum printre strigătele de ajutor.

Fumul se ridica repede, dar nu se datora unui incendiu. Orice tăntălău ar fi putut observa acest lucru. Nu se mişca aşa cum ar fi trebuit. Nu se simţea uleios pe piele. Era mai mult o ceaţă.

Şi prin ea venea leprosul.

Ceaţa se învârtejea, învăluindu-l.

Wyck se împletici înspre infirmerie, unde puse mâna pe unul dintre

fierăstraiele agățate de perete. Ar fi vrut să fugă, dar nu avea rost pentru că nu vedea nici la doi paşi în fața sa. În schimb, începu să vânture fierăstrăul în jurul său, urlând către creatură să nu se apropie.

Se înecă. Mirosul punții etravei îl învălui.

Ceva îi tăie mâna, iar durerea îl făcu să scape fierăstrăul, pe când bandajele însângerate ale leprosului îi apărură în fața ochilor.

Creatura îşi ridică pumnalul în dreptul feței lui.

66

Țipetele continuau sub punte, iar deasupra acesteia domnea panica.

Creesjie se opri la intrarea în cabina principală, cu părul măciucă. Lumina roşie a Celui de-al Optulea Felinar se scurgea prin ferestre, învăluind totul într-o aură demonică.

— Bătrânul Tom, murmură ea.

Parte din ea voia să alerge pe scări în sus, ca să îi îmbrățişeze pe băieții ei, care dormeau. Pe când se gândea la asta, văzu ceva licărind în întuneric şi plutind înspre ea, asemenea unei scântei scăpate dintr-un felinar.

Inima ei bubui.

— Ar fi bine să vă întoarceți în cabină, zise Drecht, ieşind în lumină cu pipa licărindu-i între buze. Ceva nu este în regulă.

— Trebuie să îl văd pe guvernatorul general, ceru ea. El controlează ceea ce se întâmplă aici.

Drecht reflecta la ceea ce îi spusese, privind-o pe sub borul pălăriei. Era ceva în privirea acestuia, ceva ce ea nu reuşea să numească – se gândea Creesjie.

Drecht nu dădea semn că ar fi lăsat-o să treacă, aşa că, pur şi simplu, se strecură pe lângă el şi deschise uşa cabinei guvernatorului general.

Înăuntru era semiîntuneric, doar lumina roşie trecea pe sub uşă. Era neobişnuit pentru Jan. Din cauza fricii sale de întuneric, nu se culca niciodată fără să lase o lumânare aprinsă.

— Jan?

În lumina diavolească, mintea ei se umplu de monştri. O creatură cocoşată se dovedi a fi, de fapt, masa de scris, țepii de pe spatele acesteia fiind doar nişte sticle de vin.

Suportul pentru armură al lui Jan pândea într-un colț, ca un tâlhar într-o uliță.

Un maldăr de oase pe rafturi se dovediră a fi pergamente, puse unul peste altul.

Apropiindu-se de pat, întinse mâna, simțind un trup rece sub degete.

— Drecht, spuse ea alarmată. Vino repede, ceva nu e în regulă.

Căpitanul gărzii țâşni în cameră şi se aplecă deasupra guvernatorului general. Din cauza întunericului, nu reuşi să vadă mare lucru, aşa că ridică mâna lui Jan Haan. Aceasta căzu moale de o parte a patului.

— E rece, spuse Drecht. Adu o lumină.

Creesjie tremura. Ochii îi rămăseseră fixați pe mâna fără viață.

— Adu lumina aia! urlă el, dar ea era prea înmărmurită de şoc.

Drecht ieşi din încăpere şi luă o lumânare de pe masă. Flacăra acesteia tremura pe când pătrunse din nou în cabină.

Lumina le confirmă temerile. Guvernatorul general era mort de mult timp. Avea un pumnal înfipt în piept.

67

Căpitanul Crauwels sărea câte două trepte deodată, gonind către panica de pe punțile inferioare.

Saardam fusese paralizată, iar ordinele lui nu mai contau. Cel de-al Optulea Felinar ajunsese atât de aproape, încât ar fi putut să îi atace, dar preferase să îi schilodească fără să tragă nici măcar un foc. După care plecase, odată ce îşi îndeplinise treaba infernală.

Ajunse în compartimentul de sub puntea mijlocie. Scările care dădeau spre următoarea punte inferioară erau pline de cadavre ale marinarilor şi pasagerilor care se îmbulziseră ca să scape.

Un fum albicios trecea peste toți şi urca prin grilajul de deasupra.

Cei care scăpaseră erau în genunchi, tuşind.

Pe când Isaack Larme ajuta echipajul în cealaltă parte a corabiei, Arent Hayes încerca să salveze pasagerii prinşi în îmbulzeala din interior. Pe fața lui palidă încă se aduna o sudoare bolnăvicioasă, dar nu părea să îşi fi pierdut din puteri.

— Trebuie să ajungem acolo jos şi să stingem focul, urlă Crauwels peste haos, privind pasagerii care furnicau în sus, pe scări, parcă goniți dintr-un muşuroi dărâmat.

— Nu e incendiu, îi răspunse Hayes. Nu sunt flăcări, nici dogoare. Nu ştiu ce este, dar singurul pericol aici, jos, e panica.

Observând un copil mic în mulțime, Arent se întinse printre trupuri şi îl luă în brațe, scoțându-l pe punte. Mama lui sări să îl îmbrățişeze, plângând.

— Dacă nu e foc, atunci ce e? întrebă Crauwels.

— E leprosul, tuşi ofițerul de gardă, care se lupta şi el să ajungă în capul scărilor.

Ochii i se umpluseră de lacrimi, iritați de fum. Era încă slăbit din cauza biciuirii, dar îşi reluase îndatoririle în magazia pentru praful de puşcă.

— Am văzut arătarea prin fum… l-a omorât pe Wyck şi…

Bătrânul ofițer se aruncă spre balustradă, vomând.

Arent începu să dea oamenii la o parte, pentru a coborî din nou scările.

Crauwels îl urmă. Fumul se disipa, iar fuioare încolăcite ieşeau prin hublouri.

Câteva trupuri zăceau pe podea. Unele erau fără cunoştință, altele gemeau, oblojindu-şi membrele însângerate.

— Oamenii ăştia au nevoie de îngrijiri, urlă Crauwels spre capătul scărilor, în timp ce avansa prin haos.

Nu dură mult şi îl găsiră pe Johannes Wyck întins peste o lespede, cu faţa contorsionată. Fusese eviscerat în acelaşi fel ca animalele din cotețe.

— A luat foc raiul! Ce face Bătrânul Tom corabiei mele? spuse căpitanul, cu stomacul întors pe dos.

Văzuse destui morţi în cariera sa, dar niciunul măcelărit într-un asemenea hal.

Arent îngenunche lângă cadavru, începând să îl inspecteze amănunţit. Murmură satisfăcut, după care se ridică în picioare.

— Să o cheme cineva pe Isabel, ordonă el.

— De ce?

— Pentru că Wyck miroase a praf de ardei iute.

Crauwels nu îşi putea imagina un răspuns mai enigmatic, dar Arent nu avea chef să îi explice şi, în plus, se îndepărta deja înspre uşa din capătul punţii.

— Unde mergi? strigă Crauwels după el.

— Să îl scot pe Sammy din celulă. Nu mai putem continua aşa. Avem nevoie de ajutorul lui.

68

Sara ajunse în cabina principală, unde doar o lumânare mai ardea în candelabru, aruncând o umbră sumbră peste marginea mesei. La câțiva paşi în spatele ei venea Lia, care coborâse şi ea în fugă de pe puntea de deasupra. O auziseră pe Creesjie țipând. Luându-se după suspine, ajunseră în cabina guvernatorului general.

Dădură cu ochii de cadavru.

Era îmbrăcat în cămaşa de noapte în care îl lăsase Sara mai devreme. Doar că acum era îmbibată în sânge şi un pumnal cu mâner de lemn ieşea din pieptul său.

Sara nu simți nimic. Nici măcar bucurie. Reacția ei era, într-un fel, demnă de milă. Acum, că murise, şi nu mai era învăluit de acea aură a puterii, părea un bătrânel subțire şi fragil. Toată bogăția sa, toată influența, toată intriga şi cruzimea nu serviseră la nimic.

Dintr-odată, se simți foarte obosită.

— Eşti bine, draga mea? o întrebă Sara pe Lia, dar chipul fiicei sale spunea totul. Radia de uşurare, ştiind că supliciul ei groaznic luase sfârşit.

Asta era moştenirea lui, gândi Sara. Nu puterea. Nu Batavia. Nu un loc în Consiliul celor 17 Gentilomi, pe care nu avea să îl ocupe niciodată. Moştenirea lui era o familie care se bucura că murise. Pentru asta, aproape că i se făcu milă de el.

În afară de trupul soțului ei, cabina era neschimbată: două căni cu vin pe masă, una goală şi alta plină; între ele – un urcior şi o lumânare care pâlpâia. Pe podea însă era un steag ponosit, şi peste leul care era emblema Companiei se întindea Semnul Bătrânului Tom.

Uciderea soțului ei era cel de-al treilea miracol necurat, realiză ea.

Creesjie se aruncă în brațele ei şi, pentru o clipă, rămaseră îmbrățişate. Niciuna nu ştia ce să spună. Nu era nevoie de condoleanțe, nu aveau ce durere să aline sau ce lacrimi să şteargă. Educația le obliga la o venerație creştină pentru morți, în timp ce fiecare amintire despre mort invita la dans şi băutură.

Pentru Sara, Jan Haan era acum o victimă a creaturii care teroriza vasul, făcându-l mai degrabă un obiect de studiu decât un răposat.

— Ai observat pumnalul? întrebă Creesjie, scârbită. Pun rămăşag că e pumnalul pe care a promis Bătrânul Tom să îl lase sub patul lui, dacă

acceptăm învoiala cu el.

Sara se uită la el. Era un obiect urât, cu mâner din lemn, genul de pumnal folosit de pungaşi ca să fure o mână de arginți. Ar fi putut să fie ucis cu o armă mai elegantă, pe măsura înaltei sale demnități, dar iată că poziția socială nu îi ajutase lui Jan în această privință.

Se întrebă dacă nu cumva acesta fusese scopul, dacă nu cumva Bătrânul Tom înlăturase orice rămăşiță de demnitate pe care o avea.

— Crezi că a acceptat cineva oferta Bătrânului Tom? întrebă Creesjie.

— Nu ştiu. Dacă ne vom trezi cu un rege pe vas în următoarele zile, aş zice că da.

Afişă un zâmbet reținut. Apoi o încercă un sentiment de vinovăție.

— Arent a aflat? Erau apropriați.

— E treaz? zise Creesjie, strângându-i brațul.

— De o oră, confirmă Sara, zâmbind.

— A izbucnit un incendiu pe puntea inferioară, spuse Lia. Am auzit că s-a dus să ajute.

— Normal că s-a dus, zise Sara, cu mândrie în voce. Ei, dacă el e acolo jos, presupun că o să încep eu aici.

— Cum? întrebă Creesjie.

— În cazurile lui, Pipps recomandă să căutăm mereu lucruri care *nu sunt,* deşi ar trebui să fie într-un anumit loc, sau care *sunt,* deşi locul lor nu este acolo.

— Nu mi se pare un sfat prea bun, bombăni Creesjie. Cum poate să le deosebească?

Sara dădu din umeri.

— Nu a explicat niciodată partea asta.

— Păi, să îți spun un lucru, insistă Creesjie. Lumânarea aceea era stinsă când am intrat în cabină.

Se gândea la acelaşi lucru ca Sara. Soțul ei nu dormea fără lumânare, pentru că îi era frică de întuneric. Şi, mai important, Sara îi pusese în ceai esența cu rol de somnifer şi îl văzuse dând licoarea pe gât. La cât de bine fusese drogat, nu s-ar fi trezit decât în zori, în cel mai bun caz. Chiar dacă ar fi vrut, nu s-ar fi putut ridica să o stingă, ceea ce însemna că ucigaşul stinsese lumânarea.

Se întoarse spre Drecht. Acesta stătea şovăitor lângă uşă – căpitan al unei gărzi care nu avea pe cine să mai păzească.

— Am fost ultima persoană care l-a văzut pe soțul meu în viață? întrebă

ea.

Acesta părea pierdut în propriile gânduri, şi nu răspunse imediat.

— Căpitane! rosti Sara, pe un ton poruncitor care îl făcu să îşi revină din reveria posomorâtă.

— Nu, domniță, zise el, prompt. M-a chemat înăuntru chiar când se servea cina. Mi-a cerut să mă uit în cabină după un pumnal – lucru pe care mi-l cerea în fiecare seară. Spunea că Bătrânul Tom îl amenința.

— Ai căutat?

— Desigur.

— Şi ai găsit vreunul?

— Nu.

Pumnalul care ieşea din pieptul soțului ei părea să îl incrimineze.

— Pumnalul acela nu era aici când am inspectat, protestă el, pe când cele două femei şi Lia priveau spre obiect cu coada ochiului. Şi chiar dacă era, totuşi nu a intrat şi nu a ieşit nimeni de aici, până în clipa în care eu şi Creesjie am găsit cadavrul. Am fost la post toată noaptea. Nu am moțăit, nu am hoinărit.

— Îmi amintesc când te-a chemat, în timpul cinei, murmură Creesjie, gânditoare. Avea un glas ciudat.

— A fost aşa de când a vizitat cabinele pasagerilor, fu de acord căpitanul gărzii.

— Când s-a întâmplat asta?

— În noaptea în care a murit Vos, răspunse Drecht şi îşi mângâie barba, încercând să îşi amintească mai bine. Petrecuse toată amiaza de dinainte absorbit de registrul pasagerilor şi de cealaltă listă de nume de lângă registru, bombănind despre pierderea controlului asupra demonilor. Trebuie să fi găsit ceva, pentru că a zis deodată că nu era vorba despre Năzbâtie, după care s-a ridicat. S-a dus să se confrunte cu cineva. Părea înspăimântat.

— Cu cine?

— Nu am văzut. Doar am auzit ce a spus şi modul în care a spus-o: „Cred că mă aşteptai”. Acestea au fost cuvintele. Şi vorbea… respectuos. Nu l-am auzit niciodată vorbind astfel.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? întrebă Sara nerăbdătoare.

Îi fierbea sângele. Se gândi că aşa se simțea şi Pipps în astfel de momente: fiorul descoperirii şi ideea de a avea un inamic greu de atins. Dumnezeule, voiajul ăsta era cel mai palpitant lucru care i se întâmplase vreodată!

— A ieşit după două ore şi mi-a cerut să îl conduc înapoi, continuă Drecht. Nu a spus nimic. De îndată ce a intrat în cabină, a început să plângă. De atunci, nu a mai părăsit cabina.

— Tata să plângă? zise Lia, sceptică.

Sara măsura camera cu paşi mari, încercând să înţeleagă un soţ pe care nu îl recunoştea. Avea un statut, astfel că nu mergea în vizită la oameni, ci îi chema la el pe cei de care avea nevoie. Persoana descoperită în registrul pasagerilor îl făcuse să devină mai umil. Dar cine putea fi? Pe cine s-a dus să vadă în cabina sa?

Sara se aplecă peste birou şi cercetă listele, dar nu sesiză nimic care să îl fi putut tulbura pe soţul ei. O pană de scris era abandonată lângă ele, o pată de cerneală se uscase pe lemn.

Avea un sentiment straniu de dejà vu. Doar cu trei zile în urmă, făcuse acelaşi lucru în cabina lui Cornelius Vos, deşi nu îşi putea explica de ce. Nu era nimic de aflat, în afară de ceea ce observase Arent deja. Vos ţinuse în ordine toate documentele, fiecare la locul său, mai puţin biletele de călătorie ale familiei, ceea ce sugera că le dăduse atenţie înainte să moară. Sara nu înţelegea de ce, însă ceva în legătură cu acest lucru o neliniştea. Vos era meticulos. Nu le-ar fi scos decât dacă era vreo neregulă.

— Lia, zise ea.

— Da, mamă.

— Du-te şi aruncă un ochi peste registrul pasagerilor şi peste lista persoanelor posedate de Bătrânul Tom, te rog. Ai ochi de vultur şi o minte ageră, poate vezi ceva ce mie mi-a scăpat.

Lia radie de bucurie la auzul complimentului şi se aşeză la masă.

Cea de-a doua întrebare din mintea Sarei era: despre ce discutase Jan cu acea persoană pe care o vizitase? Orice ar fi fost, îl făcuse să plângă. Asta sugera că era vorba despre ceva ce avea legătură cu Arent. El era singura persoană pe care soţul ei o iubea cu adevărat.

Se mai uită o dată prin cabină, în căutarea unui indiciu care să dezlege tâlcul crimei. Privirea îi fu atrasă din nou de lumânare. Criminalul trebuie să o fi stins, dar de ce? Şi cum izbutise să intre şi să iasă fără să fie văzut de Drecht? Căpitanul gărzii putea să le mintă, dar aflaseră de la Isaack Larme că lui Drecht i se oferise o sumă uriaşă pentru a-l duce pe soţul ei în Amsterdam viu şi nevătămat. În plus, dacă Drecht voia să îl omoare, ar fi avut multe ocazii în Batavia. De ce să o fi făcut aici, unde ar fi fost primul dintre suspecţi?

Studie mobilierul, căutând alte explicații. În Taina Țipătului de la Miezul Nopții, Pipps dezlegase misterul unui criminal care se ascunsese sub o trapă din podea şi stătuse acolo până când casa rămăsese goală.

Sara începu să calce apăsat pe podea, atrăgând priviri nedumerite din partea celorlalți.

Era solidă.

— Drecht?

— Domniță?

— Urcă-te pe un scaun şi loveşte tavanul, te rog. Rochia mea e prea grea.

Drecht ridică o sprânceană stufoasă.

— Domniță, înțeleg că suferiți, dar…

— Se poate să fie o trapă, explică ea, ducându-se iar la masa de scris şi cercetând documentele soțului ei. Cineva se poate să fi venit de sus.

— Dar sus e cabina dumneavoastră, domniță.

— Da, dar eu nu am fost în ea în această după-amiază, deoarece îl îngrijeam pe Arent.

Brusc, Lia scoase un sunet scurt de uimire, apoi izbucni în râs.

— Asta chiar e o chestie deşteaptă! zise ea, încântată.

Privind-o, nu ai fi spus că tatăl ei zăcea ucis, la doar câțiva paşi de ea.

— Cred că ştiu pe cine a vizitat tata, zise ea.

Sara şi Creesjie se apropiară, în vreme ce Lia lua pana de scris din călimara tatălui ei. Sublinie numele vicontesei Dalvhain în registrul pasagerilor şi pe cel al lui Emily de Haviland în lista de persoane a Bătrânului Tom.

— Vedeți acum? zise ea, dar nimeni nu înțelegea. Dalvhain e Haviland, scris altfel.

Fără să mai zică un cuvânt, Sara zbură din cameră cât de repede îi permitea rochia şi se îndreptă către puntea superioară. Luați prin surprindere de ieşirea ei bruscă, Drecht, Creesjie şi Lia o urmară la scurt timp.

Sub un cer plin de stele, se aduceau afară trupurile zdrobite în îmbulzeala de pe puntea inferioară. Copii plângeau alături de adulți descurajați, care se agățau unii de ceilalți.

Sara bătu insistent la uşa cabinei lui Dalvhain. Niciun răspuns.

— Vicontesă Dalvhain!

Tot niciun răspuns.

— Emily de Haviland? încercă ea, în cele din urmă.

Creesjie, Lia şi Drecht apărură la capătul culoarului. Sara nu îi băgă în seamă şi încercă mânerul. Uşa se deschise cu un scârțâit. Lumina se revărsa slab peste o cabină goală. Mai mult decât atât, nici nu părea să fi fost vreodată ocupată de cineva. Nici urmă de bunuri personale, tablouri pe pereți sau blănuri pe pat. Oala de noapte era curată. Singurul semn de locuire era un uriaş covor roşu pe podea. Îşi aminti de marinarii care se chinuiseră să îl bage pe uşă în acea dimineață. Acum, desfăcut, arăta la fel de mare. Marginile sale atingeau pereții.

Traversă cabina către masa de scris, în căutarea unei lumânări.

Ceva trosni neplăcut sub picior.

— Mamă? întrebă Lia, din uşă.

Sara îi făcu semn să rămână acolo. Drecht apucă sabia, rânduindu-le pe Lia şi Creesjie în spatele lui.

Îngenunchind, Sara atinse un obiect curbat. Îl scoase pe coridor, unde lumina era mai puternică. Era o aşchie groasă, ca un rulou, de felul celor ce rămâneau în urma netezirii lemnului cu rindeaua. Mai văzuse aşa ceva după ce tâmplarul îi făcuse rafturi în prima dimineață. Să fi avut legătură acel obiect cu sunetul pe care îl auzise Dorothea la un moment dat? Construia Dalvhain ceva acolo?

Sau Emily de Haviland, cum fusese cunoscută.

— „Laxagarr” înseamnă „capcană” în nordul Scoției, mormăi ea.

— Se vede un obiect pe masa de scris, spuse Drecht, străduindu-se să vadă mai bine în întuneric, deşi părea speriat şi era clar că nu avea de gând să pună piciorul înăuntru.

Din cabina ei, Sara aduse iute o tavă cu o lumânare. Pe masa de scris a lui Emily de Haviland era cartea de demonologie.

Sara rămase țintuită locului.

Isabel nu o lăsa niciodată din mână. Intrase ea în relații cu Dalvhain, fără să pomenească nimănui? Şi chiar şi aşa, de ce era cartea aceea singurul lucru dintr-o cameră goală? Anagrama era iscusită, dar Emily de Haviland dorise în mod evident să fie desluşită, ceea ce însemna că dorise ca cineva să vină aici şi să găsească tomul.

Sara se apropie cu grijă, întinse mâna şi întoarse coperta.

Nu era cartea de demonologie. Cel puțin nu şi în interior. Avea aceeaşi copertă, acelaşi pergament, chiar şi acelaşi stil de scris şi de ilustrații, dar conținutul era diferit. În locul literelor latine erau desene.

Sara dădu prima pagină.

Cu cerneală neagră, era desenată o casă mare în flăcări, înconjurată de o mulțime furioasă, care scotea oamenii afară şi le tăia gâtul, într-un colț, vânătorul de vrăjitoare Pieter Fletcher privea indiferent, în timp ce Bătrânul Tom îi chicotea la ureche.

Mai dădu o pagină.

Aici era un desen mai în detaliu al lui Pieter Fletcher, legat de un perete, țipând. Bătrânul Tom îi scotea organele din piept şi le aşeza, grămadă, pe podea.

Sara dădu încă o pagină, îngrețoşată.

Urma o imagine chiar cu ei, îmbarcându-se pe *Saardam,* în Batavia. Sara, soțul ei şi Lia erau pe puntea superioară, în timp ce Samuel Pipps şi Arent, însoțiți de Drecht, se vedeau în mulțime, urmăriți de Bătrânul Tom, care călărea un lup cu față de liliac.

Sara simți cum i se învârtea capul. Mai dădu o pagină.

Desenul arăta acum corabia *Saardam* pe ape, înconjurată de flotă. În depărtare, se vedea Cel de al Optulea Felinar, doar că nu era o navă, ci Bătrânul Tom, care ținea o torță într-o mână.

Pe a cincea pagină, leprosul ucidea animalele de pe *Saardam,* în timp ce Bătrânul Tom dansa printre cadavre.

Pe cea de-a şasea, leprosul se strecura printr-o pâclă cețoasă pe puntea inferioară, urmat de Bătrânul Tom.

— Ce este, dragă? întrebă Creesjie, venind în spatele ei.

— E un jurnal cu tot ce s-a întâmplat, spuse Sara, dezgustată, dând pagina şi descoperind un desen al soțului ei, mort în pat, cu un pumnal înfipt în piept.

— Mamă! strigă Lia, venind lângă ea. Exact aşa s-a întâmplat. Cum ar fi putut Dalvhain să ştie toate lucrurile acestea?

Sara îşi simțea mâna grea, dar nu avea încotro, trebuia să vadă ce avea să urmeze.

Saardam era în flăcări, iar pasagerii se agățau de corpul gigantic al Bătrânului Tom, care îi purta către o insulă din apropiere. Diavolul de pe acea pagină o privea pe Sara cu un zâmbet complice. Ştia că Sara citea cartea.

Pe ultima pagină, Semnul Bătrânului Tom plutea peste ocean, iar *Saardam* era un punct minuscul dedesubtul lui. Ceva o intriga totuşi pe Sara. Semnul era desenat ciudat, liniile sale se despărțeau în cercuri neterminate, de diferite mărimi, de parcă Emily lăsase cerneala să se scurgă

din pană pe pergament.

Sarei i se tăie respirația.

Nu era Semnul Bătrânului Tom – realiză ea, cu o groază crescândă. Era conturul unei insule şi *Saardam* se îndrepta spre ea.

Şi acela era locul din care provenea simbolul.

Cele trei miracole necurate se împliniseră, iar acum Bătrânul Tom îi ducea acasă la el.

69

Arent o privea fix pe Isabel. Aceasta îşi ferea însă privirea.

— Praf de ardei iute? spuse căpitanul Crauwels, din spatele ei.

Sammy râse slab. Nu putea face mai mult. În timpul celor două zile în care Arent dormise, Sara îl rugase pe muşchetarul Thyman să se ocupe de plimbările lui Sammy. Acesta se dovedise un partener de conversaţie vioi, însă nu îi plăcea să stea noaptea până târziu, aşa cum făcea Arent. Drept urmare, Sammy petrecuse aproape două zile la rând în celula întunecată. Nu era de mirare că arăta încovoiat, slăbit, palid ca lămâia şi că se alesese cu o tuse umedă şi horcăită. Investiga acum cadavrul lui Wyck şi degetele lui ţopăiau peste el, de colo colo, ca nişte muşte speriate.

— Imaginaţi-vă cum mă simt, se auzi Sammy. Acum patru ani, am încercat să îl instruiesc, dar nu am ajuns niciunde, iar când am dispărut câteva săptămâni, a ajuns să facă miracole.

Ignorând gluma lui Sammy, Arent începu să relateze:

— Ofiţerul de gardă a surprins-o o dată pe Isabel în timp ce se furişa noaptea pe corabie. Iar eu am tot simţit la ea, în ultimele zile, miros de praf de ardei iute – acelaşi cu care am observat că şi Wyck era impregnat, în timp ce ne luptam. Ardeiul iute este ţinut într-o parte anume a calei, unde niciunul dintre ei nu ar fi avut motiv să meargă. Numai dacă nu cumva acolo aleseseră să îşi dea întâlnire.

— E adevărat? întrebă Crauwels.

— Aş putea paria că lui îi porţi copilul în pântec, spuse Arent, încercând să o privească în ochi pe Isabel, în timp ce ea se ferea. Te-ai înţeles cu Bătrânul Tom să îl ucizi pe Wyck, fiindcă te-a lăsat grea?

— Să îl ucid? replică Isabel iritată, cu ochii ca para focului. Mi-a fost prieten şi pruncul nu e al său, dar îi era milă de el.

— Milă? pufni Crauwels.

— Mă ştia de multă vreme, spuse Isabel, privindu-l feroce. Naviga în Batavia şi pe vremea când eu eram fetiţă şi cerşeam pe docuri. Îmi dădea câte o monedă ca să îmi cumpăr mâncare sau să îmi închiriez un loc de dormit. Când s-a întors ultima oară, a aflat că sunt însărcinată şi singură. Mi-a spus că voia să termine cu viaţa pe care o trăise până atunci şi că urma să aibă grijă de noi în Provincii, dacă m-aş încumeta la aşa ceva alături de el. Nu îmi permiteam să îmi cumpăr un loc pe corabie, aşa că l-am refuzat,

dar după aceea Sander mi-a spus că prinsese urma Bătrânului Tom, şi că dovezile indicau faptul că se urcase la bordul *Saardam,* aşa că trebuia să îl vânăm. Am crezut că, până la urmă, Dumnezeu îmi zâmbea şi mie.

— Dar nu e nimic rău în povestea aceasta, observă Sammy. De ce ați preferat să vă vedeți pe ascuns?

— Când eşti şef de echipaj, trebuie să îi bagi pe toți în sperieți – aşa mi-a spus. Dacă s-ar fi aflat că îi păsa de cineva, duşmanii ar fi rănit persoana respectivă, doar ca să îi facă lui rău.

Crauwels confirmă, murmurând:

— Şeful de echipaj trebuie să mențină ordinea. Când nu o mai poate face, cineva îl omoară. Wyck era un şef de echipaj foarte bun, dar asta însemna că trebuia să se poarte ca cel mai mare ticălos.

— Nu ar fi trebuit să ne vorbim până ce nu am fi ajuns la Amsterdam, dar mi-a trimis un mesaj, chemându-mă să ne întâlnim pe teugă, numai că m-a surprins piticul acolo, relată ea, cu o voce plină de resentimente. Aşa că mi-a trimis un alt mesaj, cerându-mi să ne vedem în cala de mărfuri. Acolo mi-a spus că recunoscuse pe cineva pe punte, care se prefăcea a fi altcineva. Spunea că ştia persoana de la conacul în care lucrase.

— Despre cine era vorba? întrebă Arent.

— Nu a vrut să îmi spună, pentru că zicea că nu aş mai fi fost în siguranță, dar acea persoană avea să îi plătească o sumă frumuşică pentru ca el să păstreze secretul, şi am fi putut duce împreună viața pe care mi-o promisese.

Privi cadavrul cu amărăciune şi adăugă:

— Dar uite ce s-a ales de el!

— La ce conac a lucrat?

— Nu mi-a spus.

— Trebuie să fi fost casa familiei de Haviland, anunță Sara, coborând scările. Dalvhain este o anagramă a acestui nume, iar Emily de Haviland a fost una dintre persoanele din Provincii posedate de Bătrânul Tom, acum treizeci de ani. Această persoană s-a aflat cu noi, la bord, în tot acest timp. Lia a fost cea care şi-a dat seama, la fel ca şi soțul meu. Care mersese în cabina lui de Haviland pentru o discuție, înainte de a fi…

Privi către Arent cu compătimire şi îşi coborî vocea:

— E mort, Arent, îi zise ea, prinzându-i mâna.

— Îmi pare rău, prietene, spuse Sammy, apropiindu-se.

Arent înghiți în sec, după care se aşează pe o ladă.

— Ştiu că unchiul meu era… începu el şi vocea i se opri în gât. El a…

— Te-a iubit, spuse Sara, cu blândețe. Făcea acest lucru în pofida tuturor celorlalte.

Pe când Sara îl consola pe Arent, Sammy întinse mâna spre felinarul care se legăna deasupra lor.

— Hai să punem toate cap la cap, spuse el. Wyck a recunoscut-o pe Emily de Haviland pe punte, poate în momentul îmbarcării. Lucrase pentru familia ei în Provincii şi avea ştiință de faptul că fusese odată acuzată de posedare şi investigată de Pieter Fletcher. Wyck a încercat să o şantajeze, dar ea a trimis leprosul, care îi e servitor…

— Tâmplarul meu cel mort, îl întrerupse, supărat, Crauwels.

— …să îl ucidă, continuă Sammy.

— Dar de ce i-ar fi păsat atât de mult lui Emily de Haviland să îşi păstreze secretă o identitate pe care ştia că aveam să o ghicim? se întrebă Sara. A urcat la bord folosind o anagramă. Şi-a dorit ca, la un moment dat, să fie descoperită.

— Poate că tocmai asta e, conta momentul în care am fi aflat de şiretlic, sugeră Arent, fără să creadă prea mult în ceea ce spunea.

— Nu are a face, țipă Crauwels, clătinând din cap. Bătrânul Tom a promis trei miracole necurate înainte de a-i măcelări pe cei care nu vor fi căzut la învoială cu el. Ei bine, le-a înfăptuit pe toate trei. După cum văd eu lucrurile, singurul mod în care îl mai putem opri acum este să o găsim pe Emily de Haviland, să o legăm fedeleş şi să o aruncăm peste bord.

— Să înecăm vrăjitoarea, spuse Sara, sec. Ce noutate!

70

O adunare de fețe încruntate se strânsese în cabina principală, sub felinarul care se legăna din tavan, aruncând umbre jucăuşe pe pereți. Tomul găsit în cabina vicontesei Dalvhain se afla în centrul mesei, şi cu toții păstrau distanța. Ştiau ce se găsea înăuntru, deşi niciunul nu ar fi vrut să ştie.

Acum, că Jan Haan era mort, comerciantul-şef devenise stăpân peste corabie, deşi nu părea deloc mulțumit de situația în care se găsea. Fața sa era cenuşie la culoare. Făcea paşi înainte şi înapoi în dreptul ferestrelor şi îşi tot trecea mâinile prin părul rar. Nu mai avea vin de băut, deşi degetele sale căutau în mod vizibil să apuce o carafă.

Chiar şi inelele lui cu giuvaieruri îşi pierduseră luciul, se gândea Arent.

— Zeci de morți, spunea Reynier van Schooten, şi guvernatorul general printre ei! Trebuie să oprim grozăvia până nu înghite întreaga corabie.

Se întoarse spre Arent, îndreptând înspre el un deget acuzator:

— Nu pe tine te-a însărcinat unchiul tău să găseşti diavolul, când semnul lui a apărut pe velă? Cum de nu ai reuşit să îți dai seama că vicontesa Dalvhain era, de fapt, Emily de Haviland?

— Păi, da, căci restul o suspectau deja de mult, pufni Sammy, sarcastic, punându-şi picioarele pe masă.

În ciuda a ceea ce se întâmpla, el tot îşi luase timp să se spele cu apă din ocean şi să se schimbe în nişte haine curate, pe care i le adusese Arent. Era îmbăiat, pudrat şi parfumat, ceea ce însemna că, pentru prima oară, după săptămâni bune, redevenise cel care era de obicei, deşi nu avea cum să ascundă faptul că trupul său era şubrezit, iar vocea îi tremura imperceptibil.

— În plus, nu ştim dacă, *într-adevăr,* cele două sunt una şi aceeaşi persoană, continuă el. Ştim doar că la bord este cineva care s-a îmbarcat folosind o anagramă a numelui Haviland. S-ar putea să fie făcătura lui Emily de Haviland în persoană sau s-ar putea să ne joace feste cu totul altcineva. Nu trageți concluzii, domnule comerciant-şef.

Chicoti şi îşi frecă palmele.

— Ăsta chiar e un caz minunat! Dacă mi s-ar fi prezentat la Amsterdam, aş fi sărit în sus de fericire.

— Cine naiba ți-a dat drumul?! se răsti van Schooten, iritat de atitudinea arogantă a lui Sammy.

— Eu, spuse Arent, cu mâinile încrucişate peste pieptul său masiv. Unchiul meu e mort, şi a luat cu el în mormânt şi motivul pentru care Sammy a fost întemnițat. Cele trei miracole necurate s-au înfăptuit, şi avem nevoie de el pentru a conduce investigația. Nu are niciun rost să putrezească într-o celulă jilavă.

Cei din cameră murmurară aprobator. Van Schooten se declară învins, chiar dacă o făcu plin de ranchiună:

— Atunci să ne spui: unde e pasagerul care stătea în cabina lui Dalvhain?

— Nu ştiu, recunoscu Sammy. A văzut-o cineva vreodată la față?

— O singură dată, spuse Crauwels.

Pentru prima dată de când se întorseseră de pe puntea inferioară, căpitanul reuşi să se desprindă din gândurile în care se adâncise. Stătea în capul mesei, cu palmele peste ea.

— Rochie lungă, de culoare gri şi păr lung, cărunt. Semăna cu Vos într-un fel ciudat. Avea o privire din aceea stranie, goală. Stătea în beznă şi a lătrat la mine să o las în pace.

— Dar muşii? întrebă Sammy. Avea grijă vreunul dintre ei de cabina ei?

— Li se interzisese să pătrundă înăuntru, spuse van Schooten cu regret.

— Atunci cine îi golea oala de noapte?

— O lăsa în fața uşii în fiecare dimineață, spuse Creesjie, strâmbând din nas, de parcă ar fi putut simți mirosul.

— Dacă era atât de dornică să stea ascunsă, de ce a riscat să închirieze o cabină? se întrebă Sara.

— De când dăm voie femeilor să fie de față la astfel de întâlniri? întrebă van Schooten, dintr-odată, consternat să realizeze că Sara, Lia şi Creesjie stăteau la celălalt capăt al mesei. Asta nu e treabă de muieri!

— Dar când Bătrânul Tom o să scufunde corabia va fi treaba noastră? comentă Creesjie.

— Nu contează cine e de față şi cine nu, spuse Crauwels, calm. Contează ce facem de acum încolo. Cum salvăm *Saardam?* Până acum, Bătrânul Tom a făcut ce a vrut, a măcelărit după cum a poftit. Am auzit de faima ta, Pipps. Am nevoie de ajutorul tău ca să o găsim pe Emily de Haviland, oriunde s-ar ascunde.

— Nu o vom găsi, domnule căpitan, pufni Sammy. Pentru că Emily, sau Bătrânul Tom, sau oricine se află în spatele acestor întâmplări a plănuit totul cu meticulozitate.

Apoi arătă cu mâna spre cerul nopții, de dincolo de ferestre:

— Acolo, undeva, se află o corabie despre care presupunem că se află sub controlul ei. La bordul corabiei noastre, are un lepros care îi duce la îndeplinire tocmelile, pe care nu l-am putut găsi. A furat Năzbâtia, fără ca cineva să îşi dea seama; ne-a căsăpit animalele, când noi eram la douăzeci de paşi distanţă; şi acum a reuşit să îl ucidă pe cel mai puternic om de la bord, fără a avea nevoie să intre în cabina lui. A dispărut pentru că era timpul să dispară. Crezi că o să o descoperim ascunzându-se în gabie{21}?

— Trebuie să facem ceva, ţipă Crauwels, care, ascultându-l pe Sammy, devenise tot mai iritat.

— Şi o să facem, râse Sammy. Dar prostia nu e niciodată un drum drept. După părerea mea, sunt mai multe întrebări importante la care trebuie să răspundem, dar niciuna nu este despre locul în care se află Emily de Haviland. Care anume ar fi legătura între cele trei miracole necurate? Aceasta este prima întrebare. Cu alte cuvinte, de ce a ales duşmanul nostru să fure Năzbâtia, să măcelărească nişte animale şi să îl ucidă pe guvernatorul general?

— Eu am crezut că sunt acte fără legătură, spuse Creesjie, făcându-şi vânt cu evantaiul.

Sammy se întoarse să o privească, apoi îşi trase picioarele de pe masă, se ridică şi făcu o plecăciune perfectă.

— Nu cred că ne-am întâlnit, doamnă. Eu sunt Samuel Pipps.

Ea îşi înclină capul, râzând fermecător.

— Creesjie Jens, se prezentă ea. Din câte văd, eşti exact aşa cum te descriu rapoartele lui Arent.

— Şi devine din ce în ce mai greu pentru mine să păstrez standardele, cu fiecare nou raport pe care îl scrie. În câţiva ani, o să ajung virtutea şi isteţimea în persoană, sub pana lui Arent.

Cei doi rânjiră unul către altul, de parcă nu mai erau prieteni.

— Ca să îţi răspund la întrebare, miracolele necurate par să fie întâmplătoare, dar restul întâmplărilor din acest caz nu par deloc aşa. Mă îndoiesc de faptul că Bătrânul Tom a început să îşi facă mendrele spontan. Miracolele au fost plănuite, ceea ce înseamnă că au fost alese cu un scop.

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cabină. Împungea aerul cu degetul în timp ce vorbea.

— Cum anume a fost ucis guvernatorul general? urmă el. Aceasta este a doua întrebare. Şi iată-o pe cea de-a treia: care este motivul pentru care leprosul l-a ucis pe Cornelius Vos, dar l-a lăsat în viaţă pe Arent? După ce

am să răspund la aceste întrebări, sunt sigur că restul enigmei se va desluşi de la sine.

— Asta e tot? întrebă Crauwels. Rezolvi o crimă şi crezi că asta o să pună capăt chinurilor noastre? De fiecare dată când apare Felinarul ăla blestemat şi luceşte roşiatic, corabia mea e aruncată în haos. Leprosul a ieşit din ocean ca să se urce la fereastra cabinei Sarei, iar acum pe nava mea s-a dezlănțuit Emily de Haviland. A-l trimite pe Arent la luptă a fost ca şi când ai trimite un copil la război, şi văd că tu nu eşti cu nimic mai breaz.

Privi încruntat pe toată lumea, după care ieşi din încăpere valvârtej.

— La muncă, Pipps, spuse van Schooten, privind lung în urma căpitanului. Am să îl calmez eu pe Crauwels. Larme, avem nevoie ca băieții să îşi reia îndatoririle, ca să pună corabia în mişcare, nu să stea să se ferească de demoni. Ne-ar trebui şi un alt şef de echipaj.

— De obicei, candidații se înjunghie între ei până când rămâne doar unul, dar am să grăbesc eu lucrurile, mormăi Larme, care stătea proptit în cadrul uşii dinspre cabina cârmei.

Sammy îi făcu semn lui Arent şi se îndreptară amândoi către cabina guvernatorului general. Sammy intră liniştit înăuntru, însă Arent nu reuşea să treacă pragul. Groaza îl gâtuia, şi nu putea privi patul.

Când se încumetă să privească mortul, vru să urle.

Cu fălcile încleştate, îşi ținu lacrimile şi încercă să îşi controleze durerea.

În absolut toate privințele, nu mai era unchiul de care îşi amintea. Cruzimea înlocuise bunătatea. O bătea pe Sara, o ținea pe Lia închisă şi făcuse o înțelegere cu Bătrânul Tom. Întorsese spatele idealurilor pe care i le dezvăluise lui Arent în copilărie. Şi totuşi… Arent îl iubise.

Iar dragostea aceea nu se stingea. Că i-o câştigase nemeritat sau sincer, că era greşită sau nu, Arent i-o purta adânc în inima lui şi, oricât ar fi încercat, nu putea să o alunge.

Timp de un sfert de ceas, nu făcu decât să îl observe pe Sammy, care inspecta totul, întâi atingând şi mângâind, apoi ridicând şi studiind obiectele. Trecea prin cameră asemenea unei brize uşoare, punând fiecare lucru înapoi la locul lui, lăsând totul exact aşa cum fusese. Mulțumit, merse apoi să scoată pumnalul din pieptul guvernatorului general, cu un sunet dezgustător. Inspectă rana.

— Aşchii, se auzi el, în timp ce îndepărta delicat o aşchie din pieptul guvernatorului general. Provin probabil din mânerul de lemn pe care îl are arma crimei. Vezi dacă reuşeşti să înțelegi ceva, Arent.

Preocupat, îi puse lui Arent în mâini pumnalul şi aşchiile. Sammy îi cerea tot timpul să examineze arma crimei, în cazul în care cunoştinţele lui de soldat ar fi ajutat, dar acum lucrurile stăteau altfel.

Aceea nu era o armă a crimei. Era o învinuire.

Unchiul său fusese ucis la numai două punţi distanţă de el. Cum se putuse aşa ceva? Arent îl salvase odată de o întreagă armată spaniolă, oare acum de ce nu reuşise să îl salveze de o şoaptă în întuneric?

În adânc, acolo unde durerea sa se transformase treptat în vinovăţie, o voce îi sugera că poate nu voise să îl salveze. Acum, că Jan Haan murise, Sara era liberă.

— Încetează, îşi spuse sieşi, dar cu voce tare.

— Hmm? întrebă Sammy, care se târa pe podea în patru labe şi căuta indicii.

— Nimic, mormăi Arent, ruşinat, examinând pumnalul.

Era mai scurt decât majoritatea celor cunoscute de el şi avea lama mai subţire. Mult prea subţire, realiză el. Aproape casantă. Niciun fierar nu ar fi făcut o astfel de armă, fiindcă nu ar fi folosit la nimic. S-ar fi rupt în momentul în care ar fi lovit o armură.

— Cunosc arma asta, spuse Arent, cântărind-o în palmă. Leprosul m-a ameninţat cu ea în cala de mărfuri.

— Interesant! Pentru că amprentele leprosului urcă spre hublou, iar deasupra acestuia vedem şapte cârlige, destul de distanţate unul faţă de celălalt. Nu ştiu care e scopul lor, trebuie să îl aflăm.

— Aşadar, crezi că leprosul l-a ucis pe unchiul meu?

— Trebuie să luăm şi creatura în calcul. După cât de rece e cadavrul guvernatorului general şi cât de mult i s-a coagulat sângele, sugerez că era mort de câteva ore când l-au găsit Creesjie şi Drecht.

— Aşadar, crezi că a fost ucis în timpul cinei? întrebă Arent. Asta i-ar exonera pe toţi pasagerii. Au mâncat împreună.

— Ar trebui să ni se confirme mai întâi faptul că niciunul nu a părăsit masa dintr-un motiv anume. Dacă nimeni nu a făcut-o, mă tem că asta o plasează pe Sara Wessel într-o poziţie incomodă.

Văzând că Arent nu e de acord, ridică mâna pentru a-l întrerupe.

— Ştiu că o placi, dar tu ai fost la pat în cea mai mare parte a serii. Ar fi putut să plece oricând de lângă tine. După cum ştim, avea destule motive să profite de ocazia de a ucide un diavol şi a arunca vina pe altul.

Arent se cutremură, amintindu-şi cum pe acelaşi raţionament se bazase şi

planul lui Vos de a-l ucide pe unchiul său. Şi ar fi reuşit, dacă leprosul nu i l-ar fi spulberat.

— Acum, să ne îndreptăm atenția spre lumânare, spuse Sammy, scoțând capul pe hublou. Sara a spus că soțul ei nu dormea niciodată fără o lumânare aprinsă în încăpere. Niciodată, în toți anii în care i-a fost alături. Creesjie a confirmat. Se pare că îi era frică de întuneric, aspect pe care îl cunoşteau doar cei apropiați. A fost vânt puternic mai devreme, în noaptea aceasta?

— Nu.

Sammy se plasă la mijlocul distanței dintre masa de scris şi hublou, întinzându-şi brațele. Chiar şi aşa, nu putea ajunge la lumânare.

— Ar fi fost imposibil pentru cineva să se aplece prin hublou şi să o stingă din exterior.

Apoi Sammy luă un tub de pergamente din raft şi i-l aruncă lui Arent.

— O să trebuiască să inspectăm totul din această cameră, aşa că începem cu astea, spuse Sammy.

Arent se duse la masa de scris şi se aşeză, greoi. Scoțând capacul tubului, desfăşură pergamentul aflat înăuntru. Conținea planurile Năzbâtiei, realiză el. Sau cel puțin o parte din ele.

— Arent? întrebă Sammy, privind spre hublou cu bărbia în piept. Ce părere avea Isaack Larme despre unchiul tău?

— Îl ura din cauza măcelului de pe insulele Banda, spuse Arent. Altceva nu ştiu. De ce?

— Pentru că un pitic ar fi putut intra prin hublou fără mare efort. Arent privi hubloul şi încercă să şi-l imagineze pe Larme strecurându-se prin el.

— Zgomotul l-ar fi trezit pe unchiul meu şi l-ar fi alarmat pe Drecht, contră Arent, luând un alt pergament.

Dragul meu Jan,

Sănătatea mea este din ce în ce mai precară. Nu am să apuc vara.

După moartea mea, scaunul meu la masa Consiliului celor 17 Gentilomi va rămâne liber. Păstrez jurământul pe care ți l-am făcut, aşa că, drept recompensă pentru marele nostru plan de acum mulți ani, te-am nominalizat să îmi preiei locul, iar colegii mei au fost de acord.

Cu toate acestea, fiecare are favoriții săi, astfel că au început să

completeze. Odată mort, nu am să îți mai pot garanta poziția.

Ascultă-mi sfatul şi întoarce-te la Amsterdam fără întârziere. Adu-ți fiica, fiindcă are vârsta la care poate fi căsătorită, şi îți va fi de folos atunci când vor începe negocierile.

Încătuşează-l pe Samuel Pipps. Am descoperit acuzații care susțin că e spion englez. Nu e doar un trădător al companiei noastre nobile, ci şi al națiunii noastre. Încă nu s-a aflat oficial, dar am verificat acuzațiile şi le voi prezenta colegilor mei în curând, îl aşteaptă execuția. Adu-l în fața Consiliului celor 17 Gentilomi, şi poziția ta va fi considerabil îmbunătățită. Fă toate acestea şi vino cât mai repede.

Al tău, care te aşteaptă,

Casper van den Berg

Sammy citi scrisoarea peste umărul lui Arent, simțindu-se ciudat. Nu se pricepea la compasiune – că doar era cel care percepea cadavrele drept indicii, iar crima drept obiect al muncii. Dar îl atinse pe umăr pe prietenul său, încercând să îi transmită că îl sprijină.

— Îmi pare rău, spuse el. Ştiu că l-ai iubit pe bunicul tău. Şi să citeşti asta în timp ce şi…

— Nu e pe moarte, îl întrerupse Arent.

Sammy îl privi impasiv.

— Ştiu că e greu…

— Pergamentul acesta e datat cu o săptămână înainte ca noi să plecăm spre Batavia, spuse el. A călătorit cu noi şi a ajuns odată cu noi. Cu câteva zile înainte să plecăm din Amsterdam, am mers să îl văd pe bunicul meu. Mă gândeam că poate nu aveam să supraviețuiesc călătoriei şi nu doream să creadă…

Arent înghiți în sec, apoi continuă:

— Era sănătos, Sammy. Bătrân, dar nu pe moarte. Nu el a scris asta. Nu el te-a acuzat că ai fi spion.

Sammy îi smulse scrisoarea din mână.

— Atunci a compus-o cineva care îl ştia foarte bine, spuse Sammy. Cât de apropiat a fost unchiul tău de Emily de Haviland?

— Nu a pomenit-o niciodată, iar după câte ştiu, familia ei s-a ruinat cu mult înainte ca unchiul meu să se îmbogățească suficient de mult, încât să ajungă să frecventeze astfel de case. Bunicul se poate să o fi ştiut. Are

vârsta potrivită.

— Scrisoarea menționează un mare plan. Ai idee la ce se referea?

— Bunicul meu şi Jan Haan s-au împrietenit cu mult înainte ca eu să mă nasc. Au făcut şi afaceri împreună pentru o vreme, dar nu ştiu exact cu ce s-au ocupat. Nu mi-au spus niciodată, dar a fost ceva care i-a îmbogățit pe amândoi.

Sammy rulă pergamentul la loc, alipind marginile rupte ale sigiliului.

— Acesta e sigiliul oficial al Consiliului celor 17 Gentilomi, observă el. Cei mai înalți funcționari din cadrul Companiei nici nu ştiu bine cum arată, darămite să îi fi falsificat modelul, şi, chiar şi aşa, ar fi trebuit să fi fost livrat de un reprezentant de încredere al Companiei.

— Şi cine ar putea fi acesta? întrebă Arent.

Sammy oftă, aruncând pe masă scrisoarea privind numirea în funcție şi se duse să inspecteze cănile cu vin.

— Presupun că Vos, zise el. Dar şi căpitanul Crauwels. Reynier van Schooten. Eu. Sau cineva care nici nu se mai află pe această corabie.

— Vicontesa Dalvhain? propuse Arent. Ştim că unchiul meu a vizitat-o înainte să moară. Poate te-a vrut într-o celulă, ca să nu îi poți investiga crima.

— Bună idee, fu de acord Sammy. Dacă avea legături cu Consiliul celor 17 Gentilomi, înseamnă că ştia cum arată sigiliul.

— Unchiul meu a fost ademenit aici, nu-i aşa? spuse Arent, brusc. Asemenea lui Sander Kers. Bătrânul Tom şi-a dorit ca ambii să se afle la bord.

Sammy mirosea din nou cănile de vin.

— Mă îndoiesc că tu însuți eşti aici doar printr-o coincidență. Bătrânul Tom e povestea *ta.* Semnul e asemănător cu cicatricea *ta.* Rozariul tatălui *tău* a fost găsit în cotețele pentru animale. Iar *pe tine* leprosul te-a lăsat în viață atunci, în cala de mărfuri. Tot ce s-a întâmplat pe această corabie se întoarce mereu şi mereu *la tine.*

— Dar eu am ajuns pe corabie doar pentru că *tu* ai fost aruncat în temniță.

— Ceea ce ne face să ne întoarcem la Dalvhain.

Sammy rămase gânditor. Începu să se joace cu una dintre cănile de vin, ascultând cum lichidul clipocea în interior. Vărsă vinul într-o cană goală, privindu-l cum curge.

— Cana asta are ceva pe fund, spuse el, privind în interiorul acesteia. Hai

să vezi.

La început, Arent nu observă nimic, dar Sammy aduse lumânarea mai aproape, dând la iveală un sediment vâscos pe fundul căniii.

Cu vârful degetului, Sammy îl gustă.

— Îl poți identifica? întrebă Arent.

— E licoarea pentru somn pe care mi-a dat-o Sara.

— Poate că a folosit-o şi unchiul meu.

— Şi poate că ar trebui să o lăsăm pe doamnă să ne explice, spuse Sammy, deschizând uşa şi păşind în cabina principală. Stăteau toți acolo unde îi lăsase. Adânciți în gânduri, cu ochii privind în gol. Degetele lor loveau suprafața mesei, iar picioarele nu aveau astâmpăr.

Sammy se îndreptă către Sara, Lia şi Creesjie, în acelaşi timp trecându-şi privirea pe furiş peste hainele lui Isaack Larme. Se opri brusc.

— Ai coji de vopsea verde pe haine, spuse el, făcându-l pe pitic să se încrunte. De ce?

— Nu-i treaba…

— Răspunde-i, îl avertiză van Schooten, care stătea la o fereastră, cu mâinile la spate.

Ochii lui Larme deveni că aidoma unor pumnale.

— Mă car în sus şi-n jos pe corabia asta, nu-i aşa?

— Coca din afara cabinei guvernatorului general e pictată în verde.

— Da, aşa-i şi teuga, acolo unde-mi petrec majoritatea timpului.

Sammy îi studie fața insistent, până când Larme înjură şi ieşi din încăpere. Odată ce plecă, Sammy îşi îndreptă atenția către Sara.

— Soțul tău lua ceva ca să adoarmă, înainte de culcare?

— Nu, spuse Sara, prinzându-le de mâini pe Lia şi Creesjie. Îi puneam eu somnifer în vin, pentru ca mai târziu Creesjie să poată fura planurile Năzbâtiei.

Vorbea de parcă totul fusese mai mult decât rezonabil. Creesjie interveni.

— În fiecare noapte, strecuram câte o pagină într-un tub de pergamente, ataşat de interiorul rochiei mele, şi i-o aduceam Liei, care o copia. O duceam înapoi în noaptea următoare, şi continuam, luând altă pagină.

— De ce ar fi copiat Lia…

— Eu am inventat Năzbâtia, domnule Pipps, spuse Lia, coborându-şi privirea, de parcă îi era ruşine de faptul că o făcuse.

Van Schooten fu cât pe ce să cadă din picioare.

— Inventez tot felul de lucruri, ridică Lia din umeri, privindu-l. Năzbâtia

nu e preferata mea, dar tatălui meu i-a plăcut.

— Intenționam să vând aceste planuri ducelui cu care Creesjie trebuia să se căsătorească, în schimbul posibilității de a rămâne şi eu în Franța, unde puteam să fiu liberă şi bogată, spuse Sara, direct. Părea un preț destul de mic de plătit. Înțeleg că mă suspectezi, dar sper că poți înțelege că nu aş fi avut niciun motiv să risc, ucigându-mi soțul.

Tăcerea se lăsă peste toți cei prezenți.

— Credeam că am să mă căsătoresc cu un conte, spuse Creesjie, încet.

71

Singur în cabina sa, Reynier van Schooten inspecta lista revizuită a proviziilor din cală. Îşi ţinea capul în mâini, simţind cum îi zvâcneau tâmplele. Din cauza furtunii, pierduseră majoritatea proviziilor. Chiar dacă ar fi reuşit să găsească drumul înapoi spre rutele de navigaţie, nu ar fi avut destulă mâncare ca să ajungă la Capul Bunei Speranţe. Singura posibilitate care le rămânea era să ajungă cu bine înapoi în Batavia, deşi aveau să piardă întreaga încărcătură de mirodenii.

Pentru Consiliul celor 17 Gentilomi nu contau nici diavolii, nici furtunile. Le păsa doar de cifrele din registru, şi, în cazul *Saardam,* acestea nu aveau să fie pe placul lor. Responsabilitatea pentru mărfurile din cală revenea întotdeauna comercianţilor-şefi, drept urmare, atunci când erau probleme, ei trebuiau să compenseze pierderea. Pentru van Schooten, acest lucru însemna că ar fi devenit sclav pe viaţă în slujba Companiei.

Experienţa sa îndelungată îl învăţase să trateze traversarea dinspre Batavia spre Amsterdam cu foarte mare precauţie. Cunoştea pericolele călătoriei, după cum ştia şi că flota putea să se răsfire, îngreunând reaprovizionarea. Atunci de ce fusese de acord, în momentul în care guvernatorul general ceruse pentru sine atât de mult spaţiu de depozitare în cala cu mărfuri?

„Pentru bani”, se gândi el, scârbit. Mai mulţi bani decât văzuse el vreodată, şi încă şi mai mulţi, promişi la destinaţie.

Urcase de pe poziţia de simplu funcţionar pe cea de comerciant-şef fără să fie susţinut de nimeni, îndeplinindu-şi îndatoririle cu o competenţă care nu putea fi ignorată. Superiorii săi îl promovaseră înaintea fraţilor şi verilor lor de gradul al doilea, permiţându-i să urce peste cei care râseseră de el atunci când stătuse peste program în vistierie. Acolo, pe când se îngrijea de calcule, trăgea speranţa că, într-o zi, urma să fie recompensat.

Propunerea guvernatorului general păruse a-i oferi o scurtătură pe drumul visat. Încă o călătorie, după care nu ar mai fi trebuit să plece vreodată pe mare; nu ar mai fi trebuit să petreacă nopţi nedormite, gândindu-se la atacurile piraţilor; nu ar mai fi trebuit să se ferească de maladii tropicale; nu ar mai fi trebuit să se certe cu proşti lacomi, precum Crauwels.

S-ar fi putut retrage înainte ca un naufragiu să pună capăt carierei sale.

Apoi, odată ce fusese de acord, se împăcase uşor şi cu restul. Aşa opera guvernatorul general: îți oferea o monedă îmbrăcată în miere şi, înainte să îți dai seama, erai al lui; după care băga banul înapoi în buzunar, cu tot cu negustorul lacom, pentru a dispune de ambii în continuare, după bunul său plac.

Van Schooten lovi registrul, mânjindu-se cu cerneală. Se bucura că ticălosul era mort. Se bucura şi de moartea lui Cornelius Vos. Îşi dorea doar ca Emily de Haviland – oricine ar fi fost ea – să îl omoare şi pe Drecht, pentru ca totul să fie complet. Cei trei aduseseră doar ghinion corabiei.

Cineva ciocăni la uşă.

— Valea, urlă el.

— Ce încărcătură secretă a urcat la bord guvernatorul general? urlă Drecht prin uşă.

Van Schooten lăsă încet pana de scris din mână. Nu îşi mai simțea picioarele.

— Dacă mă faci să dărâm uşa, nu te văd bine, mârâi Drecht.

Van Schooten se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă, precum un condamnat. O deschise doar puțin, dar mâna lui Drecht țâşni prin deschizătură, apucându-l de gât. Ochii săi albaştri îl pironiră cu o expresie sălbatică pe comerciantul neajutorat. Semăna cu un lup care ataca un iepure de câmp.

— Ce conține încărcătura, van Schooten? L-ai ajutat să o urce la bord şi cunoşti locul în care e ținută. Ce conține? Era ceva atât de important, încât cineva să îl ucidă pentru asta?

— E o comoară, icni van Schooten, încercând în zadar să îşi scoată gâtul dintre degetele lui Drecht. Cea mai mare… pe care am văzut-o vreodată.

— Arată-mi, mârâi Drecht.

Porniră numaidecât, oprindu-se doar pentru ca Drecht să îi şoptească la ureche nişte instrucțiuni lui Eggert, făcându-l pe muşchetar să alerge spre prora corabiei.

Odată ce ajunseră în cala de mărfuri, van Schooten luă un felinar de pe un cârlig aflat la baza scărilor. Intrară în labirintul de lăzi, acoperite acum aproape în întregime cu Semnul Bătrânului Tom. Era evident că nu fusese aceeaşi mână peste tot. Unele simboluri erau desenate stângaci, altele doar pe jumătate. Unele erau mari, altele minuscule. Cu siguranță, scrijelind semnul, fiecare autor îi jurase demonului loialitatea sa.

Van Schooten nu mai intrase în cală de la îmbarcare şi fu surprins de

schimbările petrecute între timp. În mod normal, o cală pentru mărfuri găzduia lăzi, şobolani şi pasageri clandestini care reuşiseră să se furişeze la bord. Era un loc neplăcut, dar nu amenințător.

Acum însă, locul părea damnat.

Întunericul uleios şi mirosul mirodeniilor degradate făceau ca atmosfera să pară infernală.

— Locul ăsta a devenit pe de-a întregul biserica Bătrânului Tom, spuse Drecht. Patru cadavre, şi deja şi-a fondat propria religie.

După ton, van Schooten suspectă că Drecht, personal, ucisese mult mai mulți oameni. Începu să se întrebe care anume îi fusese recompensa.

Ajunseră în mijlocul labirintului, şi van Schooten arătă înspre o ladă mare.

— Acolo, spuse el, cu vocea tremurândă.

Drecht îşi scoase pumnalul şi găsi o margine de scândură mai ridicată. O forță până când cedă, dezvăluind înăuntru zeci de saci din pânză de cânepă.

— Taie unul, spuse van Schooten.

Lama lui Drecht despică materialul şi se prinse în ceva metalic. Căpitanul băgă pumnalul în teacă şi trase de pânză. Prin deschizătură începură să curgă pocaluri de argint şi farfurii din aur, apoi medalioane cu pietre prețioase şi inele.

— Genul de obiecte pe care şi Vos le avea în sacul său, înainte ca leprosul să îl eviscereze, observă Drecht. Trebuie să le fi furat din lada aceasta. Nu m-aş fi gândit că şambelanul se putea preta la aşa ceva. Câte lăzi de felul acesta sunt în cală?

— Cu sutele, spuse van Schooten, pe un ton sfârşit. Ocupă jumătate din cală. Majoritatea comorilor sunt ascunse în saci de cânepă şi camuflate ca să pară altceva. Iată ce secret trebuia protejat când i-ai ucis pe marinarii aceia.

Drecht îl privi, amuzat să descopere o urmă de curaj în spatele laşității individului. Guvernatorul general dorise ca încărcătura să rămână secretă, cerând ca toți cei care ştiuseră despre ea, inclusiv cei care o încărcaseră pe *Saardam,* să fie reduşi la tăcere.

— Eu doar am îndeplinit ordinele, spuse Drecht, în timp ce întorcea unul dintre pocaluri în mână. Asta fac soldații. Tu eşti cel care i-a trimis în depozitul în care îi aşteptam eu. Tu eşti cel în care au avut încredere, cel care a primit banii guvernatorului general pentru treaba aceea.

Ridică un giuvaier, ce licări în ochii căpitanului ca într-o oglindă.

— Un om cu o asemenea avere nu ar mai avea nicio grijă pe lume, spuse el, impresionat. Ar putea avea servitori, o casă mare şi un viitor de oferit copiilor săi.

Mâna sa începu să scoată sabia din teacă. Se apropie de negustor.

— Uite care e treaba, van Schooten. Nu doar marinarii ştiau despre încărcătură. Şi nu doar pe ei trebuia să îi ucid.

72

Dorothea spăla haine pe puntea inferioară, cu urechea la cântecul Isabelei. Toți pasagerii o ascultau, vrăjiți de frumusețea vocii ei. Nu pomenise nimănui că ştie să cânte şi nici nu părea că se mândreşte foarte tare cu acest talent. Deschisese gura, dintr-odată, şi cântecul începuse să curgă, amuțind jocurile şi vorbăria din jur. Zarurile se mai izbiseră o dată de perete, pentru ca mai apoi să zacă. Alungiți în hamace sau pe rogojini, oamenii îşi închiseseră ochii, savurând singura fericire pe care o primeau în acea călătorie.

— Domniță Dorothea?

Dorothea se întoarse şi îl văzu pe Eggert grăbindu-se înspre ea. Îi zâmbi călduros, mult mai călduros decât o făcea altora.

— Mă bucur să te văd, dar e prea devreme să ne bem ceaiul de seară împreună, spuse ea, surprinsă de prezența lui.

— Se întâmplă ceva pe corabie, domniță, spuse el, şoptit. Trebuie să pui o uşă groasă între dumneata şi ceea ce are să vină.

— Ce să vină, Eggert? întrebă Dorothea, frica lui lovind-o drept în inimă.

Muşchetarul clătină din capul său plin de scuame, terorizat.

— Nu mai e timp, spuse el. Stăpâna ta te poate adăposti în cabină?

— Da.

— Foarte bine, spuse el, apucând-o de braț. Atunci rămâi aproape de mine.

— Şi cu ceilalți oameni ce o să se întâmple? întrebă Dorothea, care îşi proptise picioarele în duşumea, în semn de împotrivire, şi arăta către pasageri. Ei cum au să se protejeze?

— Eu am o singură sabie, domniță, se scuză Eggert.

— Nu pot să îi părăsesc pe cei care au nevoie de ajutor.

Eggert privi în preajmă, disperat, după care se îndreptă înspre magazia cu praf de puşcă şi bătu în uşă. Vizeta se dădu la o parte, şi nişte sprâncene sălbatice şi sure apărură de cealaltă parte.

— Ce e? întrebă ofițerul de gardă.

De când fusese biciuit, devenise ursuz şi iute la mânie.

— Răzmeriță, spuse Eggert. Poți să îi adăposteşti la tine pe pasagerii aceştia?

Ofițerul de gardă privi peste punte cu suspiciune. Isabel continua să cânte, cu privirile tuturor pasagerilor ațintite asupra ei. Nu păreau să fie probleme. Îi vorbi Dorotheei peste umărul lui Eggert.

— Spune adevărul? întrebă el.

— Nu văd de ce ar minți.

— Ordinele vin de la Jacobi Drecht, spuse Eggert. Muşchetarii se află deja în mişcare. Trebuie să îi adăpostim pe oamenii aceştia.

Zăvorul se dădu la o parte, eliberând în obscuritatea punții inferioare lumina lumânării din magazie.

— Să intre femeile care au copii, spuse ofițerul de gardă. Nu am loc de mai mulți. Restul femeilor se pot baricada în depozitul de pâine de dedesubt. Bărbații ar face bine să se înarmeze. O să trebuiască să lupte cât de curând.

73

Clopotul de pe punte sună de douăsprezece ori, chemând la adunare întregul echipaj. Era un sunet sumbru, care oglindea atmosfera de pe corabie.

Cădeau stropi de ploaie şi, pentru că erau reci, dovedeau schimbarea latitudinii.

Marinarii se agitau să se aşeze la locurile lor şi feţele lor păreau ciudat de angelice în lumina caldă a felinarului de veghe. Vântul umfla velele, împingând corabia cu repeziciune peste ape.

Căpitanul Crauwels privea totul de sus, de pe puntea de comandă. Se ţinea de balustradă, nesigur cum să înceapă. Ştia ce trebuia să le spună, dar nu ştia în ce mod. Se adresase echipajului său de sute de ori, dar de obicei o făcea doar la începutul unei călătorii. Le ura noroc şi îi binecuvânta. Dar acum era cu totul altceva. Cuvintele pe care urma să le spună erau ascuţite. Aveau să taie.

— *Saardam* este blestemată, rosti el, atunci când se adună întregul echipaj. Ştim cu toţii ce s-a întâmplat pe corabie, ce anume ne urmăreşte în apa întunecată.

Se auzi un murmur de nemulţumire.

— Aţi auzit cu toţii şoapte, nu-i aşa?

Cei din mulţime încuviinţau, continuând să murmure. Câţiva priveau nedumeriţi, însă cei mai mulţi le auziseră. Oricum, cu toţii ştiau ce li se oferea.

Crauwels îşi drese vocea, simţindu-se inconfortabil.

— Am făcut unele greşeli, recunoscu el, fără să le privească direct feţele. Am avut încredere în oamenii în care nu trebuia şi v-am condus în direcţia nepotrivită. Acum, trebuie să facem o alegere, şi va fi numai a noastră, numai şi numai pentru noi. Ce ne dorim noi? Nu contează nobilii pe care îi transportăm, nici muşchetarii ăia mizerabili. E vorba doar de noi. Marinarii. Noi trebuie să alegem.

Mulţimea îşi dădu, zgomotos, acordul.

— Bătrânul Tom bântuie corabia, nimeni nu o poate nega. Ne-a. arătat trei miracole pentru a ne convinge de puterea sa, asta ne-a spus în întuneric. Trei şanse pentru ca noi să navigăm sub pavilionul lui şi să îi acceptăm protecţia.

Echipajul privea, ținându-şi respirația.

— Nu vor mai fi alte miracole. Data viitoare când se va arăta, îi va spulbera pe cei care nu i-au acceptat propunerea.

Mulțimea izbucni în urlete.

— E timpul să alegeți, urlă Crauwels, ținând în mână ciudatul disc metalic pe care îi plăcea să îl arunce în aer şi să îl prindă înapoi. Guvernatorul general Jan Haan mi-a dat acest disc drept recompensă pentru că l-am dus cu această corabie în insulele Banda. Şi cu toții ştiți ce s-a petrecut acolo.

„Căsăpire”, „măcel”, „carnaj”, răspundea mulțimea.

— Cu toții am acceptat bani pentru a săvârşi fapte de care nu suntem mândri, dar aşa este Compania, nu? Cere mult pentru puțin. Nobilii ăia se îmbogățesc de fiecare dată pe spinarea noastră, şi eu m-am săturat.

„Bravo, Căpitane! Trăiască!”, urla mulțimea.

Acesta aruncă discul spre marinari, şi ei se îmbulziră să pună mâna pe obiect. Căpitanul îşi scoase pumnalul, trecând lama peste palmă.

— Bătrânul Tom ne cere o favoare şi sânge pentru a ne demonstra devotamentul, spuse el, crestându-se în palmă. Care este favoarea? Să îl servim. Ridicați pumnalul, dacă sunteți gata să faceți parte din echipajul unui nou stăpân, băieți. Un stăpân care o să ne elibereze de nedreptate, care o să ne ceară să facem lucruri oribile, dar măcar o să ne recompenseze cum se cuvine.

Sute de pumnale se ridicară în aer, crestând sute de palme.

Din toate începu să țâşnească sângele.

— Atunci s-a decis, urlă Crauwels. Navigăm sub pavilionul Bătrânului Tom, şi numai de vocea sa vom mai asculta de acum înainte.

Deodată se arcui de spate şi din gură îi țâşni sânge. Imediat se văzu o sabie ieşindu-i prin gât.

Echipajul urlă furios, aruncându-se înspre puntea de comandă, pe când trupul lui Crauwels cădea la podea, lăsându-l la vedere pe ucigaşul său: Jacobi Drecht.

— Muşchetari, deschideți focul, urlă Drecht.

Haosul erupse. Detunăturile se dezlănțuiră peste punte, iar marinarii urlau şi cădeau.

Cu colțul ochiului, Drecht îl observă pe Isaack Larme venind spre el cu un cuțit în mână.

Împunse cu sabia în direcția pieptului lui Larme, dar Arent îl trase pe

pitic în spate, ferindu-l de lamă. În spatele lui Arent se ascundea Pipps. Problematistul părea minuscul în umbra prietenului său.

— Ce faci, Drecht? urlă Arent la căpitanul gărzii, peste zgomotul bătăliei.

— Nu pot să las corabia asta în mâinile Bătrânului Tom!

— Muşchetarii au luat poziţii cu mult înainte să îşi înceapă căpitanul discursul, când tu încă nu ştiai ce urma să facă, spuse Arent, văzându-l pe Drecht în adevărata sa lumină pentru prima oară. Este o răzmeriță.

— Vreau averea promisă de guvernatorul general, răspunse Drecht. Am măcelărit prunci în leagăn de dragul unui viitor mai bun pentru copiii mei. Nu mai dorm liniştit, Arent. Nu mai pot. Aşa că vreau recompensa pentru care am plătit atât de greu.

— Şi, odată ce o vei avea, cine are să conducă nava? întrebă Sammy, acoperindu-şi urechile pentru a nu mai auzi zgomotul lamelor de metal scrâşnind una de alta.

— O să ținem nişte marinari în viață, ca să ne ducă acasă.

— Dacă vor cruța vreunul, spuse Sammy, privind cum muşchetarii loveau gloata de dedesubt.

Drecht îl privi pe Arent, mânjindu-se cu sângele lui Crauwels pe față, în timp ce încerca să şi-l curețe.

— Eşti cu noi, Arent? Spune-mi acum.

— Eu sunt cu pasagerii, urlă Arent. Să îți ții oamenii departe de ei.

Arent îl luă pe sus pe Sammy şi îl depuse pe puntea de dedesubt, înainte de a sări şi el peste balustradă. La baza scărilor, muşchetarii respingeau, val după val, marinari turbați de furie. Aceştia păreau să câştige în acel moment, dar nu putea să dureze: muşchetarii luptau mult mai bine, iar marinarii erau epuizați din cauza eforturilor din timpul furtunii. Echipajul avea să îşi piardă răsuflarea mai înainte de a reuşi să scape complet de inamic.

Nava se aplecă într-o parte, făcându-i pe toți să îşi piardă echilibrul.

La cârma *Saardam* nu era nimeni, deşi corabia înainta cu viteză peste ape. Arent şi Sammy răzbiră dincolo de pâlcurile care luptau corp la corp şi îl găsiră pe Larme aplecat peste o balustradă, înjunghiind şolduri de muşchetari aflate de partea cealaltă.

Lovindu-l peste mâna în care ținea cuțitul, Arent îl dezarmă pe pitic şi îi verifică palma. Nu fusese însemnată.

— Tu nu eşti alături de Bătrânul Tom? urlă Arent la el, peste larma

luptei.

— Eu sunt cu *Saardam,* răspunse Larme. Restul să se ducă dracului!

Un muşchetar dădu să îi atace, răcnind. Arent îl prinse de cămaşă, aruncându-l imediat în apă.

— Dacă reuşim să câştigăm controlul asupra navei, poți convinge echipajul să ne întoarcem în Batavia? îl întrebă Sammy pe Larme, lăsându-se pe vine pentru a fi la înălțimea lui.

— Depinde de câți marinari rămân în viață, spuse Larme. Dar alt plan mai bun nu am nici eu. Unde sunt oamenii tăi?

— Nu sunt sigur, dar mă îndrept spre puntea inferioară, răspunse Arent.

Nu mai zise nimic, pentru că nu mai era nevoie. Cu toții înțelegeau ce anume însemna o bătălie pentru cei fără apărare. Odată ce începuse vărsarea de sânge, nu mai existau păcate de la care să se abțină cei care scoseseră pumnalul. Se putea ca unii dintre ei să o fi luat deja către puntea inferioară, în căutare de altfel de distracții.

Un marinar se cățără peste balustrada punții de la pupă, dar Drecht îl străpunse imediat cu sabia şi îl împinse în gloata de dedesubt.

— Nu ai să poți stăpâni corabia cât ăla încă mai respiră, spuse Larme, arătând înspre Drecht.

— O să îi vină mintea la cap, spuse Arent, numai că…

Lemnul pârâi şi puntea se făcu zob sub ei. Un vârf de stâncă ieşi prin duşumele, şi catargul principal se prăvăli, pulverizându-i pe cei de dedesubt. Ploua cu diamante zburătoare, cu lanțuri de aur şi pocaluri.

Apa întunecată se ridică deasupra tuturor asemenea unei mâini enorme, trăgându-i pe Arent, Sammy şi Larme în oceanul înghețat.

74

În urechile lui Arent bubuia huruitul oceanului. Ceva îl atinse, iar el gemu, deschizând ochii. Se iveau zorile pe un cer care arăta ca o lespede cenuşie. Încercă să se mişte, dar corpul parcă îi înlemnise. Era ud şi acoperit din cap până în picioare cu un strat de sare.

În lumina care creştea, începură să se profileze tot mai bine siluetele muşchetarilor Eggert şi Thyman. Unul stătea în picioare, celălalt era îngenuncheat lângă Arent şi îi scutura umărul.

— Ei bine? întrebă Thyman, care stătea în picioare.

— Respiră, spuse Eggert.

Arent se lăsă pe o parte, vomând apă de mare, până când gâtul începu să îl doară.

Îşi şterse gura şi privi în jur.

Se afla pe o plajă acoperită de pietricele şi alge. Valurile îi atingeau din când în când gleznele.

Un recif de corali se întindea spre un golf format din stânci ascuțite. Apa izbea reciful, ridicând valuri enorme de spumă.

Saardam se vedea de cealaltă parte a acelui golf, înfiptă în malul unei insulițe. O stâncă ascuțită, care o străpunsese pe dedesubt, trecea prin toate punțile şi erupea în mijlocul corabiei.

— Ați văzut-o cumva pe Sara Wessel? întrebă el, pe când încerca să îşi scoată apa din urechi. Sau pe Sammy Pipps?

Vreo treizeci de supraviețuitori se vedeau împrăştiați de-a lungul coastei. Mult mai multe cadavre pluteau în apa de la mal, puțin adâncă. Plăgi înroşite arătau că acei oameni se zdrobiseră de stânci.

Câteva mame îşi țineau copiii în brațe, plângând după cei pierduți, sau strigând după cei pe care sperau să îi găsească, în timp ce bărbații se aruncau după proviziile care pluteau în apă, îmbulzindu-se şi luptând între ei pentru a pune mâna pe cât mai multe.

Trei muşchetari țintuiau un matelot care se zbătea. Un al patrulea îi înfipse pumnalul în pântec. Alții mărşăluiau pe plajă şi îşi treceau săbiile prin trupurile de marinari care zăceau la mal, indiferent dacă mai respirau sau nu.

În dreapta lui Arent se ridica o coastă stâncoasă, iar în stânga lui se vedea doar curbura golfului, ascunzând ceea ce se afla mai departe.

Mijlocul insulei părea să fie năpădit de junglă, o linie de tufişuri roşiatice separând-o de plajă.

— Nu l-am văzut pe Pipps, spuse Thyman. Dacă trăieşte, se poate să fie în tabără, alături de Drecht, căpitanul gărzii.

— Aşadar, Drecht trăieşte, spuse Arent, ridicându-se cu greu în picioare. Normal că trăieşte.

— A dat ordin ca *Saardam* să fie evacuată, spuse Eggert, şi a pus-o pe Sara, împreună cu familia ei, pe prima barcă pe care a trimis-o pe insulă. Acum sunt cu toţii în tabără. Nu te aştepta să îl găseşti şi pe Pipps acolo. Bătrânul Tom ne-a zdrobit pe toţi sub pumnul său. Sunt morţi aproape toţi oamenii de pe corabie.

Arent se gândi că se aflau, cel mai probabil, pe insula desenată în incunabulul lui Emily de Haviland. Pasagerii şi echipajul de pe *Saardam* fuseseră măcelăriţi şi aduşi acolo, exact aşa cum profeţise ea.

Foarte slăbit, împleticindu-se, Arent încerca să îşi reobişnuiască picioarele cu uscatul, după trei săptămâni în larg.

Până în acel moment, crezuse că încasase toate soiurile de bătăi pe care viaţa i le-ar fi putut aplica, dar soarta îi mai pregătise ceva, făcându-l să se simtă acum ca ultimul prost. Era plin de tăieturi, iar coastele îl dureau atât de tare, încât nu îşi putea ţine spatele drept. Parcă fusese călcat în picioare de o sută de bărbaţi, dar reuşise cumva să scape.

Apa trecea printre stânci, acoperind şi descoperind corali ascuţiţi, morţi şi muribunzi. Crezuse întotdeauna că miracolele erau acele lucruri care apăreau în momentul în care nu mai aveai nicio speranţă; acel pic de noroc, şlefuit până ce strălucea, oferit exact atunci când aveai mare nevoie de el. Dar ceea ce se întâmpla acum nu era un miracol. Se simţea ca un porc ales pentru cină, care scăpase din mâinile celor de la abator, dar nimerise direct la bucătărie.

— Cu adevărat pe tine nu te poate ucide nimic, observă Thyman, suspicios. Toate cântecele acelea au dreptate.

— Unde e tabăra? întrebă Arent, răguşit.

Eggert arătă un punct, în stânga bancului de nisip.

Arent se îndreptă într-acolo. Un cer cenuşiu apăsa peste oceanul de aceeaşi culoare, iar temperatura creştea din ce în ce mai mult. Ploaia continua să cadă, dar era caldă, şi îl lovea ca un jet de urină bătut de vânt.

Se aplecă deasupra fiecărui cadavru. Pe Sammy îl găsi zăcând inconştient la umbra unor stânci acoperite de găinaţ. În găurile din jur îşi

aveau cuiburile o mulțime de păsări de mare, care veneau şi plecau în zbor. Sammy zăcea întins pe o parte, cu spatele la Arent. Încă respira, dar cu un horcăit. Hainele bune pe care le îmbrăcase cu o noapte înainte ajunseseră zdrențe, şi trupul său slab se ivea ici-colo din ele. Sângera din zeci de tăieturi.

Doi muşchetari îi dădeau târcoale, cu săbiile scoase din teacă. Arent se îndreptă de spate, strâmbându-se de durere.

— Valea cu voi doi, le spuse Arent.

După ce căutară să vadă dacă le sare cineva în ajutor, şi văzură că nu se găseşte nimeni prin preajmă, cei doi se îndepărtară încet.

Jumătate din fața lui Sammy era sfâşiată de corali şi nu mai avea ochiul drept.

Arent se aplecă şi îl ridică pe Sammy din nisip. Durerea din coaste îi tăie respirația, gata să îl dărâme. Preț de un minut, se luptă cu fiecare gură de aer, înainte de a putea strânge din dinți şi a începe să meargă.

Fiecare pas era o agonie, dar ce însemna durerea lui dacă putea să îi ajute pe cei care aveau nevoie de el? Sammy era grav rănit, iar Arent trebuia să le găsească, de asemenea, pe Sara şi pe Lia.

Doi muşchetari alergau undeva un marinar. Se aruncară asupra acestuia asemenea unor lupi, înjunghiindu-l de zeci de ori. Apoi se ridicară în picioare, plini de sânge. Râdeau, privindu-l pe Arent flămânzi, dar porniră în căutarea altei prăzi.

Va avea de luptat, se gândi Arent. Bancul era plin de marinarii pe care muşchetarii îi chinuiseră, îi bătuseră şi îi sfârtecaseră.

Sammy se mişcă în brațele lui Arent, înghiți greu şi îşi aținti singurul ochi asupra prietenului său.

— Arăți de parcă ai petrecut noaptea cu o bivoliță, gemu el, slab, făcându-l pe Arent să râdă dureros.

— Da, nu am vrut ca maică-ta să rămână singură. Te duc să primeşti îngrijiri.

— Ce… ce s-a întâmplat? tuşi Sammy, prinzându-l pe Arent de cămaşă şi chinuindu-se să articuleze fiecare cuvânt. E măcar… măcar o insulă frumoasă?

— Nu, spuse Arent. Cred că aici sălăşluieşte Bătrânul Tom.

— Ah, dădu Sammy din cap, satisfăcut. Măcar nu mai e nevoie să îl căutăm.

Ochiul lui Sammy se închise, iar capul îi căzu moale în piept. Arent îl

privi înfricoşat. Dar Sammy încă respira.

Ajunseră exact la timp la tabăra improvizată.

Spre uşurarea sa, îi văzu pe Marcus şi Osbert căutând pietre pe mal, supravegheaţi de Dorothea. În afară de faptul că erau ciufuliţi, păreau întregi.

Isaack Larme zăcea prăbuşit peste un butoi, încruntându-se la proviziile care pluteau prin apă, ca nişte insulte pe care i le arunca propria sa corabie trădătoare. Jacobi Drecht gesticula şi lătra ordine muşchetarilor săi, care se zbăteau în valuri, încercând să culeagă lăzile şi butoaiele plutitoare. Acestea erau stivuite apoi sub copaci, pentru a fi ferite de ploaie. În apropiere se găseau zeci de astfel de lăzi, toate doldora cu comori.

Cum îl văzu pe Arent, Isaack Larme se apropie.

— Sute de morţi, şi tu, iată-te, doar un pic şifonat. Se pare că Dumnezeu nu a terminat cu tine.

— Dar Sammy a încasat-o şi pentru mine, spuse el.

Drecht mişcă din cap drept salut. Barba îi supravieţuise, la fel şi pălăria, doar pana roşie nu mai era la locul ei. Îi lipsea o parte din urechea dreaptă, iar unul dintre degetele sale stătea într-un unghi ciudat. Din păcate, nu era de la mâna cu care mânuia sabia.

— Mă bucur să te văd teafăr, m-am temut de ce era mai rău, spuse el.

Arent privi când spre Drecht, când spre Larme.

— Mă mir că voi doi nu încercaţi să vă omorâţi.

— După naufragiu, am decis să facem un armistiţiu, ca să transferăm cât mai mulţi pasageri pe iole, lămuri Drecht.

— Şi cum rămâne cu marinarii pe care oamenii tăi îi măcelăresc pe plajă? mârâi Larme.

— Doar pe cei răniţi, spuse Drecht, candid. Am discutat despre asta. Nu am destule provizii pentru cei rămaşi în viaţă. Aşa că nu am să risipesc nimic pe cei aproape morţi.

Ochii albaştri ai lui Drecht îl observară pe Sammy în braţele lui Arent.

— Mai respiră? întrebă Drecht.

— Da, şi nu am să ţi-l dau, mârâi Arent. Ai văzut-o pe Sara?

— Am pus-o eu însumi în barcă, spuse Drecht. Ajută cu răniţii. Hai, te conduc.

Drecht porni pe plajă, urmând curbura coastei. Larme venea după ei.

— Ce s-a întâmplat după ce corabia s-a lovit de stâncă? întrebă Arent.

— Dumnezeu a ţinut cu una dintre taberele care se înfruntau, spuse

Drecht, strângând din buze, cu ochii la epava *Saardam,* care zăcea ca înjunghiată.

O crăpătură enormă se mărea în interiorul ei, chiar pe mijloc, şi structura sa de lemn tremura sub asaltul constant al apei. Arent văzuse oameni în aceeaşi situaţie, sfâşiaţi, dar încă în viaţă, tremurând pe când erau părăsiţi, încet, de temperatura normală a corpului. Era un sfârşit lipsit de demnitate, mai ales pentru o corabie atât de măreaţă odată.

— Cei mai mulţi marinari se aflau la mijlocul corabiei şi pe punţile inferioare, continuă Drecht. Stânca i-a ucis aproape pe toţi, în timp ce oamenii mei au scăpat neatinşi. Discipolii Bătrânului Tom au fost decimaţi.

— A pierit o grămadă de bărbaţi vrednici, spuse Larme, înfuriat de tonul victorios al lui Drecht.

Acesta îi conduse într-o peşteră spaţioasă, plină cu trupuri care gemeau, pe jumătate zdrobite. Peştera se întindea înspre interiorul insulei şi era neaşteptat de răcoroasă. O briză sărată venea din întuneric, ca respiraţia unei bestii adormite.

Înăuntru se găseau în jur de douăzeci de persoane şi niciuna nu supravieţuise cu uşurinţă. Îşi fereau braţe rupte sau şchiopătau de un picior. Pe feţe aveau sânge închegat, iar ochii le erau ceţoşi din cauza confuziei şi durerii.

Arent găsi un loc în care să îl întindă pe Sammy, cu blândeţe, aşa cum ar fi lăsat un prunc înapoi în leagăn. Apoi plecă în căutarea Sarei. O găsi umblând printre răniţi cu un cuţitaş în mână. Îndepărta aşchii de lemn din răni, cu aceeaşi stăpânire de sine cu care ar fi scos viermi dintr-un coş cu mere.

— Am să trimit o barcă de salvare, spuse Drecht. Suntem la doar câteva săptămâni distanţă de Batavia. Furtuna ne-a scos foarte mult de pe traiectorie, dar cred că am putea să dăm de o corabie prietenă.

Larme pufni batjocoritor, însă Drecht îl ignoră, continuând să vorbească.

— O să formăm un consiliu care să ia decizii legate de supravieţuirea noastră, odată ce ştim câţi mai suntem. Vreau ca voi doi să faceţi parte din consiliu.

— Da, pare o idee bună, spuse Arent.

— Atunci caută-mă când ai terminat aici.

— Arent!

Arent se trezi într-o strânsoare de mâini, picioare şi păr roşcat. Sara îi trase capul în jos, către buzele ei şi îl sărută. Era un sărut disperat şi

pasional, care l-ar fi făcut pe orice bărbat să uite că mai fusese îmbrățișat de cineva vreodată.

Sammy îi spusese odată că dragostea este lucrul cel mai greu de ascuns, pentru că nu seamănă cu nimic. Nu poate fi ascunsă, nu poate fi deghizată, nu poate trece neobservată foarte mult timp. Până atunci, Arent nu înțelesese niciodată cu adevărat ce însemna asta.

Sara îi mângâie obrazul.

— Te credeam mort.

El o trase mai aproape, în culmea fericirii, simțind căldura trupului ei. Coastele îl dureau teribil, dar nu îi mai păsa.

— Lia şi Creesjie au… sunt…? întrebă el, ezitant, căutându-le cu privirea prin peşteră.

— Au grijă de răniți, spuse Sara, arătând spre un ungher întunecos, unde cele două, împreună cu Isabel, rupeau fâşii din haine pentru a le transforma în bandaje.

Îl strânse şi mai tare în brațe.

Rămaseră aşa o vreme, pierduți, apoi Sara se trase un pic din îmbrățişare şi îşi puse amândouă mâinile pe pieptul lui, privindu-l cu tandrețe. Până când îl observă pe Sammy.

Îngenunche şi începu să îi examineze ochiul şi celelalte răni.

— O să se facă bine, Sara?

— O să fac tot ce îmi stă în putință, dar cred că nu rănile te îngrijorează, ci faptul că Drecht îi ucide pe cei schilodiți, pentru a economisi provizii.

— A jurat că pe Sammy are să îl lase în pace.

— Da, aşa cum a jurat că nu are să îi treacă vreodată sabia prin piept lui Crauwels, spuse Larme. Să nu crezi că se va opri la cei răniți. Când nu o să mai fie în stare să îi hrănească pe cei vii, o să ucidă pe oricine nu îi este de folos, şi ştiu cam unde se plasează un pitic în ierarhia asta.

Arent simțea cum creştea în el oboseala. Nu avea să se termine niciodată. Nu aveau niciodată să se oprească din a se măcelări. Jacobi Drecht nu se oprise nici măcar să îşi şteargă sângele de pe mâini după răzmeriță. În acea primă noapte pe *Saardam,* fostul căpitan al gărzii le spusese că nu credea în diavoli, deoarece oamenii nu aveau nevoie de scuze pentru a face rele. Arent realiză că fusese o confesiune: pur şi simplu, privise înăuntrul său şi relatase ce vedea acolo.

Îi veni aproape să râdă. Dacă Bătrânul Tom îi adusese acolo ca să îi facă să sufere, nu trebuia acum decât să îi lase în pace. Aveau să îi termine treaba

fără să îi ceară vreo plată, ba chiar de două ori mai veseli decât diavolii.

Oftă.

— Ce vrei de la mine, Larme?

— Vreau să îl omori pe Drecht, idiotule. Şi vreau să o faci cât mai repede.

— Degeaba, spuse Arent. Drecht e singurul care poate ține muşchetarii în frâu. Dacă el moare, îi vom urma şi noi.

— Atunci trebuie să găsim o modalitate prin care să îi ținem oamenii sub control, spuse Sara.

— Aşa e, întări Arent, privind muşchetarii care culegeau provizii pe mal. Cât de greu poate fi?

75

Arent părăsi peştera şi se întoarse la tabăra improvizată. Mici focuri fuseseră aprinse sub copaci, şi în jurul lor se adunaseră pasageri care încercau să se usuce. Ploaia se transformase într-un abur fin.

O parte din muşchetari aranjau cadavrele în mormane, în timp ce alţii ridicau capacele butoaielor şi lăzilor recuperate, pentru a inventaria proviziile. Strigau către ofiţerul de gardă ceea ce găseau, iar acesta nota totul pe o listă. Ofiţerul de gardă îl observă pe Arent şi îl salută.

— O ladă cu pastramă de miel.

— Două lăzi cu pesmeţi.

— Trei butoaie de bere.

— Patru sticle de coniac.

— Ceară pentru lumânări şi sfoară.

— Topoare, ciocane şi piroane.

Erau agoniseala unui om sărman, se gândi Arent. Le-ar fi ajuns pentru câteva zile, nu pentru câteva săptămâni.

Două iole traversau apa agitată, în direcţia epavei. Era clar că Drecht trimisese oameni care să scoată de pe *Saardam* proviziile şi comorile care se mai găseau la bord.

Arent şi Larme îl găsiră stând cu picioarele încrucişate pe o ladă. Ploaia îi picura peste pălărie.

— Care e consiliul de care spuneai? îl întrebă Arent.

— Noi suntem consiliul, iar acum, că v-aţi adunat, îl declar convocat, spuse Drecht, îndoind borul pălăriei pentru a lăsa să se scurgă apa adunată în el.

— Ar trebui să îi chemăm pe toţi cei care au supravieţuit, spuse Arent, încruntat. Nu mai suntem mulţi, iar ceea ce se întâmplă acum afectează pe toată lumea.

— Înainte să deschizi gura, ar fi bine să auzi ce are de spus, fu de părere Larme, care tuşi cu înţeles.

Drecht îşi fixă ochii reci asupra lui Arent.

— Uitându-ne la ce fel de provizii am recuperat, vedem că mare parte ne vor ţine uscaţi şi calzi, însă vom dormi cu burta goală, căci nu putem mânca piroane, nici bea catran.

Îşi trecu limba rozalie peste buzele crăpate, apoi continuă:

— Nouăsprezece muşchetari au supravieţuit. Mai sunt douăzeci şi doi de marinari şi patruzeci de pasageri, cu tot cu tine. Nu îi putem hrăni pe toţi, ceea ce înseamnă că trebuie să luăm nişte decizii dificile în ceea ce priveşte resursele noastre.

Lăsă să treacă un moment pentru ca informaţia să îşi facă efectul, privindu-i cu înţeles.

— Muşchetarii aflaţi sub comanda mea sunt criminali şi tâlhari, dar se pricep la supravieţuire, sunt capabili să recunoască urme şi să vâneze. Îi vom ţine în viaţă. Controlul meu asupra lor nu este absolut, mai ales dacă proviziile încep să se împuţineze. Mai devreme sau mai târziu, o să decidă că pot lua ceea ce îşi doresc fără să mai aştepte să li se dea. Mişcarea isteaţă ar fi să le oferim noi ce îşi doresc în schimbul obedienţei lor.

Cu aceste cuvinte, Drecht se uită către femeile care adunau lemne de foc la marginea pădurii.

— Le oferi violul drept recompensă, mârâi Arent.

— Nu pe cele care sunt măritate sau promise, îl întrerupse Drecht, repede. Nu ar fi creştin. Haide, încearcă să vezi ce e bine, Arent. Sara şi cu tine aveţi o legătură, am văzut-o cu ochii mei. Ea ar fi cruţată, la fel şi Lia. Iar tu, Isaack, poţi să alegi pe cine doreşti.

Lui Arent i se făcu rău. Bătrânul Tom câştigase. Încercase să scoată ceea ce era mai rău din cei de pe *Saardam,* şi acum, acolo, în sfârşit, reuşise. Nici nu mai trebuia să se târguiască. Oamenii îşi născoceau singuri şi păcate, şi recompense.

— Şi cum rămâne cu Creesjie Jens? întrebă Arent, slab. Presupun că ai să te sacrifici să te căsătoreşti tu cu ea.

— Eu am o soţie în Drenthe şi nu am nevoie de alta, spuse Drecht, rece.

— Tu ce zici, Larme? întrebă Arent.

— Contează? replică Larme, privindu-i ameninţător. Mie mi-au mai rămas câţiva marinari. Aproape toţi sunt răniţi şi niciunul dintre ei nu este înarmat. De muşchetarii lui trebuie să ne ferim. Eu sunt aici ca să pară cinstit ceea ce facem.

— Dar ce crezi? insistă Arent.

— Cred că e cel mai revoltător lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse el, privindu-l pe Drecht. Şi cred că are să o facă, indiferent ce aş avea eu de zis.

— Exact, încuviinţă Drecht, fără ruşine. Eu controlez forţa armată, ceea ce înseamnă că puterea e toată la mine. Pasagerii te respectă, Arent. Ar fi

mai uşor dacă aş putea face anunțul cu tine alături.

— Şi dacă refuz? Care ar fi situația mea atunci?

— Ar trebui să stai cât mai departe de sabia mea, dacă eşti înțelept.

— Eu le vreau pe Sara şi pe Lia, spuse Arent, solemn. Iar Isaack trebuie să fie de acord să se însoare cu Creesjie Jens, dar să nu se atingă de ea. Nu o putem lăsa pe mâna oamenilor tăi.

Fostul căpitan al gărzii îi cercetă atent fața, încercând să detecteze înşelăciunea. Însă Arent trăise sub privirea iscoditoare a lui Sammy în toți acei ani, aşa că Drecht nu observă nimic, în afară de supunere înfuriată.

— Pe onoarea ta? zise, întinzându-i mâna.

— Da, răspunse Arent, întinzându-i-o şi el pe a lui.

Drecht răsuflă uşurat, nefiind în stare să îşi ascundă satisfacția.

— Mă bucur, Arent. Eşti un om rezonabil. Trebuie să terminăm de recuperat toate proviziile. Odată ce suntem gata, o să le spunem pasagerilor planul nostru. Recomand să o facem mâine-dimineață, după ce toți vor fi petrecut o noapte pe rații reduse, pentru ca lucrurile să fie cât mai clare.

— Mai vreau un lucru, înainte de orice altceva, spuse Arent, în timp ce se pregăteau să plece. Vreau ca Sammy să fie trimis şi el cu barca de salvare.

Larme îşi supse dinții.

— Aia-i misiune imposibilă, numai nişte disperați ar vrea să plece, spuse el. Nu avem navigatori printre noi. Oricine va fi la bord, va avea puține provizii şi niciun reper care să îl călăuzească. O să spere doar la vreme bună şi noroc, şi nu am prea avut aşa ceva în ultima vreme.

— Dacă aşa doreşti, fie, răspunse Drecht. Mă îndoiesc că vor fi obiecții. Larme, te fac responsabil să îmi găseşti echipajul pentru această barcă de salvare.

— O, da, spuse Larme, obosit. Crezi că o să fie bătaie pentru un loc pe blestemata aia de barcă?

— Nu, ceea ce înseamnă că trebuie să începi să te gândeşti pe cine ai fi fericit să trimiți la moarte.

Apoi fața lui Drecht deveni gravă.

— Acum, noi suntem la comandă, domnilor. Şi toate deciziile sunt grele.

76

Sara ieşi obosită din peşteră, privind către mâinile sale cu o satisfacție sinceră.

Cu trei săptămâni înainte, urcase la bordul *Saardam* înfăşurată în straturi de etichetă şi de ură – o altă persoană, care aproape că uitase cine era. Dar undeva, între ororile furtunii şi caznele Bătrânului Tom, se redescoperise, ca o oglindă de pe care dăduse pânza la o parte. În mijlocul întregii suferințe, ea se simțise mai fericită ca niciodată. Iar în ultimele ore, oferise tămăduire fără ca cineva să îi spună că era sub rangul său să fie acolo sau că era un afront adus demnității. Pe Arent îl sărutase în văzul tuturor. Avea voie să meargă unde dorea, să spună ce dorea şi să o lase pe Lia să fie atât de inteligentă pe cât poftea ea, fără să trebuiască să o cenzureze.

Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil odată ce ar fi debarcat la Amsterdam.

Drecht, căpitanul gărzii, îi confiscase planurile Năzbâtiei, aşa că nu mai avea nimic de dat în schimbul libertății sale. Lia ar fi putut reconstitui Năzbâtia, dar i-ar fi luat ani buni, şi nu ar fi dispus de acel timp. Era la vârsta la care putea fi măritată, şi tatăl Sarei ar fi căutat imediat un partener adecvat. Iar pe Sara ar fi însoțit-o în cele câteva locuri în care i s-ar fi dat voie să meargă, apoi tatăl ei i-ar fi ales un nou soț dintr-o listă de pețitori, fără ca ea să îl fi întâlnit vreo clipă mai înainte. Simplul gând la aceste lucruri o făcuse să îşi dorească mai bine să se înece în apa oceanului.

— Sara, şopti grăbit Arent, venind de-a lungul bancului de nisip.

Ea se întoarse spre el, zâmbetul ei dispărând îndată ce văzu expresia sumbră de pe fața lui.

— Ce e?

— Mergi după Lia şi Creesjie, spuse el. Am veşti proaste.

— Nu îmi aduci niciodată altfel de veşti, îl tachină ea, tandru. Creesjie încearcă să îşi culce băieții, aşa că, orice ar fi, am să îi spun mai târziu. În schimb, aş vrea să participe Isabel.

— Ai încredere în ea?

— Da. E însărcinată, Arent. Orice s-ar întâmpla, ar trebui să ştie.

El încuviință, şi ea le aduse repede afară pe Lia şi Isabel. După ce se asigurară că nu îi vedea nimeni, le conduse spre marginea pădurii. Acolo, Arent le explică planul lui Drecht.

— Un bordel, şopti Sara, dezgustată.

Ploaia cădea tare, iar muşchetarii erau ocupaţi să construiască adăposturi pentru marfa pe care reuşiseră să o recupereze sau să ascută ţăruşi pe care să îi folosească la vânătoare. Deja aruncau priviri înfometate unui grup de femei aflate pe bancul de nisip, unde făceau nade de pescuit.

— Când are de gând să anunţe? întrebă Lia, dându-şi părul umed din ochi.

Era leoarcă şi tremura, în şalul cu care părăsise *Saardam.* Alte haine nu existau, aşa că Sara o încălzea înfăşurându-şi braţele în jurul ei, ca o pătură.

— Toată lumea va afla mâine-dimineaţă, spuse Arent. Le vor spune femeilor cu mâinile pe săbii, probabil.

Isabel îşi acoperi burta, oripilată.

— Atunci, la noapte trebuie să fugim, spuse Lia. Ne putem ascunde în junglă?

— Aceasta e soluţia, da, spuse Arent. O să fac o recunoaştere după-amiază, să văd dacă pot găsi nişte peşteri în care ne putem baricada. Poţi răspândi vorba printre pasageri, să le spui să fie pregătiţi? Drecht plănuieşte să dea câteva carafe cu vin oamenilor săi diseară, drept recompensă. Odată ce s-au îmbătat, o să fugim.

— Şi după aceea ce vom face? spuse Sara, cu vocea clocotind de furie. Drecht are toate proviziile şi armele. O să ne găsească, până la urmă.

— Nu putem lupta, Sara, o avertiză Arent. Mai bine ne-am sinucide.

— Fie că luptăm azi, fie că murim mâine, e totuna, spuse ea, aprig.

— Dacă reuşim să fugim azi, s-ar putea să găsim o cale să fugim şi mâine, şi tot aşa, până când vine cineva să ne salveze, fu de părere Arent. A supravieţui nu echivalează cu a învinge. Este ceea ce faci când eşti pierdut. În plus, asta e insula Bătrânului Tom. Am fost aduşi aici cu un scop, ceea ce înseamnă că şi Cel de-al Optulea Felinar trebuie să fie prin preajmă.

Ochii Sarei sclipiră.

— Crezi că putem pune mâna pe corabia-fantomă?

— După tot ce ne-a făcut, cred că ne datorează măcar călătoria înapoi în Batavia.

Cu toţii se entuziasmară.

Undeva în depărtare, Drecht striga după Arent. Cobora bancul de nisip cu mâinile pâlnie la gură, căutându-l pe mercenar.

— Trebuie să plec, spuse Arent.

— Ar trebui să ştii că nu toţi pasagerii vor veni cu noi, spuse Sara.

— Poftim? se miră Arent. De ce?

— Unii vor considera că oferta lui Drecht e corectă, fie pentru că nu îi va afecta, fie pentru că, în opinia lor, supraviețuirea merită prețul.

— Nu înțeleg.

— Pentru că nu a trebuit niciodată să o faci, spuse Sara. Nu te teme, o să încercăm să vorbim doar cu cei care credem că ni se vor alătura. Dar trebuie să ştii că nu vom putea salva pe toată lumea.

— Atunci îi vom salva pe aceia pe care îi vom putea salva, spuse el.

77

Crengi de copaci seculari zgâriau obrajii lui Arent în timp ce se adâncea în junglă. Totul era nemişcat, nici măcar briza nu reuşea să pătrundă atât de adânc în interiorul insulei. Arent îi spusese lui Drecht că avea să meargă la vânătoare, dar, în secret, voia să găsească un traseu pe care pasagerii puteau să scape. Dacă totul mergea bine, s-ar fi furişat tăcuți în timpul nopții, iar în cazul în care situația se înrăutățea, voia să ştie încotro anume s-ar fi putut îndrepta în fuga lor. Se aflau pe insula Bătrânului Tom. Orice mai plănuia acesta pentru ei, probabil că se găsea în acea junglă. Şi nu voia să cadă în capcană orbeşte.

Jungla era ciudată şi întortocheată. Copaci cu trunchiuri crăpate se înălțau spre cer, semănând cu degetele unei bestii monstruoase. Flori enorme, roşiatice îi ajungeau până la brâu. Aveau pistiluri lipicioase, în care erau prinse muşte. Fluturi mari tăiau fără eleganță aerul, în timp ce frunze de mărimea unor farfurii îl fereau de căldura soarelui.

Creaturi nevăzute se furişau pe sub tufişuri şi gheare ascunse treceau peste crengi. În prima oră petrecută acolo, crezuse că toate zgomotele pe care le aude erau ființe care umblau cu burta goală, gata să îi sară la gât. Aproape că ar fi luat-o la fugă înapoi, spre plajă, dar şi asta i se păruse la fel de riscant.

Sudoarea îi curgea de pe față, iar aerul era atât de umed, încât părea că atârna suspendat de crengi. Se chinuia să îl respire, pentru că îi intra în piept asemenea unor gâlme ude, şi tot trupul său era în agonie.

Sara nu voise să îl lase să plece singur. Se certase cu el şi protestase, dorind să îl urmeze. Trebuise să folosească toate argumentele pentru a o convinge că ar fi fost mai în siguranță singur, putând astfel să se mişte repede şi în linişte.

Atâta preocupare pentru el mai arătase doar unchiul său. Se gândi din nou cât de lipsit de sens era acest fapt. El nu mai era băiețelul de odinioară, iar bărbatul din Batavia nu mai semăna deloc cu cel care îl crescuse. O bătea pe Sara. Măcelărise populația insulelor Banda. Făcuse pact cu un diavol. Îl întemnițase pe Sammy, ceea ce l-ar fi omorât cu siguranță, până la urmă. Erau actele unui monstru, şi totuşi… undeva în adânc, Arent încă îl iubea. Oare de ce? Cum se putea?

Ştergându-şi lacrimile, continuă înaintarea. Observă o potecă printre

crengi rupte. Mai trecuse cineva pe acolo. La câțiva paşi mai în față, poteca se lățea. Şi nu era recentă – se gândi Arent. Crengile rupte începuseră deja să se vindece.

Mai jos, poteca se vedea întinzându-se lung în fața lui. Fusese o muncă dificilă, ce luase probabil mai multe luni, făcută de cel puțin doisprezece bărbați, dacă nu chiar mai mulți.

Urmă cărarea precaut şi ajunse într-o poiană unde fuseseră construite trei colibe lungi, în jurul unei fântâni. Nu părăsi linia copacilor, ci inspectă cu prudență împrejurimile. Părea că nu mai trăia nimeni acolo de luni bune, dacă ar fi fost să se ia după pânzele de păianjen de la uşi şi de la obloanele ferestrelor.

Arent ieşi dintre copaci şi se tupilă lângă zidul celei mai apropiate colibe, după care se furişă spre obloanele unei ferestre. Încercă să tragă de ele pentru a le deschide, dar erau zăvorâte pe dinăuntru.

Ajunse la uşă, care se găsea în dreptul celorlalte colibe. Nu era nimeni prin preajmă, iar pământul noroios nu purta urme de paşi.

Locul era părăsit.

„Sau abandonat”, murmură el, după care deschise uşa. Pătrunse în beznă, deranjând păianjenii, care se retraseră în paiele acoperişului. Înăuntru văzu treizeci de paturi duble, aranjate ordonat.

Mai era o uşă în fundul colibei şi porni spre ea. Pe drum, observă un nasture cu perlă, de care încă atârna o bucată de ață – genul pe care l-ar fi purtat la haină Crauwels.

„Cineva a locuit aici”, îşi spuse el, pe când sufla praful de pe nasture. Privi paturile. „Mulți oameni importanți”, adăugă el.

Inima începu să îi bubuie.

Deschise a doua uşă cu mai multă încredere. În spatele ei se găsea cămara. Rafturile erau pline cu saci, lăzi şi oale de ceramică, acoperite cu dopuri mari de plută.

Coborî o oală, îi scoase dopul şi mirosi conținutul.

„Vin”, murmură el.

Capacul unei lăzi fusese bătut în cuie, dar îl lovi cu cotul, crăpând lemnul. Lărgi crăpătura cu degetele şi descoperi că lada era plină cu bucăți de pastramă de vită. O altă ladă conținea pesmeți.

Tăie cu pumnalul gura unui sac. Înăuntru era orz. În cămară se găsea destulă mâncare pentru a hrăni supraviețuitorii de pe *Saardam* timp de săptămâni bune.

Lăsă boabele să îi alunece printre degete.

Era insula Bătrânului Tom, aşa că probabil aici intenţiona să îşi cazeze noii credincioşi. Avea să le fie cald, urmau să fie bine hrăniţi şi, mai mult ca sigur, aveau să fie recunoscători.

Pumnul lui Arent se încleştă pe ultimele grăunţe de orz. Ceva nu era bine.

Bătrânul Tom nu ar fi construit aşa ceva. Ce îi păsa unui diavol de recunoştinţă? Cartea de demonologie descria o creatură pusă pe măcel şi distrugere, care nu lăsa în urmă nimic, în afară de depravare. Cei care îi slujeau erau trimişi în lume ca să cauzeze suferinţă. Nu se menţiona niciunde despre două mese pe zi şi un somn odihnitor, noaptea.

Nici măcar regii pentru care luptase nu îşi tratau soldaţii atât de bine. Primeau o tocană împuţită şi nişte pături infecte şi dormeau direct pe pământ.

Tulburat, Arent părăsi coliba şi înlătură capacul de lemn de pe fântână. În afara câtorva insecte moarte, apa era curată. O gustă. Era dulce şi răcoritoare. După ce îşi aruncă pe faţă câţiva stropi, inspectă celelalte două colibe. Erau la fel de bine aprovizionate.

Era loc pentru sute de oameni în acea tabără, iar colibele fuseseră echipate cu tot ce trebuia nu de mult, fiindcă nimic nu ar fi rezistat prea mult în căldura de pe insulă. Drecht măcelărise răniţii degeaba. Toată acea mâncare şi băutură le-ar fi ajuns supravieţuitorilor luni de zile, dacă trebuia.

Ieşi înapoi afară şi ocoli încet locul, neînţelegând cine anume ar fi fost atât de mărinimos.

Resturi de lemn, bucăţi de grinzi şi lăzi rupte fuseseră depozitate la lizieră. Privind mai larg, Arent observă că şi alte lucruri zăceau abandonate în zonă: piroane care se vărsaseră dintr-o cutie răsturnată şi o stivă de stâlpi de lemn, care fusese sprijinită de trunchiul gros al unui copac. Păşind cu atenţie prin dezordine, se afundă în junglă tot mai mult, dând peste fâşii de material pentru vele şi apoi peste o barcă grav avariată. Fusese mascată cu frunze şi, dacă o parte din ele nu ar fi căzut, oricine ar fi trecut pe lângă ea fără să o vadă. Îndepărtându-le, Arent inspectă barca. În interior, băncile ei fuseseră scoase pentru a face loc unui imens cadru triunghiular, dar care probabil că se răsturnase din barcă. Încă se mai vedeau piroane în lăcaşurile din care acel cadru se smulsese din cocă, zdrelind toată partea interioară a ambarcaţiunii. Cadrul acela îi ocupase întreaga suprafaţă, însă nimic nu sugera care anume i-ar fi fost scopul.

Mai privi câteva minute, după care se întoarse la colibe.

Însetat, merse la fântână şi mai bău nişte apă. Observă un mâner de sabie ieşind din nămol şi se aplecă după el. O scoase cu uşurință şi văzu că avea lama ruptă. O spălă în găleată, dar nu îi dezvălui nimic special. Era o sabie de metal, cu mâner rotund, cu lama tăioasă pe ambele margini şi cu un vârf ascuțit. Ca toate săbiile, era bună la ucis, dar groaznică la bărbierit. Nu îi spuse mare lucru despre cei care construiseră colibele, în afară de faptul că nu prea se îngrijeau de armele lor. Marginile erau ciobite, iar lama, mâncată de rugină. De aceea se rupsese atât de uşor. Cel mai bun mod de a ucide pe cineva cu acea armă era să o laşi exact acolo unde o găsise el şi să speri că victima, împiedicându-se de ea, ar fi căzut cu capul de o piatră.

Ascultă foşnetul junglei. Era cea de-a doua armă foarte prost făcută pe care o vedea în ultimele două zile. Măcar aceasta avea o lamă în toată regula, spre deosebire de lama leprosului. Aceea nu era nimic mai mult decât o aşchie de metal cu un mâner de lemn. Era aproape…

„Decorativă…”, spuse el încet, pe când gândurile sale tocmai se împiedicau de o ditamai idee.

Bătrânul Tom le spusese Sarei, lui Creesjie şi Liei că avea să lase un pumnal sub patul guvernatorului general, cu care ele să îl ucidă, iar leprosul se asigurase, în cala de mărfuri, că Arent vedea bine lama lui. De ce?

„Partea minunată la o frică atât de mare este faptul că nimeni nu va căuta dincolo de ea, nimeni nu va încerca să înțeleagă.” Aşa spusese Vos când încercase să îl omoare. Şambelanul scrijelise în lemn Simbolul Bătrânului Tom ştiind că, în acest fel, nimeni nu ar fi pus întrebări în legătură cu crima. Nu cumva cineva se bazase pe acelaşi raționament pentru a camufla adevărata natură a pumnalului? *„Da, nu este cine ştie ce armă, dar nu are rost să ne gândim prea mult la asta, deoarece aparține unui demon. Doar l-ai văzut pe servitorul său, leprosul, cu ea în mână.”*

Dar dacă pumnalul nu era adevărata armă a crimei?

Realistic vorbind, nici nu avea cum să fie. Cabina stătea încuiată. Nimeni nu intrase în încăpere după ce guvernatorul general se culcase. Singura persoană care ar fi putut săvârşi crima ar fi fost Jacobi Drecht, un soldat profesionist. Pentru a-l omorî pe guvernatorul general, ar fi folosit o armă adevărată. Nu s-ar fi încrezut în pumnalul leprosului. Nici el, nici nimeni. Şi, de fapt, nici criminalul nu o făcuse.

Fusese de decor.

Îi veni o idee, apoi alta, alta şi alta. Cum puteai ucide pe cineva fără să îi

pătrunzi în cabină? Ce armă ar putea fi folosită? Cine ar mânui-o?

„Nu se poate…”, spuse el cu voce tare, pe când răspunsurile soseau într-un şuvoi ameţitor. „Nu se poate…”

78

Sara încrucişă mâinile lui Henri peste pieptul lui neînsufleţit.

Ajutorul de tâmplar era persoana de la care aflase pentru prima dată ceva despre Bosey, după îmbarcare. În momentul impactului cu stânca, o bucată din puntea sfâşiată îi lovise pieptul, zdrobind totul înăuntru. Pentru că încă respira, tovarăşii lui îl luaseră şi pe el pe o iolă, aducându-l pe insulă. Dar pentru o rană ca a lui nu exista vindecare. Singurul lucru pe care putuse să îl facă Sara fusese să îi aline puţin durerea, la fel cum făcuse cu Bosey pe docuri.

Scutură pietricelele care i se lipiseră de fustă, se ridică în picioare şi privi peştera. Tristeţea pe care o simţea i se căsca precum o prăpastie în inimă. Aproape toţi cei care fuseseră aduşi acolo muriseră. Supravieţuitorii gemeau agonic şi strigau după cei dragi. Unii dintre ei aveau să se stingă şi ei în scurtă vreme, alţii aveau să mai zacă, în faţa tuturor, Sara era neputincioasă. Făcuse tot ce fusese în stare, cu mijloacele pe care le avea la îndemână.

Dumnezeu avea propriile planuri pentru acei oameni. Ea nu putea decât să se roage ca acele planuri să fie milostive. După toate prin câte trecuseră, meritau măcar atât.

Nefiind în stare să mai suporte suferinţa, ieşi în ploaia cenuşie şi traversă plaja. Ajunse la marginea apei, oprindu-se chiar înainte să fie atinsă de un val. În spatele ei, deasupra crestei, copacii foşneau, făcând-o să tremure de groază.

Aceea era insula Bătrânului Tom şi el îi adusese aici cu un scop înfricoşător. Oricare ar fi fost secretul lui, probabil că îi aştepta în acea junglă şi Arent dispăruse înăuntrul ei ca şi cum s-ar fi dus la piaţă. Nu cunoştea un om mai curajos decât el. Desigur, Arent nu ar fi acceptat complimentul. Ar fi spus că făcea doar ceea ce trebuia să facă, şi nu era nimic curajos în asta.

Oftă. Se gândi că nu avea să îi fie uşor să iubească un astfel de om.

Îngenunchind, Sara se spălă pe mâini în apa oceanului şi privi epava îndepărtată a *Saardam*. Crăpătura enormă din mijlocul ei se lăţise şi mai mult, dezvăluind cala pentru mărfuri. Scândurile laterale îi atârnau în afară, şi păsări de mare zburau deasupra sa, ca nişte corbi rotindu-se deasupra unui cadavru.

O iolă se întorcea încărcată cu butoaiele în care fusese ascunsă comoara.

Aduseseră multe în ultimele ore, făcând o stivă lângă lizieră, un pic mai departe de provizii. Chiar şi de la distanța la care se afla ea, Sara putea să vadă pocale şi lanțuri, farfurii de aur, giuvaieruri şi bijuterii. Ştia clar că toate făceau parte din încărcătura secretă pe care soțul său îl instruise pe Reynier van Schooten să o aducă la bord, pe ascuns.

„Van Schooten", îşi aminti ea, cu o tresărire.

Nu îl mai văzuse deloc de când izbucnise răzmerița. Nu ajunsese în peşteră, nu fusese pe vreo barcă de salvare. Privi de-a lungul coastei cu teamă, numai că toate corpurile neînsuflețite fuseseră strânse într-o grămadă care era acum acoperită cu un cearşaf, aşteptând să fie îngropate. Oceanul încă aducea alte corpuri şi, în mod ciudat, membrele acestora parcă prindeau viață şi zvâcneau, impulsionate de mişcarea de du-te-vino a valurilor. Dacă se afla printre ele, van Schooten reuşea, în sfârşit, să se spele.

Privi muşchetarii care acum trăgeau iola pe plajă. Din lăzile pe care le descărcau cădeau monede de aur, farfurii frumos ornamentate, coliere, diamante şi rubine. Muşchetarii le lăsau pe jos, râzând şi glumind: cine s-ar fi obosit să le fure?

Apucau câte o ladă, gemând sub greutatea ei, şi o duceau în tabără, lăsând barca nesupravegheată.

Sara privi pe gânduri stiva de lăzi încărcate de comori.

Erau bunuri asemănătoare cu cele din comoara pe care Vos încercase să o ascundă când îl prinsese Arent în cala de mărfuri. Mai mult ca sigur, şambelanul o furase de la soțul său, pentru că nu negase acuzația de furt, spusese doar că nu despre Năzbâtie ar fi fost vorba.

Cum de acumulase *soțul* ei o asemenea comoară? Fusese negustor. Cumpărase mirodenii pe care le plătea cu aur. Nu cu pocaluri şi farfurii, oricât de valoroase ar fi fost acestea.

Sara merse mai aproape, ca să examineze grămada de lăzi. Luă câteva farfurii şi cupe, şi le inspectă în căutarea unor indicii. Găsi blazonul familiei Dijksma, pe care îl văzuse şi pe obiectele furate de Vos.

Dar erau şi alte blazoane.

Trăgând din teacă o sabie frumos ornamentată, descoperi un blazon cu un leu care ținea între gheare o sabie şi mai multe săgeți; deasupra flutura un stindard pe care stătea scris *Honor et Ars,* în latină.

„Onoare şi talent", murmură ea. Era blazonul familiei de Haviland. Nu putea fi o coincidență. Emily de Haviland se aflase la bordul *Saardam.*

Continuă să caute, şi găsi blazoanele familiilor van de Ceulen şi Bos. Familii pe care Pieter Fletcher le salvase de damnarea Bătrânului Tom.

De ce avea soţul ei toate acele obiecte? Recunoscuse că el îl convocase cu mulţi ani în urmă pe Bătrânul Tom – de ce? Ca să jefuiască acele familii?

Nu ca să le jefuiască – realiză ea, cu o inspiraţie bruscă. Pentru că el nu aşa proceda. Nu cumva le făcuse acelor familii ceea ce îi făcuse tatălui ei, lui Cornelius Vos şi multor altora, de-a lungul timpului? Îi ruinase, îi redusese la nimic şi îi lăsase în viaţă, pentru a suferi.

După cum se vedea în cartea de demonologie, erau familii de nobili, comercianţi şi constructori de corăbii. Oameni de care soţul ei ar fi avut nevoie sau cu care ar fi fost în competiţie pe când îşi construia afacerea, cu treizeci de ani în urmă. Oare îl invocase pe Bătrânul Tom şi îl asmuţise asupra lor?

Iar Pieter Fletcher îi stricase planul, şi soţul ei îl pusese pe Bătrânul Tom să îl omoare, drept răzbunare.

Doar că…

O amintire veni din adâncuri, zgâriind-o cu unghii lungi, în timp ce ieşea la suprafaţă. Prima oară când văzuse portretul lui Pieter Fletcher în cabina lui Creesjie, ceva o tulburase în legătură cu el. Bărbatul arăta splendid în hainele sale alese, în faţa conacului său. În plus, şi-o permisese pe Creesjie – consoarta regilor, prin natura ei.

Prin contrast, Sander Kers purta zdrenţe şi, după cum el însuşi recunoscuse, cerşise bani de călătorie de la enoriaşi pentru a se putea îmbarca pe *Saardam.*

Vânătoarea de vrăjitoare nu era o îndeletnicire bănoasă. Cu toate acestea, Pieter Fletcher era bogat.

Sara se îndreptă spre Creesjie, care o ajuta pe Isabel să adune lemne pentru foc. Ajunse gâfâind şi îi luă ceva timp până când reuşi să îi adreseze întrebarea:

— Pieter era… începu Sara, răsuflând din greu. Era… nobil? Venea dintr-o familie bogată?

Creesjie râse posomorât.

— Vânătorii de vrăjitoare nu provin din familii bogate, spuse ea. Averea a primit-o drept recompensă de la familiile salvate, pentru faptele sale bune.

„Nu e adevărat”, gândi Sara. Guvernatorul general îl asmuţise pe Bătrânul Tom împotriva acelor familii, distrugându-le reputaţiile celor care îi erau competitori şi şantajându-i pe cei care îi puteau fi utili. După ce îi

forța să fie de acord cu termenii lui, soțul său îl trimitea pe Pieter Fletcher să îl „exorcizeze” pe Bătrânul Tom şi să convingă pe toată lumea că demonul fusese alungat cu adevărat.

Soțul său îşi lăsa duşmanii în viață. Întotdeauna. Se bucura să îi vadă suferind.

Dar unul dintre aceştia îl găsise.

Când Sara descoperise acel incunabul în cabina vicontesei Dalvhain, crezuse că era o făcătură care batjocorea adevărata carte de demonologie, dar dacă era cumva mărturia exactă a ceea ce se întâmplase cu atât de mulți ani în urmă? Bătrânul Tom distrusese familia de Haviland, lăsând-o doar pe Emily în viață. Poate că ea, ajunsă la maturitate, căutase să se răzbune. Văzând cu ochii ei cele săvârşite de Pieter Fletcher, îşi dedicase viața prinderii acestuia. Îl găsise până la urmă la Amsterdam, căsătorit cu Creesjie, tată a doi băieți. Îl urmărise până la Lille. Îl torturase ca să obțină de la el numele complicilor săi. Fapt care a îndreptat-o mai departe către Sander Kers şi guvernatorul general.

Nu era de mirare că soțul ei, pe când trăia, nu îşi dădea niciodată jos nenorocita aceea de cuirasă. Nu era de mirare că se ascunsese în Batavia, înconjurat de ziduri înalte şi de soldați.

Cum puteai ucide un bărbat atât de bine păzit? *„Ademenindu-l”,* gândi ea.

Predicatorul primise scrisoarea falsă din partea lui Pieter Fletcher cu doi ani mai înainte, şi aceasta îl făcuse să meargă în Batavia. Iar cu o lună înainte de îmbarcarea pe *Saardam,* soțul ei primise scrisoarea legată de promovarea sa, aparent semnată de bunicul lui Arent.

— „Laxagarr” înseamnă „capcană”, murmură ea, privind din nou către epavă.

Emily pusese semnul pe velă pentru ca soțul ei să ştie că trecutul îl ajunsese din urmă. Se folosise de anagramă şi lăsase incunabulul pentru ca el să ştie cu exactitate cine era de vină. Bătrânul Tom aducea suferință, iar Emily se asigurase că Jan Haan avea să sufere pentru ceea ce făcuse.

Sara țâşni spre plajă, căutându-l disperată pe Arent. Toate acele idei erau atât de importante, încât îşi simțea capul gata să plesnească.

Trebuia să îi spună ce suspecta.

Arent venea de-a lungul plajei, rotind priviri sălbatice de jur-împrejur.

Se aruncară unul în brațele celuilalt.

— Ştiu de ce se întâmplă toate acestea, spuse ea, tulburată, lăsându-l pe

Arent uimit.

— Bun, pentru că eu ştiu cine le face.

79

— Este un plan foarte prost, spuse Arent, pe când se apropiau de *Saardam,* într-o iolă.

Epava se ridica deasupra lor şi raze de soare treceau prin crăpăturile calei. Carena era acoperită de crustacee şi alge, iar păsări marine îşi făcuseră cuib între grinzile calei de mărfuri. Epava părea monstruoasă din acel unghi – un animal înfricoşător care trăgea să moară.

— Păi, nu ai avut timp de un plan mai bun, spuse Sara, care stătea la proră, fiind atentă la bancurile de nisip. Trebuie să ne asigurăm totuşi că avem dreptate. Şi doar acest loc ne poate ajuta.

Apa era agitată, iar Arent se chinuia din greu cu ramele, pentru ca nu cumva iola să se izbească de stânci. Îi spuseseră lui Drecht că mergeau să recupereze harpa Sarei şi că nu ar fi avut încredere să lase pe altcineva în locul lor. Fiindcă o ascultase cântând la acel instrument ore în şir, în fiecare zi, în fort, Drecht acceptase pretextul fără să îi chestioneze.

Arent stabiliză iola pentru ca Sara să poată sări din ea. Apoi trase ramele înăuntru şi se căţără şi el pe stânci, după care trase iola afară din apă. Cum pasagerii debarcaseră acolo chiar în acea dimineaţă, o scară de frânghie încă atârna de partea din mijloc a corabiei.

Valuri loveau stâncile, aruncând spumă în aer şi pe hainele lor, care erau deja leoarcă. Încercând să îşi păstreze echilibrul, Arent se îndreptă spre pupă, privind spre locul în care cabina unchiului său ieşea afară din cocă.

Urmele lăsate de mâinile leprosului păreau atât de mici, încât cineva le-ar fi putut confunda cu nişte pete de murdărie, până s-ar fi apropiat să privească mai bine. Porneau de la linia de plutire spre cabina unchiului său şi apoi treceau de cabina Sarei, pentru a ajunge pe dunetă.

— Am presupus că leprosul a făcut acele găuri în cocă pe când se căţăra pe ea, dar dacă găurile erau deja acolo, atunci când noi am urcat la bord? spuse Arent. Toţi s-au îmbarcat pe cealaltă parte a corabiei, aşa că nimeni nu le-ar fi observat în port.

— Să fie urmele unei scări, vrei să spui? Crezi că Bosey a construit-o?

— Da, spuse Arent. I-a spus lui Sander în Batavia că pregătise corabia pentru stăpânul său. Cred că la asta se referea.

Prin crăpătura din cocă, cei doi intrară în cala de mărfuri, unde îi învălui un miros dulceag de putregai. Colţul de stâncă ticălos, ce pusese capăt

răzmeriței în favoarea lui Drecht şi care ieşea acum direct prin cocă, era mânjit de mirodenii.

Câteva giuvaieruri străluceau la suprafața apei de santină, lăsate în urmă de către muşchetarii lui Drecht.

— De ce oare şi-a luat unchiul meu comoara cu el, în Batavia? se întrebă Arent, culegând un ametist şi scuturând picăturile de pe el.

— Unde să o fi lăsat, fără să rişte ca să i-o fure cineva sau să îl ia la întrebări? răspunse Sara. În afară de giuvaieruri, aproape toate obiectele purtau însemnele blazoanelor unor familii importante care căzuseră în ruină.

— Ar fi putut să vândă giuvaierurile şi să topească restul obiectelor.

— Chiar nu ştii cine devenise soțul meu, nu-i aşa? zise Sara, şi mila i se simțea în voce. Poate că a apelat la tezaurul lui vreodată, când a avut nevoie de bani pentru ceva, dar cu siguranță el nu vedea aceste lucruri ca pe o comoară. Erau trofeele lui. Amintiri ale victoriilor sale, la fel ca Vos şi ca mine. Îi plăcea să îşi colecționeze victimele şi să le alinieze la expoziție.

Parcă simțind că îl frige deodată, Arent îşi desfăcu palma şi lăsă ametistul să cadă înapoi în apă.

Tăcuți, începură să urce scările spre puntea inferioară. Treptele erau mânjite de sânge, iar păsările de mare se înfruptau din rămăşițele cadavrelor.

Sara crezu că aveau să meargă direct la cabinele pasagerilor, dar Arent deschise uşa care ducea spre magazia cu praf de puşcă. Butoaiele se răsturnaseră şi conținutul lor acoperea podeaua, dar pentru că se umezise, era inofensiv. Amuleta ofițerului de gardă zăcea printre nişte resturi de lemn. I se smulsese mai mult ca sigur de la gât în timpul panicii cauzate de răzmeriță.

— Ce cauți? îl întrebă Sara.

— Nimic din călătoria aceasta nu s-a petrecut din întâmplare, spuse el preocupat, ştergând praful de puşcă de pe amuletă, înainte de a o băga în buzunar. Totul a fost planificat cu mulți ani înainte.

— Inclusiv cele trei miracole necurate, zise Sara.

— Numai membrii echipajului ar fi putut scoate butoaiele ce conțineau Năzbâtia, spuse Arent.

— Aşadar, căutăm trei făptaşi.

— Doi, rectifică el. Căpitanul Crauwels trebuie să fi fost implicat. Dacă Emily de Haviland a intenționat încă de la început să ne aducă pe această insulă, el era singurul care ar fi fost în stare să o facă. Era navigatorul

principal de pe corabie.

— Poate că Năzbâtia urma să fie răsplata lui, spuse Sara. Era suficient de valoroasă. Ar fi putut să ne cumpere o viață complet nouă mie şi Liei. Crauwels era obsedat de dorința de a recupera reputația numelui său de familie. Vânzând Năzbâtia, ar fi reuşit.

— A ştiut exact în ce moment urma să apară Cel de-al Optulea Felinar, aşa că a ştiut când anume să ceară adoptarea pozițiilor de luptă. A avut nevoie doar de alte câteva mâini de încredere, care să sustragă butoaiele ce conțineau Năzbâtia şi să le ducă în cala pentru mărfuri, ascunzându-le în compartimentele pentru contrabandă construite de Bosey. Dacă avem dreptate în legătură cu identitatea lui Emily, ea ar fi putut să fure cu uşurință cheia de la cutia Năzbâtiei.

Se priviră fix, amuțiți de revelație.

— Crezi că şi Isaack Larme ar putea fi implicat? o întrebă Arent pe Sara, brusc.

— De ce?

— Pentru că am un plan cu care el m-ar putea ajuta. Însă era apropiat de Crauwels. Poate că lucrau împreună.

— Nu cred, spuse Sara. A recunoscut că a găsit o componentă a Năzbâtiei, ascunsă într-unul dintre compartimentele de contrabandă, dar a spus că nu le-a descoperit şi pe celelalte. Adu-ți aminte cât părea de dezamăgit. Dacă lucra pentru Crauwels, de ce să fi recunoscut aceste lucruri?

Scările care duceau mai sus erau avariate, forțându-i să păşească precaut. Ajunseră în compartimentul de sub puntea aflată sub catargul principal, care era acum destul de abrupt înclinat în față. De aceea, morții erau toți îngrămădiți la peretele cabinei cârmei. Urmele bătăliei se vedeau peste tot – lemn găurit de plumbi şi săbii înfipte în duşumele.

Stânca trecuse prin mijlocul corabiei, distrugând tot ce se afla pe suprafața punții, inclusiv catargul principal, care mai atârna de navă numai datorită greementului.

— Îmi aduce aminte de un braț tăiat, spuse Sara dezgustată.

Arent tăcea. Se afla din nou pe un câmp de luptă, deşi crezuse că, pentru el, se terminase definitiv cu aşa ceva.

— Ar trebui să începem în cabinele pentru pasageri? întrebă Sara, căreia începea să i se facă rău. Dacă avem dreptate…

— Ştiu ce simți, spuse Arent cu înțelegere. Şi eu simt la fel.

Urcară până la cabinele pasagerilor în tăcere, forțați de privelişte. Luptele nu afectaseră însă şi acea parte a corabiei. Drecht se asigurase să îşi poziționeze nişte oameni în fața uşii de acces. Onoarea îl obligase să le protejeze pe Sara şi pe Lia, deşi îi lipsise atunci când pornise răzmerița care îi pusese pe toți în pericol.

Arent nu îşi putea imagina cum de a fost în stare de aşa ceva. Mintea i se răsucise precum o frânghie veche.

Intrară mai întâi în cabina lui Vos, însă Arent rămase în prag. Cu mâinile încrucişate, o privi pe Sara căutând printre biletele de îmbarcare de pe masa de scris şi apoi ridicând un registru de cheltuieli de pe jos. Sara dădu câteva pagini şi îşi trecu degetele peste câteva coloane. În final, îl închise zgomotos, iritată. Privirea pe care i-o aruncă lui Arent îi confirmă acestuia că tot ceea ce suspectaseră era adevărat.

Inima lui Arent se prăbuşi aidoma unei stânci.

Traversară culoarul şi intrară în cabina vicontesei Dalvhain. Piciorul Sarei se împiedică de covorul enorm care acoperea podeaua şi pe care Arent îngenunche îndată. Atingând țesătura, murmură:

— Aşadar, aşa a ajuns la bord.

— Vergeaua de lemn?

El clipi spre ea, nedumerit.

— Ce vergea?

— Eram pe culoar atunci când au încercat să bage covorul în cabină. Au rupt atunci o vergea lungă şi subțire, de lemn, care era înăuntrul lui.

— Nu, nu, ridică Arent din sprâncene, încruntat. Nu la asta mă refeream. Priveşte!

Îşi trecu mâna peste covor. Uitându-se mai atent, Sara înțelese: era tăiat, de parcă o lamă trecuse peste suprafața lui.

— Tăietura merge pe toată lungimea covorului, spuse el.

— Ce anume a cauzat-o?

— Arma crimei, spuse el, zbătându-se între satisfacția de a fi ghicit corect şi repulsia vizavi de ceea ce i se confirmase.

— Care are o lamă foarte lungă, spuse ea, nereuşind să înțeleagă.

— Normal, zise Arent. Unchiul meu se afla totuşi la ceva distanță.

Nava hurui şi lemnul scârțâi puternic pe când podeaua începu să le fugă de sub picioare.

— Se rupe în două, zise Sara, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

Fără să scoată niciun sunet, se îndreptară spre cabina Sarei, acolo unde

Arent trase imediat de salteaua de pe pat. Prezența lui atât de aproape de patul ei o făcu pe Sara să roşească, în ciuda circumstanțelor.

— Realist vorbind, pumnalul leprosului, folosit pentru uciderea unchiului meu, nu ar fi avut cum să omoare pe cineva, spuse el, pipăind cadrul patului. Lama era prea subțire, prea casantă, ca să fie o armă bună. Dar armele ingenioase sunt aproape întotdeauna prost concepute, după cum mi-a demonstrat Sammy. Nimeni nu se înarmează pentru a merge la război cu venin de şarpe sau cu ciobul unei oale. În schimb, ucigaşii îşi fac singuri armele, în funcție de nevoile pe care le au.

— Iar criminalul nostru avea nevoie de o armă care să poată fi folosită fără ca cineva să trebuiască să intre sau să iasă din cabină, spuse Sara.

— Exact. Unchiul meu a murit în pat, aşa că am început să mă gândesc la arme care l-ar fi putut ucide în timp ce dormea.

Se îndepărtă, arătând înspre punctul pe care îl inspecta.

— Priveşte.

Îi arătă o scobitură îngustă, abia vizibilă, de circumferința degetului mic al Sarei.

— Sammy a descoperit aşchii de lemn pe pieptul unchiului meu, spuse Arent. A crezut că proveneau de la mânerul de lemn al pumnalului, dar nu este aşa. Cabina unchiului meu se află chiar sub cabina ta şi pariez că această gaură e chiar sub patul său. Şi dacă el ar fi văzut-o, ar fi confundat-o cu o crăpătură. Emily de Haviland a plătit să i se construiască o lamă lungă şi îngustă, care să se potrivească şi să treacă prin gaura asta. A ascuns-o în covor, deoarece numai aşa ar fi putut aduce ceva atât de neobişnuit la bord, fără ca cineva să pună întrebări. A scos lama din covor, a tras sertarele de sub acest pat, după care a împins lama prin gaură, ucigându-l pe unchiul meu. Când a terminat, a îndepărtat lama, a pus sertarele la loc şi a aruncat arma peste bord.

— Cred că am auzit momentul în care a atins apa, spuse Sara. Exact în noaptea în care soțul meu… în care Jan a murit. Te vegheam pe tine, când am auzit o pleoscătură.

— Probabil că s-a bucurat că te aflai în acel moment în altă parte, spuse Arent. Şi, de fapt, inițial, ea ar fi trebuit să stea în cabina aceasta, dar Reynier van Schooten te-a mutat pe tine în ea, spunând despre cealaltă că era blestemată.

— Dacă toți pasagerii erau în cabina principală luând cina atunci când Jan a fost ucis, iar uşa de acces la cabinele pasagerilor era păzită de Eggert,

cum a reuşit ucigaşul să intre la mine?

La capătul culoarului se afla cabina lui Crauwels. Se îndreptară într-acolo. Hainele sale scumpe pluteau în apa care intrase prin hublou, în timpul naufragiului. Arent dădu la o parte cu piciorul câteva panglici şi apăsă tavanul, care se deschise înspre cotețele pentru animale. Câteva paie căzură prin deschizătură, oprindu-se pe umerii lui.

— Aşa a măcelărit Cel de-al Optulea Felinar animalele, şi tot aşa a dispărut leprosul atunci când l-am urmărit în noaptea în care ți-a apărut la hublou, spuse el. În seara morții unchiului meu, leprosul a ieşit din apă şi a urcat pe marginea corabiei, spre dunetă. A folosit trapa aceasta ca să intre în cabina căpitanului. S-a uscat, şi-a schimbat hainele, ca să nu lase urme, după care a luat arma crimei şi s-a dus în cabina ta.

Ultima oprire pe traseul lor fu în cabina principală, acolo unde masa enormă căzuse într-o parte. Ferestrele erau sparte şi prin ele se vedea oceanul, cenuşiu şi agitat.

Cabina guvernatorului general părea la fel de confortabilă ca întotdeauna, deşi pergamentele sale erau acum împrăştiate peste tot prin cameră. Călimara se dărâmase, pătând cu cerneală peretele şi masa de scris.

Sara îşi introduse vârful degetului prin gaura mică de deasupra patului soțului său.

— Dar mânerul pumnalului decorativ nu ar fi putut să treacă prin deschizătură, comentă ea.

— Ştiu, spuse el. Acum urmează partea ingenioasă. De aceea trebuia stinsă lumânarea, dar nu ştiu sigur cum anume s-a întâmplat, fără să se fi pătruns în cameră. Şi nu se putea face nici de la hublou, pentru că masa de scris era prea departe.

— Ştiu eu cum s-a putut, spuse ea zâmbind. Am şi văzut, am şi auzit cum a fost pregătit instrumentul.

— Nu înțeleg…

— Când ai fost ultima oară la biserică, Arent?

— A trecut ceva vreme, recunoscu el.

— Ai văzut vreodată o mucarniță? Un obiect foarte lung, pe care îl folosesc cei de la biserică pentru a stinge lumânările de pe candelabre.

Fața lui se lumină.

— Vergeaua lungă şi subțire, de lemn, pe care am văzut-o căzând din covorul vicontesei Dalvhain, era, de fapt, o mucarniță.

Sara se duse la hublou şi privi spre cârligele de deasupra, pe care Sammy

le observase în noaptea în care soțul ei murise.

— Probabil că leprosul trebuia să ia mucarnița de la vicontesa Dalvhain şi să o pună pe cârligele acestea, pentru momentul când ar fi fost nevoie, dar nu a ştiut că ni se schimbaseră cabinele între timp. De aceea a apărut la hubloul meu în acea noapte.

— Dar ai spus că se rupsese. Au reparat-o?

— Nu, au furat unul dintre mânerele roții cabestanului, din cala pentru mărfuri. L-am auzit pe Johannes Wyck urlând, enervat, în timpul primei predici pe *Saardam*. Apoi au folosit rindeaua tâmplarului pentru a aduce mânerul la dimensiunile dorite. Dorothea a auzit zgomot în timp ce trecea pe lângă cabina lui Dalvhain, dar nu a înțeles de la ce anume provenea. Probabil că a fost singurul obiect de lungimea potrivită pe care îl puteau fura.

— Şi când te gândeşti… spuse Arent, lugubru. Dacă nu puneau mâna pe mânerul acela, ar fi fost şanse ca nimic din toate acestea să nu se fi întâmplat.

80

Arent şi Sara petrecură împreună toată acea după-amiază, plimbându-se de-a lungul plajei şi făcând planuri. Se ţineau de mână şi vorbeau încet, privind din când în când spre *Saardam.*

Nimeni nu îi deranjă.

Cei mai mulţi dintre cei din tabără luară plimbarea lor drept un lucru firesc pentru doi îndrăgostiţi, doar ochii lor putând da de bănuit. Aveau o furie în priviri pe care sperau să nu o mai trăiască vreodată.

Rămaseră împreună până când Jacobi Drecht le spuse că barca de salvare era gata de plecare. Se despărţiră apăsaţi de scopul teribil pe care fiecare îl avea de dus la îndeplinire. Arent îl căută pe Isaack Larme, care stătea singur într-un capăt al plajei. Găsise o bucată de lemn potrivită pentru a-şi relua cioplitul. De ani şi ani încerca să cioplească un Pegasus{22}, dar încă nu reuşise.

Se încruntă când îl văzu pe Arent, aducându-şi aminte cât de uşor acceptase acesta propunerea lui Drecht în legătură cu femeile, dar auzind planul cu care venea mercenarul la el, uită totul, ba chiar, la sfârşit, rămase cu gura căscată.

— Ar trebui să fiu nebun să fac ceea ce îmi ceri, spuse el, încercând să înţeleagă.

— Dacă nu o faci, o să moară cu toţii, spuse Arent, pe când îl observa pe Drecht, care aştepta lângă barca de salvare şi începuse să îşi piardă răbdarea.

— Şi dacă o fac, sunt şanse mari să crăp eu, zise Larme, privind la rândul său către Drecht cu dezgust. Dar ce n-aş da să am şansa să mă piş pe pălăria lui! Bine. Nu îmi trebuie alte motive. Unde vrei să fiu eu?

— Cât mai în stânga, spuse Arent şi îşi atinse mâna stângă, văzând confuzia lui Larme. Ca la babord.

Larme se îndepărtă şi Arent porni către peşteră. Acolo îl găsi pe Sammy murmurând pe rogojina sa. Sara îi aplicase un unguent pentru rănile de pe faţă, precum şi balsamul cu miros de urină din propria lui trusă de alchimie.

Arent îl luă în braţe şi îl duse la barca de salvare, acolo unde Thyman şi Eggert primeau ordine de la Drecht.

— A, Arent, cred că îi cunoşti pe voluntarii noştri, spuse Drecht.

— Aşa e, zise Arent, salutându-i. Ei l-au adus pe Sammy la bordul

Saardam. Am avut noi o mică neînțelegere despre felul în care s-au purtat cu el, dar mi se pare potrivit faptul că acum tot ei sunt cei care îl duc acasă.

Îl întinse pe Sammy pe o bancă, în partea din spate a bărcii. Nu se trezise, iar Arent se bucura de acest lucru. Nu ar fi ştiut ce să îi spună. El era cel care ar fi trebuit să îl protejeze, dar nu mai ştia cum să o facă. Simțea că eşuase.

— Am găsit o colibă plină cu provizii în pădure, îi spuse Arent lui Drecht. Carne afumată şi sărată, bere, de toate. Destul cât să ne hrănim luni în şir, dacă e nevoie.

— Adevărat?! zise Drecht şi fața lui se lumină. Ce noroc incredibil, prietene! Trebuie să fie proviziile unor piraţi. Nu că aş strâmba din nas la aşa ceva.

Arent privi puținele provizii din barcă.

— Cred că le putem da oamenilor încă un butoi cu bere şi mai multă pâine. Nu? Călătoria va fi grea.

Drecht se gândi o clipă şi încuviință, fericit că Arent era de partea lui.

Proviziile erau stocate lângă lizieră. Arent ridică pe umăr unul dintre butoaie şi alese un coş cu pesmeți şi carne uscată, punându-le apoi cu grijă în barcă.

Mulțumit că le oferise tot ceea ce putea el mai bine, îşi puse palma enormă peste pieptul firav al problematistului.

Era gestul de rămas-bun al unui laş, dar nu îi putea da mai mult.

Le ură noroc lui Eggert şi Thyman, apoi apucă de prora bărcii cu ambele mâini şi o împinse în oceanul agitat.

Creesjie privea barca de salvare dispărând la orizont, copleşită de îngrijorare.

Lângă ea, Marcus şi Osbert aruncau cu pietre în apă. Fiind mici, îşi reveniseră repede din şocul răzmeriței şi al naufragiului, şi acum credeau că luau parte la o mare aventură. Creesjie îşi dorea să îi poată ține toată viața atât de feriți de teamă.

Observă la stânga ei, în depărtare, că Isabel se apropia de ea. Avea o expresie goală pe față. Creesjie nu o cunoscuse prea bine, dar o plăcea. De la moartea lui Sander, fata preluase multe dintre îndatoririle acestuia, arătând un zel care l-ar fi putut face pe predicator să se simtă stânjenit.

Traversând plaja alunecoasă, fata ajunse lângă ea. Vorbise cu Sara mai devreme, dar tot ceea ce avusese ea de spus o dezamăgise şi o îndepărtase

pe aceasta de ea.

— Eşti bine, Isabel? întrebă Creesjie, văzând că fata rămăsese pe loc nemişcată, cu privirea ațintită înspre *Saaradam,* ca şi când nu îşi dădea seama de prezența altcuiva acolo.

— Crezi că Emily de Haviland a murit pe corabie? întrebă Isabel.

— Nu ştiu, îi răspunse Creesjie, speriată de sunetul vocii ei.

— Sander m-a ajutat când nimeni altcineva nu o făcea, spuse Isabel. M-a învățat o meserie, m-a învățat cum să mă lupt cu răul, dar eu l-am dezamăgit. Am permis să fie ucis, apoi Bătrânul Tom a măcelărit pe toată lumea, aşa cum a prezis Sander.

— Cei mai mulți dintre pasageri au murit în naufragiu, spuse Creesjie, neştiind cum să o consoleze. Sunt sigură că Emily s-a aflat printre morți. Nu am văzut nicio bătrână cu păr lung, cărunt, printre supraviețuitori.

— Atunci Bătrânul Tom a găsit o altă gazdă.

— Isabel…

— Cine ştie care dintre bărbații ăştia s-a învoit să-i intre în slujbă, înainte să ajungem la mal, continuă fata, feroce. Poate să fie încolăcit în oricare dintre sufletele lor stricate.

Ochii ei deveniseră sălbatici, înfricoşători. Vocea îi tremura de o mânie îndreptățită. Privind-o lung, Creesjie se întrebă dacă nu cumva naufragiul schimbase ceva în interiorul fetei.

— L-am dezamăgit pe Sander pe *Saardam,* pentru că nu am vrut să fac ce trebuia, spuse Isabel. Dar nu o să mai repet greşeala.

— Ce plănuieşti? o întrebă Creesjie, neliniştită, căutând-o pe Sara cu privirea.

— Nu am să mai permit ca altcineva să aibă de suferit. Am să fac orice e nevoie ca Bătrânul Tom să fie împiedicat să părăsească insula.

81

La ceasul la care seara începea să îşi arunce vălul său peste insulă, se formaseră două tabere.

Jacobi Drecht şi muşchetarii stăteau în jurul unui rug imens, glumind şi bând din carafele cu vin descoperite de Arent în colibe. Pasagerii fuseseră invitaţi să se alăture, dar Sara răspândise ştirea în legătură cu planul lui Drecht, împietrind multe dintre inimi. După cum prezisese însă, câţiva dintre pasageri se alăturaseră totuşi lui Drecht şi chefuiau veseli.

Restul îşi construise un foc de tabără mult mai mic în apropierea lizierei. Acolo împărţeau peştele prins peste zi şi un pic de bere. O bucată zdrenţuită de pânză îi ferea de ploaie, dar nu putea ascunde jalea lor. Discutau în şoaptă, privind cu frică înspre muşchetarii beţi, pe chipurile cărora puteau desluşi deja, la lumina focului, dorinţe josnice.

Pasagerii ştiau ce avea să urmeze – ceea ce se întâmpla întotdeauna atunci când celor puternici le era permis să facă orice doreau cu cei slabi. Doar Isabel părea nepăsătoare. Spre disperarea lui Creesjie, tânăra cânta, dansa şi se distra cu muşchetarii, cărora le turna vin şi le făcea ochi dulci. De la discuţia lor pe plajă, ceva se schimbase la ea. Atitudinea ei venea din disperare, dar Creesjie o considera nesăbuinţă. Acum, Isabel nu voia să îi asculte rugăminţile şi nu îi permitea să o ia de acolo. Se distra – aşa îi spusese. Se distra prea bine şi nu o mai făcuse de mult timp.

Îmbrăţişându-i pe Marcus, Osbert şi Lia lângă focul lor mic, Creesjie nu putea să facă altceva decât să se roage ca Isabelei să îi vină totuşi mintea la cap.

Privirea şi gândurile lui Creesjie fură distrase de Dorothea, care se ridicase ca să vadă dacă Sara dorea mâncare sau bere. Prietena ei stătea la marginea apei cu Arent, cu capul lăsat pe braţul lui. Priveau epava *Saardam* şi se ţineau de mână.

„Cel puţin s-a ales ceva bun din tot dezastrul ăsta”, gândi Creesjie.

Câteva bufnituri veniră din cealaltă tabără, urmate de gemete şi ţipete alarmate. Muşchetarii se împleticeau ameţiţi, încercând să o prindă pe Isabel, care le scăpa, sprintenă, în timp ce ei se prăbuşeau unul câte unul.

Drecht se avântă spre Isabel, încercând să îşi scoată sabia, dar căzu în genunchi în faţa ei, şi apoi se prăbuşi la pământ cu totul.

Arent, Sara şi ceilalţi supravieţuitori ajunseră la Isabel toţi în acelaşi

timp. În jurul focului care ardea cu putere zăceau zeci de trupuri fără cunoştinţă, având alături de ei cănile care le căzuseră din mâini.

— Au murit? întrebă Sara.

— Nu, spuse Isabel, împungând trupul lui Drecht cu piciorul. Le-am turnat în vin o fiolă din licoarea ta pentru somn, Sara. Aduceți frânghii ca să îi legăm.

Creesjie o strânse pe Isabel în brațe.

— Am crezut că ți-ai pierdut mințile, recunoscu ea, veselă. Dar aşa ceva… ne-ai salvat pe toți.

— Nu încă, spuse Isabel, tristă. Dar suntem aproape.

Apoi o ocoli pe Creesjie, pentru a se adresa pasagerilor.

— Bătrânul Tom ne-a adus pe insula aceasta, crezând că are să ne nenorocească, spuse ea. Dar pe când răul demonului a condus corabia înspre stânci, Dumnezeu a fost cel care ne-a cruțat.

Arent se împletici, apoi căzu la pământ. Câțiva dintre pasageri începură să geamă. Pământul se învârtea odată cu ei.

— Ce ai făcut? urlă Creesjie, pe când Marcus şi Osbert se prăbuşeau pe nisip.

— Bătrânul Tom s-ar putea ascunde în orice suflet care a căzut la învoială cu el, spuse Isabel, pe când şi Sara leşina. Dar nu pot să ştiu care dintre voi este.

Vederea lui Creesjie se înceţoşă.

— Cartea de demonologie m-a învățat cum se produce focul sfânt, continuă Isabel, transfigurată de un zâmbet aidoma celui pe care îl puteau avea doar martirii. O să vă curăț sufletele unul câte unul, până când nu va mai exista niciun ascunziş în ele, oricât de mic. O să pun capăt tiraniei Bătrânului Tom, odată pentru totdeauna.

Creesjie se trezi gemând.

Se afla pe plajă, legată de o bucată mare de lemn – una dintre rămăşiţele corabiei *Saardam*. Nodurile erau foarte bine strânse, iar bucata de lemn prea grea pentru ca femeia să se poată mişca. Nu trecuseră mai mult de câteva ore, întrucât cerul era tot întunecat, iar focul încă ardea cu putere. Pasageri şi muşchetari, erau legați cu toții.

— Marcus! Osbert! strigă ea.

Nu se vedeau, însă Lia şi Sara erau legate în apropiere. Le strigă şi pe ele, privind cum încep să se mişte încet. Clipeau confuze pe când îşi treceau

privirea în stânga şi în dreapta, încercând să îşi dea seama ce se întâmplase.

— Marcus! Osbert! strigă Creesjie din nou. Pentru Dumnezeu, răspundeți-mi!

Încet, din ce în ce mai mulți oameni începură să se trezească. Creesjie nu îşi putea da seama cât de mulți credeau în Bătrânul Tom, dar ştia că tuturor le era frică. Cu o oră înainte, fuseseră convinşi că urmau să fie violați sau uciși de către muşchetari. Acum, urmau să fie arşi pe rug de o nebună.

Învoială mai bună nici Bătrânul Tom nu ar fi putut face.

— Isabel! țipă Sara, care privea spre ceva ce Creesjie nu putea vedea. Isabel, opreşte-te!

Un foc izbucni în spatele lor, şi un urlet agonic făcu plaja să răsune. Creesjie îşi întinse gâtul, încercând să vadă despre cine era vorba, dar nu reuşi. Putea doar să audă incantațiile ciudate ale Isabelei.

— Mamă, strigă Lia, îngrozită. Nu o lăsa să facă asta, te rog.

— Curaj, dragostea mea, țipă Sara, zbătându-se în frânghii. Închide ochii şi roagă-te cu mine. Roagă-te cu mine!

Urletul încetă, şi Isabel ieşi din beznă, încercuită de lumina focului. Îşi făcuse o torță dintr-o ramură de copac şi resturi de velă, care ardea în mâna ei, împrăştiind scântei pe nisip.

— Isabel, nu trebuie să faci asta, strigă Creesjie, disperată, cu obrajii în lacrimi. Te rog, te rog, te rog! Prietenii mei nu au nicio vină, fiii mei nu au nicio vină. Dă-le drumul!

— Bătrânul Tom se poate ascunde oriunde, răspunse Isabel, cu o voce spartă, egală. Aceasta este singura noastră şansă să îl alungăm.

Mergând la Lia, îngenunche în fața ei.

— S-ar putea să fii nevinovată şi, dacă e aşa, atunci îmi pare rău pentru ce urmează să fac, rosti ea către Lia, cu privirile golite de orice emoție. Dacă te consolează, află că mila Domnului ți se va arăta în ceruri şi va fi pe măsura chinului pe care îl voi primi eu în iad.

Cu un deget plin de noroi, Isabel trasă un simbol pe fruntea Liei.

— Isabel, te rog, e doar o copilă, urlă Sara, răguşit.

Isabel o ignoră, aplecând torța înspre rochia fetei.

— Îmi pare foarte rău, zise ea.

Lia plângea, cerând îndurare, iar Sara continua să o implore pe Isabel să înceteze.

— Nu există Bătrânul Tom! răcni Creesjie cu toată puterea ei.

Liniştea căzu peste plajă, toți ochii îndreptându-se spre Creesjie. Torța se

oprise înainte să atingă rochia Liei. Pe figura Isabelei se vedea confuzie.

— Eu am inventat totul! urlă Creesjie, disperată. Eu am făcut totul. Eu am vrut să îl ucid pe guvernatorul general şi numai aşa am reuşit. Lia nu e un demon. Nu te atinge de ea, te rog!

Delirul dispăru de pe fața Isabelei. O privi pe Sara, zâmbind.

— Cum m-am descurcat? întrebă ea.

— Minunat, răspunse Sara, scoțându-şi mâinile din frânghii şi ajutând-o pe Lia să se ridice în picioare.

Creesjie le privea, confuză.

— Sara, ce se întâmplă?

— A fost o farsă, spuse Sara cu răceală. Aceeaşi farsă pe care ne-ai jucat-o şi tu. Fără îndoială. Trebuia să mă asigur că tu eşti cea vinovată.

82

Odată încheiată şarada, Lia şi Dorothea îi dezlegară pe pasageri, în timp ce le explicau ce se întâmplase. Era o poveste atât de incredibilă, că rămaseră mai toți cu gura căscată.

— Unde îmi sunt băieții? întrebă Creesjie.

— Sunt cu Arent, explică Sara. Nu am vrut să îi lăsăm să vadă asta.

Fluieră în întuneric, şi un alt fluierat se auzi drept răspuns.

— Sosesc îndată, zise Sara.

Umerii lui Creesjie căzură. Părea extenuată.

— Mulțumesc, Sara.

— Nu ai de ce să îmi mulțumeşti. Încă nu am încheiat.

— Şi când o să încheiem?

Lumina Celui de-al Optulea Felinar se aprinse în zare şi îndată după aceea explodă. Resturi în flăcări căzură în ocean.

— Acum, spuse Sara.

Un felinar se aprinse la babordul unui vas, urmat de alte zeci de lumini, dezvăluind catarge şi punți, o etravă, ba chiar şi marinari grupați la mijlocul acelei corăbii. Din ceva groaznic, Cel de-al Optulea Felinar se transformă în ceva foarte pământesc: era un galion Indiaman. Exact ca şi *Saardam.* Avea greement şi vele şi fusese şi el destul de avariat de furtună.

— E doar o corabie, spuse cineva în spatele ei, părând dezamăgit.

— E *Leeuwarden,* veni altă voce. Recunosc pavilionul. A făcut parte din flota care a părăsit Batavia. Am crezut că am pierdut-o în furtună.

Se auzi un murmur de aprobare, apoi unul de uimire. O barcă traversa apa, apropiindu-se de insulă.

— *Leeuwarden* a fost încă de la început Cel de-al Optulea Felinar, spuse Arent, ieşind din întuneric împreună cu Marcus şi cu Osbert.

Băieții trebuiau să alerge pentru a ține pasul cu el. Văzându-şi mama, se îndreptară spre ea, confuzi să o vadă legată.

— Ne jucăm un joc, spuse Creesjie, încercând să îi liniştească.

Apoi aruncă o privire de implorare către Sara, care îi făcu semn din cap lui Arent. Mercenarul scoase un cuțit din cizmă şi tăie frânghiile lui Creesjie, lăsând-o să îşi îmbrățişeze băieții.

— Dar am văzut opt felinare pe apă, spuse Lia. Cum e posibil, dacă au fost şapte corăbii?

— Cel de-al Optulea Felinar nu era nimic mai mult decât un felinar montat pe o barcă special echipată, răspunse Arent. Am văzut ceva asemănător astăzi, în inima junglei. Echipajul lui Creesjie trebuie să fi testat câteva pe această insulă, înainte de a reuşi să scoată unul perfect, după care l-au transportat la bordul *Leeuwarden.* Când aveau nevoie de Cel de-al Optulea Felinar, ca să ne îngrozească, îl coborau la apă şi îl aprindeau. Aşa se face că apărea şi dispărea atât de repede. Pentru că venea şi se întorcea de pe *Leeuwarden.*

Barca se apropia din ce în ce mai repede. Cineva ținea un felinar la proră. Arent privea în direcția ei cu o expresie cruntă pe față.

În acelaşi timp, Sara o fixa pe Creesjie cu furie. Ochii ei erau ca două pumnale.

— Mi-ai pus fiica în pericol! sâsâi Sara.

— Nu, spuse Creesjie, încercând să pledeze nevinovat. Nu, nu asta mi-a fost intenția. Crezi că mi-aş fi adus băieții pe corabie dacă aş fi plănuit să o pun în pericol? Bătrânul Tom nu a fost nimic mai mult decât o butaforie, o umbră pe perete. Nu trebuia să aibă loc vreo răzmeriță sau vreun naufragiu. Am planificat totul cu grijă, Sara. Crauwels a fost plătit să îndrepte corabia spre această insulă, după care să debarce pe toată lumea, susținând că trebuie să percheziționeze bine vasul, în căutarea acelei Emily de Haviland. Am crezut că toată lumea avea să fie atât de înfricoşată, încât avea să accepte de bunăvoie debarcarea. Insula aceasta nu e periculoasă. Nici măcar nu seamănă la formă cu Semnul Bătrânului Tom – detaliul acesta a fost născocit ca să îi pot convinge pe cei care s-ar fi îndoit de faptul că demonul era real şi că îl omorâse pe Jan Haan. Sunt provizii pe insulă, iar *Leeuwarden* urma să ne găsească într-o zi sau două. Ar fi dus pe toată lumea mai departe la Amsterdam, lăsându-l doar pe Crauwels, cu un minimum de echipaj, să descarce întreaga comoară de pe *Saardam* pe insulă, mai puțin ceea ce ne înțelesesem să fie plata lui. După care ar fi dus *Saardam* la destinație, livrând încărcătura în siguranță, spre consolarea Consiliului celor 17 Gentilomi. Singurii care ar fi trebuit să moară erau Jan Haan şi Sander Kers.

Ura ei se simțea în fiecare cuvânt.

— Nu ştiam că Johannes Wyck avea să fie la bord şi nici nu mă aşteptam din partea lui Crauwels să mă trădeze. A vrut să obțină comoara şi Năzbâtia numai pentru el şi a crezut că ar fi putut pune mâna pe ele incitând echipajul să omoare nobilii, inclusiv pe mine. Crede-mă, Bătrânul Tom a fost folosit

numai pentru a-l înspăimânta pe soțul tău.

— Și Bosey? L-ai ar…

Furia Sarei se topi când îi văzu pe Marcus şi pe Osbert, care priveau cu ochi mari. Stăteau agățați de mama lor şi lumina focului dansa pe fețele lor inocente, acum înspăimântate.

— Eu şi mama avem de vorbit nişte lucruri, le spuse ea, cu inima frântă. Jucați-vă un pic cu Dorothea.

Copiii îşi priviră mama nesiguri, însă Creesjie le zâmbi:

— Haideți, băieți. Vin să vă iau în curând.

Dorothea prinse mâinile băieților şi se îndepărtă împreună cu ei. Fața ei nu trăda nici consternare, nici confuzie vizavi de cele întâmplate. Sara ştia că avea să îi pună întrebări mai târziu, dar, pentru moment, singura ei grijă erau Marcus şi Osbert – grija ei obişnuită, de altfel.

Pasagerii încercuiseră strâns locul discuției, forțând-o pe Dorothea să se lupte să îi dea la o parte, pentru a-şi face loc. Se înghesuiau din curiozitate şi erau încă anesteziați de uimire, dar furia lor avea să izbucnească în cele din urmă, dându-şi seama cine era de vină pentru necazurile lor. Şi aveau să fie greu de ținut în frâu – se gândi Sara.

Privi după Arent, care stătea la marginea apei. Simțea că în curând avea să aibă nevoie de el.

— De ce l-ai ucis pe Bosey? întrebă Sara, privind cum Creesjie se ridica în picioare.

Văzând fețele care o înconjurau, Creesjie îşi ridică bărbia arogant, de parcă erau doar nişte servitori care nu meritau să fie priviți altfel decât de sus.

— Aveam nevoie de cineva care să îl introducă în scenă pe demonul nostru, aşa că l-am rugat pe Crauwels să îmi recomande cel mai groaznic om pe care îl avea. Mi l-a dat pe Bosey. Crede-mă, crima era cel mai mic dintre păcatele lui. Nu mi-a plăcut ce a trebuit să îi fac, dar era drogat tare. Am avut milă de el.

— L-am privit în ochi în timp ce murea, spuse Sara, simțindu-se ofensată de tonul disprețuitor al lui Creesjie. Agoniza. Nici vorbă de milă în aşa ceva.

— Cum ai făcut-o? o întrerupse Lia, curiozitatea ei trădând atracția pe care o simțea pentru mecanica din spatele crimei. Nimeni nu l-a atins. Cum ai făcut să ia foc?

— Stiva de lăzi a fost golită pe dinăuntru, iar în interior am pus să se

construiască o scară. Acolo, înăuntru, a fost un complice. De la el a venit vocea pe care ați auzit-o. Iar atunci când a venit clipa, a deschis o mică trapă şi a dat foc hainelor lui Bosey.

Mulțimea începu să murmure înfuriată. Mulți fuseseră pe docuri atunci când Bosey luase foc, iar o asemenea suferință nu putea fi uitată uşor.

— De ce ai ascuns trupul lui Sander? continuă Lia.

În curiozitatea fetei era ceva groaznic – gândi Sara. Parcă ar fi fost vorba doar de un alt caz al lui Sammy Pipps, fără legătură cu cei prezenți, fără consecințe directe, ceva doar pentru amuzamentul Liei.

— Sander Kers era ultimul din ordinul vânătorilor de vrăjitoare, spuse Creesjie, a cărei expresie sugera că simțea aceeaşi nelinişte ca şi Sara. Ordinul tortura şi măcelărea fără milă şi m-am gândit că lumea s-ar putea descurca şi fără aşa ceva. Am reuşit să îi ucid pe toți după planuri bine ticluite, dar mi-am dorit să curm personal viața lui Sander. El l-a învățat pe Pieter cele mai groaznice trucuri, aşa că l-am atras în Batavia. Intenționam să îl ucid şi pe el, şi pe Jan Haan în aceeaşi noapte, dar când a auzit confesiunea lui Reynier van Schooten, a coborât să investigheze comoara din cală. Dintr-o coincidență, m-a auzit vorbind cu…

Creesjie ezită. Fusese gata să divulge un nume.

— …cu un complice. Am reuşit să mă furişez în spatele lui şi să îi tai gâtul, dar nu am făcut-o cum trebuie. Era întuneric şi nu puteam fi sigură că nu lăsasem urme, aşa că, împreună cu acel complice, am târât cadavrul într-unul dintre compartimentele construite de Bosey, până aveam să decidem ce să facem cu el.

Din spatele cercului de spectatori se auzi un urlet de durere, înfundat. Arent se îndreptă într-acolo, urmărit de ochii Sarei.

Drecht sângera din cauza unei lovituri la cap. Lângă el zăcea o piatră, cu care cineva aruncase în el.

Arent îşi trecu ochii peste mulțime, făcându-i pe toți să se dea cu un pas în spate.

— Aveți de ce să fiți mânioşi pe el, după ceea ce a făcut, spuse Arent. Aveți motive să fiți furioşi şi pe ea.

Arătă înspre Creesjie.

— Dar a curs destul sânge. Trebuie să îndreptăm răul făcut şi vom reuşi, dar nu cu furie. Bătrânul Tom a făcut ce a vrut tocmai pentru că a mizat pe furie. Că e real sau nu, priviți şi voi prăpădul pe care l-a lăsat în urmă!

Lăsă cuvintele să se aşeze, apoi merse la Creesjie. Mercenarul arăta

sinistru la față şi părea enorm, iar ea se feri de el.

— Ai rozariul tatălui meu?

— L-am aruncat, răspunse ea, părând a spune adevărul. Se afla printre lucrurile lui Pieter. Pieter a fost cel pe care unchiul tău l-a angajat pentru a îți ucide tatăl, iar bunicul tău a cerut rozariul drept dovadă a crimei. După ce l-a văzut, Casper i-a ordonat lui Pieter să îl distrugă, dar el l-a păstrat. Nu ştiu din ce motiv, poate ca trofeu. Nu l-am lăsat acolo, la cotețe, pentru a te răni pe tine, Arent.

Vocea aproape i se oprise în gât.

— Am vrut ca Jan Haan să înțeleagă de ce i se întâmpla ceea ce i se întâmpla, urmă ea. Asasinatul tatălui tău a pornit totul. Atunci când Pieter l-a înjunghiat, tu l-ai atacat cu o săgeată, iar el aproape că te-a înecat într-un pârâu ca să nu îl omori. Era atât de grav rănit, încât abia a putut pleca de acolo. Se temea de tine, de aceea te-a lăsat în pădure. O piatră ascuțită ți-a lăsat cicatricea aceea pe încheietură, atunci când te zbăteai în apă. Nu ar fi trebuit să ducă la nimic, dar tu ai început să desenezi semnul pe uşile din sat, iar când Jan a văzut haosul stârnit, şi-a dat seama că găsise modalitatea prin care să facă avere. I-a inclus în complot pe Casper van den Berg şi pe Pieter. Casper a pus la dispoziție banii de care era nevoie, iar Pieter a inventat povestea despre posedări şi ritualuri, folosindu-se de ceilalți vânători de vrăjitoare pentru a teroriza domeniile pe care i le indica Jan. Împreună, şi-au falimentat competitorii, între care se afla şi familia mea.

— Familia ta? întrebă Drecht, care încă era legat de o stâncă.

— Creesjie Jens este Emily de Haviland, spuse Sara, privind fiecare detaliu de pe fața lui Creesjie şi încercând să descopere adevărata femeie care se afla în spatele acelui chip.

Timp de doi ani, privise acele trăsături cu dragoste şi crezuse că o cunoştea. Acum îşi dădea seama cât de naivă fusese. Cât de folosită şi cât de trădată. Simțea că o pierduse pe Creesjie, nu pe soțul său.

În acest timp, Creesjie o privea pe Sara cu admirație.

— Ştiam că eşti isteață, spuse ea. Recunosc că numele fetei nevinovate de odinioară nu prea se mai potriveşte cu femeia păcătoasă care am devenit. Cum ți-ai dat seama?

— Din hârtiile lui Vos. După moartea sa, am găsit biletele noastre de călătorie pe masa lui de scris, de parcă un anumit gând în legătură cu ele îl neliniştise. Erau cele care priveau cabina mea, a Liei şi a soțului meu. Nu ştiu cum, în momentul în care Arent mi-a spus că te suspectează, am avut

un gând: Vos ținea toate socotelile soțului meu, așa că știa exact tot ce plătise vreodată pentru a cumpăra ceva. Tu ne tot spuneai că te aflai la bord pentru că soțul meu insistase să călătorești alături de noi. Și că îți plătise biletul. Dar nu am găsit chitanța biletului tău în registrul de cheltuieli al lui Vos. Pentru că soțul meu nu îți ceruse să ni te alături și nu îți plătise cabina. Și, din greșeală, i-ai spus același lucru și lui Vos, nu-i așa? Iar el și-a dat seama. De aceea leprosul a trebuit să îl ucidă.

Creesjie își murmură încuviințarea.

— Și, dacă nu ar fi făcut-o, Arent ar fi murit de mâna lui Vos. Ciudat cum intervine soarta, nu-i așa?

Se uită după Arent, care se întorsese pe mal, pentru a privi iola care se apropia. Era tensionat și avea pumnii încleștați.

— *Pe tine* ce te-a făcut să mă suspectezi? întrebă Creesjie. Credeam că am fost foarte grijulie.

Arent era atât de concentrat să privească barca din zare, încât nu auzi și nu observă faptul că oamenii așteptau ca el să răspundă. Isabel îl trase de mânecă.

— Vor să știe cum de ți-ai dat seama că persoana responsabilă de moartea guvernatorului general a fost Creesjie, îi spuse ea.

Arent își trecu privirea peste fețele curioase, gândindu-se evident la altceva.

— Unchiul meu a fost ucis în cabina sa cu o lamă lungă, trecută prin plafon, pe dedesubtul patului Sarei, și retrasă tot pe acolo. Mi-am dat seama că pumnalul pe care l-am găsit noi fusese înfipt în rană când unchiul meu era mort *deja,* și că a existat o singură șansă când putea să se întâmple acest lucru: atunci când Creesjie a descoperit cadavrul. De aceea fusese stinsă și lumânarea: dacă ar fi fost lumină în cameră, Drecht ar fi văzut că nu era niciun pumnal înfipt în pieptul unchiului meu. Sammy ar fi rezolvat crima în câteva minute. După ce leprosul l-a ucis pe unchiul meu, ca să stingă lumânarea, a coborât spre hubloul cabinei și a folosit o mucarniță pusă la păstrare deasupra acestuia. Creesjie l-a forțat pe Drecht să părăsească încăperea pentru a aduce o altă lumânare, moment în care l-a înjunghiat pe unchiul meu în rana pe care o avea deja.

— Excentric, recunosc, oftă Creesjie, frecându-se la ochi. Dar nu era altă cale prin care puteam să îl omor fără să fiu prinsă. Drecht îl păzea pe Jan de fiecare dată când părăsea fortul, iar acesta își purta cuirasa peste tot, numai în pat nu.

— Dacă nu mătuşa Creesjie a fost leprosul, atunci acesta cine a fost? întrebă Lia, mirată.

— Răspunsul se află la bordul acelei bărci, spuse Sara, arătând înspre apă. Puțină răbdare nu o să îți facă rău.

— Ba s-ar putea să îmi facă, replică Lia, iritată. Şi cum ai ajuns amanta tatălui meu? Presupun că nu dintr-o coincidență.

— Rămasă fără familie, nu mai aveam avere sau influență şi a trebuit să mă bazez pe frumusețea mea. Primul meu soț a fost groaznic, dar i-am folosit averea ca să dau de urma vânătorului de vrăjitoare. Când am reuşit, l-am părăsit şi m-am reinventat drept curtezană. L-am sedus pe Pieter, intenționând să îl ucid imediat ce aş fi avut ocazia, dar…

Mârâi, asemenea unui animal prins în capcană.

— …m-am îndrăgostit de el. El renunțase la munca lui, era bun şi generos şi… mă făcea şi pe mine să mă simt altcineva. Mi-am permis să cred că se schimbase. Că *eu* mă schimbasem. Apoi am început să avem probleme cu banii, şi el mi-a vorbit despre o modalitate prin care ne-am fi putut îmbogăți. I-a trimis o scrisoare bunicului lui Arent şi ştiam că avea să o ia din nou de la început. Urma să distrugă alte familii în acelaşi fel în care o distrusese pe a mea. Aşa că i-am cerut ajutorul lui…

Evită din nou, la limită, să scape numele complicelui.

— …unui vechi prieten, care l-a torturat pe Pieter, ca să aflăm numele asociaților săi. După care am început să ne plănuim răzbunarea.

Avea lacrimi în ochi – aceleaşi lacrimi care erau tot timpul acolo când vorbise despre Pieter în trecut. Îl iubise cu adevărat, spre uimirea Sarei.

— Şi ce anume te-a adus la soțul meu? întrebă ea.

— Îl cunoscusem pe soțul tău cu câțiva ani mai înainte, prin Pieter, şi ştiam că mă place. După ce l-am ucis pe Pieter, i-am scris şi mi-am declarat adorația. A trimis să fiu adusă în Batavia cu prima corabie.

— Şi de ce ai mai aşteptat? De ce nu l-ai omorât atunci când ai sosit, acum doi ani?

— Pentru că aş fi fost prinsă, iar eu îmi iubeam băieții – dar şi pe tine, şi pe Lia – prea mult ca să risc să fiu despărțită de voi. Trebuia să aştept momentul oportun.

Arent intră în apă pentru a ajuta iola să ajungă pe plajă. Isaack Larme sări din ea, cu un felinar în mână. La rame se aflau Eggert şi Thyman.

— Ai avut dreptate în legătură cu tot, spuse Larme, strângând mâna lui Arent. L-am găsit exact acolo unde ai spus că o să fie. Vrea să vă vadă.

— Cine vrea să ne vadă? întrebă Lia, contrariată. Cine a ajutat-o pe mătuşa Creesjie?

— Ai citit toate cazurile noastre, Lia, spuse Arent. Ştii cât de multe lucruri a neglijat Sammy Pipps de când lucrăm împreună?

— Niciunul, răspunse fata, parcă ofensată de ideea că putea exista vreo scăpare.

— Exact, spuse el, trist. Şi cu toate acestea, nu a descoperit o trapă care ducea de la cotețele de animale în cabina căpitanului Crauwels!

— Ce vrei să spui?

— Spune că e timpul să îl întâlnim pe Bătrânul Tom, replică Sara.

83

Iola lor se lovi de coca *Leeuwarden,* şi Eggert şi Thyman retraseră ramele din apă. Nu suflaseră o vorbă în timpul traversării şi era limpede că ambii erau neliniştiți în preajma lui Arent. Acesta ocupa întreaga bancă din spate şi nu se mişcase deloc, între timp. Acum privea tăcut corabia.

Thyman fluieră spre punte şi un scaun fu coborât imediat.

— Cine urcă prima? întrebă Sara, temătoare.

— Eu, spuse Creesjie. Nu o să vi se întâmple nimic, jur. Sunteți în siguranță aici. Cu toții. Bătrânul Tom şi-a încheiat treaba. Demonul a fost alungat.

Pe când Creesjie era ridicată în aer, Arent se apropie de Eggert şi Thyman.

— De cât timp lucrați pentru Creesjie? îi întrebă.

Cei doi se priviră, neştiind dacă să răspundă sau nu.

— Voi doi ați ajutat-o să fure Năzbâtia în Batavia, nu-i aşa? Voi ați fost hoții portughezi care mi-au scăpat printre degete.

Eggert rânji, de parcă îşi aducea aminte de o glumă între prieteni.

— Da, dar dacă ea nu ne-ar fi avertizat că vii…

Thyman îl împunse în coaste pe Eggert, însă Arent părea mulțumit.

— Tu ai omorât animalele, Eggert? întrebă el. Păzeai cabinele pasagerilor. Ai fi putut pătrunde cu uşurință în cea a căpitanului, ca să deschizi trapa din tavan.

— Aşa ar fi trebuit, dar am făcut-o eu până la urmă, pufni Thyman. Eggert nu avea stomac să omoare animalele, aşa că a stat de pază la hubloul căpitanului, privind după *Leeuwarden,* ca să îmi spună când se aprinde felinarul.

— Nu aşa s-a petrecut, spuse Eggert furios, împingându-l. Doar de scroafă nu m-am putut atinge. Omorâsem deja găinile şi desenasem simbolul pe punte, pe întuneric. Nu te-ai fi descurcat să o faci aşa în linişte ca mine. Eu am făcut mai toată treaba.

Sara îl privi pe Arent. Gândeau acelaşi lucru: „Cine să aibă încredere ca acei doi idioți să facă un lucru cum trebuie?”

Scaunul coborî din nou şi de data aceasta urcă Sara. Lia fu următoarea şi, la final, Arent. Fu nevoie de şase bărbați care să îl ridice.

Leeuwarden era foarte asemănătoare cu *Saardam,* cu excepția felului în

care se comporta echipajul: îşi îndeplinea îndatoririle conştiincios şi tăcut. Căpitanul şi ofiţerii săi vorbeau pe puntea de comandă pe un ton aşezat, contrastând cu certurile grosolane dintre Crauwels, Larme şi van Schooten. După harababura de pe *Saardam,* corabia pe care se aflau acum chiar părea o navă-fantomă, iar Lia se lipi, speriată, de Sara.

Arent se îndreptă de spate şi întreg echipajul se opri din ce făcea, pentru a-l privi. Auziseră poveştile, dar nu le venea să creadă.

— Nu aşa intenţionam să ne revedem, se auzi vocea binecunoscută a lui Sammy, din spatele unui felinar.

Ieşi în lumină, smulgându-i Liei o exclamaţie de mirare. Deşi era îmbrăcat elegant, în haine cu pliseuri şi panglici, la care asortase un baston şi o pălărie cu pene, faţa lui era mutilată. Un petic de piele îi acoperea ochiul pierdut.

— Nu îţi place pălăria? întrebă Sammy, sec.

— Dacă îmi permiţi, Sara, aş dori ca Dorothea să îi ducă pe băieţi în cabina mea, spuse Creesjie. Se află în acelaşi loc ca şi pe *Saardam.* Se pot îmbăia şi odihni, au trecut prin destule.

Sara încuviinţă, privind-o pe Creesjie cum îşi săruta băieţii, urându-le noapte bună. Aceştia se duseră la Lia, apoi veniră la ea, ca să fie îmbrăţişaţi înainte de culcare. Pe când se îndepărtau ţopăind pe scări, în sus, spre puntea superioară, cu Dorothea în urma lor, Sarei începu să îi vâjâie capul. Ar fi fost atât de uşor să creadă că nimic nu se schimbase.

Sammy se duse la Creesjie, şi îi luă mâinile într-ale sale. Pe faţă i se putea citi îngrijorarea.

— Eşti bine? M-am speriat văzând că nu trimiţi niciun semnal.

— Au înscenat o vânătoare de vrăjitoare. Ai fi fost mândru, frate.

— Frate? exclamă Arent.

Sammy făcu o plecăciune extravagantă.

— Iartă-mă că mă prezint atât de tardiv, prietene. Mă numesc, sau mă numeam cândva, Hugo de Haviland.

Accentul său se schimbase puţin, iar expresia feţei sale devenise mai mândră, de parcă Hugo îl purtase pe Sammy ca pe o mască în tot acel timp. După care rânji, aducându-l iar pe problematist la suprafaţă.

— A fost genial că te-ai folosit de pitic, chiar nu m-am aşteptat la asta.

— Piticul? întrebă Creesjie, privind înspre Arent şi Sammy. Ce rol a jucat Isaack Larme?

— Sara şi cu mine ne-am dat seama de ceva: dacă insula era căminul

Bătrânului Tom, atunci Cel de-al Optulea Felinar ar fi trebuit să bântuie apele nu departe, spuse Arent, care nu își lua nicio clipă privirea de la Sammy. În timp ce toți credeau că o barcă de salvare, trimisă de pe insulă în larg, ar fi fost o misiune suicidară, noi ne-am gândit că, dacă am fi cerut voluntari, s-ar fi oferit exact cei care nu erau străini de faptul că o corabie se afla în apropiere.

Se scărpină la ochi.

— Aşa că l-am ascuns pe Larme într-un butoi, pe care l-am pus pe barca de salvare, alături de celelalte provizii, continuă Arent.

I-am spus să se strecoare afară de cum va fi ajuns la bord şi să îl caute pe Pipps în cabina căpitanului.

— De unde ştiai că are să fie acolo? întrebă Lia.

— Pentru că îl ştiu pe Sammy.

Sammy se fâstâci.

— Am petrecut trei săptămâni într-o beznă împuțită şi mă gândeam că merit şi eu, în sfârşit, puțin confort. Nu vă puteți imagina ce surprins am fost când Larme s-a afişat la uşă, cutezător, şi mi-a spus că Arent a aflat totul şi că eu ar trebui să detonez Cel de-al Optulea Felinar, dacă prietenia noastră însemna ceva pentru mine.

Problematistul zâmbea ca un părinte mândru, privindu-l pe Arent.

— Ştiam eu că ai să te prinzi, zise el.

— Tu m-ai ajutat foarte mult, mormăi Arent, ruşinat de laude.

— Câteva indicii ici şi colo, aruncă Sammy. Era al doilea caz al tău şi voiam să te distrezi.

— Au murit oameni, spuse Sara grav, enervată de tonul jucăuş al lui Sammy.

— Aşa încep şi se încheie majoritatea cazurilor noastre, spuse Sammy, uimit de obiecția ei. Dacă te consolează cu ceva, toți cei care au murit au meritat-o. În afară de oamenii pierduți în naufragiu, dar asta e vina căpitanului Crauwels, pentru că a ignorat planul.

Îşi trecu degetele peste fața mutilată.

— Şi cred că vei fi de acord că, pentru tot ce am judecat greşit, am fost pedepsit.

O briză trecu lin peste punte, făcând greementul să scârțâie.

— Nu are niciun rost să facem asta aici, spuse Creesjie, aruncând o privire echipajului, care încerca din greu să facă să pară că nu ar trage cu urechea. De ce nu mergem în cabina principală?

— Desigur, desigur, spuse Sammy. Totul e pregătit.

Instinctiv, dădu să meargă lângă Arent, dar privirea mercenarului îl descurajă imediat. Făcu un pas mai în spate, ajungând în dreptul Liei şi Sarei.

— Tu ai fost cel care şoptea? întrebă Lia, încă aflată sub vraja eroului ei, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase.

— În funcție de moment, am şoptit şi eu, şi Creesjie, şi Eggert, şi Thyman, şi a fost, de fapt, unul dintre lucrurile cel mai uşor de făcut, spuse el, modest, pe când treceau prin compartimentul de sub puntea mijlocie.

Pentru că nu erau pasageri, locul arăta ordonat şi curat, servind doar ca depozit de unelte.

— L-am plătit pe Bosey să dea găuri în pereții cabinelor, cât de sus se putea, pentru a putea şopti prin ele. Le astupam cu catran atunci când nu erau folosite, pentru ca sunetul să nu treacă dintr-o cabină în alta.

Vântul se înteți peste balustradă, trecându-le prin haine. În depărtare, focurile de tabără de pe plajă păreau că se sting. Întreaga insulă parcă dispăruse.

— Şi echipajului? întrebă Lia. În ce fel i-ați şoptit?

— Lăzile din cala de mărfuri aproape că atingeau grilajele din podeaua punții inferioare, iar marinarii dormeau chiar deasupra lor. Noaptea, când nu e nicio lumină, o şoaptă e cel mai uşor mod de a înfricoşa pe cineva.

— Dar de ce te-ai chinuit atât de mult, Creesjie? întrebă Sara, eliberându-se astfel de o întrebare care o chinuia de când se aflaseră pe plajă. Dacă l-ai urât pe soțul meu atât de tare, cu siguranță că ai fi putut găsi o cale mai uşoară prin care să îl ucizi.

— Şi care ar mai fi fost atunci distracția? se minună Sammy, consternat.

Creesjie îl privi exasperată.

— Nu era îndeajuns să îl ucidem, Sara. Ne-am dorit să afle şi el ce înseamnă să fii hăituit şi bântuit, aşa cum am fost noi pe când eram copii. Când Semnul Bătrânului Tom a început să apară peste tot pe domeniile noastre, tot felul de străini ne băteau la porți, acuzându-ne de vrăjitorie. Eu şi Samuel ne pricepeam la multe lucruri, şi talentele noastre erau cunoscute. Dintr-odată, ne-am trezit puşi sub acuzare pentru acest motiv. Servitorii care ne ştiau de o viață au început să se furişeze pe lângă camerele noastre, de frică să nu îi fermecăm. Dacă mergeam în sat, aruncau cu pietre după noi, din cauza lui Pieter Fletcher şi a vânătorilor lui de vrăjitoare, care scrijeliseră câteva simboluri în pădure şi răspândiseră nişte zvonuri. Voiam

ca Jan să ştie că urma să moară şi că nu avea nicio putere să prevină acel sfârşit, exact aşa cum ne-am simţit noi atunci când gloata ne-a atacat casa, ne-a măcelărit părinţii şi ne-a ars lumea din temelii. Voiam să simtă pe pielea lui teroarea pe care am simţit-o noi atunci.

— Şi aţi vrut să ştie şi cine o făcea, spuse Sara, înţelegând. De aceea aţi lăsat semnul pe velă, în prima zi. De aceea aţi cumpărat o cabină folosind o anagramă cu numele vostru de familie. Voiaţi să vă găsească.

— Eu am vrut să îl văd înainte de final, spuse Sammy. Am dorit să ştie cine îi făcuse farsa. L-am aşteptat în cabina lui Dalvhain în noaptea în care l-am ucis pe Vos.

— Nesăbuit, ca întotdeauna, spuse Creesjie, dându-şi ochii peste cap. Eu consideram acea parte a planului prea periculoasă, dar el nu a vrut să asculte. Rareori o face.

Arent murmură o încuviinţare, neputându-se abţine.

— Ce-ai fi făcut dacă punea Drecht mâna pe tine? îl întrebă Creesjie, supărându-se din nou pe fratele ei.

— Am petrecut ani de zile studiindu-l pe Jan Haan, răspunse Sammy, tonul lui plictisit sugerând că reproşul acela era ceva obişnuit. Jan Haan era în tot felul, dar prost nu era. Măsura întotdeauna calibrul inamicului său şi, de fiecare dată când sorţii îi erau potrivnici, negocia. Ştiam precis că venea şi la mine cu pălăria în mână, sperând să ne poată linişti, până când ne-ar fi putut trăda. Şi, oricum, Eggert păzea cabinele pasagerilor. Dacă Drecht ar fi încercat să mă prindă, Eggert l-ar fi înjunghiat în spate. Situaţia era sub control.

— Ce i-ai oferit? întrebă Lia.

— Slăbiciunea cea mai mare a tatălui tău a fost să creadă că toţi oamenii voiau aceleaşi lucruri ca şi el, numai că nu erau suficient de şireţi sau lipsiţi de scrupule ca să reuşească. I-am spus că noi doream restituirea averii familiei şi reabilitarea numelui nostru, ceva ce i-ar fi stat în putere să facă odată ce ar fi ajuns în Consiliul celor 17 Gentilomi. I-am spus că, în caz contrar, cum noi aveam control total asupra *Saardam,* l-am fi ucis. Şi, împreună cu el, tot restul familiei, precum şi pe Arent.

— Şi nu te-ai temut că ar fi putut întoarce corabia în Batavia? întrebă Sara.

— Avea în buzunar o scrisoare de promovare în care i se spunea că orice întârziere îi periclita locul în Consiliu. Ca să nu mai menţionăm faptul că nava avea cala plină de mărfuri aducătoare de profit, care îşi pierdeau

valoarea cu fiecare zi în plus departe de uscat. Lăcomia e capabilă să îi omoare până şi pe cei mai precauţi indivizi.

Sammy zâmbi întunecat.

— Scrisoarea falsă poartă unul dintre vechile tale sigilii, nu-i aşa? îl întrebă Arent.

— Da.

— De când plănuiţi asta? întrebă Arent, uimit.

— De când te-am recrutat, răspunse Sammy. Te-am ales în speranţa că m-ai fi condus mai rapid spre unchiul şi bunicul tău, dar, spre dezgustul meu, s-a dovedit că erai un bărbat onorabil. Probabil singurul pe care îl cunosc. Şi ne-am împrietenit, deşi nu intenţionam una ca asta. Se pare că a ne îndrăgosti de cei pe care îi folosim e o trăsătură de familie.

O privi pe Creesjie sugestiv.

— Taci, frate.

Intrară în cabina principală, pe care lumânările o îmbrăcau deopotrivă în umbre şi lumini. Acolo fusese pregătit un festin – o şuncă aurie, cu pielea crocantă, înotând în grăsime, stătea pe masă alături de mormane de cartofi şi de un con de zahăr, ale cărui granule luceau în lumina caldă a candelabrului.

Servitorii traseră scaune şi turnară vin.

— Ce e cu toate astea? întrebă Sara, lovind frustrată în masă. Acolo se află o insulă plină cu oameni speriaţi, printre care se găsesc şi copii, şi noi ne aşezăm să luăm cina? Trebuie să îi aducem la bord. Trebuie să ştie că sunt în siguranţă!

Creesjie îl privi pe Sammy, apoi îşi privi degetele.

— Ai dreptate, inimă dragă, dar avem multe de discutat mai înainte. Ce zici dacă le-am trimite o iolă cu vin şi mâncare? Discuţia noastră nu va dura mai mult de o oră. Între timp, vor mânca şi ei, după care putem să începem să îi aducem aici. Eşti de acord?

Sara dădu din cap, reţinută, iar Sammy chemă un servitor, ordonându-i toate acele lucruri aproape în şoaptă.

— Cum v-aţi permis toate acestea? se miră Arent, pe când îşi trecea mâna peste bârnele pictate ale tavanului. Probabil că aţi cumpărat întreg echipajul. Ştiu că solicitai sume extravagante pentru serviciile tale, dar tot planul acesta trebuie să fi costat o avere.

— De fapt, Edward Coil a plătit pentru tot, spuse Sammy, făcându-le semn să se aşeze.

— Coil? întrebă Sara, privindu-l pe Arent.

— Un funcționar care a fost acuzat de furtul unui diamant, cu care ar fi fugit apoi în Franța, spuse Arent, așezându-se. Eu am crezut că era vinovat, dar Sammy a descoperit dovezi care l-au exonerat.

— Doar că, în realitate, nu am descoperit nimic, spuse Sammy, punându-și șervetul în poală. Coil mi-a oferit diamantul acela în schimbul găsirii unei căi de a-l elibera, iar motivul pentru care îl furase era că se îndrăgostise de…

Arătă înspre femeia de lângă el.

— Creesjie, completă Lia.

— Asemenea lui Vos, spuse Sara, dând din cap.

Creesjie îi zâmbi plină de speranță, căutând pe chipul ei măcar o părticică din prietenia lor. Fu dezamăgită.

— Rezolvaseși corect cazul, Arent, spuse Sammy. Ai procedat corect, și eu te-am înșelat.

Și iată, la sfârșit, era și o scuză – se gândi Arent. Venită nu în cuvinte, pentru că Sammy nu rostise așa ceva, ci în ton, în regretul din vocea sa. Pentru naufragiu și pentru toată groaza provocată în timpul acelei călătorii, Sammy nu simțea mare responsabilitate, dar regreta că îl mințise pe Arent cu ani în urmă, legat de acel caz, și nu simțea nevoia să sărbătorească. Era singurul regret al lui Sammy.

Atunci îl văzu Arent cu adevărat, pentru prima oară: nu era marele om pe care îl crezuse, ci doar unul isteț. Crud și rece, la fel ca toți ceilalți pe care îi cunoscuse. Prin Sammy, Arent crezuse că văzuse viitorul, acela în care puterea avea să fie cucerită de inteligență, făcând lumea mai sigură pentru toți, mai ales pentru cei slabi. Dar Sammy considera că măcelărirea unor oameni nevinovați era un preț destul de mic de plătit pentru uciderea unui om puternic. Sammy nu era cu nimic diferit de regii pentru care luptase Arent.

— Diamantul ne-a cumpărat loialitatea echipajului de pe *Leeuwarden,* spuse Creesjie. Cu ocazia ultimei sale traversări dinspre Amsterdam, am adus corabia pe insulă, pentru a lăsa acolo provizii, am construit colibele și am fabricat Cel de-al Optulea Felinar. *Leeuwarden* a ajuns în Batavia cu câteva săptămâni întârziere, dar totul a fost pus pe seama unei furtuni.

— Ne-am gândit că l-am putea convinge pe guvernatorul general să urce la bordul *Leeuwarden* pentru călătoria spre Amsterdam, dar el a insistat să călătorească pe *Saardam,* completă Sammy povestea. Așadar, a trebuit să

plătim şi serviciile lui Bosey şi Crauwels. Eggert şi Thyman lucrează pentru noi de ani de zile, şi pe loialitatea lor ne puteam baza.

— De ce ai ajuns în acea celulă? întrebă Arent.

— Pentru că aşa am vrut.

Creesjie îşi drese vocea.

— Odată ce fratele meu i-a livrat lui Jan falsa scrisoare de promovare, care conținea şi acuzația de spionaj, ştiam că avea să îl întrebe pe Crauwels unde anume ar fi putut să îl țină sub control pe Sammy. L-am pus pe căpitan să îi sugereze să fie întemnițat la proră.

— Nu puteam risca să investighez chiar eu, pentru că ți-ai fi dat seama imediat că mă prefac, zise Sammy, pompos. În plus, nimeni nu m-ar fi putut acuza că nu sunt în stare să dejoc planul demonului de pe *Saardam,* din moment ce eram pus, în cătuşe, în cea mai oribilă celulă de pe corabie.

Sammy gustă nişte carne.

— Odată ajuns în celulă, am fost, de fapt, liber să vin şi să plec după cum doream. L-am pus pe Bosey să construiască o trapă care ducea din celula mea pe puntea etravei. Aşa puteam să mă deghizez în lepros şi, prin apă, să înot spre scara care ducea la dunetă. De obicei făceam asta după ce Arent mă părăsea. Trebuia doar să cobor prin trapa construită sub cotețele pentru animale, ca să ajung în cabina lui Crauwels, după care să trec prin culoar şi să intru în cabina lui Dalvhain, înainte să se trezească cineva. Mi-am petrecut majoritatea zilelor acolo.

— De aceea i-ai pus pe Eggert şi pe Thyman să omoare animalele, spuse Lia, înțelegând deodată. Făceau prea multă hărmălaie de fiecare dată când treceai pe acolo şi asta atrăgea atenția. Iar tu aveai nevoie să te tot plimbi pe la ele…

— Da, cineva ar fi observat, încheie Sammy. Ca atunci, în prima noapte, când Sara m-a văzut la hubloul ei. Ieşisem să iau mucarnița de la sora mea, dar nu ştiam că se făcuse schimb de cabine. Arent era să mă prindă, dar am reuşit să intru în cotețe puțin înainte să mă găsească. Am intrat de acolo în cabina lui Crauwels cu o găină în brațe. Slavă cerului, toată lumea era prea distrasă ca să o audă.

— L-ai omorât pe guvernatorul general în timp ce restul erau la cină, nu? întrebă Arent, împingând tava cu cartofi pentru a se putea sprijini cu coatele de masă.

— Da.

— Tu m-ai salvat de Vos?

— Nu intenționam, dar mă bucur că am fost acolo.

— Tu l-ai ucis pe Wyck? întrebă Sara.

Corabia se lăsă puțin într-o parte şi farfuriile alunecară pe masă, urmând mişcarea navei.

— A fost grăjdar la curtea noastră, pe când eram copii, spuse Creesjie, luând o cupă de vin în mână. Pieter a încercat să îi forțeze pe servitori să mărturisească faptul că ne văzuseră făcând ritualuri satanice, dar Wyck a fost de partea noastră. A pierdut un ochi din cauza asta. După ce familia noastră a fost masacrată, s-a alăturat Companiei. Experiența aceea l-a schimbat.

Sammy o mângâie pe sora lui pe obraz, liniştind-o.

— Când i-am şoptit în noapte, mi-a spus că a recunoscut-o pe Creesjie pe punte, spuse Sammy. Şi că voia să fie plătit de data aceasta, pentru a-şi ține gura. Nu puteam ignora cererea lui. Practic, i-am oferit o avere ca să îl ucidă pe Arent, în timpul luptei.

Văzând că Arent îl priveşte cu dezgust, Sammy îşi ridică mâinile.

— Ştiam că nu avea cum să câştige, se dezvinovăți el. Speram că Arent, nevoit să se apere, avea să îl omoare, ca să mă scutească pe mine de muncă.

— Şi cum ați creat fumul albicios pe care toată lumea l-a confundat cu începutul unui incendiu? întrebă Lia, cu o curiozitate de profesionist.

— Prin ceva ce am descoperit pe când făceam oxid de zinc, povesti Sammy, fericit. A fost impresionant, nu-i aşa? Am îmbibat compusul în toate scobiturile de pe puntea inferioară. Trebuia doar să ating catranul cu o flacără şi lua foc imediat, creând fumul acela alb, dar lăsând lemnul neatins.

După tonul vocii sale, s-ar fi zis că nu făcuse decât nişte trucuri la curte – se gândea Sara. Observând reacția entuziasmată a Liei, îşi dădu seama că fata ar fi putut să creadă acelaşi lucru.

— De când faci asta? întrebă Arent, cu o voce sfârşită. De când comiți crime?

Sara parcă îi putea auzi furia, abia controlată. Îi căută mâna pe sub masă, dar găsi un pumn încleştat.

— Plănuiam crime cu mult înainte de a începe să le rezolv pe ale altora, recunoscu Sammy. Numele familiei mele fusese distrus şi pe noi nu ne putea ajuta nimeni. Eu şi Emily am supraviețuit cum am putut – şi se pare că o grămadă de oameni vor moartea cuiva, mult mai mulți decât cei cărora le pasă cine anume a săvârşit un omor. Aş putea să îți spun că am continuat pentru că eram sărac şi muream de foame, dar am minți destul pentru azi.

Înzestrările mele cer exercițiu, şi singurul lucru mai incitant decât rezolvarea unei crime complicate e plănuirea uneia, observând mai apoi cum se realizează atât de bine, încât nimeni nu îşi dă seama că a fost o mână criminală – regi care mor în pace în paturile lor, nobili care cad de pe cai la vânătoare, moştenitoare frumoase care se sinucid la baluri. Misterele bune sunt atât de rare! Dar, dacă ai imaginație destulă, poți inventa cât de multe vrei. S-a dovedit a fi o îndeletnicire avantajoasă, de-a lungul anilor. Am exportat-o în Franța, Germania şi la Capul Bunei Speranțe. Acestea sunt mirodeniile mele, dar, spre deosebire de zahăr sau praf de ardei iute, nobilii nu se satură niciodată să se măcelărească între ei.

— Tu chiar eşti Bătrânul Tom, spuse Arent, golit de emoție.

— Nu există demoni, Arent, replică Sammy, gustând vinul. Dar tot timpul se pot face tocmeli.

Poate că se datora *doar* acelui vin, care îi înroşise buzele, sau poate că de vină erau umbrele care jucau în jur, ori roşeața din obrajii lui, dar în Sammy se găsea ceva cu adevărat diavolesc – se gândi Sara.

— Tocmeli, repetă ea încet, înțelegând deodată oferta din tonul lui.

Creesjie o luă de mână, peste masă.

— Ți-am spus mai devreme că am făcut totul pentru că am vrut ca Jan Haan să afle ce înseamnă frica. Dar am făcut-o şi pentru că nu voiam să fim prinşi. Toată lumea de pe insula aceea crede că un demon ți-a ucis bărbatul, exact cum am sperat. Aceasta este povestea cu care o să plece acasă, povestea pe care o vor spune mai departe.

Văzând că Sara se îndoieşte, făcu un gest cu mâna.

— Totul se poate explica, dar superstiția sapă adânc. Nimeni de pe insulă nu se îndoieşte acum de ea. Cred în Bătrânul Tom şi o să îşi petreacă viețile blestemându-l pentru lucruri care nu vor fi mers bine, şi o să îşi atingă amuletele ca să se țină la adăpost. Copiii lor au să creadă şi ei, la fel şi nepoții.

Făcu o pauză, căutându-şi cuvintele.

— Te iubesc, Sara.

Ochii ei o priviră pe Lia.

— Te iubesc, Lia. Băieții mei vă iubesc. Vreau să veniți cu mine în Franța şi să trăim viața despre care am discutat, libere de obligația căsătoriei.

Lia se întoarse către mama sa, dar privirea Sarei o fixa ferm pe Creesjie. Lia era dulce şi isteață, dar indiferentă la suferința celor din jur. Îşi dorea

viața promisă de Creesjie, şi Sara era sigură că ochii aceia întunecați ai fiicei sale urmau să o implore.

Iar ea nu ştia dacă avea puterea să le reziste. Sau dacă ar fi trebuit. În cei cincisprezece ani în care fusese căsătorită cu Jan Haan, visase la libertate. Acum i se oferea exact acel vis. Parte din ea îşi dorea să accepte, să se agațe de şansă cu lăcomie.

— Oricare au fost intențiile voastre, au murit sute de oameni, mârâi Arent. Copii şi-au pierdut mame şi tați. Soți au pierdut soții. Nu puteți lăsa aşa ceva în urmă. Cineva trebuie să plătească.

Îl privi aprig pe Sammy.

— Asta făceam noi de obicei, Sammy. Îi trăgeam la răspundere pe cei vinovați de astfel de fapte.

— Unchiul tău a fost tras la răspundere, spuse Creesjie. Şi conştiința mea suferă pentru cei pe care i-am rănit ca să reuşim acest lucru, dar se mângâie cu faptul că împiedicăm livrarea Năzbâtiei în mâinile Consiliului, şi extinderea unui imperiu care ar lăsa mână liberă tocmai unor bărbați ca Jan Haan.

— Până când vindeți instrumentul altcuiva, spuse Arent.

— L-am distrus, spuse Sammy, sec. Cel puțin două componente ale sale, pe care le-am recuperat noi, nu mai există. Năzbâtia era mult prea puternică pentru a intra pe mâna unui rege sau a Companiei.

Doar Sara o auzi pe Lia oftând, la gândul dureros al multor ani de muncă pe care îi pierduse.

Creesjie îşi lăsă capul în jos.

— Ne pare rău pentru ceea ce am pus în mişcare, dar numai Crauwels e de vină că pe unii pasageri i-a costat viața. Acum intenționăm să salvăm pe cine putem şi să ne întoarcem la Amsterdam.

Sammy se aplecă în lumină, privindu-l pe Arent. Expresia sa arăta interes, dar şi speranță – părea un copil care dorea să ceară ceva de la tatăl său. Sarei îi venea să se blesteme pentru că nu observase asemănarea dintre el şi Creesjie. Aveau aceeaşi formă a ochilor, aceeaşi bărbie, aceeaşi frumusețe ireală. Poate că şi pentru acest motiv se asiguraseră că nu aveau să fie văzuți prea des împreună, în aceeaşi încăpere.

— Te ştiu, prietene, îi spuse Sammy lui Arent. Ştiu că nu poți lăsa o asemenea nedreptate nepedepsită, dar să ştii că a existat cu adevărat un demon, şi noi l-am izgonit din lumea aceasta. Năzbâtia ar fi adus numai suferință, iar noi am distrus-o. În aceste fapte se găseşte şi ceva bun, şi ceva

rău. Acceptă versiunea aceasta a poveştii şi împărţim cu voi şi cu pasagerii comoara lui Jan Haan. O să fiţi liberi şi o să vă puteţi alege orice fel de viaţă doriţi. Poate că, într-o zi, o să mai rezolvăm o enigmă împreună.

Sara îl privi pe Arent, încercând să îşi dea seama de starea lui de spirit. Cel mai des, faţa lui era o mască, ascunzând orice emoţie. Dar nu şi în acea noapte. Furia se vedea pe fruntea lui încruntată şi în ochii lui îngustaţi. Curgea prin umerii săi tensionaţi şi prin pumnii încleştaţi. Era gata să scufunde *Leeuwarden* cu mâinile goale.

— Care ar fi alternativa? îndrăzni Lia, cu vocea tremurândă. Ce se întâmplă dacă refuzăm? O să ne omorâţi?

— Nu! exclamă oripilată Creesjie. Nu draga mea, nu. Dacă aş fi gândit una ca asta, nu aş fi spus adevărul atunci când Isabel încerca să îţi dea foc.

— Dacă nu vă place târgul nostru, sunteţi liberi să rămâneţi pe insulă, în linişte şi pace, spuse Sammy, ideea părând că îl supără. E destulă mâncare încât să vă ajungă ani buni de acum încolo, şi vânatul e gustos.

Tulburat în mod vizibil de furia lui Arent, Sammy îşi înfipse privirea în Sara.

— Bătrânul Tom te-a întrebat ce îţi doreşti cel mai mult şi ai spus „libertate”. Asta îţi oferim acum. Întrebarea este: ce eşti dispusă să dai la schimb?

Sara se uită la Lia, apoi la Arent.

Privirea Liei o implora – libertatea era tot ce îşi dorea şi ea. Arent, în schimb, cu statura sa imensă, domina cabina ca un taur întărâtat. Acum îl vedea pe mercenarul din cântece, de neoprit, trimis din ceruri pentru a dărâma regate. Dar zeul pe care îl slujise îl dezamăgise şi Arent nu avea cum să îl ierte.

Sara ştia că de răspunsul ei atârnau viaţa sau moartea lui Arent, şi vieţile celor care ar fi încercat să îl oprească.

Ea ce îşi dorea cel mai mult? Şi ce anume era dispusă să plătească pentru asta?

Preţ de o clipă, se auzi doar scârţâitul corabiei, pe când toţi aşteptau decizia Sarei.

— Nu, spuse ea moale.

Toţi cei de la masă îşi opriră respiraţiile. Arent se tensionă, gata să sară din scaun.

— Nu, continuă Sara. M-am săturat să mi se tot dicteze. Există şi o a treia posibilitate.

— Te asigur că ne-am gândit la toate, îi spuse Sammy, privindu-l îngrijorat pe Arent.

— Liniște, Samuel, spuse Creesjie. Care e a treia cale, inimă dragă?

— Ispășirea, spuse Sara. Pasagerii merită să fie recompensați pentru tot ce au pierdut, și comoara voastră ajunge din plin ca să le oferiți tuturor câte o viață nouă. Dar voi nu puteți să plecați fericiți după aceea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Prea mulți nevinovați au murit. Trebuie să vă răscumpărați greșeala.

— Și cum sugerezi să facem asta? întrebă Creesjie, precaută.

— Folosindu-l pe Bătrânul Tom într-un scop nobil, răspunse Sara cu entuziasm. Asigurându-vă că le șoptește înfricoșător celor care merită să îi audă vocea.

Simțind obiecții, se grăbi să continue.

— Cu toții știm că există sute de bărbați ca soțul meu, care fac lucruri oribile, dar care sunt atât de puternici, încât rămân nepedepsiți. Dar dacă nu ar fi la nesfârșit așa? Dacă data următoare când un nobil își ucide servitoarea, Bătrânul Tom îl găsește și îl face să plătească prețul Domnului? Dacă data următoare când un rege conduce o armată spre măcel, după care fuge de pe câmpul de luptă ca un laș, Bătrânul Tom l-ar aștepta în castel?

Sammy și Creesjie schimbară priviri uimite, însă Arent zâmbea. La fel și Lia.

— Uite cât v-a luat ca să vă răzbunați, continuă Sara. Patru ani de planuri, iar eu și Arent am rezolvat cazul în câteva săptămâni. Lia a inventat Năzbâtia pentru că se plictisea. Imaginați-vă ce am putea face noi cinci, împreună. Imaginați-vă binele pe care l-am putea face.

— Nu putem răzbuna toate actele de răutate din lume! protestă Sammy, dar cuvintele lui contrastau cu entuziasmul din vocea sa.

Voia să fie convins – își dădu seama Sara. Era nevoie de un argument care avea să îl motiveze pentru tot restul vieții sale. Ea trebuia doar să găsească acum cuvintele potrivite.

— Nu trebuie să răzbunăm toate actele de răutate, spuse Arent pe un ton jos. Dar îi putem înfricoșa destul de tare pe cei care se gândesc să le comită.

Îl privi pe Sammy direct în față.

— Ești un ticălos prefăcut, intrigant și trădător, Sammy Pipps, dar ai fost prietenul meu până azi și aș vrea să fie așa și de acum încolo. Ai distrus Cel de-al Optulea Felinar pentru că te-am rugat să o faci, ca să îmi demonstrez că pot avea încredere în tine. Acum îți cer să faci asta.

— Te rog, Creesjie, o imploră Lia, luând-o de mână, peste masă.

Creesjie se uită cu speranță la fratele ei.

— E posibil oare?

— Avem destulă comoară, calculă Sammy. Avem o corabie. O insulă. Ca să nu mai spun de viclenie şi isteţime. S-ar putea să fie de ajuns. Eu, unul, vreau să aflu.

Schimbară zâmbete timide, pe când semnau cu toţii un nou contract, ciudat.

— Atunci poate că e timpul ca un diavol să facă dreptatea pe care Dumnezeu nu vrea să o facă, spuse Creesjie, binedispusă.

Se întoarse spre Sara.

— De unde începem?

SCUZE PREZENTATE ISTORIEI. ŞI BĂRCILOR.

Salut, prietene,

Iartă-mă că îți întrerup seara, neinvitat. Am vrut ca, după ce praful se va fi aşezat înapoi peste intrigă, să apar şi eu, ca să discutăm un pic.

Vezi tu, eu cred că o carte este exact ceea ce tu, cititorul, decide că este. Privelişti, mirosuri, personaje – orice crezi tu despre ele, aşa sunt! Iubesc cărțile pentru acest motiv. Niciun cititor nu seamănă cu altul, ceea ce înseamnă că nici lecturile lor nu pot fi asemănătoare. Versiunea ta de Arent nu este versiunea mea de Arent, fapt demonstrat de numărul mare de persoane care îl consideră un bărbat foarte atrăgător. Nu am avut în minte un bodyguard sexy, dar nu contează. Dacă vrei un Arent sexy, o să ai un Arent sexy.

În mod asemănător, nu îmi place să încadrez povestirile mele într-un anumit gen literar. Cartea mea anterioară, *Cele şapte morţi ale lui Evelyn Hardcastle,* a fost descrisă în fel şi chip: un mister în stilul perioadei de aur a genului{23}, un roman ştiinţifico-fantastic metafizic, o scriere modernă de tipul fantasy sau un horror. Aveau cu toții dreptate. Era cartea lor, aşa că, la naiba, putea fi orice îi făcea fericiți.

Mă aştept ca tot atâtea genuri să fie atribuite şi romanului *Diavolul şi apa întunecată,* şi este în regulă. Cu o singură excepție… Sunt puțin îngrijorat că unii cititori îl vor descrie ca pe o carte despre bărci sau ca pe o lucrare de ficțiune istorică.

La prima vedere, aşa pare. Acțiunea este plasată în 1634, aşadar, în mod clar, este una istorică. Şi este în mod clar fictivă. Şi are loc pe o barcă. Mă tem însă că aceia care îi vor căuta aici pe Henry Mantel şi Patrick O'Brien se vor aştepta la detalii pe care eu le-am ignorat deliberat. Nu din aroganță, ci pentru că stăteau în calea poveştii pe care încercam să o spun.

Un galion Indiaman ar fi trebuit în mod normal să aibă zeci de ofițeri, toți esențiali conducerii navei. Eu am optat pentru trei, fiindcă nu am vrut să scufund povestea cu un număr atât de mare de personaje sau intrigi secundare. Istoria strecurată în cartea mea s-a petrecut, în realitate, diferit, sau mult mai târziu, sau deloc. Tehnologia este mult mai avansată decât s-ar fi pretat să fie, la fel şi unele comportamente, precum şi felul de a vorbi. Mai ales felul de a vorbi. Toate aceste lucruri sunt intenționate. După ce am făcut cercetări, am dat la o parte tot ce îmi stânjenea povestea. Înțelegi ce

spun? În acest roman de ficțiune istorică, istoria este ficțiune. Sper că pe tine nu te deranjează lucrul acesta. Deşi cunosc o grămadă de oameni pe care o să îi deranjeze, fiindcă mulți vor ciocolată, nu cafea. Vor detaliile pe care le-am aruncat peste bord.

Acesta este un mod destul de ocolit de a îți spune că te rog să nu îmi trimiți scrisori critice despre adevăratele tehnici de manevrare a unui galion sau despre moda feminină în anii 1600. Doar dacă sunt lucruri superinteresante pe care vrei să mi le împărtăşeşti.

Iubesc detaliile valoroase.

Ai dreptate, da, te-am reținut destul. Sper din inimă că ți-a plăcut *Diavolul*... tot atât pe cât mi-a făcut şi mie plăcere să schimb o vorbă cu tine. Îți doresc o seară frumoasă. Şi să ne reauzim peste doi ani, când va fi gata următoarea mea carte. O să fie foarte tare, promit.

Cu bine,

Stu

MULȚUMIRI

Pregătiți-vă, copii, urmează să îmi spăl păcatele. Pentru *Cele şapte morţi*... am mulțumit doar unei jumătăți din oamenii cărora ar fi trebuit să le fiu recunoscător. De această dată, le mulțumesc absolut tuturor. Conceperea romanului *Diavolul*... a fost o muncă grea, la fel cum a fost faptul că am avut un nou-născut în familie în tot acest timp. Am gemut în mod egal în legătură cu ambele lucruri. Scuze, tuturor! Acum sunt mai bine. Haideți, vă datorez câte o halbă!

Biata Resa! Pe lângă cât de mult m-a ascultat şi cât de mult ceai mi-a oferit, soția mea a avut grijă de Ada de una singură în prea multe weekenduri, față de cât ar fi fost corect. Tot ea a fost cea care a observat că prima variantă de final pentru această carte era slabă. Cu o parteneră ca Resa, 90% din viață este perfectă. Mulțam, păpuşico! (Sigur o să mă omoare pentru folosirea în public a acestui apelativ.)

Să vorbim puțin despre editoarele mele, Alison Hennessey, Shana Drehs şi Grace Menary-Winefield. *Diavolul*... a trebuit luat la puricat cuvânt cu cuvânt. A lovit, a scuipat şi a muşcat. În ciuda faptului că au fost nevoite să citească mult moloz, au rămas tot timpul amabile şi pozitive. *Diavolul*... nu ar fi existat astăzi fără ele.

Agentul meu, Harry Illingworth este… înalt, şi acest detaliu spune totul. Serios vorbind, el este confratele care ştie o groază de chestii despre ce înseamnă să publici. Un lucru excepțional de util. De asemenea, se pricepe de minune să nu țipe atunci când îi spui că eşti pe cale să depăşeşti ÎNCĂ UN termen-limită, iar el trebuie să îi dea vestea mai departe lui Alison. Aceste calități nu se învață.

Big Phil ne-a abandonat, aşa că e moartă pentru mine. Urma să scriu aici despre campania genială pe care a făcut-o pentru *Cele şapte morţi*... şi despre cea care promitea să fie fabuloasă în legătură cu *Diavolul*... Urma să o numesc tovarăşă de cursă lungă, numai că ea, în mod egoist, a rămas însărcinată şi a plecat în concediu de maternitate, aşa că nu am să spun nimic din toate aceste lucruri. Ele o privesc pe Amy, şi am să i le spun doar ei. Amy, faci miracole. Îți mulțumesc! La fel şi lui Phil! Nu pot să fiu cu adevărat rău cu voi, pentru că aveți un nou-născut. Ați fost pedepsiți destul, cu alte cuvinte.

Glen îmi aduce *brownies* ori de câte ori dau autografe. Pentru lucrul

acesta şi pentru că mă lasă să îi sparg urechile atunci când cutreierăm librăriile din Londra, îi mulțumesc. David Mann creează nişte coperte minunate. Lui i se datorează ambele variante pentru *Cele şapte morți*... Şi tot a lui este coperta *Diavolului*... Le iubesc pe toate. Mulțumesc, prietene! Emily Faccini a desenat harta pe care ați călătorit cu privirile. Este nemaipomenit de talentată. A făcut una şi pentru *Cele şapte morți*... la fel de minunată.

Caitlin, Valerie şi Genevieve au reuşit să bage cărțile mele în ochii atâtor oameni, încât mă întreb cum de nu se împiedică de ele când ies pe uşa editurii. Mulțumiri, tuturor! Şi să nu o uităm pe Sara Helen, cea care a făcut ca procesul de producție să pară lipsit de efort, în plină pandemie. O treabă de admirat! Mulțumesc!

Şi, la final, mama, tata şi copilul: Cum mulțumeşti pământului pe care calci şi stratului de ozon care te protejează să nu te arzi? Eu încerc de multă vreme să fiu scriitor. Iar ei nu au încetat vreo clipă să creadă că am să reuşesc. Acest fapt rămâne important.

Pregătiți muzica. Pregătiți lacrimile. Am plecat.

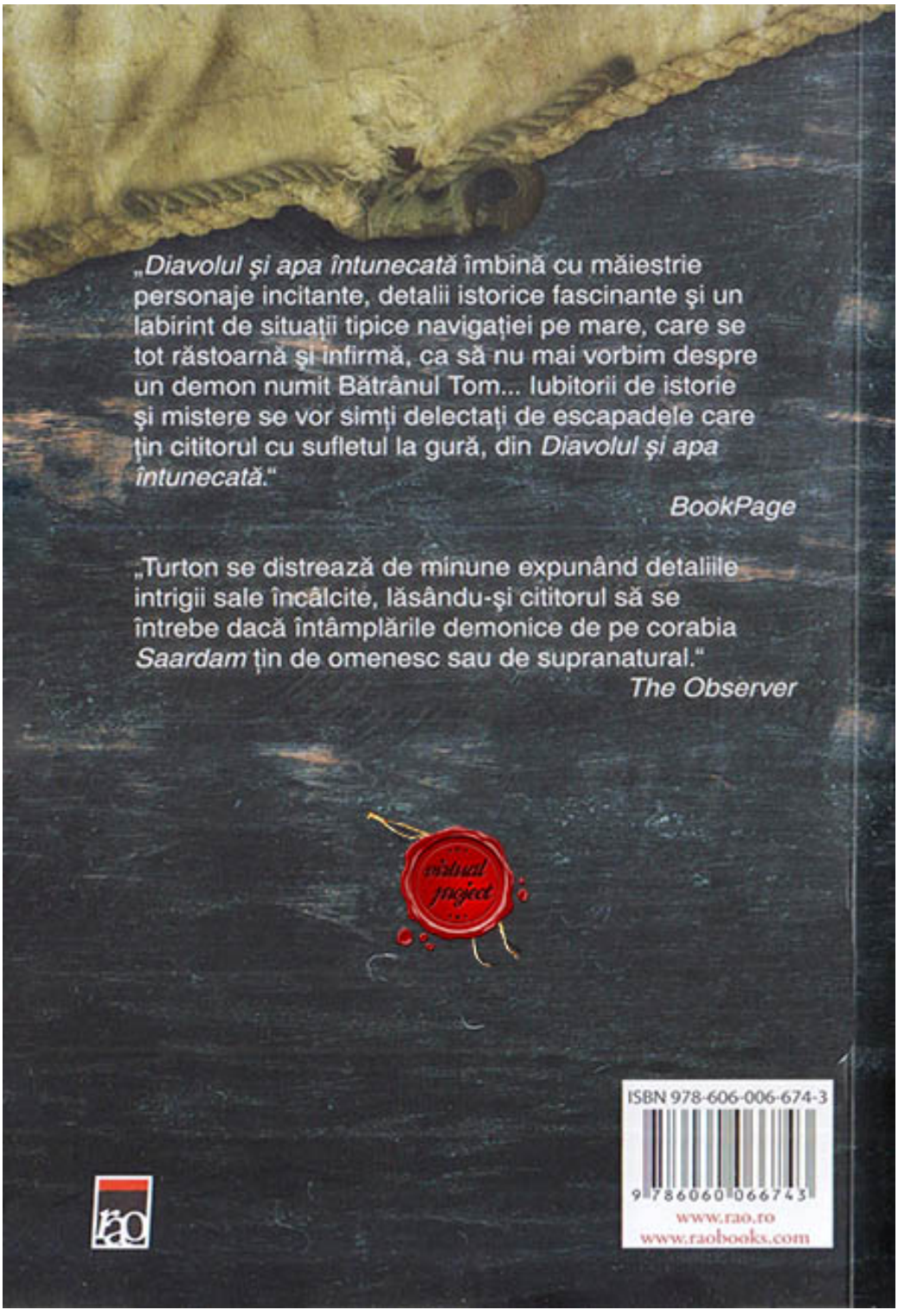

„*Diavolul şi apa întunecată* îmbină cu măiestrie personaje incitante, detalii istorice fascinante şi un labirint de situaţii tipice navigaţiei pe mare, care se tot răstoarnă şi infirmă, ca să nu mai vorbim despre un demon numit Bătrânul Tom... Iubitorii de istorie şi mistere se vor simţi delectaţi de escapadele care ţin cititorul cu sufletul la gură, din *Diavolul şi apa întunecată*."

BookPage

„Turton se distrează de minune expunând detaliile intrigii sale încâlcite, lăsându-şi cititorul să se întrebe dacă întâmplările demonice de pe corabia *Saardam* ţin de omenesc sau de supranatural."

The Observer

ISBN 978-606-006-674-3
www.rao.ro
www.raobooks.com

{1} Nave cu pânze, folosite în comerțul maritim în perioada secolelor XVI-XIX (n. tr.).

{2} Catargele, velele, sârmele şi parâmele unei nave cu pânze formează un ansamblu denumit „greement” în limbajul de specialitate (n. tr.).

{3} Elev marinar, care învață meserie pe o navă (n. tr.).

{4} Parapetul unei corăbii (n. tr.).

{5} Autorul utilizează termenul „iolă” cu sensul consacrat istoric. În vremea în care se petrece acțiunea romanului, aceasta constituia un accesoriu specific navelor cu pânze, desemnând o ambarcațiune de dimensiuni mici, cu vâsle (n. red.).

{6} Spațiu amenajat ca magazie, uneori chiar locuință pentru membri ai echipajului, situat pe puntea superioară, la proră (n. red.).

{7} Maniera în care era denumită, pe scurt, Republica celor Șapte Provincii Unite ale Țărilor de Jos (1581-1795) (n. red.).

{8} Numele unei populații colonizate de olandezi în special în Batavia, originară din teritorii cucerite în vechime de portughezi şi de spanioli în Asia şi Africa. La început sclavi, cu timpul au fost dezrobiți şi au trăit ca „oameni liberi”, formând o comunitate cu rol important în comerțul înfloritor din Indiile de Est (n. tr.).

{9} Catargul de la prora unei nave (n. tr.).

{10} Mașinărie din lemn, pe roți, folosită în Antichitate în atacurile asupra cetăților fortificate; putea sparge porți și pereți de zidărie prin lovituri repetate (n. red.).

{11} Tambur rotativ folosit pentru a ridica ancora (n. tr.).

{12} Parte a mecanismului de navigare folosit pe corăbii (n .tr.).

{13} Instrument folosit pentru măsurători (n. tr.).

{14} Partea din scheletul unei nave care se află la extremitatea prorei și este alungită în față, pentru a înlesni înaintarea prin apă (n. red.).

{15} Frunza de smochin, acoperământ pentru Adam și Eva în povestea biblică, sugerează aici, prin paralelism, ceva menit să acopere un moment de dificultate, de jenă (n. red.).

{16} O corabie cu trei vele are trei arbori (denumiți și catarge): trinchet, arbore mare și artimon (n. red.).

{17} Fructul unui arbore local (n. red.).

{18} Pânză pătrată, parte a trinchetului (n. red.).

{19} Apă reziduală, colectată pe fundul unei corăbii, provenind de la ploi, condens sau valuri (n. red.).

{20} Fir de sutură organic, ușor resorbabil, provenind din intestine de animale (n. red.).

{21} Post de observație situat în vârful catargului, folosit și în timpul manevrelor specifice legate de vele (n. red.).

{22} Cal înaripat, din mitologia greacă (n. red.).

{23} În original, „golden age mystery” unde „golden age” se referă la perioada anilor 1920-1930,

considerată era clasică a ficțiunii de tip detectivistic, reprezentată de autori precum Agatha Christie (n. red.).

virtual-project.eu

STUART TURTON

DIAVOLUL şi apa întunecată

„O remarcabilă construcție"
Publishers Weekly